

Đông Cung Kiền Trắc

A LI TIỂU PHI

LANTRUYEN.VN

Đông Cung Kiều Tước

A Ly Tiểu Phi

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cổ Đại, Khác

Tác giả: A Ly Tiểu Phi

Thể loại: cổ đại, trọng sinh, cung đình hầu tước, HE, tình cảm nhẹ nhàng, 1v1...

Edit và Beta: Làn Truyện

Số chương: 68

Văn án:

A Yên là tỳ nữ bên cạnh nhị cô nương Giang gia, thân phận hèn mọn, lạng lẽ hiền dịu.

Đại cô nương con gái của vợ lẽ là tiểu thiếp thứ tư của lão gia Châu phủ, Châu lão gia tính tình gàn dở, động một chút là ra tay đánh người, đại cô nương bị đánh chết. Lão phu nhân không dám làm ầm ĩ, lại kêu nhị cô nương con gái vợ cả đi hầu hạ Châu lão gia, gắn kết quan hệ hai nhà.

Nhị cô nương không muốn đi, lại không dám làm trái lời lão phu nhân, nhìn A Yên xinh đẹp bên cạnh, trong đầu nổi lên chủ ý.

Kiếp trước A Yên rơi vào Châu phủ, vì dung mạo vô cùng quyến rũ xinh đẹp nên bị Châu phu nhân ghen ghét, cho người rạch mặt của nàng. A Yên bị chết cồng trên đường, hồn lìa khỏi xác, gặp một vị công tử qua đường, nàng liền ghé thân lên chuỗi phật châu trên cổ

tay công tử, theo công tử đến kinh thành.

Kiếp này, A Yên tránh được Châu lão gia, nhưng bị đại thiếu gia trong phủ để ý nhưng nhớ muốn nạp làm thê thiếp, bà vú nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng cũng không chứa nàng, bèn bán nàng đi.

A Yên bị bán đến kỹ viện, không ngờ vào Châu phủ bị Châu lão gia coi như lễ vật tặng cho người ta.

Công tử khí độ bất phàm, tài giỏi ưu tú, là chủ nhân của chuỗi phật châu kiếp trước.

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68: Phiên ngoại](#)

Chương 1

Hoài An, Giang phủ.

Đại cô nãi nãi bị Châu lão gia lỡ tay đánh chết.

Tin này nhanh chóng truyền đến Giang phủ, bầu không khí nơi đây trở nên vô cùng nặng nề.

Nguyễn di nương mẹ đẻ của đại cô nãi nãi nghe được tin liền ngất xỉu, sau khi tỉnh dậy người trở nên quý dị, luôn miệng trách móc lão phu nhân nhẫn tâm, cho rằng lão phu nhân hại chết đại cô nãi nãi.

Người đàn bà bên cạnh nghe thấy những lời này sợ hãi kêu người chặn lại, nhưng sau khi nói ra những lời này, trên dưới trong phủ đều bàn tán.

“Lời này của Nguyễn di nương không sai, đại cô nãi nãi có lẽ là do lão phu nhân hại chết. Năm đó nếu không phải do lão phu nhân lấy tam thiếu gia ra để uy hiếp thì đại cô nãi nãi sao có thể làm lễ của Châu lão gia đó cơ chứ. Ông ta còn lớn hơn lão gia nhà chúng ta bảy tuổi, lòng dạ độc ác, có thú vui giày vò phụ nữ. Nghe nói mỗi lần đại cô nãi nãi trở về trên người đều bầm dập, thậm chí còn để lại vết roi, vì chuyện này mà Nguyễn di nương trốn trong phòng riêng khóc mấy hồi.”

“Ta vốn đã nghĩ sớm muộn cũng sẽ có ngày đại cô nãi nãi bị giày vò đến chết, chỉ là không ngờ, mọi chuyện lại nhanh đến vậy. Tính ra đại cô nãi nãi gả vào Châu gia mới được 3 năm.”

“Châu gia đó thế lực lớn, năm đó Châu lão gia có đứa cháu trai được vào cung, nghe nói bây giờ đã là Bình Bút thái giám của Tư Lễ giám, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng phải nể mặt hẵn vài phần. Nếu không làm sao lão phu nhân lại gả đại tiểu thư cho Châu lão gia đó. Nói mỹ miều thì là “di nương”, nhưng thật ra cũng chỉ là món đồ chơi mặc sức cho người ta chà đạp. Nếu chẳng thế sao mới gả đi ba năm đã mất mạng, trong phủ còn không dám làm loạn chuyện này lên.”

“Ta đã nói rồi mà, đại cô nãi nãi thật sự là một người đáng thương. Nếu ngay từ đầu có thể đầu thai trong bụng phu nhân, thì bây giờ đâu phải chịu kết cục như thế này? Bây giờ người cũng đã chết rồi, chỉ có một cái quan tài mỏng manh bị khiêng ra sau núi ở ngoại thành mai táng, nghe nói là Châu gia vì sợ xui xẻo, nên không được phép an táng đại cô nãi nãi cạnh tổ tiên nhà họ.”

“Thì cũng đành thôi, người cũng đã chết rồi có nói nữa cũng vô ích. Ta còn nghe nói lão phu nhân không những không dám tới Châu gia, mà còn có ý định đưa một cô nương khác đến đó. Bây giờ trong phủ nhà ta cũng chỉ còn lại nhị cô nương của phu nhân.”

“Nói vậy, nhị cô nương là con vợ cả, lão phu nhân sao nỡ làm như vậy? Hơn nữa phu nhân là người có thế lực, nếu biết chuyện này, bà ấy nhất định sẽ làm ầm ĩ lên.”

“Người đúng là đồ đần độn, phu nhân là phận làm dâu, làm sao có thể cãi lời lão phu nhân. Hơn nữa, phu nhân lẽ nào dám đắc tội với Châu gia sao? Phu nhân đâu chỉ có một mình nhị cô nương, còn cả đại công tử nữa, vì tiền đồ của đại công tử liệu phu nhân dám đắc tội với Châu gia sao?”

Đợi cho hai người đó rời đi, A Yên mới từ phía sau hòn non bộ đi ra.

Nàng khoác chiếc áo màu bạc hà có thêu hoa mai, dáng người nhỏ nhắn, lúc này sắc mặt nàng vô cùng nhợt nhạt, trên tay cầm giỏ cơm làm bằng men ngọc, các ngón tay thậm chí còn tái nhợt đi vì

sức nặng trên tay.

Nếu nhìn kĩ, có thể thấy vai nàng đang run lên.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Đời trước lão phu nhân chính là định đem nhị cô nương Giang Phù đưa đến Châu gia. Có điều Giang Phù lấy cái chết bức bách, đoạn không chịu đi, thái thái liền nghĩ đến chủ ý, cho một nha hoàn bên cạnh bà thay nhị cô nương gả đến Châu gia.

Chỉ là khi kiệu hoa được đưa đến nơi, Châu phu nhân nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của nàng thì tuyệt đối không để yên, gọi người mang kéo đến vách lên mặt nàng, ném nàng đi để nàng tự sinh tự diệt.

Trên mặt nàng có một vết sẹo dài, Châu lão gia cảm thấy không có hứng thú nên sai người đuổi nàng ra khỏi phủ. Nàng vừa lạnh vừa đói, cuối cùng cũng chết cồng trên đường.

Sau khi nàng chết, hồn lìa khỏi xác, lại đi theo xe ngựa của một vị công tử, theo đến kinh thành.

Nàng nhập thân vào chuỗi tràng hạt tử đàn trên cổ tay công tử.

Sau đó, nàng ngày ngày ở lại bên vị công tử kia, đến khi công tử bị người ta mưu hại trúng độc chết, phật châu đoạn mất, nàng cũng không còn có ý thức.

Không ngờ rằng, khi tỉnh lại lại là ngày đại cô nương bị Châu lão gia đánh chết.

A Yên dùng sức cắn chặt môi, đau đớn khiến nàng tỉnh táo hơn.

Lão phu nhân của Giang phủ tính tình không tốt, lại rất đề phòng.

Trong phủ mỗi cánh cửa đều có người canh giữ, muốn chạy trốn là điều tuyệt đối không thể. Hơn nữa, giấy bán thân của nàng vẫn nằm trong tay Sở thị phu nhân, cho dù nàng có chạy thoát cũng chỉ là đào nô, lại không có lộ dẫn, nếu bị bắt lại muốn sống cũng khó.

Nàng sợ đau đớn và không muốn bị đánh chết như vậy.

Vì vậy, A Yên đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, giả bộ loạng choạng ngã xuống đất, một tiếng lạch cạch, giỏ cơm men ngọc vỡ ra đất, nàng nắm lấy một mảnh sứ mỏng manh, tự vạch một đường trên trán mình. Một lúc sau, máu chảy ra theo cử động của nàng men dọc xuống má, trông rất kinh hãi.

A Yên lau vết máu trên mặt, chịu đựng vết thương trên trán rồi đứng dậy, trở về Quỳnh Phủ viện.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Khi nàng bước vào sân, nửa khuôn mặt bê bết máu, cánh tay bị thương mấy chỗ, y phục rách bươm, trông vô cùng thảm hại, làm cả đám nha hoàn đứng đó đều kinh sợ.

“A Yên, người làm sao vậy?” Mấy nha hoàn vội xúm lại hỏi.

Cầu ma ma nghe thấy tiếng động từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bộ dạng của cháu gái cũng bị dọa một phen, hỏi rõ chuyện mới biết cho nàng không cẩn thận bị té ngã, đập trán vào mảnh vỡ của giỏ đựng đồ nên mới bị thương, bà đau lòng thốt lên: “Con làm sao vậy, từ sáng nay đã mất tập trung, giờ còn ngã đến ra nông nỗi này, trên trán để lại sẹo sau này làm sao có thể...”

Chưa đợi A Yên trả lời thì từ trong phòng có tiếng vọng ra, chính là nha hoàn Tử Oanh: “Có chuyện gì mà ầm ĩ lên vậy?”

Tử Oanh cũng giống như A Yên, đều là nha hoàn thân cận bên cạnh

nhị cô nương của Giang Phủ, ngày thường nàng ta cũng không hề coi A Yên ra gì, hôm nay lại sai nàng đến thiện phòng lấy đồ.

Sắc mặt Cầu ma ma dần dần thay đổi, nhìn A Yên nói: “Con về phòng trước đi, mời y bà đến xem xem, đừng làm để lại sẹo.” Nói xong lền vén rèm quay vào phòng bấm bảo lại.

Trong phòng, nhị cô nương Giang Phủ đang ngồi thêu hoa, nghe Cầu ma ma bấm báo sự tình, liền kêu người mang một lọ thuốc đến.

Cầu ma ma thay cháu gái cảm ơn Giang Phủ cô nương.

Tuy nhiên, Tử Oanh lại đưa mắt nhìn nha hoàn Thu Nhạn, hai người họ ra hiệu với nhau, tỏ vẻ bất bình và ghen ghét.

Hay cho một A Yên, nghĩ mình là cháu gái của Cầu ma ma ngày nào cũng đòi hỏi này nọ, một nô tì thấp kém cũng đáng để cô nương tặng thuốc tốt như vậy sao.

Trong phủ ai cũng biết nàng chỉ là đứa trẻ do Cầu ma ma nhặt được ở trên đường, được Cầu ma ma nhận làm cháu gái và mang về Giang Phủ. Cầu ma ma cũng thật ngu ngốc, nuôi một đứa cháu gái như vậy có ích gì cơ chứ? Không ruột thịt thân thích, lẽ nào vẫn mong A Yên sau này sẽ chăm sóc bà ấy sao?

Tử Oanh và Thu Nhạn cố tình lễ mễ không chịu giao thuốc, nha hoàn Bích Tiêu thấy vậy, vội lấy lọ thuốc từ trong tủ ra.

Trong bốn đại nha hoàn thân cận của cô nương, chỉ có Bích Tiêu là đối tốt với A Yên, nhưng vì sợ đắc tội với Tử Oanh và Thu Nhạn nên cũng không dám quá gần gũi.

Cầu ma ma đều thấy hết những chuyện này, trong lòng ấm ức, nhưng cũng không lên tiếng.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải

duy nhất tại lantruyen.vn!

Đến giữa trưa, bên ngoài Quỳnh Phù viện có tiếng bước chân truyền đến, có người hoảng hốt chạy tới.

“Không hay rồi cô nương, nô tì nghe nói lão phu nhân muốn để cô nương đến Châu phủ làm di nương mới của Châu lão gia.”

Nghe xong câu này, sắc mặt Giang Phù tái nhợt, suýt chút nữa là ngất đi.

Nàng lập tức đứng dậy, không tin vào những gì mình nghe được: “Người nói gì? Tổ mẫu không lẽ điên rồi sao?”

Nha hoàn đó chưa kịp mở miệng trả lời thì mẫu thân của nàng là Sở thị phu nhân đã đi tới.

Trên mặt Sở thị phu nhân cũng có một chút lo lắng, chắc hẳn cũng đã nghe được tin này.

Nhìn thấy mẫu thân của mình đi tới, Giang Phù vừa khóc vừa chạy đến nhào vào lòng bà ta: “Mẫu thân, con nghe nói lão phu nhân muốn đưa con đến Châu Phủ, con không muốn, con là đích nữ của Giang gia chứ không phải con của thê thiếp, con không muốn phải đến Châu gia làm di nương mới của Châu lão gia, con gái có chết cũng không đi.”

“Đại tì bị hấn ta đánh chết, lẽ nào lão phu nhân cũng muốn con gái mình bị như vậy sao?”

Sở thị phu nhân vỗ lưng Giang Phù, giọng nói ấm áp an ủi nàng: “Đừng khóc nữa, con yên tâm, mẫu thân sẽ không để con phải đến Châu gia đâu.”

Bà ta cũng mới nghe được tin này, nhưng mà đã sớm biết sự độc ác của mẹ chồng, đương nhiên bà ta sẽ vì Châu gia mà chuyện gì cũng

có thể làm.

Nhưng, Phù nhi là do bà ta sinh ra, bà ta sẽ không bao giờ để con gái mình phải chui vào “hầm lửa” Châu gia đó.

Trên đường đến đây, bà ta đã nghĩ ra một cách hay.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Sở thị phu nhân ánh mắt thâm thúy, nói với Cầu ma ma: “Người đi gọi hết mấy nha hoàn bên cạnh cô nương đến đây.”

Cầu ma ma nhận lệnh liền đi ngay, nhanh chóng dẫn tới ba nha hoàn.

Nha hoàn hầu hạ thân cận của Giang Phù tổng cộng có bốn người, thấy A Yên vẫn chưa đến, Sở thị phu nhân nhìn Cầu ma ma.

Cầu ma ma vội giải thích: “Phu nhân tha tội, A Yên trên đường từ thiện phòng trở về không cẩn thận bị ngã, giỏ đồ ăn bị vỡ, không may va vào những mảnh vỡ đó nên đã để lại một vết thương dài trên trán, mặt mũi bê bết máu, thấy nó bị thương nặng, lão nô bảo nó về nhà nghỉ ngơi, và mời y bà đến xem.”

Sở thị phu nhân liếc nhìn bà, cũng không hỏi tại sao chỉ có một mình nha hoàn A Yên đi đến thiện phòng, cũng chẳng bận tâm đám nha hoàn tranh đấu lẫn nhau, nhưng phu nhân cũng biết tính khí của những nha hoàn trong phòng con gái mình, cũng đoán được phần lớn là do Tử Oanh sai A Yên đến đó.

A Yên tính cách mềm mỏng, bà ta vẫn luôn biết điều đó.

Vì vậy, Sở thị phu nhân chỉ gật đầu, đưa mắt nhìn ba nha hoàn đang quỳ bên dưới.

Ba nha hoàn đó chính là: Tử Oanh, Thu Nhạn và Bích Tiêu.

Chương 2

Bị phu nhân nhà mình nhìn như vậy, khuôn mặt ba người liền lộ vẻ căng thẳng.

Hồi lâu mới nghe Sở thị nói: “Các người hầu hạ cô nương nhiều năm, ta tự hỏi thường ngày ta đối đãi với các người cũng không tệ, cô nương của các người cũng đối đãi các người như tỷ muội, hiện giờ cô nương của các người gặp chuyện, trong các người ai nguyện ý thay cô nương của các người đến Châu gia?”

Sở thị vừa dứt lời, sắc mặt của mấy người đều trắng bệch, không ai muốn đi. Đại cô nương rơi vào kết cục như vậy, các nàng không muốn đi chết.

Châu gia là cái hố lửa, càng đừng nói, Châu lão gia còn lớn hơn lão gia nhà mình bảy tuổi, các nàng ai ai cũng như hoa như ngọc, đâu ai chịu đi hầu hạ Châu lão gia.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Sở thị nhìn thái độ của các nàng, sắc mặt sầm xuống, bà ta nhìn Tử Oanh hận không thể vùi đầu xuống đất, cười lạnh lùng một tiếng, nói: “Mặt mày của người và Phù nha đầu rất giống nhau, chọn người đi. Ta nhận người làm nghĩa nữ, cho người đổi tên thành Giang Oanh. Ta đưa khế ước bán thân của đệ đệ người cho hắc, sau này hắc được tự do, có thể học hành thi cử, nếu có thể thi đỗ, cả nhà người cũng coi như có tiền đồ.”

“Nếu người không đồng ý, nha hoàn không muốn bảo vệ chủ như người, Giang gia chúng ta cũng không giữ được, người cũng đừng trách ta nhẫn tâm, gọi người đến bán người đến nơi dơ bẩn.”

“Người không muốn đi hầu hạ Châu lão gia, đợi đến nơi trắng hoa kia, người sẽ biết Châu gia cũng là một nơi đến tốt.”

“Ta cho người hai con đường, người chọn một con đường đi.”

Lời này của Sở thị rõ ràng là uy hiếp, không cho Tử Oanh cự tuyệt.

Sắc mặt Tử Oanh trắng bệch, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán toát ra.

Nàng ta chưa từng nghĩ phu nhân lại ác như vậy. Nhưng nàng ta biết rõ tính tình của phu nhân, bà ta có thể nói ra lời này, thì đương nhiên có thể làm được. Nếu nàng ta không đồng ý sẽ bị bán đến nơi dơ bẩn đó, cầu sống không được, cầu chết không xong.

Nàng ta vốn không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể che ý hận thù trong ánh mắt, dập đầu thật mạnh nói: “Nô tỳ đồng ý thay cô nương đến Châu gia.”

Nghe lời của nàng ta, sắc mặt của Sở thị dịu đi, ôn tồn nói: “Tốt, Oanh Nhi, sau này Giang gia chính là nhà mẹ đẻ của người. Người lớn hơn Phù Nhi một tuổi, Phù Nhi cũng chính là muội muội của người.”

“Sau này, người là nhị cô nương, Phù Nhi là tam cô nương. Ta sẽ dẫn dò xuống dưới, sau này trong phủ từ trên xuống dưới đều gọi như vậy.”

Tử Oanh bây giờ là Giang Oanh, sắc mặt tái nhợt, không thể nở nổi một nụ cười. Lão phu nhân muốn ổn định sự việc, kêu nàng ta thế thân nhị cô nương Giang Phù. Còn Giang Phù, làm tam cô nương là an toàn nhất.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Sở thị biết việc mình làm hơi không đàng hoàng, nhưng bà ta cũng không cảm thấy áy náy, trước sau cũng là nô tỳ dùng bạc để mua về, có thể chịu tai họa thay gia chủ là cái phúc của nô tỳ.

Hơn nữa, cũng không phải bà ta không cho nàng ta lợi ích. Bà ta đưa cho đệ đệ của nàng ta kế ước bán thân, bà ta tin rằng mẫu thân của nàng ta cũng vui vẻ đồng ý. Thế gian này, con gái sao có thể bằng được con trai.

Sở thị quay đầu dặn dò cho người quét dọn sắp xếp một sân viện, nói là cho nhị cô nương Giang Oanh sống ở đó.

Còn gọi hai ma ma thô lỗ bên cạnh mình đi hầu hạ nhị cô nương Giang Oanh, trên thực tế là trông coi quản lý nàng ta, sợ nàng ta bỏ trốn.

Cứ như vậy, Giang Oanh bị đoàn người nửa tháp tùng nửa ép buộc đi ra ngoài.

Sở thị lại vỗ về Giang Phù vài câu, sau đó trở về chỗ ở của mình.

Sắc mặt Thu Nhận hết trắng rồi lại tái, nàng ta không hiểu, rõ ràng trong bốn nha hoàn các nàng, A Yên là người có nhan sắc nhất, chứ không phải Tử Oanh tỷ tỷ. Hơn nữa, vì mối quan hệ với Cầu ma ma, thường ngày cô nương nhà mình cũng đối xử với A Yên tốt nhất, có gì ngon cũng đều cho nàng.

Bây giờ, không phải là nàng nên thay cô nương đến Châu gia sao? Tại sao nàng lại bị thương vào đúng hôm nay?

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Như vậy nghĩ, Thu Nhận ra khỏi viện đến thẳng dãy nhà sau, đẩy mở cửa phòng của A Yên.

Thu Nhận chỉ vào A Yên, nói: “Thường ngày thấy người là người tốt, chưa từng nghĩ người cũng có lòng dạ thâm sâu như vậy. Người nói đi, hôm nay có phải người cố ý bị thương không? Người đã sớm biết phu nhân sẽ kêu người thay cô nương đến Châu phủ đúng không?”

Y bà đã đến, lúc này trên trán A Yên được quấn một lớp vải xô dày, trên vải xô còn thấm ra máu đỏ tươi, nhìn có vẻ khiến người ta sợ hãi. Tiểu cô nương ngồi trên sập mềm, sợ hãi, vẻ mặt kinh ngạc, không biết tại sao Thu Nhận đột ngột xông tới.

Sắc mặt tiểu cô nương tái nhợt, khó hiểu cất tiếng hỏi: “Thu Nhận tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô nương làm sao? Sao ta nghe không hiểu.”

Thu Nhận chỉ vào nàng, còn mắng nàng, lúc này Cầu ma ma quay về, thấy tình hình trong phòng, lập tức sầm mặt, đứng phía trước A Yên bảo vệ cháu gái của mình.

“Người làm gì vậy? Ta biết thường ngày người và Tử Oanh rất tốt với nhau, nhưng chuyện này là chủ ý của lão phu nhân, không liên quan gì đến A Yên của chúng ta. Lẽ nào, A Yên của chúng ta còn biết bói toán, dự đoán được sẽ xảy ra việc như vậy mà rạch thương khuôn mặt của mình trước để trốn sao? Hơn nữa, trên trán A Yên của chúng ta bị thương nặng như vậy, nghe y bà nói dưỡng thương không tốt sẽ để lại sẹo, trên thế gian này có nữ tử nào có thể nhẫn tâm hủy đi dung mạo của mình?”

Tuy Thu Nhận mồm miệng không ngốc, nhưng cũng không là gì với Cầu ma ma. Huống hồ, Cầu ma ma là thị tì của phu nhân, bình thường vốn đã cao hơn những tỷ nữ như bọn họ một bậc.

Thấy Thu Nhận không nói gì, Cầu ma ma lại nói: “Nếu người thương

Tử Oanh, người tự đi cầu xin phu nhân cho người đi thay nàng ta là được, lão bà như ta cũng nhìn người bằng con mắt khác. Lúc này đến chỉ trích A Yên của chúng ta là có ý gì, ta nói cho người biết, tính tình A Yên nhà chúng ta yếu đuối, nhưng cũng không phải không có ai che chở, người đừng hòng ức hiếp kẻ yếu.”

Thu Nhận nghe lời này liền chột dạ, chỉ đành quay người bỏ đi.

Chờ nàng đi rồi, Cầu ma ma xì một tiếng khinh miệt, quay người nhìn A Yên.

Trên trán tiểu cô nương quần một lớp vải xô dày, trên vải xô còn thấm ra máu đỏ tươi, nhìn rất đáng thương.

Nhưng tiểu cô nương vốn xinh đẹp, làn da trắng hơn tuyết, đôi mắt đẹp như nước mùa thu, sắc tái nhợt càng tăng thêm cho nàng vẻ đẹp yếu đuối mong manh.

Cầu ma ma vẫn biết cháu gái nhà mình xinh đẹp, nhưng lần đầu tiên phát hiện nàng lại đẹp như vậy.

“Tổ mẫu.” Không đợi Cầu ma ma lên tiếng, tiểu cô nương đã nhào vào lòng bà bật khóc.

Kiếp trước nàng bị đưa đến Châu phủ, tổ mẫu không cầu xin được phu nhân nên cũng đi theo nàng đến Châu phủ, bị hạ nhân của Châu phủ đánh chết.

Bây giờ nàng vẫn còn nhớ hình ảnh tổ mẫu người đầy máu, dần dần không còn hơi thở nằm trong lòng nàng.

Tiểu cô nương nghĩ đến cảnh đó thì khóc càng dữ dội.

Cầu ma ma còn tưởng rằng nàng bị ức hiếp nên trong lòng khó chịu, vội dịu dàng dỗ dành: “Đừng sợ, đừng sợ, có tổ mẫu che chở cho con, không ai có thể ức hiếp A Yên của chúng ta.”

“Nói với tổ mẫu, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành, sao lại bị trượt ngã đến rách trán?”

Cầu ma ma làm bao nhiêu năm trong phủ, cũng không phải kẻ ngốc. Trên đường trở về bà đã cảm thấy cháu gái bị thương lần này thực sự quá trùng hợp, trùng hợp đến không thể không khiến người ta suy nghĩ.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Sắc mặt A Yên trắng bệch, nhìn ra ngoài phòng, thấy không có ai mới kéo Cầu ma ma ngồi xuống bên cạnh mình.

“Tổ mẫu, tối hôm qua A Yên nằm mơ, trong lòng A Yên rất sợ hãi.”

A Yên nhìn tổ mẫu nhà mình một cái, bèn nói ra chuyện kiếp trước mình bị phu nhân đưa đến Châu phủ thế nào, bị Châu phu nhân rạch mặt đuổi ra khỏi Châu gia thế nào, rồi chuyện bị chết cồng trên đường. Nhưng nàng không nói chuyện sau đó nàng ghé thân vào phật châu của công tử đến kinh thành.

“Lúc ấy tổ mẫu quỳ dưới đất cầu xin lão phu nhân, bà ta cũng không động lòng, sau đó tổ mẫu đuổi theo đến Châu gia, bị người của Châu gia đánh chết.”

“Tổ mẫu, A Yên vì sợ nên mới tự mình giả bộ không cẩn thận té ngã rách trán, tổ mẫu đừng trách A Yên nói dối được không?”

Tiểu cô nương khóc đỏ mắt, giọng nói run sợ, trong con người tràn đầy vẻ bất an và căng thẳng.

Khoang mắt của Cầu ma ma cũng đỏ ửng, hồi lâu mới đưa tay xoa đầu của nàng: “A Yên ngoan, là ông trời che chở cho con mới để con tránh được kiếp nạn này, có thể thấy A Yên nhà chúng ta là người có

phúc.”

“Nhưng chuyện năm mơ này A Yên không được nói với người khác, lòng người hiểm ác, bọn họ biết sẽ hãm hại A Yên.”

A Yên gật đầu mạnh: “Con biết rồi, nếu bị người khác biết được, A Yên sẽ bị ép uống nước phù thủy, còn có thể bị người ta nghĩ rằng là yêu quái.”

Cầu ma ma gật đầu, trấn an cho A Yên ngủ rồi nhớ lại giấc mộng mà A Yên mới nói.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Bà tin lời cháu gái mình, bởi vì A Yên nhất gan, chưa bao giờ nói dối. Lại thêm sự việc xảy ra ở Quỳnh Phù viện hôm nay, bà ta càng không thể không tin. Cho nên vô cùng thất vọng đau khổ về những việc lão phu nhân làm. Hôm nay nếu không phải A Yên thông minh, nói không chừng hiện giờ người phải đến Châu gia hầu hạ Châu lão gia không phải là Tử Oanh, mà là A Yên rồi.

Bà tự cho rằng mình là tâm phúc của phu nhân, nhưng không ngờ phu nhân lại nhẫn tâm với bà như vậy, ngay cả con đường sống cũng không chịu cho bà.

A Yên là mạng sống của bà, phu nhân đưa nàng đến Châu gia, chính là không hề nghĩ đến lão bà hầu hạ lão phu nhân nhiều năm như bà.

Nghĩ vậy, Cầu ma ma càng lạnh lòng, trong lòng nổi lên ý thù hận.

Lúc này, chuyện đại phu nhân Sở thị nhận đại nha hoàn Tử Oanh trong phòng nhị cô nương Giang Phù làm con gái đã truyền khắp viện của lão phu nhân.

Lão phu nhân lập tức sầm mặt, sai người đi gọi Sở thị đến.

Chương 3

Một chiếc xe ngựa đậu trên đường cách Châu phủ không xa.

Đường phố ồn ào và sôi động, tiếng hò hét và kinh hô vang lên từ ngoài cửa sổ.

Đánh xe là một nam nhân mặc chiếc áo gấm màu đen mực. Nghe tiếng ồn ào, hẩn khẽ cau mày, chịu đựng thêm khoảng một lúc mới nói vọng vào phía trong rèm cửa với một giọng cung kính: “Chủ tử, bên kia là Châu phủ rồi, chúng ta có vào không?”

Một góc rèm được vén lên, một nam tử mặc áo gấm màu xanh đậm với hoa văn đàn sáo, gương mặt thanh tú, lông mày dài như liễu rủ, đôi môi mỏng, trên người toát ra khí chất cương nghị, cao quý.

Vị công tử này không phải người ngoài, năm mười bốn tuổi đã theo Ngụy Quốc Công hành quân đánh trận, lập được nhiều công lớn, năm hai mươi tuổi được Hoàng thượng phong làm Bình Tuyên hầu, lão Ngụy quốc công ấu tử Tạ Thận Chi.

Vào tháng Tư năm nay, Bình bút thái giám của Tư lễ giám Châu Tự bị luận tội dung túng tộc nhân, khi nam bá nữ, hãm hại bách tính ở quê nhà Hoài An, thậm chí còn bị vạch trần gia tộc Châu thị và quan phủ Hoàn An thông đồng với nhau nhận hối lộ làm điều phạm pháp, lấy danh nghĩa Tư lễ giám để thu tiền bạc châu báu, đến nỗi dân chúng Hoài An chỉ biết đến Tư lễ giám và Châu gia, chứ không biết Hoàng đế.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải

duy nhất tại lantruyen.vn!

Châu Tự khóc lóc thảm thiết và không chịu thừa nhận, vì vậy Hoàng đế đã cử Tạ Thận Chi đến Hoài An để điều tra sự việc.

Mặc dù mới ở Hoài An một ngày, nhưng mọi động tĩnh của Châu gia đều được Tạ Thận Chi nắm rõ.

Tiêu Thận Chi nhếch khóe môi, gõ ngón tay lên mặt bàn bằng gỗ đàn hương trước mặt, giọng nói có chút tự cao và lạnh lùng, nhưng lại vô cùng dễ nghe.

“Được rồi, bản hầu cũng vừa hay thấy tiêu kim oa của Châu lão gia, nghe nói một nửa mỹ nhân ở Hoài An đều ở Châu gia.”

Thuộc hạ đánh xe tên Thanh Mạch, nghe chủ tử nói như vậy, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Mỹ nhân sao? Chủ tử trước giờ không gần nữ sắc, ở kinh thành suýt chút nữa bị coi là “đoạn tụ”, nếu thật sự có thể nhìn thấy nữ nhân nào ra vào trong phòng chủ tử, thì chắc lão hầu gia sẽ vui mừng đến mức từ dưới đất bật dậy.

“Vậy thuộc hạ sẽ truyền xuống dưới.” Thanh Mạch đáp lời nhưng trong lòng lại cảm thấy có gì đó không đúng, song nét mặt vẫn không thay đổi, đi xuống gõ cửa.

Chẳng mấy chốc, cửa lớn của Châu phủ mở ra, Châu lão gia vẻ mặt căng thẳng nhưng vẫn cố gượng cười chào đón, thân hình phát tướng của hắn vừa ra đến cửa đã thở hổn hển, nhìn thấy Tạ Thận Chi mặc áo gấm lụa màu xanh đậm toát ra khí chất cao quý.

Vội cúi đầu: “Vi thần tham kiến Bình Tuyên Hầu.”

Tạ Thận Chi liếc hắn một cái, không kêu hắn đứng dậy, đi thẳng vào trong phủ.

Châu lão gia trong lòng lo lắng, vội vàng đứng dậy đi theo.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

.....

Giang phủ, trong Thọ Ân viện.

Lão phu nhân nhìn con dâu Sở thị bước vào, sắc mặt khó coi, chưa kịp đợi hành lễ đã vội đặt chén trà trong tay xuống.

Chén trà quay đúng về hướng vai của Sở thị phu nhân, tuy là phu nhân đã né sang một bên, nhưng y phục vẫn bị nước trà làm ướt.

Lão phu nhân sắc mặt lạnh lùng hỏi: "Nghe nói người đã nhận nghĩa nữ. Sao vậy, người coi ta như bà già đã chết? Chuyện lớn như vậy cũng không cần hỏi ta?"

Lão phu nhân nói một là một, mày rậm mắt sắc, lại có chút âm hiểm, lúc Sở thị phu nhân mới gả đến cũng rất sợ bà. Nhưng từ khi sinh hạ đại thiếu gia, những năm này trong nhà chỉ có một mình đại thiếu gia, khiến bà cảm thấy có người chống lưng nên không sợ gì cả.

Hơn nữa, chính Lão phu nhân ban đầu cũng không thương xót, lại có ý định gả Phù nhi cho Châu gia, lẽ nào lại không được phép nghĩ đến việc cứu con gái của mình sao?

Bà ta nghĩ như vậy, mới nói: "Con dâu cũng là nghe đám nô tì nói bậy rằng Lão phu nhân muốn để Phù nha đầu đến Châu gia, con không tin, sợ trong phủ mọi người lại nghĩ Lão phu nhân nhẫn tâm, đến cháu gái ruột cũng muốn đưa đi, vì vậy mới bắt đẽ nhận Tử Oanh làm nghĩa nữ, để nó thay Giang Phù đến Châu gia, cũng là để cho người khác thấy lão phu nhân không phải là người nhẫn tâm, người không thấy đau lòng cho cháu gái mình sao?"

“Từ nay về sau Giang Oanh chính là nhị cô nương, còn Giang Phù là tam cô nương, con đã sắp xếp xong cả rồi.”

Lão phu nhân bị những lời này làm cho ghen một phen, hồi lâu mới nói: “Người coi Châu gia này chết cả rồi sao, tùy ý dùng một nha hoàn thấp hèn như vậy để lừa gạt? Sau lưng Châu gia còn có Tư Lễ giám, có tri phủ đại nhân, nếu đắc tội thì Thầm ca nhi còn có tiền đồ gì nữa? Người đừng vì một đứa con gái sớm muộn cũng phải gả đi mà làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Thầm ca nhi!”

Lão phu nhân nặng lời như vậy làm trong lòng Sở thị cũng có chút bất an, nhưng vẫn cố giải thích đến cùng: “Châu gia cũng không thể ức hiếp người quá đáng, quan tài của đại cô nãi nãi vừa mới được khiêng ra sau núi chôn cất, con không tin lúc này Châu gia bọn họ vẫn có thể cứng rắn. Một đứa dưỡng nữ Châu lão gia có yêu hay không, nếu ép con không còn đường sống, con sẽ cho người đào phần mộ của đại cô nãi nãi lên, đặt trước cửa chính Châu gia, để xem Châu gia bọn họ còn mặt mũi nào mà đòi Phù nhi nữa không.”

“Thế lực Châu gia có lớn đến đâu thì thiên hạ này còn có Hoàng đế, làm mọi chuyện to lên rồi Châu gia cũng phải chịu trách nhiệm.”

Đương nhiên những lời Sở thị phu nhân nói không thể coi là thật, là bà ta cố ý nói cho Lão phu nhân nghe.

Quả nhiên, thấy bà ta ra sức bảo vệ con gái, không còn là gió đông át gió tây mà là gió tây át gió đông, Lão phu nhân lần này cũng không thể đấu lại.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng hồi bẩm của nha hoàn, báo đại nãi nãi tới.

Trong khi nói chuyện, một thiếu phụ trẻ khoác áo bằng vải bồi màu

xanh thêu hoa mẫu đơn chậm rãi bước tới.

Chính là Địch thị đại thiếu nữ của Giang phủ.

Địch thị từ ngoài phòng đã nghe ngóng hồi lâu, lời của mẹ chồng nghe có vẻ nghiêm trọng, làm nàng ta cũng vô cùng lo sợ, thấy lão phu nhân ngầm đồng ý mới dám đi vào.

Lão phu nhân nhìn thấy nàng ta thì sắc mặt không được vui cho lắm.

Chỉ vì, Địch thị vào Giang phủ đã hơn một năm nhưng trong bụng vẫn chưa động tĩnh gì, hơn nữa cả ngày bá chiếm Thẩm Ca nhi, ban ngày không dám rời khỏi phòng.

Nếu trong bụng không có động tĩnh gì cũng coi như bỏ qua, nhưng nàng ta vẫn cứ khẳng khẳng không chịu có, lão phu nhân còn cho rằng nàng là “gà không biết đẻ”, người phụ nữ không biết sinh con thì còn có ích lợi gì.

Cho nên, lão phu nhân càng cảm thấy Địch thị ngày đêm dâm loạn không phải vì Giang gia mà sinh con, mà là do nàng ta cứ bám riết lấy Thẩm Ca nhi không buông.

“Thỉnh an Tổ mẫu, mẫu thân.” Địch thị thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt, trong lòng cũng có chút tủi. Lão phu nhân cho rằng nàng ta không biết sinh con, nhưng nàng ta mới gả vào Giang gia hơn một năm, phu quân lại quần quýt si mê nữ sắc, nha hoàn tì nữ xung quanh đã rời đi không ít, mỗi tháng đến bên cạnh nàng ta cũng chỉ được mấy lần. Nếu không phải vì sinh con, đời nào nàng ta chịu cúi mặt cùng với hân ngày đêm càn quấy, còn đồng ý với những trò bịp bợm.

Nàng ta vừa rời mới bị hân càn quấy một trận, lúc này thân thể đau đớn vô cùng, trong lòng vẫn đầy tủi nhục. Nếu không phải vì huyết mạch Giang gia, nàng ta sao phải gánh chịu nhiều tội lỗi như vậy,

những trò như thế ngay cả nữ tử trong Câu Lan cũng không chắc chịu đựng nổi. Nàng ta đường đường chính chính ngời kiêu hoa gả tới, nếu không phải nữ tử hòa ly sẽ bị người đời chế giễu, nàng ta đời nào chịu nhịn những thứ này.

“Sao người lại tới đây?” Sở thị thấy lão phu nhân không chào đón con dâu mình, bà ta liền lên tiếng hỏi.

Nói một lời chân thật, người mẹ chồng này cũng không thể ưa đứa con dâu của mình, trên đời này làm gì có người mẹ chồng nào thích đứa con dâu không biết sinh con.

Địch thị nói: “Con nghe đám nha đầu bàn tán xuyên tạc, nhắc đến nhị muội, trong lòng lo lắng mới tìm qua đây.”

Nghe được lời này của Địch thị, sắc mặt Sở thị phu nhân dịu đi mấy phần.

Sở thị phu nhân nói: “Đều là những lời nói bậy của đám nha hoàn, người coi là thật sao? Lão phu nhân không muốn để Phù nhi phải đến Châu phủ, nên đã kêu ta nhận nha hoàn Tử Oanh trong phòng của Phù nhi làm nghĩa nữ, để nàng ta đến Châu gia. Người cũng nhớ kỹ, từ nay về sau nha hoàn Tử Oanh chính là nhị cô nương Giang Oanh, Phù nhi là tam cô nương.”

Địch thị sững sờ, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nghĩ lại động tĩnh hồi nãy trong phòng, nàng ta cũng không hiểu lắm, đây rõ ràng là chủ ý của mẹ chồng nàng, xem ra bà ta cũng thật độc ác, là muốn Tử Oanh thay Giang Phù đi vào chỗ chết.

Địch thị nghĩ đi nghĩ lại, nói: “Hóa ra chuyện là như vậy, nhưng sao con lại nghe họ nói, bên cạnh Phù nhi nha đầu có nhan sắc nhất tên là A Yên, làn da trắng như tuyết, cũng đã trưởng thành rồi, trong phủ không ai bì lại.”

“Mẫu thân muốn tiếp tục giao hòa với Châu gia sao lại không chọn nha đầu A Yên này? Châu lão gia đó say mê nữ sắc, nếu có được mỹ nhân như vậy, nhất định sẽ ghi nhớ nhũ ý của chúng ta.”

“Hơn nữa nếu A Yên nhận được sủng ái của Châu lão gia, sinh được con trai, thì sau này chúng ta coi như có được một đứa trẻ bằng vàng bằng ngọc, Châu gia có kiêng dè nó thì cũng phải nể mặt Giang gia vài phần, chứ đừng nói là người ngoài.”

Nghe lời này của Địch thị, Lão phu nhân cũng nhìn lại.

Sở thị phu nhân giải thích: “Lời này nói có lý, chỉ là hôm nay A Yên từ thiện phòng trở về không cẩn thận bị ngã, trên trán có một vết thương, nghe nói sẽ để lại sẹo.”

“Mỹ nhân có đẹp đến đâu nhưng nếu có vết sẹo, nhìn cũng không lọt mắt, con đâu dám để nàng ta đến đó làm dơ mắt Châu lão gia.”

Lão phu nhân cau mày, nhưng vẫn nói: “Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp, chẳng lẽ là tâm tư thâm trầm, cố ý bị thương để tránh chuyện xui xẻo này?”

Sắc mặt Sở thị phu nhân có chút thay đổi, liền đáp: “Không thể nào, A Yên từ nhỏ đã là người lương thiện, làm sao có thể nói dối được.”

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Tuy là nói như vậy, nhưng sau khi trở về viện của con gái, bà ta liền cho người đi gọi A Yên.

Và mời y bà trong phủ tới.

Câu ma ma nghe Sở thị phu nhân sắp xếp như vậy, trong lòng càng thêm lo lắng.

Là phu nhân không tin A Yên.

Rất nhanh, A Yên bị gọi đến.

Tiểu cô nương khoác trên người chiếc áo bằng vải bồi màu bạc hà thêu hoa sơn trà, sắc mặt tái nhợt, trên trán quần một lớp băng gạc dày.

“Nô tì thỉnh an phu nhân.”

Sở thị phu nhân nhìn nàng, quả thật là một mỹ nhân, trên người nàng có một khí chất mà trước giờ bà ta không hề chú ý tới.

Bà ta cười, nhẹ giọng nói: “Nghe nói người bị thương nên đặc biệt mời y bà đến xem. Mỗi tháng các người cũng chỉ có một chút lệ bạc, sao có thể mời đại phu tốt được?”

A Yên nghe xong, đâu biết được rằng mình đang bị nghi ngờ.

Chỉ nghe những lời đồn nhảm trong phủ, cũng đoán được tám phần là do Thu Nhận.

Cũng may lúc đó nàng mạnh tay, chứ thật sự không dám giả mạo.

“Nô tì tạ chủ tử ân điển.” A Yên trên mặt lộ ra mấy phần cảm kích, cúi đầu cảm tạ Sở thị phu nhân.

Sở thị phu nhân liền gọi y bà vào xem cho nàng, lúc đỡ miếng vải xô trên trán xuống để lộ ra một vết thương, bao nhiêu nghi ngờ cuối cùng cũng tan biến.

Vết thương như vậy nhất định sẽ để lại sẹo, làm gì có cô nương nào lại tàn nhẫn với bản thân, nhất là A Yên ngày thường còn đơn thuần giản dị, sao có thể mưu mô như vậy được.

Chương 4

Sở thị nghĩ vậy, vẻ nghi ngờ trong ánh mắt liền biến mất, còn tốt bụng thưởng một chai Kim Sang Dược thượng hạng cho A Yên.

“Đứa nhỏ này xinh đẹp hiền lành, ta cũng thương nó.” Sở thị cười nói với Cầu ma ma.

“Có được câu nói này của phu nhân, đó là phúc khí tu được từ kiếp trước của nó.” Cầu ma ma vội vàng nói.

A Yên nhận lấy Kim Sang Dược từ trong tay đại nha hoàn Lâm Lang, lại lặng lẽ nhìn thái độ của Sở thị, lúc này tâm lý đề phòng mới buông xuống.

Tuy nàng chưa từng trải qua sự đời, nhưng kiếp trước xảy ra những chuyện như vậy, làm sao nàng không biết sự độc ác của Sở thị.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bấm báo của nha hoàn.

“Phu nhân, đại thiếu gia đến.”

Nghe thấy Giang Thầm đến, khuôn mặt Sở thị đầy ý cười, đối với con trai nối dõi duy nhất của Giang gia này, Giang Thầm chính là chỗ dựa nửa đời sau của bà ta.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Trong lúc nói chuyện, một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y xanh tùng

tuyệt đi vào, dáng người hảnh cao dong dỏng, bước chân không được vững chắc, có vẻ không đủ khí huyết.

Người của Giang gia đều biết Giang Thầm ham nữ sắc, vì việc này mà người làm mẹ như Sở thị cũng không biết đã khuyên bảo bao nhiêu lần. Nhưng mỗi lần nhắc đến việc này Giang Thầm lại mượn cớ muốn con nổi dỗi để nói chuyện, Sở thị cũng đành để mặc hãnh, quay đầu dặn dò phòng bếp mỗi ngày đun ít thuốc bồi bổ cơ thể cho hãnh, đừng để hãnh tổn hại cơ thể.

Nhưng mặc dù như vậy, sắc mặt của Giang Thầm cũng tái nhợt hơn với người bình thường, bông mắt cũng thường xuyên thâm xanh.

Nhìn dáng vẻ của hãnh, trong lòng Sở thị càng thêm bất mãn với con dâu Địch thị, bà ta đã nghe nói đến chuyện khoảng thời gian gần đây Địch thị suốt ngày quẩn lầy con trai, nhưng dù sao cũng là chuyện trong nhà con trai, bà ta cũng không tiện quản nhiều, nhưng lúc này nhìn thấy khí sắc của con trai không tốt, bà ta liền nổi giận với Địch thị, cảm thấy Địch thị không chăm sóc tốt con trai bà ta.

“Nhi tử xin thỉnh an mẫu thân.” Giang Thầm vừa đến liền hành lễ.

“Mau đứng lên, sao con lại đến đây, vợ của con vừa mới đến chỗ lão phu nhân.” Sở thị nói.

Giang Thầm cười nói: “Mặc kệ nàng ta, nhi tử đến thỉnh an người, lễ nào người không vui?”

Giang Thầm luôn rất biết ăn nói, nói mấy câu đã dỗ cho Sở thị bật cười, bà ta gọi người đưa trà và điểm tâm lên.

Giang Thầm cầm chén trà uống một ngụm, ánh mắt lại luôn nhìn vào A Yên đứng bên cạnh Cầu ma ma.

Ánh mắt của hãnh không hề kiêng dè, A Yên bị hãnh nhìn đến căng thẳng, cơ thể cũng phải run lên, bèn trốn phía sau Cầu ma ma.

Sắc mặt tiểu cô nương trở nên tái nhợt, trên trán vẫn quần một lớp vải xô dày, trong đôi mắt đầy vẻ căng thẳng và bất an, đáng vẻ bị dọa sợ.

Giang Thầm lại hài lòng cười, tiểu cô nương này, sao chớp mắt đã trở nên xinh đẹp như vậy. Nếu không phải hôm nay hẳn nghe người trong phủ nói bên cạnh Phù Nhi có tiểu mỹ nhân nên đến xem, hẳn thật không ngờ người đó lại là Tiểu A Yên này.

Hóa ra, mỹ nhân dậy thì rồi lại là đáng vẻ như vậy, khiến khí huyết của hắn cũng phải sôi sục, hận không thể kéo mỹ nhân vào lòng âu yếm ngay lập tức.

Ánh mắt Giang Thầm nhìn A Yên cũng phát sáng lên, mọi người trong phòng đều thể không phát hiện ra.

Sở thị khẽ cau mày, nói với Cầu ma ma: “Người đưa A Yên lui xuống trước đi.”

Cầu ma ma đáp lại một tiếng, liền đưa theo A Yên lui xuống.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Người ngoài đi xuống, lúc này Sở thị mới nói với Giang Thầm: “Nhìn cái gì, đó là người bên cạnh muội muội của con, con để ý ai cũng được, nhưng A Yên thì không được. Con phải thi khoa cử, không thể làm những việc hồ đồ làm bẩn thanh danh của con.”

Giang Thầm nhớ lại đáng vẻ căng thẳng và sắc mặt tái nhợt sợ hãi của tiểu cô nương vừa nãy, cười nói với Sở thị: “Đương nhiên, người trong phòng của muội muội, nhi tử sẽ không động vào, nhi tử tự biết chừng mực.”

Hắn là đại thiếu gia của Giang phủ, người hắn đã để ý thì nhất định

phải có được. Hơn nữa, trước nay Địch thị luôn hiền thực, bảo nàng ta đi thương thảo với nhị muội, một nha hoàn mà thôi, có lẽ nhị muội cũng sẽ cho.

Hoặc là, nha hoàn muốn trèo cao bò lên giường của chủ, đợi khi gạo đã nấu thành cơm, vậy thì không phải thành người trong phòng của hấn rồi sao?

Nghĩ đến đây, khoe miệng của Giang Thầm nhếch lên, nghĩ đến tiểu mỹ nhân ở dưới người của hấn, trong lòng đã cảm thấy sung sướng.

Đợi sau khi Giang Thầm đi, đại nha hoàn Lâm Lang nháy mắt với Phi Thúy, Phi Thúy quay người đi ra.

Lúc sau Phi Thúy đã tìm Thu Nhận, kể lại chuyện ở trong phòng vừa nãy cho Thu Nhận nghe.

Lúc này Thu Nhận đang ở trong viện của nhị cô nương Giang Oanh của Giang gia. Nàng ta đến thăm Giang Oanh, thứ nhất là an ủi Giang Oanh, thứ hai là tạo quan hệ tốt. Phu nhân nhận Tử Oanh là nghĩa nữ, thưởng cho không ít đồ tốt, bày đầy trong phòng.

Thu Nhận vui vẻ trở về phòng, lập tức nói chuyện này cho Giang Oanh nghe.

Giang Oanh nghe xong, trên khuôn mặt lúc này lộ ra ý cười, oán hận nói: “Lần này ta phải cho con tiểu hồ ly tinh đó đẹp mặt!”

“Người đi đi, lén nói chuyện này cho đại nãi nãi, nói ánh mắt đại thiếu gia nhìn A Yên không rời, còn tuyên bố sau này sung ái A Yên, đợi A Yên sinh con, sẽ nâng nàng ta làm thê thiếp.”

Giang Oanh càng nói càng hả giận, bề ngoài đại nãi nãi có vẻ rộng lượng, nhưng bên trong lại là người hẹp hòi, nếu không trong phòng đại thiếu gia nhiều người như vậy, làm sao ai ai cũng không phình bụng lên giống như nàng ta.

Nếu đại nãi nãi nghe thấy hai chữ thê thiếp, chắc chắn sẽ nghĩ cách xử lý tiểu tiện nhân A Yên đó.

Hai người cười thầm trong lòng, Thu Nhận liền ra khỏi phòng, đi thẳng đến viện nơi ở của đại nãi nãi Địch thị.

Bên này, A Yên và Cầu ma ma trở về trong phòng, chờ đóng cửa lại, nàng mới run rẩy nói: “Tổ mẫu, vừa nãy đại thiếu gia...”

Giọng của nàng vốn thanh mỏng, lúc này giọng run run còn mang theo vẻ bất an và hoảng loạn, Cầu ma ma nghe mà cảm thấy đau lòng, lập tức ôm lấy nàng.

“Bình tĩnh, không sợ, con là người trong phòng của cô nương, làm huynh trưởng sao có thể nhớ thương người trong phòng của muội muội, truyền ra ngoài thì danh tiếng của hãn cũng bị hủy hoại. Con quên rồi sao, đại thiếu gia cũng phải thi khoa cử.”

“Hơn nữa, phu nhân sẽ không đồng ý đâu, nếu không vừa nãy sao lại bảo ta đưa con ra ngoài.”

A Yên khóc thút thít trong lòng Cầu ma ma.

Nàng thật sự bị dọa chết rồi, mấy năm nay nàng biết mình xinh đẹp, lúc nào cũng trốn tránh đại thiếu gia, ngay cả trong viện của đại nãi nãi cũng không đến một lần. Vừa nãy trong phòng phu nhân, thấy đại thiếu gia nhìn nàng như vậy, nàng cảm thấy mình giống như thú săn bị người ta nhắm vào, ánh mắt đại thiếu gia nhìn nàng khiến nàng buồn nôn.

“Được rồi được rồi, sau này chúng ta tránh xa chút là được, hơn nữa trên trán con đang bị thương, bên cạnh đại thiếu gia nhiều nữ tử xinh đẹp như vậy, đâu thể đặt tâm tư vào con.”

“Khả năng cao là những lời đồn đại của con tiểu tiện nhân Thu Nhận

kia bày ra mới khiến đại thiếu gia tò mò đến xem. Đợi qua hai ngày nữa, đại thiếu gia sẽ quên thôi.” Cầu ma ma nhẹ giọng an ủi.

Với lời an ủi của Cầu ma ma, A Yên dần dần bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn bất an. Để tổ mẫu không lo lắng, nàng ổn định tinh thần, gật đầu nói: “Con biết rồi, tổ mẫu cũng đừng lo lắng, hai ngày này con tránh đi, cũng không đến phòng của đại phu nhân, chỉ hầu hạ cô nương, nửa bước cũng không ra khỏi phòng.”

Cầu ma ma gật đầu, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, cũng chỉ có thể như vậy, làm nô tỳ của người ta, chẳng phải số mạng vốn định sẵn sẽ bị người ta chà đạp sao.

Bà nhớ lại ngày đó khi bà nhặt được A Yên, trên người A Yên mặc xiêm y tinh tế đẹp để quý giá, vừa nhìn là biết không phải người bình thường được mặc, lòng bà càng thắt lại.

Ngày đó nếu bà không nhặt A Yên về, có lẽ A Yên sẽ được cha mẹ nàng tìm được, trở lại gia đình phú quý của nàng, lúc này sẽ không đến nỗi bị kinh sợ như vậy.

Nhưng lúc đó tiểu cô nương mới ba bốn tuổi phát sốt trong đồng tuyết, hôn mê bất tỉnh, xung quanh lại không có ai, nếu bà không đưa nàng lên xe ngựa, e rằng lúc đó nàng đã mất mạng, còn nói gì đến phú quý sau này nữa.

Cho nên nói, đây là số phận, bà cứu A Yên một mạng, nhưng cũng để A Yên đi theo bà chịu khổ bao nhiêu năm nay.

Cầu ma ma kiềm chế nỗi buồn trong lòng, đi đến trước bàn rót chén trà nhỏ cho cháu gái, bảo nàng uống một chén giảm bớt kinh sợ.

A Yên ngồi ở trước bàn, ngoan ngoãn bưng trà lên uống.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

A Yên vừa thả lỏng lại căng thẳng lên, không kịp nghĩ kỹ, chỉ thấy cửa phòng bị đẩy mở ra, hai ma ma mặc áo vải bố màu xanh lá cây từ bên ngoài đi vào.

A Yên đã từng gặp hai người này, là người bên cạnh đại nãi nãi.

A Yên cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài.

Sắc mặt của nàng liền trắng bệch, trên trán cũng có chút mồ hôi.

“Ôi, A Yên cô nương sợ cái gì, các lão nô chỉ đến đây kêu A Yên đến viện của đại nãi nãi một chuyến. Nãi nãi của chúng ta có lời muốn nói với A Yên cô nương.”

Ma ma đó vừa nói vừa tiến lên muốn tóm lấy A Yên.

A Yên vô thức trốn về phía sau Cầu ma ma.

Một bà ma ma thô kệch khác lại cầm dây thừng trói Cầu ma ma lại, rồi nhét khăn vào miệng chặn họng Cầu ma ma.

Cầu ma ma hô to ư ư, nhưng không phát ra được âm thanh.

Chỉ có thể nhìn A Yên bị ma ma đó đánh ngất đưa đi.

Khi A Yên mở mắt, nàng ở trong một gian phòng củi, bên ngoài trời đã tối.

“Liễu ma ma, đại nãi nãi thật sự muốn bán con tiểu nha đầu đó sao?”

“Việc này còn giả được sao? Tiểu tiện nhân này mê hoặc đại thiếu gia của chúng tôi, khiến đại thiếu gia nói muốn bình thê gì đó, nếu

là người, người có thể chứa nàng ta không? Nãi nãi của chúng ta tốt bụng không đánh giết nàng ta chính là từ bi rồi, bây giờ bán nàng ta cho người, sau này sống hay chết cũng không liên quan đến Giang gia.”

“Vậy thì tốt, vừa nãy ta cũng có liếc nhìn, da thịt mịn màng có tố chất mỹ nhân, chẳng trách tuổi còn nhỏ đã mê hoặc đại thiếu gia các người đến thần trí u mê. Nếu nãi nãi đã không chứa, vậy thì ta lấy luôn. Chỉ là trên trán nàng ta bị thương khó tránh có vết sẹo, đến lúc đó còn phải thuốc thang, bà cũng biết, thuốc thượng hạng rất đắt...”

“Việc này có là gì, nãi nãi đã nói không cần người tốn một văn tiền, người đưa người về là được, cho không người”.

“Ôi ôi, thế sao được, sao có thể nhận không mỹ nhân...”

Liễu ma ma liếc nàng ta một cái, đưa tay lấy một tờ khế ước bán thân từ trong tay áo ra, không vui nhét vào trong tay người đó.

“Cái đồ làm tiền nhà người, nghĩ rằng ta không biết người đang nghĩ gì hả? Cầm lấy đi, làm xong chuyện này, nãi nãi chúng ta cũng sẽ nhớ đến cái tốt của người.”

Nghe thấy tiếng bên ngoài, toàn thân A Yên toát mồ hôi lạnh, nàng cắn chặt môi, kiềm chế nỗi kinh sợ và tiếng khóc.

Không bao lâu sau, cánh cửa cốt kết mở ra, bước chân từ xa đến gần.

A Yên giả vờ hôn mê bất tỉnh, bị người ta đưa ra ngoài, đặt lên xe đẩy.

Chiếc xe đẩy ra khỏi con ngõ Giang gia, chuyển vào con đường chính.

Ba tên đại hán lực lưỡng khỏe mạnh và hai bà bà thô kệch canh giữ bên cạnh, A Yên biết bây giờ nếu mình không bỏ trốn thì sẽ không còn cơ hội.

Nàng bỗng ngồi bật dậy, khi người ở bên cạnh chưa kịp phản ứng gì, nàng đã nhảy xuống xe, liều mạng bỏ chạy về phía trước.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Trong màn đêm đen kịt, tiểu cô nương cứ chạy mãi chạy mãi, thật sự là quá đáng sợ, nếu nàng bị bán đến nơi dơ bẩn đó, cả đời này coi như xong.

Cơ thể mảnh mai của A Yên đón lấy từng cơn gió lạnh về đêm, nàng không màng tất cả chạy về phía trước, muốn thoát khỏi đám ác ma bắt nàng phía sau.

Tim của nàng đập thình thịch thình thịch vô cùng mạnh mẽ, thấp thoáng nhìn thấy một chiếc xe ngựa phía trước, nàng không kịp la lên cứu mạng, đã bị tên lực lưỡng đuổi theo phía sau đánh ngất.

Lúc ý thức mơ hồ, nàng thấp thoáng nhìn thấy tấm vải che của chiếc xe ngựa cách không xa được vén lên, một vị công tử mặc cẩm y ngồi trong đó, dáng vẻ rất quen thuộc.

“Công tử.” Trong đầu A Yên hiện lên ý niệm cuối cùng, rồi mất đi ý thức.

Đoàn người bên A Yên biến mất trong màn đêm.

Trước xe ngựa, Thanh Mạch nhìn chủ tử nhà mình: “Chủ tử, cần cứu người không?”

Tạ Thận Chi lạnh nhạt nhìn hắn một cái, cầm chén trà trong tay thờ ơ thưởng thức.

“Nhiều chuyện!”

Chương 5

Mười ngày sau, Vạn Xuân phượng.

A Yên ngồi thất thần bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động ngoài cửa, sắc mặt nàng lập tức thay đổi.

Phong ma ma mở cửa ra, nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lập tức nở nụ cười: “Cô nương, chuyện này đã qua bao nhiêu ngày rồi, tại sao ngươi vẫn không tin rằng ta là người tốt?”

“Người nói người đã bỏ chạy hai lần, nhưng ta có làm người tổn thương chút nào không? Hằng ngày được ăn uống đầy đủ, lại có người mang đến thuốc tốt, thuốc quý, chỉ trong mấy ngày vết thương trên trán của ngươi đã lành lặn, thậm chí khuôn mặt còn trở nên xinh đẹp tuyệt trần, đến ta khi nhìn thấy cũng phải sửng sốt.”

A Yên nắm chặt tấm màn trong tay, khẽ cau mày, vẻ mặt vẫn đề phòng và căng thẳng, hai tròng mắt không khỏi đỏ bừng.

“Được rồi A Yên, ngươi cứ rơi nước mắt như vậy chỉ khiến người ta thương hại thêm thôi. Ta nói này, một khi đã đến nơi này thì tốt nhất nên an phận một chút, ma ma đây cũng không phải người tàn nhẫn, sẽ không để ngươi tiếp khách hai ngày liền. Nếu như ngươi có phúc, biết đâu sẽ có người đến mua ngươi sớm. Người đến đây có bao nhiêu thương gia giàu có, miễn là giá cả thương lượng ổn thỏa, ta cũng không thể không để ngươi đi.” Có thể nói là Phong ma ma đã thuyết phục nàng bằng cả trái tim.

Vừa nói dứt lời, bên ngoài có tiếng bước chân truyền tới, như để xác nhận những gì Phong ma ma vừa nói, đây tớ thì thảo vài câu trước mặt bà ta.

“Nói là muốn biểu tặng cho quý nhân từ kinh thành tới.”

Sau khi nghe điều này, Phong ma ma mỉm cười, nhìn A Yên.

Nàng khoác một chiếc áo thêu hoa trà màu vàng, chải một búi tóc mây bông bênh, trên tóc có cài một trâm hoa mộc lan bằng ngọc bích, làn da trắng nõn, nhất là lúc vì sợ hãi mà để lộ ra một chút rụt rè nhút nhát, ngược lại càng khiến cho người ta si mê.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Bà ta đã làm trong nghề này gần như cả cuộc đời, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy một người đẹp như vậy. Rõ ràng là yếu đuối rụt rè, nhưng lại có một loại khí chất cương nghị. Loại cảm giác này xuất hiện, làm cho người ta rung động một cách đặc biệt, tựa như có thể câu dẫn lòng người.

Phong ma ma tỉnh táo lại, cười tủm tỉm đi về phía A Yên, trên mặt tràn đầy vui sướng: “Ta đã nói cô nương là người có phúc mà, đã có người tìm đến tận cửa, nghe nói là quý tộc trong kinh thành. Chỉ cần cô nương hầu hạ thật tốt, ngày sau hưởng dụng không hết vinh hoa phú quý đâu.”

A Yên vừa nghe thì trong lòng run lên, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, Phong ma ma chỉ nhẹ nhàng thuyết phục: “Cô nương, người đã thấy chưa, phải may mắn lắm mới được hầu hạ quý tộc ở trong kinh thành. Nếu người ở lại Vạn Xuân phường, bị ngàn người nếm trái môi đỏ, cánh tay ngọc ngà ngàn người gồi, ma ma ta dù có thương người cũng cứu không được người. Bây giờ ta chỉ hỏi người, người có đi hay không? Nếu không

đi, ma ma ta sẽ đi tìm người khác. Nếu như bỏ lỡ cơ hội này rồi, ta chỉ e là nửa đời sau người cũng không thể ra khỏi Vạn Xuân Phường đâu.”

“Người ở đây dùng dằng không muốn, nhưng ngoài kia nhiều người khác đang tranh nhau muốn đi kia kìa.”

Phong ma ma nói xong cũng không vội, cứ như vậy nhìn chăm chăm A Yên, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Sau bao nhiêu năm trong nghề này, bà ta sớm đã đoán được lòng người, phàm là một tiểu cô nương, ai lại bằng lòng ở lại Vạn Xuân phường này cơ chứ.

Quả nhiên, bà ta nhìn thấy A Yên siết chặt chiếc khăn trong tay, cắn chặt môi, hồi lâu mới thốt ra hai chữ: “Ta đi.”

Nghe đến từ “đi”, nụ cười trên mặt Phong ma ma càng trở nên tươi hơn, cất giọng ngọt ngào: “Cô nương, ta biết người là một người thông minh mà.”

Phong ma ma nói xong liền bật cười, sai bà tử bên cạnh: “Chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đến phủ.”

Bà tử nghe lời, liền lui xuống chuẩn bị.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

.....

Châu phủ

Châu phu nhân đứng sau ghế bóp vai cho Châu lão gia.

Bà ta mặc dù là phu nhân trong phủ, nhưng chỉ cần Châu lão gia

đến phòng, chuyện như vậy sẽ không để người khác động tay vào mà đích thân hầu hạ.

Sau khi xoa bóp một hồi, Chương thị phu nhân mới thấp giọng nói: “Thiếp nghe nói lão gia phái người đi Vạn Xuân phường, nhưng là muốn tìm mỹ nhân tặng cho Bình Tuyên hầu?”

Khóe môi Châu lão gia nhếch lên, đây chính là ưu điểm của vợ cả, bất kì lúc nào cũng có thể đoán đúng tâm tư.

“Sao vậy, phu nhân có ý kiến gì sao?”

Chương thị phu nhân liên tục lắc đầu: “Thiếp nào dám chất vấn lão gia quyết định, chỉ là, lão gia chớ có quên, Như nhi của chúng ta vẫn còn là khuê nữ.”

Chương thị phu nhân nói xong liền nhìn về phía Châu lão gia.

Châu lão gia không nói lời nào, đợi Chương thị phu nhân chuẩn bị nói tiếp, bèn nắm lấy cổ tay bà ta, nói: “Như nhi thì tốt, nhưng Bình Tuyên hầu này đến từ kinh thành, có mỹ nhân nào mà hãn chưa thấy qua. Như nhi của chúng ta tài nghệ lễ nghi đều là thượng thừa, nhưng ngoại hình chỉ có thể coi là chấp nhận được. Bà nghĩ xem Bình Tuyên hầu sao có thể nhìn trúng nó cơ chứ? Hơn nữa với thân phận của hãn, Như nhi theo hãn cũng chỉ làm thê thiếp, bà cam lòng sao?”

Chương thị khẽ giật mình, trong lòng cảm thấy nếu có thể trèo lên Bình Tuyên hầu, làm thiếp cũng không có gì không tốt. Cháu trai bà ta là Bình bút thái giám của Tư lễ giám, có hãn chiếu ứng, thiết nghĩ Bình Tuyên hầu cũng phải mấy phần kiêng nể, sung ái Như nhi một chút.

Đợi ngày sau sinh hạ đứa con nối dõi, còn lo không ngồi vững sao?

Bà ta là chính phòng phu nhân, nhưng trong phủ có biết bao nhiêu

thê thiếp của lão gia, nếu không phải thủ đoạn lợi hại, e là muốn sống sót cũng khó.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì bên ngoài có tiếng bước chân, có nha hoàn tiến đến hồi bẩm, nói là Phong ma ma của Vạn Xuân phường đưa người tới.

Chương thị liền cười nói với Chu lão gia: "Đây là việc của hậu trạch, để thiếp đi thu xếp."

Trong những lời này, mang theo chút chua xót không thể che giấu.

Châu lão gia cười thành tiếng, đối với sự khó chịu của bà ta lại vô cùng phẫn khích, vỗ nhẹ vào tay bà ta rồi nói: "Phụ nhân tốt của ta, lão gia ta sẽ đến thư phòng, không xen vào đâu."

Nói xong, Châu lão gia đứng dậy rời đi.

Ông ta tin tưởng để phụ nhân chọn người cho Bình Tuyên hầu, bà ta tự biết chừng mực, sẽ không gây rắc rối.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

A Yên đi theo Phong ma ma bước vào phòng.

Trong phòng nồng đậm mùi hương bách trạc, ngồi trên chiếc sập êm ái bên cửa sổ là một vị phụ nhân ăn mặc chỉnh tề, dáng vẻ cao quý.

A Yên chỉ mới liếc mắt nhìn, trong đầu bỗng vang lên một tiếng nổ.

Phụ nhân này đúng là Châu phụ nhân Chương thị!

Vừa rồi kiệu dừng ở cửa sau, nàng không biết đây là Châu gia, ai ngờ lại gặp Chương thị phụ nhân.

Kiếp trước, chính Chương thị là cho người cào xé mặt nàng, không ngừng mắng nàng là hồ ly tinh, cả đời này cũng không được Châu lão gia sủng ái.

Nàng vẫn còn nhớ cái nhìn chua ngoa và tàn nhẫn đó, như thể nó chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

A Yên tim đập loạn nhịp, sắc mặt tái nhợt.

Chương thị phu nhân liếc mắt nhìn nàng, có chút sửng sốt, một lát sau mới nói với Phong ma ma: "Là mỹ nhân mơn mớn, thật sự còn trong trắng?"

Phong ma ma nói: "Xem phu nhân nói kìa, ta làm sao dám lừa dối phu nhân người cơ chứ? A Yên cũng là mấy ngày trước bị bán đến Vạn Xuân phường, sao có thể "mất" sớm như vậy."

"Đúng thật là gái còn tơ nhĩ."

Hai người nói chuyện không chút e dè, như thể đang bàn về một thứ đồ vật nào đó.

Lời nói vô cùng khó nghe khiến hai má của A Yên lập tức đỏ lên, như sắp bị bỏng rát.

Chương thị phu nhân liếc nàng một cái, cười nói: "Da thịt này mềm mại, vừa nghe nói bậy bạ gì đó là không chịu được, xem ra thật sự là một thân trinh nữ."

Phong ma ma cười gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy bán thân, đưa về phía trước.

Chương thị phu nhân không trả lời, chỉ cầm chén trà trên bàn lên uống, nha hoàn Hương Mai ở bên cạnh bước tới cầm lấy, đọc xong liền gật đầu với Chương thị phu nhân.

“Được rồi, người dẫn người đến phòng thu chi đi.” Chương thị phu nhân dặn dò.

Hương Mai đáp lại một tiếng, dẫn Phong ma ma đi.

Chương thị phu nhân lại liếc nhìn A Yên, ra lệnh cho người bên cạnh: “Đưa người đi sửa soạn, dạy dỗ một số phép tắc, để biết thế nào là đừng đụng vào quý nhân.”

Ma ma đó đáp lời bà ta, sau đó nói A Yên: “Đi theo ta nào. Nếu muốn hầu hạ quý nhân thì phải tắm rửa sạch sẽ, tránh để những gì dơ bẩn của Vạn Xuân phụng làm bẩn mắt quý nhân.” Ánh mắt bà ta đầy ắp sự khinh thường và coi rẻ.

Nghe thấy những lời cay nghiệt này, mặt A Yên nhất thời đỏ bừng, thân thể khẽ run rẩy, theo sau ma ma đó rời khỏi phòng.

Nàng biết hoàn cảnh của mình lúc này, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc hầu hạ quý tộc từ kinh thành đến.

Ở Châu phủ này, nàng không thể chạy thoát, nếu có chạy được cũng không biết trốn nơi nào.

Hai người đi tới một căn phòng, trong phòng bày biện có chút xa hoa.

Một nha hoàn mặc y phục màu ngọc bích tiến đến nói với nàng: “Nô tỳ hầu hạ cô nương tắm rửa và thay y phục”

Sau tắm bình phong, hơi nóng của thùng tắm bay lên mờ mịt, phảng phất hương hoa ngọt ngào.

A Yên run rẩy cởi cúc áo, giẫm lên ghế đầu bước xuống nước.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn!

Đến chập tối, nha hoàn mới giúp nàng sửa soạn xong.

Nàng mặc áo màu đỏ thêu những đóa hoa sen nhỏ, phía dưới là váy Hồ Nam màu xanh lam, còn dưới chân là một đôi giày màu trắng thêu hoa mai, dáng người đầy đặn, thoa một lớp phấn mỏng nhẹ càng làm nổi bật lên nhan sắc không gì diễn tả được, khiến người ta ngay từ cái nhìn đầu tiên đã chìm đắm trong đó.

Nha hoàn Mi Nhi kia nhất thời cũng nhìn đến ngây người, mất một lúc lâu sau nàng ta mới định thần lại.

Nghĩ thầm, quả thật là từ Vạn Xuân phường tới, tư gia phu nhân vì mua nàng mà bỏ ra ba ngàn lượng bạc.

Có điều với dung mạo động lòng người như vậy, dâng lên cho quý nhân cũng coi như đáng giá. Nếu có được sự sủng ái của quý nhân, đối với Châu gia mà nói đó là một chuyện rất tốt.

“Cô nương, theo nô tỳ.” Nha hoàn Mi Nhi nhẹ nhàng nói.

A Yên gật đầu, cùng với nha hoàn rời khỏi phòng, lúc này đã là đêm, ngoài trời đen kịt một màu, chỉ có ánh đèn dẫn đường của nha hoàn.

Nhìn ánh đèn phía trước, trong đầu A Yên ngoài nổi bất an ra thì nhiều hơn là sự hoang mang, không biết phía trước là nơi nào.

Nàng cũng không phải người ngu ngốc, vừa được sửa soạn kỹ càng chính là để hầu hạ quý nhân.

Nàng chỉ biết đó là người từ kinh thành tới, nhưng không rõ đó là ai, tính tình như nào, cũng chỉ mong ông trời chiếu cố, đừng để nàng rơi vào tay những kẻ bẩn thỉu.

Chỉ là vị quý tộc này sống ở Châu Phủ, tính tình của hắn có thể tốt

hơn không?

Nghĩ như vậy, A Yên không khỏi rung mình, lòng bàn tay lạnh như băng.

Bất giác đã đến trước cái sân nhỏ, nàng theo Mi Nhi đi vào.

Mi Nhi cúi người, nói với nha hoàn mặc y phục màu tím đứng bên ngoài cửa: “Phu nhân nhà bọn ta nói mặc dù bên cạnh Hầu gia đã có nha hoàn, nhưng không quen thuộc trong phủ, sợ không thể tiếp đón Hầu gia chu đáo, nên đã đặc biệt dặn dò nô tỳ đưa người đến hầu hạ.”

Nha hoàn mặc y phục màu tím đó tên là Hồ Phách, nghe đến đây hơi nhú mào, trong lòng không thích, nhưng cũng không dám mở miệng từ chối.

Nàng ta là nha hoàn bên cạnh chủ tử, biết sự tình nặng nhẹ, liền đem người giữ lại.

Chương 6

“Người tên là gì?” Hồ Phách nhìn khuôn mặt cực kỳ xuất chúng trước mặt, trong lòng nổi lên ý không thích, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra thân thiện, không thể hiện ra ngoài.

A Yên lại kinh ngạc, nàng nhận ra nô tỳ trước mắt này.

Kiếp trước nàng ghé thân lên phật châu tử đàn trên cổ tay công tử, đại nha hoàn hầu hạ bên cạnh công tử chính là Hồ Phách, giữa đôi lông mày của nàng ta có một nốt ruồi đỏ nho nhỏ, tuyệt đối nàng không nhận nhầm.

Tim A Yên đập cực nhanh, lòng nghĩ chẳng lẽ quý nhân đến từ kinh thành là công tử Tạ Thận Chi, ấu tử của Ngụy lão quốc công, được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên Hầu?

Thấy nàng ngơ ngác không trả lời, Hồ Phách lộ vẻ mất kiên nhẫn, nhắc nhở: “Ngây ra cái gì, đây không phải là nơi người có thể ngơ ngẩn.”

A Yên lấy lại tinh thần, vội vàng xin lỗi, ôn tồn nói: “Tỷ tỷ thứ tội, nô tỳ tên là A Yên.”

Ban đêm thế này, Hồ Phách cũng không thèm so đo với nàng, tỳ nữ của Châu gia, mặc dù là tặng đến hầu hạ công tử, lẽ nào còn được công tử yêu thích, đưa nàng ta về kinh thành?

“Ừm, ta tên là Hồ Phách, là đại nha hoàn bên cạnh công tử, trước tiên người theo ta đến ở dãy nhà sau.”

“Bên cạnh công tử ngoại trừ có ta, còn có hai nhị đẳng nha hoàn, một người tên là Bảo Trân, một người tên là Đại Mạo, chốc nữa gặp người sẽ biết”.

A Yên đáp lại một tiếng, đi theo phía sau Hồ Phách, nàng vẫn có chút ngơ ngẩn, nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc sống lại ở kiếp này lại gặp được công tử.

Chỉ là, thân phận của công tử tôn quý như vậy, sao lại đến Hoài An, còn ở tại nhà Châu gia, Châu lão gia cũng không phải người tốt gì.

Rất nhanh, hai người đến dãy nhà sau.

Hồ Phách vén màn đi vào, chỉ thấy hai tỳ nữ ngồi trong phòng, một người mặc xiêm y màu xanh bích dáng người cao gầy, một người hơi thấp khuôn mặt tròn tròn hơi mập, mặc một áo vải bố thêu hoa nhài màu đỏ tươi.

A Yên nhận ra, hai người đó là Bảo Trân và Đại Mạo.

Thấy Hồ Phách đưa theo người vào, hai người vội đứng lên.

Đại Mạo tỏ vẻ kinh ngạc, lên tiếng hỏi: “Sao tỳ tỳ không hầu hạ công tử, ngược lại còn dẫn người trở về, đây là ai?”

Đại Mạo nhìn A Yên không hề kiêng dè, ngiễm nhiên tỏ ra khí thế gia chủ.

Hồ Phách quay đầu nhìn A Yên một cái, giải thích nói: “Đây là người mà Châu phu nhân phái đến hầu hạ công tử, tên là A Yên.”

Đại Mạo vừa nghe, trên khuôn mặt liền lộ ra vẻ không vui và chê ghét, Châu phu nhân thật không biết quy củ, chó mèo gì cũng dám đưa đến hầu hạ công tử.

Lại thấy A Yên vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn, mày lá liễu, dưới ánh đèn vàng mờ lại càng xinh đẹp, khiến nàng ta phải nghĩ đến câu nói ngăm mỹ nhân dưới ánh đèn, càng thêm lộ vẻ ghét bỏ.

Đưa đến một người nhan sắc như hồ ly, rõ ràng là đến mê hoặc công tử của bọn họ, Châu phu nhân thật đúng là rất có thủ đoạn.

Trước đó sắp xếp cô nương Châu Như của Châu gia đến đưa điểm tâm, công tử không gặp, nay lại đưa đại mỹ nhân đến, đúng thật là muốn dựa vào công tử. Cũng không nhìn xem công tử có thân phận gì. Công tử liếc nhìn bọn họ một cái cũng làm bắn mắt của công tử.

Đại Mạo không vui trong lòng, khi nói chuyện liền làm đủ tư thái: “Vậy sao, người hầu thì phải hiểu quy tắc của người hầu, đừng nảy ra tâm tư muốn trèo cao, chỗ chúng ta không chấp nhận được, người có nghe hiểu câu này không?”

Hổ Phách giật tay áo của nàng ta, bất lực nói: “Đại Mạo ngoan, đừng nhanh miệng quá, người ấy à, lúc nào cũng khẩu xà tâm phật.”

Hổ Phách nói xong, lại nói với A Yên: “Người đừng sợ, nàng ta nói đùa thôi, ai đến cũng phải nói mấy câu.”

A Yên nghe vậy thì gật đầu.

Lúc này, Bảo Trân đi đến nói: “Ta tên là Bảo Trân, hôm nay người ở đây đi, sáng mai theo ta bá kiến công tử. Ban đầu thì dâng trà điểm tâm, không cần làm những việc hầu hạ thân cận.”

A Yên cười, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích: “Vâng, tạ ơn Bảo Trân tỷ tỷ.”

Nhìn nụ cười lấy lòng của nàng, Đại Mạo bĩu môi, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường.

Hổ Phách lại bàn giao mấy câu rồi đi ra ngoài.

Ban đêm, A Yên được sắp xếp ngủ ở trên một tấm phản giường gần tường.

Sắc trời ngoài cửa sổ vẫn tối đen, lúc này trong lòng A Yên cũng bớt hoảng loạn, thêm vài phần yên tâm.

Kiếp trước hồn phách của nàng theo bên cạnh công tử nhiều năm, biết công tử là người rất tốt.

Nếu nàng có thể đi theo hầu hạ công tử, rời khỏi Châu gia, được công tử che chở, sau này sẽ không cần lo lắng bị người ta bán đi.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, nàng nhất định phải hầu hạ công tử thật tốt, lên kinh thành cùng công tử.

A Yên kéo chăn đắp lên người, trong đầu có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, lại không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Sáng sớm hôm sau, nghe thấy tiếng mặc quần áo sột soạt trong phòng, A Yên liền tỉnh giấc.

Nàng mặc một xiêm y, sau khi rửa mặt chải đầu liền đi theo sau Bảo Trân.

Khi làm hồn ma, nàng biết Bảo Trân bên cạnh công tử là người tốt bụng, không ức hiếp người khác, làm việc cũng ổn thỏa nhất.

Khi A Yên đến gần, Bảo Trân để ý đến nàng.

Bước chân thiếu nữ nhẹ nhàng, dung mạo vô cùng xinh đẹp, quy củ cũng không sai.

Có lẽ là ngày đầu tiên đến đây nên khuôn mặt hơi căng thẳng, nhưng không có dáng vẻ hoảng loạn.

Biết lấy lòng nàng, có lẽ cũng là người thông minh.

Bảo Trân cười, đẩy nửa đĩa điểm tâm trên bàn đến trước mặt A Yên, nói: “Ăn mấy miếng điểm tâm này trước đi, hầu hạ người khác cũng không được để bụng đói.”

Đại Mạo bên cạnh nhìn động tác của nàng, há miệng định nói gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không nói ra.

Bảo Trân tỷ tỷ cũng thật là, một người nhan sắc hồ ly như vậy mà còn muốn hòa thuận với nàng ta.

Nô tỳ như vậy, đợi công tử trở về kinh thành, nàng ta chắc chắn bị Châu lão gia dùng, Bảo Trân tỷ tỷ cũng không ngại bẩn.

Đại Mạo nghĩ vậy, liền đứng lên ra khỏi phòng đến tiền viện.

A Yên ngồi trước bàn ăn xong điểm tâm, rồi uống nửa bát cháo hạt sen, lúc này mới đi theo Bảo Trân đi ra ngoài.

“Đây là chè xanh Lục An mà công tử thích, người đưa vào đi.”

Đến tiền viện, Bảo Trân đến phòng trà nước pha trà trước rồi nói với A Yên.

“Cám ơn tỷ tỷ.”

A Yên nhận chén trà rồi đặt lên khay, bưng lên vũng vàng, quay người ra khỏi phòng.

Mới đến gần phòng chính, Đại Mạo nhìn thấy nàng từ xa, ánh mắt lộ vẻ không thích, nhưng nàng ta cũng biết việc này mười phần thì tám phần là do Bảo Trân giao phó, cho nên cũng không tiện làm khó nàng, chỉ nhắc nhở: “Làm nô tỳ nên có quy củ làm nô tỳ, người an phận chút, đừng nghĩ mê hoặc công tử.”

A Yên nhàn nhạt đáp một tiếng, rồi nâng chân đi vào.

Phòng rất thoáng đãng, bài trí bên trong vừa giản dị lại sang trọng, trong không khí có mùi hương long não thoang thoang, rất dễ chịu.

Một nam tử mặc cẩm y màu xanh đậm in hoa văn ẩn ngời sau bàn. Nam tử rất đẹp, mặt như quan ngọc, mũi cao thẳng, trên người tỏa ra khí chất vô cùng thanh nhã và tôn quý.

Chỉ nhìn một cái, A Yên liền nhận ra nam nhân trước mặt này là Tạ Thận Chi.

Nàng vô thức nhìn sang chuỗi phật châu Tử Đàn trên cổ tay của Tạ Thận Chi, nhưng vừa mới cử động, người đó đã ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, A Yên cảm giác thấy vẻ uy nghi và xa cách từ trong ánh mắt của hắn, lập tức giật mình căng thẳng.

“Nô tỳ bái kiến công tử.” A Yên bưng khay, vững vàng nhún người xuống.

Người đó không nói gì, tiếp tục xem sách trong tay.

Qua khoảng thời gian nửa chén trà, A Yên cảm thấy hai chân run run, lúc cơ thể sắp ngã xuống, mới nghe thấy một tiếng nói nhàn nhạt.

“Đứng lên đi.”

A Yên đáp lại một tiếng, chậm rãi tiến lên, đặt chén trà trên khay lên bàn.

Trà đã lạnh, làm sao uống được?

Sắc mặt A Yên đỏ bừng, giống như làm sai việc gì vậy.

Nàng khẽ giật khóe môi, hồi lâu mới cẩn thận lên tiếng: “Nô tỳ đi

pha lại một chén trà khác đến.”

Tạ Thận Chi nghe câu này thì thản nhiên ngược mắt lên nhìn nàng một cái, không nói đi đi, cũng không nói không cần đi, dường như ánh mắt đang ngắm nàng.

A Yên bị hấn nhìn như vậy, trái tim càng đập thành thịch, khuôn mặt nàng đỏ bừng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Nàng không sợ hấn, vị công tử mà nàng quen thuộc không phải là người động một cái là trách phạt người dưới, chỉ là, thân phận công tử quý trọng, nàng có vài phần kính sợ hấn, bị hấn nhìn như vậy, nàng thực sự hơi căng thẳng.

Vì đang căng thẳng, nên nàng bất giác nắm chặt tà áo của mình.

Tạ Thận Chi nhìn thấy tất cả, nhưng không thể hiện ra ngoài, chỉ thản nhiên nói: “Không cần đâu, lại đây hầu hạ bản hầu viết văn chương đi.”

A Yên ngẩn người, ánh mắt lộ ra vài phần kinh ngạc, nàng cho rằng mình nghe nhầm.

Hầu hạ văn chương, từ nhỏ nàng đi theo nhị cô nương Giang Phù, nhị cô nương không thích đọc sách, vì vậy nàng cũng chưa từng làm những việc như vậy.

Nhưng kiếp trước nàng đã thấy Hồ Phách làm thế nào.

Nàng muốn ở lại bên cạnh công tử, đương nhiên phải thể hiện thật tốt.

Cho nên A Yên nhẹ nhàng cắn môi, đáp lại một tiếng, đi đến phía sau bàn.

Kiếp trước nàng theo bên cạnh công tử, biết công tử thích nhất là

dùng mực Tùng Yên, mùi mực dễ ngửi, lại vô cùng sáng bóng.

Nàng nhìn nghiêng mực đặt trên bàn một cái, hương thơm thoảng thoảng tỏa ra, nàng nghĩ đây có lẽ là mực Tùng Yên.

Lần đầu tiên A Yên mài mực, lại là ở bên cạnh công tử, trong lòng nàng vô cùng căng thẳng, suy nghĩ một lúc mới đưa tay thêm nước vào bàn mực, cầm mực Tùng Yên bên tay thấm nước, lát sau mới mài vòng tròn trên bàn mực.

Vì đây là lần đầu tiên nàng làm việc này, mặc dù trong đầu nàng có ký ức hình ảnh Hồ Phách mài mực, nhưng cũng không khống chế không được lực đạo. Có mấy lần mực bị bắn ra, dần dần, cổ tay của tay nàng hơi nhức, lực cổ tay cũng dần dần nhẹ hơn.

Nàng hơi căng thẳng, không biết dáng vẻ ngốc nghếch của mình bị công tử nhìn thấy rồi công tử có cảm thấy nàng vụng về, không biết hầu hạ hay không.

Lúc này, tấm màn được vén lên, Hồ Phách bưng một đĩa điểm tâm đi vào.

Thấy A Yên đứng bên cạnh công tử, lại hầu hạ bút mực, sắc mặt Hồ Phách lập tức thay đổi, con mắt cũng lộ ra vẻ tức giận.

Đồ hồ ly, lại dám mê hoặc công tử!

Hồ Phách còn tưởng A Yên là người tốt, thì ra lại muốn trèo cao, cũng không nghĩ xem chỉ dựa vào nhan sắc của nàng mà cũng dám ảo tưởng ở lại bên cạnh công tử.

Trong lòng Hồ Phách vô cùng tức hận, hận không thể tiến lên cào vào mặt A Yên, nhưng nàng ta vẫn luôn dịu dàng kính thuận trước mặt Tạ Thận Chi, đâu sẽ làm ra việc như vậy.

Cho nên, nàng ta chỉ kinh ngạc nói: “Nếu công tử gọi người hầu hạ

bút mực thì truyền nô tỳ vào là được, hà tất phải gọi người ngoài.”

“Mài mực phải có chuyên môn, lực độ quá nhẹ hoặc quá mạnh đều không được, lực vừa phải mới được, A Yên mới đến, làm sao biết làm việc này.”

Chương 7

Hồ Phách nói xong, trên mặt liền nở một nụ cười lạnh nhạt, nhìn A Yên nói: “Người đi xuống đi, nơi này để ta hầu hạ.”

A Yên nghe lời, đứng dậy cúi đầu rồi xoay người đi xuống.

Trước khi đi, còn không quên lấy chiếc khay gỗ chạm trổ mà nàng mang vào hồi nãy.

Nhìn A Yên rời đi, Hồ Phách mới chậm rãi đi đến bên cạnh Tạ Thận Chi, định cầm lấy khay mực Tùng Yên thì nghe tư gia công tử nói: “Đủ nhiều rồi, cũng không phải muốn viết nhiều chữ.”

Hồ Phách sửng sờ, trên hai gò má nhanh chóng lộ ra vẻ lúng túng, lại nhẹ nhàng nói: “Ô tì cũng là vì thấy nàng ta hầu hạ bên cạnh công tử, nên cảm thấy lo lắng cho công tử. Dù sao A Yên đó cũng là người do Châu phu nhân phái đến.”

“Nếu nàng ta là người tốt thì không sao, nhưng nếu không phải, công tử há chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Tạ Thận Chi đưa ánh mắt nhìn Hồ Phách, Hồ Phách cũng dần dần ngừng lại lời nói, không hề nhận thấy một chút lo lắng trong ánh mắt ấy.

“Công tử làm sao vậy, lời này của Hồ Phách không đúng chỗ nào ư?”

Tạ Thận Chi lắc đầu, đáp: “Rất đúng, nếu như thế, người hãy gọi Thanh Mạch đi điều tra.”

Hồ Phách nghe vậy, trên mặt lại hiện ý cười: “Vâng, nô tì đi ngay.”

Tạ Thận Chi không nói gì nữa, một lát mới phất phất tay ra hiệu cho nàng ta lui xuống.

Hồ Phách cúi đầu, liền xoay ngời rời khỏi phòng.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

.....

Bên này, A Yên vừa ra khỏi phòng chưa kịp quay lại hậu viện nghỉ ngơi, thì tình cờ gặp một tỳ nữ mặc y phục màu xanh nhạt.

Tỳ nữ đó nói: “Phu nhân kêu cô nương đến chính viện.”

A Yên sửng sờ, vô thức nhíu mày.

Không chờ nàng mở miệng, tỳ nữ đó lại thì thầm: “Sao vậy? Tưởng là được hầu hạ bên cạnh Bình Tuyên hầu nên dám không nghe lời phu nhân nữa? Người đừng quên, kế ước bán thân của người còn trong tay phu nhân đấy. Phu nhân gọi người đi, người dám không đi?”

Ánh mắt nha hoàn kia nhìn A Yên có chút đổ kị, bây giờ trong phủ ai cũng biết tư gia phu nhân đã mua một cô nương thanh bạch từ tay Phong ma ma của Vạn Xuân phường đến để hầu hạ Bình Tuyên hầu.

Nhưng phúc khí lớn như vậy, sao lại rơi vào tay một nữ tử trắng hoa? Tỳ nữ trong phủ đều cảm thấy ghen ghét và đổ kị với A Yên, hận không thể đuổi nàng đi để mình thế chỗ hầu hạ Bình Tuyên hầu.

A Yên nghe những lời không khách khí đó thì chỉ gật đầu: “Ta đi, làm phiên tỳ tỳ dẫn đường.”

Nha hoàn thấy nàng nói năng nhỏ nhẹ, không nỡ nói tiếp lời khó chịu nên chỉ ậm ừ rồi dẫn nàng đến chính viện của Chương thị phu nhân.

Bởi vì giờ đang là mùa xuân, hoa hải đường trong viện của Chương thị phu nhân đương lúc nở rộ, trong không khí tràn ngập mùi thơm hải đường, mùi hương vô cùng dễ chịu.

Nếu lúc này không phải đang ở Châu phủ, ngắm nhìn những chùm hoa hải đường nở rộ này, chắc hẳn tâm trạng của mọi người sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Mấy ma ma mặc y phục bằng lụa Hàng Châu từ trong phòng đi ra, đúng lúc chạm mặt A Yên.

Mấy người không khỏi sửng sốt, cô nương quả thật xinh đẹp, lẽ nào lão gia mới nạp di nương?

Nhưng nhìn cách ăn mặc này thì vẫn là một cô nương, không giống như người đã được lão gia nhận.

Ngắm nghĩ một hồi, mấy người liền đoán ra đây là cô nương mà hôm qua tư gia phu nhân phái đi hầu hạ Bình Tuyên hầu.

Nhìn dáng đi của nàng có thể thấy rằng Bình Tuyên hầu đã không hề đụng chạm gì, thiết nghĩ như vậy sẽ làm phu nhân thất vọng lắm.

Nha hoàn dẫn A Yên vào phòng.

Trong phòng, Chương thị phu nhân ngồi trên chiếc sập mềm, nhìn vào cuốn sổ trên tay.

“Phu nhân, người đã dẫn tới rồi.” Nha hoàn kia cúi người nói.

Chương thị phu nhân thả cuốn sổ trong tay xuống, nhìn A Yên một

hồi, trên mặt lộ ra mấy phần thất vọng.

Nhất thời không khí trong phòng có chút căng thẳng.

“Người có biết tại sao ta gọi người đến đây không?” Chương thị phu nhân nhìn A Yên nói.

Không đợi A Yên mở miệng, Chương thị phu nhân lại nói: “Ta phải người đi hầu hạ Bình Tuyên hầu, đã là hầu hạ thì nên làm tốt bổn phận của mình mới phải, bằng không ba ngàn lượng bạc mà ta mất trắng, cũng nên từ trên người người đòi lại, người nói có đúng không?”

Nghe được lời này của Chương thị phu nhân, A Yên cắn chặt môi dưới, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng biết Chương thị là người tàn nhẫn, chuyện gì cũng có thể làm được, vậy nên ngoài nỗi hận thì nàng đối với bà ta còn vô cùng sợ hãi.

Nhìn thấy sắc mặt nàng thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, Chương thị phu nhân lộ ra vài phần thỏa mãn.

Bà ta lại tiếp tục nói, giọng ôn hòa hơn rất nhiều.

“Ta biết người mới đến Vạn Xuân phường mấy ngày, nghĩ là Phong ma ma còn chưa kịp chỉ dạy người một chút thủ đoạn.”

“Hôm nay bảo người tới, và gọi Nam ma ma trong phủ đến để chỉ điểm cho người một chút. Chỉ cần học xong mấy trò này, hầu hạ Bình Tuyên hầu là điều đơn giản.”

“Nữ nhi nhà này, chỉ ngoại hình ưa nhìn thôi là chưa đủ. Một số chuyện còn phải chủ động một chút, huống chi là một nam nhân như Bình Tuyên hầu đã quen với mỹ nhân.”

A Yên đang muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, một nha hoàn bước vào nói: “Phu nhân, Giang gia đã đưa Nhị cô nương đến, phu nhân có muốn đi gặp không?”

A Yên sửng sốt, Giang nhị cô nương, chính là Tử Oanh trước kia và giờ là Giang Oanh.

Chương thị sắc mặt trầm xuống, trên mặt lộ ra mấy phần khinh thường: “Đến thì đến, để ta xem nàng ta làm gì, dù nàng ta có đến từ Giang phủ thì sau khi vào Châu gia cũng chỉ có mệnh làm di nương. Tạm thời để nàng ta hầu hạ lão gia tối nay, ngày mai ta sẽ làm chủ mầu uống trà mà nàng ta dâng.”

Chương thị suy nghĩ một hồi, lại nói: “Trước hết hãy sắp xếp một viện ở sau, buổi tối hãy đưa đến chỗ lão gia.”

Người bây giờ đã bị đưa đến phủ, sớm muộn cũng phải hầu hạ lão gia, Chương thị làm Châu phu nhân lâu như vậy, những chuyện này sớm đã quá quen, chỉ cần không cản trở địa vị của bà ta, có sinh hạ bao nhiêu thứ tử hay thứ nữ đi nữa, bà cũng vui vẻ gọi người khác đến hầu hạ lão gia.

Dù sao năm đó, bọn họ cũng là lão phu tiểu thê, những năm nay Châu lão gia cũng nhiều tuổi, chuyện đó lại không hề kiêng dè, không chịu yêu thương mình, Chương thị phu nhân cũng nghĩ thoáng đi, để cho người khác đến hầu hạ lão gia, với bà ta mà nói cũng là chuyện tốt.

Hơn nữa dù nói bà ta ít tuổi hơn lão gia, nhưng cũng đã hơn ba mươi rồi, trong mắt Châu lão gia bà đã trở thành một bà già, sao có thể bì lại những di nương mới đến da dẻ nõn nà.

Nha hoàn kia nghe lệnh, liền lui xuống sắp xếp.

Thấy A Yên vẫn còn trong phòng, Chương thị phu nhân ra lệnh cho nha hoàn Mi Nhi bên cạnh: “Đưa nàng ta đến phòng của Nam ma

ma, kêu bà ấy chỉ điểm cho nàng ta thật tốt.”

“Vâng.” Mi Nhi trả lời, liếc nhìn A Yên ra hiệu cho nàng đi theo.

A Yên biết không thể từ chối, chỉ đành theo Mi Nhi ra ngoài.

Nàng nhắm mắt lại, rồi lại mở ra.

Lời của phu nhân nói không sai, nàng muốn ở lại bên cạnh công tử thì với gương mặt này thôi vẫn chưa đủ.

Nếu nàng có thể học được chút tài nghệ để hầu hạ công tử, biết đâu sau này có thể chạy thoát khỏi cái hầm lửa Châu gia này.

Ông trời chiếu cố cho nàng được sống lại một lần nữa, nàng phải tự đấu tranh cho chính mình, dù một chút thủ đoạn cũng phải thử.

Dù sao lưu lại Châu gia, cũng chỉ có một con đường chết.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

Mi Nhi nhìn A Yên có vẻ đã nghĩ thông, trong lòng cảm thấy nàng không chỉ xinh đẹp mà còn là người thông minh, hiểu chuyện, cho dù không học những thủ đoạn này, cũng chắc lọt được vào mắt xanh của Bình Tuyên hầu.

Có lẽ, nàng là người có phúc khí.

Đi qua hành lang, qua cửa tròn, cách đó không xa có một cái viện nhỏ.

Mi Nhi dẫn A Yên tiến vào, bên trong chính là một vị ma ma nhìn cực kì nghiêm khắc.

Mi Nhi gọi là Nam ma ma.

Nam ma ma nhìn thấy A Yên liền khen ngợi: “Một nữ nhân xinh đẹp, vào đây với ta.”

A Yên gật đầu, theo Nam ma ma đi vào.

“Muốn hầu hạ quý nhân, trước tiên phải biết đi như thế nào, ăn nói ra làm sao, giọng phải nhẹ nhàng, không được tỏ ra háo danh.”

“Hơn nữa, nữ tử như nước, nước có thể khắc cương, điều đó có nghĩa là nữ tử bên trong phải mạnh mẽ, không thể chỉ nghĩ đến phú quý trước mắt, như thế rong mắt quý nhân cũng chỉ là hạng tầm thường.”

.....

Đến khi A Yên từ trong phòng bước ra thì đã qua hai canh giờ.

Nghĩ đến những bức tranh mà ma ma đưa cho, những động tác trong đó làm A Yên đỏ bừng mặt.

Vẻ cao quý của công tử hiện lên trong đầu nàng, nhất thời nàng cảm thấy có chút áy náy. Nàng vọng tưởng có thể trèo cao, thật là bỉ ổi.

Thế nhưng nàng không có sự lựa chọn, vì sống sót, thấy trước mắt duy nhất một gốc rơm rạ, nàng chỉ có thể theo bản năng mà nắm chắc.

Nghĩ vậy, dưới mắt nàng như lóe lên một tia sáng.

Nàng mang suy nghĩ bay bổng theo nha hoàn trở về, đi được một đoạn thì bỗng nhiên dừng lại ở ngã ba đường.

Chỉ nhìn thấy một vị cô nương trẻ tuổi mặc bộ y phục bằng vải bồi màu vàng nhạt, bên cạnh là một nha hoàn.

Nữ tử này tướng mạo không quá xuất chúng, lại đánh rất nhiều son phấn, nhưng dù như vậy cũng chỉ có thể đánh giá là thanh tú mà thôi.

“Nô tì tham kiến cô nương.” Nha hoàn cúi người chào hỏi.

A Yên nghe vậy cũng biết đó là con gái của Chương thị phu nhân.

Nàng cũng cúi người: “Nô tì tham kiến cô nương.”

Ánh mắt của nữ tử đó nhìn chằm chằm A Yên, dò xét kỹ lưỡng, sau đó có chút khinh thường nói: “Ngươi là người mà mẫu thân đã mua ở Vạn Xuân phường đúng không?”

Không đợi A Yên mở miệng, nàng ta đã tiến lên. A Yên chưa kịp phản ứng lại, nàng ta đã giơ tay tát nàng một cái.

“Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép câu dẫn Bình Tuyên hầu, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay, nghe rõ chưa?”

A Yên bị nàng ta đánh suýt nữa ngã xuống đất, nửa bên má sưng tấy.

Nàng lấy tay che má nhưng không nói gì.

Châu Như thấy nàng không lên tiếng, vẻ mặt lại tức giận, muốn vung tay lên lần nữa, nhưng lại bị nha hoàn ngăn cản.

“Cô nương, giáo huấn một chút như vậy là đủ rồi, nàng ta cũng biết thân phận thấp hèn của mình, sẽ không dám quyến rũ Bình Tuyên hầu đâu. Cô nương, chúng ta vẫn nên trở về thôi. Nếu để phu nhân biết được chuyện này, nhất định sẽ trách phạt nô tì.”

“Hơn nữa, ở đây có rất nhiều người qua lại. Sẽ không hay nếu để người bên cạnh Bình Tuyên hầu nhìn thấy. Trong mắt Bình Tuyên

Châu, cô nương nhất định phải là người dịu dàng và nhã nhặn.”

Ban này Châu Như còn muốn xỉ nhục A Yên, nhưng nghe được câu nói này của nha hoàn liền bỏ tay xuống.

Nàng ta nói với A Yên: “Nên làm gì cho đúng với thân phận của mình. Người tưởng mình có thể sống yên ổn cạnh Bình Tuyên hầu sao? Nằm mơ à? Cho dù hôm nay người hầu hạ hãnh thì hãnh cũng sẽ không mang theo người về kinh thành đâu. Vậy nên người cũng chỉ là tỳ nữ ở Châu phủ này thôi. Nhìn người như này, sớm muộn cha ta cũng sẽ thu nhận vào phòng. Sau này, khả năng ta còn phải gọi người một tiếng Yên di nương nữa.”

“Chỉ là cha ta không thích nữ nhân không còn thanh bạch, nếu người đem thân mình cho hầu gia, hầu gia lại không mang theo người đi, về sau người ở lại Châu phủ còn có thể có cái gì đây? Nghĩ đến sống sót cũng khó, có lẽ còn thảm hơn đại cô nương Giang gia, cuối cùng rồi cũng bị ném vào bãi tha ma.”

Châu Như nói xong lời này, liền dẫn nha hoàn rời đi.

Nha hoàn dẫn đường lẳng lặng liếc nhìn A Yên, thấy ánh mắt nàng bình tĩnh không chút tức giận, nàng ta nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Suy cho cùng nàng ta cũng là người bên cạnh Chương thị phu nhân, thật sự lo A Yên nghe những lời này của tư gia cô nương sẽ thay đổi quyết định, lúc này nàng ta liền lên tiếng: “A Yên đừng nghe cô nương nói hồ đồ, A Yên dung mạo xinh đẹp, nhất định sẽ khiến Bình Tuyên hầu động lòng.”

A Yên không nói lời nào, chỉ lẳng lẽ theo sau trở về trước viện của công tử.

A Yên một mình đi vào viện, gặp Bảo Trân ở hành lang.

Nửa khuôn mặt đỏ bừng sưng tấy, dù thế nào nàng cũng không thể

che giấu được.

Bảo Trân vô cùng ngạc nhiên, bước tới hỏi: "Làm sao lại bị thương nặng như vậy? Trở về bôi thuốc đi."

Bảo Trân cũng không hỏi vết thương là do ai gây ra, bởi lẽ thân phận nô tì thấp hèn, nếu như chủ tử không vừa ý có thể tùy tiện đánh mắng cũng là chuyện thường.

Bảo Trân đi cùng A Yên về hậu viện. Trong phòng, Hồ Phách và Đại Mạo đang nói chuyện, thấy A Yên bước vào, tất cả đều im lặng.

Đại Mạo định nói gì đó, nhưng Hồ Phách khẽ giật tay áo của nàng ta, cuối cùng cả hai cũng không nói tiếp nữa.

.....

Trong đêm khuya thanh vắng, Giang Oanh bị đưa đến phòng của Châu lão gia, một đêm giày vò, Châu lão gia vô cùng hưởng thụ.

Chương 8

Sáng sớm ngủ dậy, tâm trạng của Châu lão gia rất tốt, quần lấy mỹ nhân trêu đùa một hồi lâu.

Sau khi Châu lão gia đi, Giang Oanh cũng thu dọn trang điểm, đến chính viện kính trà Chương thị.

Lúc nàng ta ở Giang phủ, là đại nha hoàn bên cạnh Giang Phù, đã nghe nhiều cũng gặp nhiều những việc này, biết có thể làm di nương đã là con đường rất tốt đối với những người thân phận nô tỳ như bọn họ, nhưng dù thế nào nàng ta cũng không ngờ mình lại vào Châu phủ, bị Châu lão gia chiếm đoạt thân thể.

Nàng ta không khỏi cảm thấy ghê tởm, dung mạo của mình như này, nếu không phải vì Sở thị và con tiện nhân Á Yên kia, sao nàng ta lại rơi vào kết cục như vậy được.

Vào trong phòng, Giang Oanh chậm rãi đi đến trước mặt Chương thị, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn vâng lời, quỳ xuống dập đầu nói: “Tiện thiếp thỉnh an phu nhân.”

Chương thị rất hài lòng với thái độ biết điều của nàng ta. Chương thị mỉm cười gật đầu, đưa mắt ra ý với nha hoàn Mi Nhi đứng bên cạnh.

Mi Nhi nhận cái khay từ trong tay tiểu nha hoàn, bưng tới trước mặt Giang Oanh.

Giang Oanh đưa tay nhận lấy, nâng chén trà lên quá đỉnh đầu, cung kính nói: “Mời phu nhân uống trà.”

Chương thị đưa tay nhận chén trà, thấy nàng ta quỳ một lúc thì cơ thể run run, trong lòng biết đêm hôm qua nàng ta đã phải chịu khổ. Nhưng Chương thị không có chút đồng cảm, đã làm di nương rồi, còn tự coi mình là cô nương Giang gia sống an nhàn sung sướng hay sao? Phần tội mà tối qua nàng ta phải chịu và cái tội sau này phải chịu đều là gánh chịu thay Giang gia.

Có điều, Giang gia cũng thật độc ác, đầu tiên là đưa con của bà hai tới, bây giờ cả bà cả cũng nhẫn tâm đưa người tới.

Chương thị đã từng gặp phu nhân Sở thị của Giang gia, cũng không từng cảm thấy bà ta lại biết điều như vậy.

Nhưng nghĩ lại lão phu nhân Giang gia đó, Chương thị cũng hiểu được. Phận làm con dâu dù có lợi hại đi nữa, chẳng lẽ còn có thể vượt qua mẹ chồng của mình sao? Hơn nữa, dưới gối Sở thị còn có trưởng tử.

Vì tiền đồ của trưởng tử, Sở thị cũng không dám đắc tội với Châu gia.

Thấy nhị cô nương Giang Oanh quỳ trên mặt đất, trong lòng Chương thị rất đặc ý: “Được rồi, Giang di nương đứng lên đi.”

“Ta sắp xếp hai nha hoàn hầu hạ ngươi, chỉ cần sau này ngươi an phận, những ngày tháng tốt đẹp ở Châu phủ ngươi sẽ hưởng không hết.”

Chương thị nói xong, liền sắp xếp hai nha hoàn thô kệch bên cạnh mình theo hầu hạ Giang Oanh.

Giang Oanh biết rõ tâm tư của Chương thị, nhưng cũng đã sớm liệu đến, cho nên cũng không từ chối, bèn nhận hai người đó.

Lúc này ở cửa có người bẩm báo nói là cô nương đến.

Vừa dứt lời, tấm màn được vén lên, một cô nương mặc xiêm y màu xanh bích thêu hoa mẫu đơn từ ngoài đi vào. Cô nương này là Châu Như, cô nương duy nhất của Châu phủ.

Châu Như đi vào, thấy trong phòng còn có người khác, lập tức liếc mắt nhìn Giang Oanh.

Chương thị nói: “Đây là Giang di nương mà phụ thân con mới thu nhận, là muội muội của Giang thị trước đây.”

Châu Như nghe vậy cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Giang gia muốn lấy lòng phụ thân của nàng ta, đưa nữ nhi vào Châu phủ cũng không phải chuyện lạ. Nhưng nhị cô nương Giang gia nhìn không giống với người ban đầu.

“Người trước đó là tỷ tỷ song sinh của người?” Châu Như hỏi.

Giang Oanh hiểu ý, vội trả lời: “Bẩm cô nương, người mà cô nương nói có lẽ là con của bà thứ.”

Châu Như nghe vậy, biết người trước mắt này là đích nữ của Giang gia, nàng ta hơi ngẩn người, trong con ngươi hiện lên vẻ khinh thường và miệt thị.

Một đích nữ làm thiếp cho người ta làm gì? Đúng là hạ tiện!

Chương thị thấy sắc mặt của con gái, liền xua tay kêu Giang Oanh lui xuống.

Thấy Giang Oanh đi ra ngoài, Chương thị mới đưa tay kéo Châu Như đến trước mặt.

“Nha đầu con, sáng sớm đã giờ tính nóng ra làm gì? Ta nghe nói hôm qua con ra tay đánh A Yên đó, có việc này không?”

Châu Như bĩu môi, hoàn toàn không coi là việc lớn: “Một nô tỳ thấp hèn, nữ nhi muốn đánh thì đánh, vậy mà nàng ta còn đi mách?”

“Nương nói với con đi, có phải nàng ta mách với nương không? Nếu là vậy, con sẽ không tha cho nó.”

Chương thị có chút đau đầu, con gái của mình thực sự có hơi bướng bỉnh, suốt ngày nghe gió nghe mưa, không sợ trời không sợ đất, cũng chỉ cung thuận trước mặt lão gia.

Chương thị kiên nhẫn hỏi: “Con đừng nói mách với không mách gì. Nương hỏi con, có phải là vì Bình Tuyên Hầu kia không?”

Nhắc tới Bình Tuyên Hầu, sắc mặt Chu Như hơi đỏ lên, lộ ra vẻ xấu hổ.

Ngày hôm ấy, nàng ta vô tình đụng phải Bình Tuyên Hầu trong phủ, và nàng ta đã phải lòng hắn. Cả đời này nàng ta không có suy nghĩ nào khác, ý muốn duy nhất là ở bên cạnh Bình Tuyên Hầu, làm thê tử của hắn.

“Nương, con thích hắn, muốn gả cho hắn, nương và phụ thân nghĩ cách đi, được không?”

Châu Như nói xong, trong đôi mắt lộ ra vài phần ảm ức: “Nương cũng biết tâm tư của con, sao lại bảo tiện tỳ mua về đó đi mê hoặc Hầu gia, không phải là cố tình đối đầu với nữ nhi sao?”

“Nàng ta đẹp hơn nữ nhi, nếu Hầu gia thật sự bị con tiện tỳ đó mê hoặc, nữ nhi phải làm thế nào? Tại sao bọn họ người nào người nấy cũng đều đẹp hơn nữ nhi?”

Nghe lời này, Chương thị làm sao có thể không hiểu được tâm tư của con gái. Từ nhỏ cô con gái này của bà ta có dung mạo bình thường, nên trong lòng luôn có chút tự ti, xưa nay thấy mỹ nhân qua lại trước mặt thì nàng ta không chịu được, hôm qua gặp A Yên,

lại nghĩ đến Bình Tuyên Hầu, chắc hẳn đã không kiềm được tính nóng mà ra tay tát A Yên một cái.

Bà ta nghĩ vậy, trong lòng thấy vô cùng không ra sao, dâng lên một chút thương xót.

Bà ta cảm thấy bản thân sinh con gái không được xinh đẹp, mới khiến nàng ta có dung mạo bình thường như vậy, thấp hơn người khác.

Nhưng, kể cả nàng ta xinh đẹp giống A Yên, nữ nhi Châu gia bà ta cũng không đủ tư cách làm chính thê của Bình Tuyên Hầu.

Chương thị tận tình khuyên nhủ: “Nhưng Bình Tuyên Hầu đó, ngay cả chính thê của hãn Hoàng Thượng cũng phải hỏi qua, sao có thể là nữ nhi như của nhà chúng ta. Tuy nhà chúng ta có quan mối hệ với Ti lễ giám và Tri phủ đại nhân, nhưng ở Hoài An uy phong, đặt trước mặt Bình Tuyên Hầu cũng không đủ nhìn tới.”

“Con nên từ bỏ suy nghĩ đó, quên Bình Tuyên Hầu kia đi. Nương sẽ tìm cho con một mối hôn nhân ở Hoài An, nhất định khiến cả đời con oai phong được người khác cung phụng, con thấy có được không?”

Châu Như nghe lời này, đôi mắt đỏ lên, khóc nói: “Không, nữ nhi đã phải lòng Bình Tuyên Hầu, sẽ không gả cho người khác.”

Châu Như nói xong lời này, liền đứng dậy khóc lóc chạy ra ngoài.

Chương thị bất đắc dĩ lắc đầu, kêu nha hoàn đuổi theo.

Nha đầu này đúng là...

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

—

Lúc này, Giang Oanh đã trở Cẩm Sắt viện của mình.

Nàng ta ngồi xuống, vừa lấy trà uống vừa hỏi: “Ta mới đến, các người nói cho ta biết trong phủ có những ai, để tránh sau này ta nhận sai người, làm trò cười cho người ta.”

Hai nha hoàn mà Chương thị đưa tới, một người tên là Hồng Tiên, một người tên là Hồng Ngọc, ngày thường đều làm việc nặng trong viện, hiện giờ được phái đến hầu hạ di nương Giang Oanh này, trong lòng có bất an, cũng có vui mừng.

Nếu Giang di nương có thể có được ân sủng của lão gia, bọn họ là đại nha hoàn thì cũng có thể diện oai phong, sau này gặp những đại nha hoàn khác trong phủ cũng không cần phải cẩn thận, bị bọn họ tùy tiện sai bảo.

Nghĩ vậy, Hồng Tiên nói: “Cũng không có ai khác, chủ tử thực sự trong phủ có bốn người, lão gia, phu nhân, còn có đại thiếu gia và đại cô nương. Hơn mười người khác đều là di nương, có những người lão gia thu nhận vào trong phòng rồi quên luôn, di nương cũng không cần để ý.”

“Nhưng, gần đây trong phủ có một vị quý nhân đến từ kinh thành, là Bình Tuyên Hầu được Hoàng Thượng thân phong, cũng mới hơn hai mươi tuổi, tướng mạo xuất chúng toàn thân khí phái, cô nương chúng ta vừa gặp đã thích.”

“Nhưng dung mạo cô nương bình thường, tuy lão gia phu nhân cũng muốn cho cô nương đi hầu hạ Bình Tuyên Hầu đó, nhưng cũng biết khả năng lớn là không trèo cao được. Phu nhân liền mua một cô nương tên là A Yên từ Vạn Xuân phường về, hôm qua đã đưa đi hầu hạ Bình Tuyên Hầu.”

“Người trong phủ đều nói, A Yên phúc khí tốt, dựa vào khuôn mặt

đến chỗ nào cũng xuất chúng của nàng ta, sau này sẽ được Bình Tuyên Hầu đưa về kinh thành, có thể hưởng không hết vinh hoa phú quý. Khả năng làm thị thiếp di nương, trong mắt những người như chúng ta cũng là cao cao tại thượng, xa tận mây xanh rồi.”

Nghe lời nói của Hồng Tiên, sắc mặt của Giang Oanh bỗng thay đổi, chén trà trong tay suýt rơi xuống đất.

“A Yên? Người không nghe sai, thật sự là cái tên này chứ?”

Hồng Tiên ngẩn người, không biết tại sao di nương nhà mình để tâm như vậy, vội trả lời: “Chuyện lớn như vậy, sao nô tỳ có thể nghe nhầm? Tên là A Yên không sai. A Yên rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng ngời, bất kỳ ai đứng cạnh nàng ta đều không thể sánh bằng nàng ta.”

“Có điều tính tình của nàng ta rất mềm mỏng, từ lúc vào trong phủ, phu nhân nói cái gì thì nàng ta nghe cái đó, nghe nói hôm qua nàng ta còn bị đại cô nương chặn đường tát cho một cái.”

“Cô nương chúng ta cũng thích Bình Tuyên Hầu, chẳng phải là ngứa mắt vì có người xinh đẹp hơn mình đến chỗ Bình Tuyên Hầu sao. Càng đừng nói người đã từng hầu hạ bên cạnh Bình Tuyên Hầu như A Yên.”

Nghe lời nói của Hồng Tiên, trong ánh mắt Giang Oanh hiện lên vẻ ác độc và ghen ghét. Tại sao, tại sao nàng ta phải hầu hạ Châu lão gia, còn A Yên bị đại nãi nãi bán đến nơi dơ bẩn như Vạn Xuân phường cũng có thể có phúc khí như vậy, lại đến hầu hạ Bình Tuyên Hầu, thậm chí có cơ hội được Bình Tuyên Hầu đưa về kinh thành?

Không, nàng ta sẽ không để A Yên thành công. Nàng ta rơi vào kết cục như vậy, nàng ta cũng muốn cho tiện nhân A Yên nếm thử mùi vị bị Châu lão gia chơi đùa.

Chương 9

Căn phòng ở hậu viện.

Đại Mạo cầm khay tiến đến, ánh mắt nhìn A Yên có vài phần không tốt.

“Công tử hỏi thăm người, nói là kêu người đến hầu hạ mực bút. Người đúng là lợi hại, ta quả thực đã xem thường người rồi. Mới ở cạnh công tử một lần, vậy mà công tử lại nhớ kỹ.”

“Nhưng người cũng đừng quên thân phận của mình. Cho dù công tử có để mắt tới thì cũng phải là người có phẩm mạo giống như Hồ Phách tử tỷ. Công tử sẽ không để ý tới nha hoàn Châu gia các người.”

Trên má A Yên bôi thuốc cũng đã lành rồi, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy một chút vết đỏ.

Nghe những lời Đại Mạo nói, ánh mắt nàng không hề tỏ ra tức giận, chỉ đứng dậy thu dọn một chút rồi rời khỏi phòng.

Đại Mạo nhìn bóng lưng của nàng, sắc mặt khó coi, nàng ta chỉ tay về phía cửa và nói với Bảo Trân: “Bảo Trân tỷ nhìn nàng ta kìa, thật sự nghĩ mình đã trèo lên cao, trở thành người của công tử rồi sao? Công tử chỉ là gọi nàng ta đến hầu hạ mực bút, cũng không phải muốn...”

Chưa kịp nói hết lời, Bảo Trân đã mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng nói: “Nếu Hồ Phách tức giận, nàng ấy sẽ tự mình dạy dỗ. Người vội vàng

làm gì?”

Đại Mạo nghe xong, vô thức trả lời: “Hổ Phách tỷ tỷ tính tình hiền lành, đâu thể hạ thân mình mắng chửi người khác. Là ta thay tỷ ấy xả nổi tức giận. A Yên đó chẳng qua cũng chỉ có chút dung mạo, sao có thể khiến công tử xem trọng? Bảo Trân tỷ không biết đấy thôi, hôm qua nàng ta mới chỉ tới hầu hạ một lúc, vậy mà hôm nay công tử đã kêu tới mài mực rồi, cũng không hề tỏ ra một chút ghét bỏ. Ngày thường những chuyện này đều là Hổ Phách tỷ tỷ làm, ta và tỷ không thường xuyên hầu hạ. Tiện tì đó vừa đến, đôi mắt của nàng ta thâm độc, cướp đi việc của Hổ Phách tỷ.”

Bảo Trân thản nhiên nhìn Đại Mạo: “Công tử phân phó nàng ta đi mài mực, lẽ nào có thể từ chối được sao?”

Đại Mạo bị những lời này làm cho ghen hòng, định mở miệng giải thích, lại nghe Bảo Trân ẩn ý nói: “Đều là nô tì, ai có thể cao quý hơn ai được cơ chứ? Người yêu thương nàng ta, nếu nàng ta cũng yêu thương người như vậy, sẽ không ở trước mặt người nhắc đến những chuyện này. Nàng ta biết rõ tính khí của người, lý nào lại không biết khi người biết những chuyện này sẽ làm loạn lên?”

“Việc này nếu truyền đến tai công tử, công tử sẽ nghĩ như thế nào? Người và ta tuy là người hầu thân cận của công tử, nhưng suy cho cùng cũng vèn vèn là hạ nhân, với A Yên có cái gì khác biệt? Lẽ nào hầu hạ bên cạnh công tử mấy năm đã tưởng mình là một nửa chủ tử rồi sao?”

“Người cũng thấy Thanh Mịch đấy, công tử coi trọng hẳn như vậy, nhưng hẳn đã từng vượt qua bốn phận, vượt qua quy củ lần nào chưa?”

“Ta nói những lời này cũng chỉ vì tốt cho người, vì vậy hãy suy nghĩ cho kỹ, nghĩ không thông được thì cứ coi như ta chưa nói gì.”

Bảo Trân nói xong liền rời đi, để lại một mình Đại Mạo trong phòng.

Sắc mặt của Đại Mạo dần tái đi, nghĩ đến những lời của Bảo Trân vừa nói, trong lòng chợt dâng lên một cơn ớn lạnh, hối hận vì hành động của mình trong hai ngày qua.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn

.....

Thư phòng.

A Yên từ phòng trà bưng chén trà đi tới.

Hồ Phách đứng ở cửa cười nói: "Người đúng thật là may mắn, thiết nghĩ chắc hôm qua người mài mực tốt, khiến công tử ghét bỏ ta rồi."

A Yên nhướng mắt, trong ánh mắt hiện lên một chút lo lắng cùng thận trọng.

Hồ Phách vẫn cười cười nói: "Vào trong đi, công tử hề bận là quên uống trà, nhớ thay ta dâng trà cho ngài."

Nàng ta nói lời ngày giống như coi A Yên là người thay thế hầu hạ công tử, A Yên sao có thể không nghe ra, chỉ cười nói "Được."

Kiếp trước, Hồ Phách là không thể hầu hạ công tử. Nàng ta ái mộ công tử, công tử không phải là không biết, chỉ là không quan tâm.

A Yên cảm thấy, đời này công tử cũng sẽ không thu nhận Hồ Phách vào phòng.

Thấy nàng không hề tức giận, vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn mềm mỏng, Hồ Phách hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của A Yên một lúc, sau đó mỉm cười: "Vào đi, đừng để công tử chờ lâu."

A Yên nhẹ gật đầu, nhắc chân đi vào phòng.

Đây là lần thứ hai A Yên vào phòng, không khỏi có chút căng thẳng, bèn hít một hơi thật sâu.

Tạ Thận Chi đang ngồi viết chữ, cầm trong tay một chiếc bút lông Hồ Châu, sắc mặt cực kì nghiêm túc.

A Yên bưng chén trà không có ý quấy rầy, cho đến khi công tử dừng bút, nàng mới cúi người, nói: “Nô tì tham kiến công tử.”

“Công tử uống trà cho ấm.”

A Yên vừa nói vừa bước lên trước, đặt chén trà bên tay trái của Tạ Thận Chi.

Kiếp trước nàng nhập thân vào chuỗi hạt Phật châu trên tay công tử, nàng biết cả hai tay của người đều rất linh hoạt, viết chữ cũng không khác nhau nhiều. Nhưng mặc dù vậy, công tử vẫn luôn viết bằng tay phải và thích dùng tay trái vào những việc khác.

Tạ Thận Chi liếc nhìn nàng, ánh mắt dò xét.

Làm sao một nha hoàn Hoài An có thể biết được thói quen của mình? Hơn nữa, hương trà này rất quen thuộc, là Nhạ Tây Thúy Lan, loại trà này không phải là trà cống tiến, cũng không nổi tiếng như Đoàn Long hay Hầu Khôi, ngay cả Hồ Phách và những người khác cũng hiếm khi chuẩn bị.

Nàng chọn loại trà này, thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

Bị công tử nhìn chăm chăm như vậy, A Yên không khỏi căng thẳng.

Nàng đưa mắt nhìn, có chút lo lắng hỏi lại: “Công tử không thích trà này sao? Vậy để nô tì đổi loại khác.”

Tạ Thần Chi nói: “Tại sao ngươi lại chọn loại trà này?”

A Yên có chút sợ hãi: “Nó được đặt trong tủ ở phòng trà, trước kia nô tì từng nghe tổ mẫu nói loại trà này sản lượng ít, danh tiếng cũng không nổi nhưng hương vị vô cùng tuyệt vời. Nô tì nhìn thấy nó liền pha trà mang tới. Nếu công tử không thích, nô tì...”

Nàng còn chưa kịp nói xong, Tạ Thần Chi đã chặn lời: “Không cần đổi.”

Tay trái Tạ Thần Chi cầm chén trà lên nhấp một ngụm, không nồng không nhạt, tay nghề rất tốt. Một nha hoàn biết pha trà.

Thấy công tử đã uống trà, nàng cũng không hỏi nữa, lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đúng vậy, nàng chọn trà này cũng là do cố ý, nếu không làm sao có thể gây sự chú ý với công tử?

Chỉ bằng gương mặt này, nàng không chắc có thể... quyến rũ được công tử.

Nàng căn môi, hai chữ quyến rũ này khiến nàng cảm thấy tâm tư mình thật dơ bẩn, có chút tội lỗi với công tử.

Nhưng bây giờ nàng không có cách nào khác, chỉ có thể dựa vào việc tiếp cận công tử để được tìm chỗ trú thân.

Thần sắc của công tử rõ ràng là không hề để tâm đến nàng.

Nghĩ đến đây, khoé mắt A Yên cong lên, gương mặt mãn nguyện.

“Cười gì vậy?” Tạ Thần Chi đưa mắt nhìn nàng.

“Không có gì.” A Yên vội vàng ngừng lại, cung kính đứng nép sau

bàn.

Tạ Thận Chi nhìn dáng vẻ cung thuận của nàng, ánh mắt lại...

Hôm qua Thanh Mạch đã điều tra lai lịch của A Yên, là người từ Giang phủ đến. Nàng bị Giang gia đại thiếu gia nhìn trúng, bị Giang gia đại nãi nãi ghen ghét bán đến Vạn Xuân phường, về sau vì dung mạo xuất chúng đã bị Chương thị phu nhân dùng ba ngàn lượng bạc mua về Châu phủ xem như lễ vật mang tới hầu hạ.

Lúc ở Giang phủ, nàng là người tâm tư đơn thuần, cũng chưa từng làm gì quá bốn phận. Chỉ là tính tình mềm mỏng, nên thường xuyên bị các đại nha hoàn khác là Tử Oanh và Thu Nhạn gây khó dễ.

Bị công tử nhìn như vậy, A Yên không dám cử động, đến thở cũng hết sức nhẹ nhàng.

Tạ Thận Chi nhìn ra nàng đang căng thẳng, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Chương thị đã sai người làm gì?”

A Yên sửng sờ, mặt lập tức đỏ lên, ấp úng nửa ngày cũng nói không ra lời.

“Phái người đến quyến rũ bản hầu?” Tạ Thận Chi gắng hỏi.

Mặt A Yên càng đỏ hơn, nàng nắm chặt váy, vội vàng quỳ sụp xuống đất.

“Công tử tha tội.” Nàng không dám lừa dối công tử, cũng biết bản thân căn bản không thể lừa được.

Hơn nữa, mọi người trong phủ đều biết mục đích Chương thị phu nhân phái nàng tới đây.

Tạ Thận Chi không chút khó chịu, ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, đổi giọng hỏi: “Có người đánh người?”

A Yên ngẩn ra một hồi, không biết công tử hỏi vậy là có ý gì, lát sau mới giải thích: “Là, là Châu cô nương. Nó thì không sao, đã không còn đau nữa.”

Nàng sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn như tuyết như ngọc, một đôi mắt đẹp có chút ngây thơ trong sáng, nhưng trong mắt ẩn chứa một tia lo lắng cùng bối rối, một chút dưng dưng và tin tưởng không thể che giấu, và một chút bất bình không thể than vãn. Tạ Thần Chi đột nhiên cảm thấy hứng thú với cuộc sống tươi đẹp này.

Chương 10

“Chốc nữa đến chỗ Hồ Phách lấy bình Tuyết Ngọc Cao.” Tạ Thận Chi thu lại ánh mắt, lên tiếng nói.

Đôi đồng tử của A Yên hiện lên tia kinh ngạc, lập tức nở nụ cười, trong ánh mắt có ánh sáng giống như các vì sao.

“A Yên,” Dường như cảm thấy nói như vậy hơi không ổn, A Yên vội vàng sửa lại: “Nô tỳ tạ ơn công tử.”

Ngoài cửa, từ lúc A Yên đi vào hầu hạ, Hồ Phách vẫn đứng canh ở đó. Thời gian nàng ở lại càng lâu, trong lòng Hồ Phách càng khó chịu. Rõ ràng chỉ là một con tiện tỳ, còn đến từ nơi dơ bẩn như Vạn Xuân phường, nàng ta không cần thiết phải để tâm, nhưng nàng ta lại cảm thấy có mối uy hiếp.

Một canh giờ sau, A Yên từ trong phòng đi ra, nói với Hồ Phách: “Công tử thưởng cho ta một chai Tuyết Ngọc Cao, bảo ta lấy ở chỗ Hồ Phách tỷ tỷ.”

Khuôn mặt Hồ Phách biến sắc, ý cười nơi khóe miệng lập tức cứng đờ, nàng ta muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, mỉm cười nói: “Vẫn là A Yên người lợi hại, mới đến bên cạnh công tử mấy ngày mà đã khiến công tử coi trọng người như vậy.”

“Nếu công tử đưa người trở về kinh thành thì tốt rồi, chỉ là A Yên người xuất thân như vậy...” Hồ Phách nói xong lập tức ngăn người, mang theo chút hồi lỗi nói: “Xem ta kìa, nhắc đến việc này làm gì, A Yên người cũng đừng để bụng.”

Nàng ta đưa A Yên đến phòng lấy tuyết liên bạch ngọc cao, lại tỏ vẻ xin lỗi: “Vừa rồi là ta đường đột, nhưng ta cũng vì lo lắng cho mọi người. Dù sao trong kinh thành cũng không chỉ có một mình công tử, nếu bên cạnh công tử có thêm người hầu hạ, lão phu nhân của chúng ta nhất định sẽ hỏi tới. Người không biết đâu, lão phu nhân đoan chính cẩn thận, trong mắt coi trọng nhất là hai chữ xuất thân, khó tránh có chút kén chọn khó tính.”

A Yên nhận lấy cao thuốc, cũng không đáp lời, chỉ nói cảm ơn, nhưng trong ánh mắt hiện lên chút hoang mang.

“Thôi, người đừng sợ, ta là người cũ trong phủ, sau này ta sẽ nhắc người.” Hồ Phách thấy nàng tỏ ra vẻ sợ hãi, vội lên tiếng nói.

A Yên cảm kích nói: “Vậy tạ ơn Hồ Phách tỷ tỷ.”

Đợi khi về phòng của mình, A Yên lấy cao thuốc ra, bôi một lớp mỏng lên mặt, mùi hương cao thuốc thanh mát, vô cùng dễ ngủ, lại có cảm giác mát mẻ dễ chịu.

Nàng nhìn cao thuốc hồi lâu, khuôn mặt hiện lên ý cười, nhưng chốc lát sau, ý cười chợt biến mất, thay vào đó là chút căng thẳng và bất an.

Vừa nãy nàng đã nghe hết lời của Hồ Phách, kiếp trước nàng theo bên cạnh công tử nhiều năm, làm sao không biết tính khí của lão phu nhân trong phủ.

Nói là ghê ghớm đã là dễ nghe, thực chất là độc ác âm hiểm.

Cũng may, công tử không phải là con ruột của lão phu nhân, mà là năm đó lão Hầu gia bế công tử từ bên ngoài về, nghe nói là do ngoại thất sinh ra, ngoại thất đó sinh con xong liền chết tại chỗ.

Lão Hầu gia vô cùng coi trọng công tử, từ nhỏ đã đích thân giáo

dưỡng, sau này lại đưa theo công tử đến chiến trường. Công tử lập chiến công hiển hách, được Hoàng Thượng coi trọng, được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên Hầu, trong lòng lão phu nhân làm sao có thể thoải mái.

Thậm chí nàng nghi ngờ, người hạ độc công tử ở kiếp trước chính là lão phu nhân.

Nhưng nàng không có bằng chứng.

Nếu công tử đưa nàng về kinh, xuất thân của nàng như vậy chắc chắn sẽ khiến lão phu nhân không vui, nàng cũng bất an và áy náy. Một mặt nàng hy vọng thoát khỏi Châu gia, rời khỏi Hoài An, cho nên mong ngóng công tử có thể để ý đến nàng, đưa nàng đi kinh thành. Mặt khác, nàng lại cảm thấy nếu mình đi kinh thành, chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều rắc rối cho công tử, nàng cảm thấy nếu là vậy, thì vô cùng có lỗi với công tử.

A Yên nghĩ vậy, trên khuôn mặt lộ ra vẻ khó xử.

Nàng cẩn thận cất cao thuốc đi, suy nghĩ tiếp sau đây mình phải làm thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy nếu công tử có thể đưa nàng đến kinh thành nhưng không vào sống trong Quốc Công phủ thì quá tốt rồi.

Nhưng lúc này nghĩ đến điều đó thì thật quá sớm, hiện giờ công tử chỉ đối xử với nàng hơi khác, còn chưa chắc thu nhận nàng vào phòng, đưa nàng về kinh thành.

A Yên cảm thấy vẫn nên từ từ, nghĩ nhiều cũng vô dụng, đi bước nào tính bước nấy.

...

Giang gia.

Mấy ngày nay không khí Giang gia rất căng thẳng, từ lúc đại thiếu gia Giang Thầm biết A Yên bị bán đi, liền gây náo ầm ĩ với đại nãi nãi Địch thị một trận, nói đại nãi nãi ghen tị không tha người, vốn không xứng làm chính thê, lấy lý do ghen ghét và không có con để bỏ đại nãi nãi Địch thị.

Địch thị tranh luận với hắc, trong lúc tranh luận bị Giang Thầm tát một cái làm trượt ngã đập vào góc bàn, nửa người dưới đau đớn, chảy máu.

Ma ma hầu hạ bên cạnh quá sợ hãi vội vàng mời đại phu vào phủ, đại phu vừa nhìn liền nói đại nãi nãi xảy thai.

Đại nãi nãi nghe xong câu này lập tức ngất đi.

Giang Thầm cũng bị lão phu nhân gọi đến trách mắng một trận, chuyện hư thế không được giải quyết.

Nhưng bắt đầu từ ngày hôm đó, Giang Thầm không bước đến viện của Địch thị nữa, ngay cả Địch thị hạ mình cho người đi mời hắc, hắc cũng không đi, chỉ suốt ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài không về nhà.

Sáng nay Giang Thầm về phủ, nhưng dẫn theo một kỹ nữ tên Mẫu Đơn, là hoa khôi của Nghênh Xuân lâu, nói là thu nhận vào trong phủ.

Địch thị nghe nói đến việc này, đâu có chịu đồng ý, lê cái thân xác bệnh tật ốm yếu đến khóc lóc với Sở thị.

Sở thị nghe mà đau đầu, không thể không gọi nhi tử Giang Thầm đến.

“Con lại làm bừa cái gì vậy, vợ của con vừa mới xảy thai, con phải

yêu thương nó mới phải chứ.” Lúc nói câu này, trong lòng Sở thị không có chút thương sót nào với Địch thị. Trong lòng Sở thị đang bùng lửa giận với việc Địch thị tự ý bán A Yên đi, cảm thấy con dâu hoàn toàn không coi bà ta ra gì.

Dù sao A Yên cũng là cháu gái của Cầu ma ma, Cầu ma ma là tâm phúc của bà ta, sao có thể không nói tiếng nào đã bán người ta đi.

Rõ ràng là đang tát vào mặt của bà ta!

Cho nên bà ta cảm thấy được xả giận với việc con trai dạy dỗ Địch thị như vậy, đáng tiếc là trận náo loạn này lại khiến Địch thị xảy thai, mất đi đứa con trong bụng.

Đó là huyết mạch của Giang gia bọn họ!

Sở thị không cảm thấy con trai mình ra tay đánh người là không đúng, ngược lại càng cảm thấy con dâu Địch thị này không có phúc khí, nếu không làm sao mình có thai mà cũng không biết, cuối cùng lại không giữ được.

Hơn nữa, nếu không phải nàng ta quá đáng, bán A Yên khiến con trai nổi giận, thì đâu có chuyện như vậy.

A Yên vốn thật thà, nếu con trai nhắm trúng, thu nhận vào phòng là được. Địch thị là chính thê thật sự không hiền từ chút nào, mới khiến sự việc náo loạn đến mức này.

Sở thị vừa mới nói ra, Giang Thâm liền nói: “Yêu thương nàng ta? Nếu nhi tử không yêu thương nàng ta, thì đã sớm bỏ đồ đàn bà độc ác này rồi!”

“A Yên đâu có đắc tội với nàng ta, nhi tử chỉ nhắm trúng A Yên, nàng ta liền làm ra việc độc ác, có thể thấy nàng ta đã làm bao nhiêu việc dơ bẩn sau lưng. Con cũng nghi ngờ mấy năm nay trong phòng vẫn không có con nối dõi, có phải là con tiện nhân này ra tay

sau lưng hay không.”

“Nhi tử cũng không phải là không được!”

Sở thị nghe vậy liền nhìn sang Địch thị với ánh mắt sắc bén.

Địch thị chợt dạ, bị bà ta nhìn như vậy, nàng ta không khỏi co rúm lại, tránh né ánh mắt của bà ta.

Sở thị đâu thể không hiểu, lúc này sắc mặt tái xanh, ném chén trà trong tay về phía nàng ta, vừa hay đập trúng trán của Địch thị, lập tức sưng lên một cục.

“Đúng là người! Ta cũng thật hồ đồ, còn tưởng cơ thể Thẩm Nhi suy nhược khó có con nối dõi, thì ra là độc phụ nhà người giở trò, mới khiến mấy năm nay Giang gia không có đến một đứa cháu nội.”

“Đi, người đi mời đại phu vào phủ, bắt mạch cho những người hầu hạ Thẩm Nhi, xem xem có phải là bị người ta hãm hại không!” Sở thị nói với Cầu ma ma.

Cầu ma ma đáp lại một tiếng. Ngày đó A Yên bị người bên cạnh Địch thị đưa đi bán cho người ta, trong lòng bà đã rất hận Địch thị, hận không thể xé nát ăn thịt nàng ta. Hiện giờ thấy hoàn cảnh của Địch thị như vậy, làm sao trong lòng không có khoái cảm báo thù, chỉ mong Địch thị bị định tội danh hãm hại con trai nối dõi Giang gia. Thế nên Sở thị vừa phân phó, bà liền đích thân đi tìm đại phu đến.

Sau khi đại phu bắt mạch, quả quyết mấy di nương đó quả thực bị người ta cho uống thuốc tuyệt tự, nữ tử hậu viện đều không thể sinh con.

Sở thị vừa nghe, lúc này vẻ mặt liền tái xanh, gọi người đi mời lão phu nhân đến.

Từ trước đến nay lão phu nhân luôn coi trọng con nối dõi Giang gia,

nghe xong chuyện này liền cầm cây trượng đánh mạnh về phía Địch thị, đánh cho Địch thị đau đớn kêu la, co tròn người lại.

“Hưu thôi! Loại độc phụ này, Giang gia ta không thể giữ. Bỏ nàng ta đi. Ta sẽ lấy một người tốt hơn cho Thẩm Nhi, tuyệt đối không thể dung chứa loại độc phụ hãm hại dòng giống Giang gia chúng ta!”

Lão phu nhân vừa nói, Giang Thâm đã gọi mang giấy và bút mực đến, viết giấy hưu thôi ngay tại chỗ, ném ra trước mặt Địch thị.

Sắc mặt Địch thị tái nhợt, khóc lóc bò đến ôm chân của Giang Thâm, nói: “Phu quân, ta biết sai rồi, tha cho ta lần này đi. Ta chỉ là quá mức quan tâm phu quân, mới sinh ra lòng ghen ghét đố kỵ, làm những việc hồ đồ, sau này ta không dám nữa, xin phu quân cho Ngọc Nương một cơ hội đi, sau này Ngọc Nương sẽ hầu hạ phu quân thật tốt, không ghen tị đố kỵ nữa.”

“Bản thân Ngọc Nương không có con trai, ngày đêm lo lắng sợ hãi, sợ người bên ngoài cướp mất phu quân.”

“Nếu Ngọc Nương bị bỏ, thì chỉ có con đường chết thôi.”

Khuê danh của Địch thị là Ngọc Nương, khi hai người thành hôn từng trải qua một khoảng thời gian ngọt ngào, những lúc tình cảm nồng nàn Giang Thâm sẽ gọi nàng ta là Ngọc Nương.

Nghe nàng ta nói như vậy, Giang Thâm khó tránh khỏi động lòng.

Hơn nữa, ở trước mặt hắn, Địch thị vẫn luôn dịu dàng hầu hạ cẩn thận, cũng rất phóng khoáng về chuyện đó, chỉ cần hắn đưa ra yêu cầu, rất ít khi nàng ta từ chối. Lúc gây chuyện quá đáng khiến nàng ta nổi giận, hắn chỉ cần dỗ dành nói mấy câu để nghe, nàng ta liền bớt giận, rất ít khi lạnh nhạt không quan tâm hắn.

Nếu bỏ nàng ta lấy người mới, không biết tính khí sẽ thế nào.

Nếu lấy phải người nhàm chán buồn tẻ hoặc là quá ghê ghớm, hoặc là người vô vị, hoặc là người quản hẩn thật chặt, Giang Thầm cảm thấy mình có chút phóng đảng trong chuyện đó, không phải nữ nhân nào cũng nhẫn nhịn được.

Khéo lại đến lúc đó, có người mới đến lại không được những ngày thoải mái như hiện tại. Bây giờ hẩn chỉ cần tha thứ Địch thị lần này, sau này ở trước mặt hẩn Địch thị mãi mãi cúi đầu, mãi mãi phải nhìn sắc mặt hẩn mà hành sự. Mặc kệ hẩn gây chuyện thế nào, nạp bao nhiêu thiệp, nàng ta cũng không dám hỏi đến.

Cho nên, suy nghĩ cho về lâu về dài, không hưu thế vẫn là thượng sách. Hơn nữa, nhà mẹ đẻ Địch thị cũng là vọng tộc một phương, mặc dù không làm quan triều đình, nhưng tiền bạc không thiếu. Giữ Địch thị lại, nhà mẹ đẻ nàng ta còn phải nợ con rể như hẩn?

Giang Thầm nghĩ vậy, liền trầm mặt nói: “Nể tình nghĩa phu thê ta và người hơn một năm nay, lần này ta tha cho người. Chúng ta nói rõ, nếu sau này người phạm phải một trong bảy điều, ta sẽ không tha cho người, chỉ có thể cho người một lá thư hưu thê.”

Địch thị nghe thấy hẩn không hưu thê, mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 11

Đêm khuya, thư phòng.

Một bóng người bước ra từ phía sau tấm bình phong, hần ta bước lại gần, nói một cách kính trọng: "Công tử."

Tạ Thận Chi hơi ngẩng đầu lên: "Đã điều tra được gì?"

Vẻ mặt của ám vệ hết sức nghiêm túc, nhìn tư gia công tử đáp: "Vài ngày nay thuộc hạ cùng một số người khác vẫn luôn điều tra những nơi khác ở Hoài An, Châu gia thật sự là đại hại của Hoài An. Châu Hiến Vinh háo sắc, phía dưới phái người đi khắp Hoài An để tìm mỹ nhân cho hần, một khi có dung mạo xuất chúng liền tìm đủ mọi cách đưa về Châu phủ. Năm ngoái có một người là Tào thị đã được gả đi, nhưng cũng bị người đoạt về Châu phủ. Tào thị đó không chịu nổi sự nhục nhã này, đã đập đầu vào đá đến chết, thi thể bị đem đến bãi tha ma, vậy mà Châu Hiến Vinh cũng không chịu tha cho nhà chồng nàng ta, vu oan cho phu quân nàng ta trộm cắp vật quý giá, bắt báo quan phủ để đánh người đến gần chết, sau đó chặt hai tay ném trên phố, trở về nhà không được mấy ngày thì người đó chết. Cha mẹ chồng của nàng ta cũng vì đau lòng mà dần dần sinh bệnh rồi qua đời."

"Việc này đã khiến cho dân chúng vô cùng phẫn nộ. Những người có con gái trong nhà thậm chí còn tiến đi nơi khác vì sợ bị Châu gia cướp đi."

"Châu gia đại công tử cũng chẳng kém gì lão gia tử của hần, nữ sắc lại càng không kị, phi ngựa trên đường tông chết người, lại phản cáo

đối phương làm kinh động đến ngựa của hắn, bắt họ phải đền một trăm lượng bạc, số tiền đó họ không kham nổi, đến giờ vẫn đang bị nhốt ở đại lao quan phủ.”

Hắn ta hạ thấp giọng, do dự một hồi rồi lại nói: “Thuộc hạ còn thăm dò được Châu gia có hai mỏ vàng, trữ lượng rất lớn. Số vàng đó Châu gia chiếm 7 phần, tri phủ Ngụy Hiến chiếm 3 phần. Rất nhiều nam nhân khỏe mạnh hoặc bị bức hoặc bị lừa gạt đưa đến hầm mỏ, ngày đêm khai thác. Những người này phần lớn là một đi không trở lại.”

Tạ Thận Chi nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị hơn: “Không ngờ Châu Hiến Vinh lại to gan như vậy, tự ý khai thác mỏ vàng là đại tội mưu phản.”

“Người tiếp tục phái người theo dõi, không được bỏ qua cho Ngụy Hiến đó, thăm tra sự tình, đợi người của Cẩm Y vệ đến, chúng ta sẽ không quản thêm nữa.”

“Vâng.” Âm vệ trả lời.

“Thuộc hạ còn nghe ngóng được Châu lão phu nhân đi dâng hương ở Pháp An tự trở về, mấy ngày nữa là về tới Châu phủ.”

“Mười Lăm tháng này là thọ 80 tuổi của Châu lão phu nhân, Châu gia đã sớm loan tin nói sẽ làm lớn. Đến lúc đó nhân gia quan lại danh môn vọng tộc đều đến tặng quà.”

Tạ Thận Chi cong cong khóe môi, nhưng ánh mắt lại hơi trầm xuống: “Đừng lo, bản hầu sẽ tặng cho hắn một món quà đặc biệt.”

“Lui xuống đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải

duy nhất tại lantruyen.vn.

.....

Sau khi hẩn rời đi, Tạ Thận Chi xoa xoa lông mày, cảm thấy có chút đau đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện.

Âm thanh rõ ràng trong đêm tĩnh lặng.

“Tiểu nữ nghe nói hầu gia thức đêm xử lý công vụ, bèn tự tay nấu bát canh gà cho hầu gia bồi bổ thân thể.”

Người nói chuyện là Châu Như.

Châu Như mặc một chiếc áo choàng thêu hoa mẫu đơn màu vàng, trên người tỏa ra hương thơm như vừa mới tắm xong. Rõ ràng là đã cố ý chuẩn bị trước khi đến đây, chỉ là tướng mạo của nàng ta vốn bình thường, nên cho dù có mặc đẹp đến mấy cũng chẳng bì lại được với Hồ Phách đứng đó.

Một tia khinh thường hiện lên trong mắt Hồ Phách, nàng ta từ chối: “Làm phiền cô nương rồi, chỉ là công tử nhà ta thường ngày không thích uống canh gà, cô nương đi mất công chuyến này rồi.”

“Hơn nữa, công tử nhà ta rất trọng quy củ, tuyệt đối không thể tùy tiện gặp cô nương giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy, vẫn xin cô nương tự trọng, sau này đừng đến nữa.”

Bị Hồ Phách nói một trận như vậy, mặt Châu Như đỏ bừng lên, vừa thẹn vừa khó chịu, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Hầu gia ở Châu gia ta chính là khách. Ta đây sao lại không thể đối đãi với hầu gia với tư cách là chủ nhà?”

“Một nha hoàn, lẽ nào có thể quyết định thay chủ tử? Làm phiền cô

nương vào thông báo một tiếng.”

Hồ Phách liếc nhìn nàng ta, vẻ mặt lộ ra vài phần giễu cợt, Châu Như này đúng là muốn tự chuốc lấy nhục nhã, bây giờ vào truyền một tiếng cũng chẳng sao, dù sao đi nữa công tử cũng không để mắt tới nàng ta.

Nữ tử lỗ mãng như vậy sao có thể lọt vào mắt công tử chứ?

Hồ Phách nghĩ vậy, liền đi vào trong thông báo.

Tạ Thận Chi sớm đã nghe thấy những lời ngoài kia, nhìn thấy nàng ta đi vào liền cau mày: “Nếu đã như vậy, Châu gia quả là gia giáo.”

Hồ Phách khẽ cười, nhẹ nhàng nói: “Nô tì cũng là lần đầu thấy một nữ tử không phép tắc như vậy, nên muốn cảnh cáo nàng ta lại.”

Đang nói chuyện, nhìn thấy Tạ Thận Chi xoa xoa thái dương, nàng ta biết tư gia công tử đau đầu, vội vàng nói: “Công tử lại đau đầu sao, hay là để nô tì giúp người bấm huyệt.”

Tạ Thận Chi nhìn nàng ta: “Người tiển Châu cô nương về đi. Còn ở đây, gọi A Yên đến là được rồi.”

Hồ Phách sửng người một lúc, sắc mặt tái nhợt, trong mắt hiện lên một chút bất bình, nhưng cố nén xuống, cung kính nói: “Vâng.”

Sau khi đi ra ngoài, thấy Châu Như còn đang đợi ở đó, nàng ta cố ý đi tới chỗ A Yên đang đứng dưới hành lang, cao giọng nói: “A Yên, công tử kêu người vào hầu hạ, mau vào đi.”

Nàng ta nói xong, Châu Như nhíu mày, ánh mắt nhìn A Yên đầy đồ kị và thù hận.

Hồ Phách nhìn biểu cảm của Châu Như, sau đó bước tới bên cạnh nàng ta, nhẹ nhàng nói: “Châu cô nương về thôi, đêm đã khuya, để

nô tì đưa cô nương về.”

Hổ Phách nửa đùa nửa thật muốn đuổi Châu Như ra khỏi viện.

Dưới hiên, vẻ ngạc nhiên trong mắt A Yên vẫn chưa tan biến, lần đầu tiên nàng trực đêm, không ngờ công tử lại kêu vào nhà hầu hạ.

Trong nàng có một chút vui mừng cũng có chút lo sợ, nàng đẩy cửa đi vào, cung kính nói: “Công tử.”

Không nghe thấy hồi đáp, A Yên mạnh dạn đưa mắt lên nhìn, thấy Tạ Thận Chi cau mày dựa vào lưng ghế, dùng ngón tay xoa xoa thái dương.

Nàng có chút lo lắng: “Công tử làm sao vậy, người khó chịu sao, có cần truyền đại phu vào phủ không?”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, Tạ Thận Chi thoáng giật mình, lập tức nói: “Không cần, người qua đây xoa bóp cho bản hầu là được rồi.”

Nghe vậy, A Yên mới nhận ra là công tử bị đau đầu.

Nàng vội vàng bước tới, đứng phía sau dùng tay xoa xoa thái dương của công tử, sức lực không nhẹ cũng không nặng, chỉ là có lúc mỗi tay, nàng sẽ dừng một chỗ rồi lại tiếp tục.

Xoa bóp được một lát, A Yên do dự, cuối cùng thấp giọng hỏi: “Chi bằng nô tì giúp công tử lấy ngọc bội trên tóc xuống, xoa tóc để da đầu thư giãn, như vậy sẽ không còn quá khó chịu nữa.”

Tạ Thận Chi quay đầu lại nhìn A Yên, không ngờ nha hoàn này lại to gan như vậy.

Thấy công tử nhìn sang, A Yên có chút căng thẳng, nàng vô thức cúi đầu, nhanh chóng giải thích: “Nô tì cảm thấy như vậy sẽ khiến công

tử thoải mái hơn chút.”

Vừa dứt câu, nàng lại nói: “Nếu công tử cảm thấy không được, vậy không cần...”

Tạ Thận Chi khẽ gật đầu: “Tùy người.”

A Yên nghe xong, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng: “Nô tì đi lấy lược chải tóc cho công tử.”

Chưa đợi Tạ Thận Chi lên tiếng, nàng đã đi vào phòng sau lấy ra chiếc lược ngà.

Nàng đứng sau lưng, động tác nhẹ nhàng rút cây trâm bạch ngọc ra, cầm ngọc quan xuống, xoa mái tóc của Tạ Thận Chi ra.

Nàng cẩn thận cầm chiếc lược ngà lướt qua tóc, lướt cả trăm lần rồi mới dừng lại.

“Công tử, đã khá hơn chút nào chưa?” Trong giọng nói của nàng có chút kích động, như muốn được khen ngợi.

Tạ Thận Chi nghe vậy, không gật đầu cũng không lắc đầu, mà lại nói: “Đi dọn giường đi, đợi lát nữa hầu hạ bản hầu rửa mặt.”

Toàn thân A Yên trở nên cứng đờ, có chút căng thẳng, hai má cũng có hơi đỏ lên.

Nàng đứng phía sau công tử, hô hấp như ngưng trệ, cả người cũng trở nên căng thẳng, Tạ Thận Chi làm sao không phát hiện ra.

Chính là vì phát hiện ra nên mới có mấy phần hứng thú, lại cố ý tiếp tục nói: “Sao hả? Không muốn hầu hạ bản hầu sao? Chương thị đưa người đến đây để làm gì?”

Lời này khiến mặt A Yên càng đỏ bừng lên, vừa có chút ngượng

ngừng lại vừa có chút xấu hổ.

Cuối cùng nàng cũng đáp: “Nô tì đi ngay.”

A Yên vẫn luôn ghi nhớ trong đầu rằng bản thân phải trở thành người của công tử mới có thể thoát khỏi Châu Phủ, thoát khỏi Hoài An, cùng công tử vào kinh thành.

Vì vậy, mặc dù nàng đang rất căng thẳng và lo lắng, nhưng cũng rất rõ đây là cơ hội hiếm có.

Công tử kêu nàng hầu hạ, vậy có phải công tử đã có một chút thích thú với nàng rồi không, ít nhất là với khuôn mặt này.

Có điều, tối nay công tử là muốn thân thể của nàng sao? A Yên chưa từng trải qua chuyện này, dù đã được Nam ma ma chỉ dạy, nhưng trong đầu không tránh khỏi căng thẳng.

Với vẻ lo lắng này, mặt nàng lại trở nên có chút nghiêm trọng, khẽ cắn bờ môi của mình.

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng lại thẹn thùng của nàng, Tạ Thận Chi ngược lại cảm thấy rất thú vị.

“Sao hả, không nguyện ý hầu hạ bản hầu?”

A Yên xoay đầu lại, mặt đỏ như gấc, hơn nửa ngày mới nói ra một câu: “Nô tì nguyện ý.”

Có điều, sau khi A Yên trải giường và đợi Tạ Thận Chi tắm rửa sạch sẽ, nàng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Trước giờ nàng chưa từng giúp nam tử nào thay y phục, thậm chí chưa từng đến gần nam tử nào như vậy.

Nàng lo lắng đến nỗi trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mịn. Dưới

ánh nhìn của Tạ Thận Chi, hồi lâu nàng mới đưa tay lên, cởi thắt lưng rồi đặt nó sang một bên.

Trời đêm đã khuya, bên ngoài gió mát, trong phòng cũng không hề nóng, nhưng A Yên lại cảm thấy hai má mình bừng bừng, lại thêm gờ nút thắt trên người công tử có chút khó khăn, mấy lần đều không cởi được, nàng vô cùng căng thẳng, trên trán toát mồ hôi hột.

Khi nàng kiễng chân để cởi, một lòng bàn tay bao phủ lấy tay nàng, ngón tay nhanh nhẹn, cúc áo liền được cởi ra.

“Nha đầu ngốc.” Sau khi cởi một cúc áo, Tạ Thận Chi rút tay về, đợi A Yên cởi nốt những cái còn lại.

A Yên cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, cảm nhận được bàn tay công tử vừa mát lạnh lại mạnh mẽ đặt lên tay nàng, trên cơ thể công tử còn tỏa ra hương thơm Bạch Nãi, khiến nàng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

A Yên hít một hơi thật sâu, lần nữa kiễng chân nghiêng người về phía trước.

Lúc này, một tiếng cọt kẹt, cánh cửa mở ra, Hồ Phách bưng một cái khay tiến vào, trên đó là một tách trà.

Tiếng mở cửa làm A Yên giật mình, nàng vội vàng lui về sau, đứng thẳng người dậy.

Nhưng Hồ Phách sớm đã nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, nàng ta lại nhìn vào chiếc thắt lưng bên cạnh, công tử đã cởi một chiếc cúc áo, nàng ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đúng là loại người chuyên đi quyến rũ nam nhân, dám nhân lúc nàng ta không ở đây câu dẫn tư gia công tử.

Hồ Phách không nghĩ ngợi nhiều, nàng ta đặt chiếc khay lên bàn, sau đó tiến lên phía trước, “A Yên là người mới đến, nào biết hầu hạ công tử thế nào, vẫn nên để nô tì thì hơn.” Nói xong, nàng ta đưa mắt nhìn A Yên, ra hiệu cho nàng lui xuống.

A Yên vô cùng căng thẳng, bị Hồ Phách nhìn thấy cảm giác giống như bị ai đó bắt quả tang làm chuyện lén lút, vô cùng bất an.

Nhưng nhìn thấy Hồ Phách vào lúc này, nàng lại không muốn rời đi.

Rõ ràng công tử đã bảo nàng hầu hạ, phận làm nô tì thì phải nghe lời chủ tử mới đúng.

Hơn nữa nếu bỏ qua cơ hội này, tới khi nào nàng mới có thể trở thành người của công tử đây?

A Yên vẫn luôn cảm thấy thoát khỏi Châu gia và bảo vệ tính mạng mình mới là chuyện đại sự, vậy nên không ai có thể cản trở nàng.

Vì vậy A Yên mạnh dạn nói: “Hồ Phách tỷ tỷ đừng tức giận, là công tử kêu nô tì hầu hạ, tỷ tỷ đột ngột đi vào, thật sự khiến nô tì bị dọa một phen.”

Một chút tức giận hiện lên trong mắt Hồ Phách, nhưng nàng ta lại quay sang Tạ Thận Chi.

“Công tử, là nô tì đưa trà đến cho công tử, không phải là cố ý quấy rầy.”

Nàng ta nghĩ rằng mình nói như vậy sẽ được công tử bảo vệ, dù sao nàng ta cũng hầu hạ bên cạnh công tử lâu như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao.

Hơn nữa, làm sao có thể so sánh với người đến từ Vạn Xuân phương chứ?

Tạ Thận Chi nghe nàng ta nói xong, vẻ mặt lạnh nhạt: “Đưa trà xong rồi thì quay về nghỉ ngơi đi.”

Hồ Phách ngậy người ra đó, có thể nói là khẽ run lên, lát sau mới cúi người nói một tiếng vâng rồi quay người bỏ đi.

A Yên nhìn về phía cửa, thấy Hồ Phách rời đi, trong lòng nàng có chút lo lắng, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm nàng ta lại là người bị bắt nạt.

Tuy nhiên, nàng không có lựa chọn nào khác và cũng không hối hận, chỉ sợ cảnh tượng vừa rồi sẽ phá hỏng ấn tượng tốt của công tử đối với nàng.

Vì thật sự nàng cũng không phải người xấu.

Công tử kêu nàng hầu hạ, nàng không thể để người khác làm gián đoạn lúc này được.

A Yên lấy lại tinh thần, mạnh dạn rướn người giúp Tạ Thận Chi cởi cúc áo, nhưng lần này diễn ra suôn sẻ, chẳng mấy chốc cúc áo đã bị cởi ra hết.

Nàng giúp công tử cầm áo ngoài xuống, lấy hết dũng khí đỏ mặt đánh bạo tháo cúc áo trong, cất giọng mềm mại để nghe: “Nô tì cũng vừa mới tắm rửa xong.”

Tạ Thận Chi cong cong khóe môi, như thể rất hài lòng khi được nàng lấy hết dũng khí nói ra những câu lấy lòng như vậy.

Tạ Thận Chi liếc nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn của nàng, làm thế nào cũng không cởi được cúc áo bên trong của hắn.

“Bản hầu tự làm được, người ra sạp ngoài kia ngủ đi.” Tạ Thận Chi nắm lấy tay nàng.

Vẻ ngây thơ trong sáng và sự vụng về khi muốn lấy lòng hẳn càng tăng thêm vài phần xinh đẹp của mỹ nhân, Tạ Thận Chi tuy có tiếng không gần nữ nhân, nhưng lúc này cũng có chút rung động.

Chỉ là, hôm nay không có ý định tận hưởng nó.

Chương 12

Sáng sớm hôm sau, khi A Yên tỉnh dậy, cảnh tượng lạ lẫm trong phòng khiến nàng sửng sốt.

Đôi khi nàng nhớ lại chuyện đêm qua, đôi má liền ửng đỏ.

Đêm qua nàng to gan mê hoặc công tử, còn nói những lời như đã tắm rồi gì đó, lúc sau bị công tử từ chối, bảo nàng ra ngoài sập giường ngủ.

Nàng đúng là đã trở thành loại người chuyên đi quyến rũ nam nhân như lời Hồ Phách nói.

Nhưng nàng không hối hận, trải qua chuyện đêm qua, nàng biết công tử cũng không hề ghét nàng, thậm chí còn đối xử với nàng có chút khác biệt, nếu không... công tử đã sớm đuổi nàng ra ngoài từ lâu rồi, làm gì còn chuyện bảo nàng ngủ trên sập giường ở gian ngoài, ngủ cùng một căn phòng với công tử.

Cho nên, chỉ cần nàng tiếp tục cố gắng là được.

A Yên ngồi dậy, ôm chần cảm vào trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, giống như sắp bùng cháy lên vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó, giọng nói của Hồ Phách từ ngoài cửa truyền vào.

“Công tử, đã ngủ dậy chưa?”

A Yên bất giác có chút căng thẳng, vội vàng xuống giường đi giày, gấp gọn chăn gối ngay ngắn.

Sau đó, nàng chỉnh lại xiêm y của mình, nhẹ nhàng đi vào trong phòng.

Bên trong màn không có động tĩnh, chẳng lẽ công tử vẫn đang ngủ, chưa tỉnh dậy?

A Yên muốn đánh thức công tử, lại sợ công tử tức giận, đúng lúc nàng do dự, giọng nói bên trong màn vang lên.

“Còn không lại đây hầu hạ.”

Có lẽ là vì ngủ qua một đêm, giọng nói của Tạ Thận Chi hơi khàn khàn, nhưng nghe vô cùng có sức hút.

A Yên nghĩ đến hành vi to gan đêm qua của mình, khuôn mặt càng nóng bừng, nghe Tạ Thận Chi nói như vậy, nàng chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh tiến lên chào một tiếng công tử, đưa tay vén màn sang hai bên.

Nàng thấy Tạ Thận Chi chỉ mặc một áo trong màu trắng, chính là chiếc áo mà tối hôm qua nàng to gan muốn cởi nó ra. Vừa liếc mắt nhìn một cái, nàng cảm thấy đôi má của mình càng lúc càng nóng bừng.

Nàng cúi đầu, muốn bưng cốc nước ấm cho công tử uống, lại phát hiện ấm trà bên cạnh đã nguội lạnh.

Đúng lúc nàng ngây người, Tạ Thận Chi nói: “Gọi đám người Hồ Phách vào đây đi”.

“Người tới hầu hạ bản hầu thay quần áo rửa mặt.”

A Yên to gan ngược mắt nhìn hắn một cái, lúc hắn nhìn qua, nàng

vội vàng đáp lại một tiếng.

Nàng ra ngoài mở cửa, chợt thấy trong tay Hồ Phách đang bưng một cái khay, bên trên đặt một chén trà. Bảo Trân và Đại Mạo phía sau bưng nước ấm và các vật dụng quần áo.

Hồ Phách nhìn thấy A Yên, trong lòng hơi khó chịu, tuy mấy năm nay công tử có các nha hoàn như các nàng hầu hạ, nhưng chưa bao giờ cho phép nha hoàn nào ở lại trong phòng cả một đêm, thế mà tối qua công tử để A Yên ở lại. Nàng ta thực sự cảm thấy công tử đã bị mỹ sắc của A Yên mê hoặc, bằng không, tại sao công tử lại làm việc khác thường như vậy. Nếu không phải đêm qua công tử không gọi nước, nàng ta ở hành lang cũng không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì khác, thậm chí nàng ta nghĩ rằng công tử sẽ sung hạnh A Yên.

Cũng may, công tử không sung hạnh nàng, nếu không Hồ Phách cảm giác mình buồn nôn sắp chết.

Làm sao nàng ta có thể chịu thua một con hạ tiện xuất thân từ Vạn Xuân phường chứ?

Lúc này, nàng ta liếc nhìn xiêm y trên người A Yên và cả thần sắc giữa đôi lông mày của nàng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng hiện ý cười hỏi: "A Yên muội muội, công tử đã ngủ dậy chưa?"

A Yên gật đầu, tránh đường cho bọn họ đi vào.

Lúc này Tạ Thận Chi đã xuống giường, từ trong phòng đi ra, đưa tay lấy chén trà trên khay đặt bên miệng uống mấy ngụm, sau đó lại đặt xuống.

Hồ Phách thấy hắn đặt chén trà xuống, nàng ta bước lên phía trước nói: "Nô tỳ hầu công tử rửa mặt chải đầu thay quần áo."

Tạ Thận Chi nhìn nàng ta một cái, nói: “Không cần.”

Hắn nói xong, nhìn sang A Yên đứng ở một bên, giao phó: “Người làm đi.”

Hồ Phách không còn mặt mũi nào, đôi mắt cũng đỏ ửng lên, suýt nữa không kiềm chế được mà bật khóc.

Đây là lần đầu tiên công tử hạ thấp thể diện của nàng ta trước mặt Bảo Trân và Đại Mạo.

Nàng ta đã làm sai điều gì mà công tử phải đối xử với nàng ta như vậy, nàng ta có điểm nào không bằng A Yên.

Hồ Phách đỏ cả khoang mắt, nhưng cũng không rời đi, đứng ở đó xem A Yên động tác vụng về hầu hạ công tử nhà mình rửa mặt chải đầu thay quần áo. Càng nhìn, nàng ta càng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Nhưng nàng ta lại không muốn đi, nàng ta luôn cảm thấy nếu bây giờ nàng ta rời đi, sau này bên cạnh công tử sẽ không còn chỗ đứng cho nàng ta nữa.

A Yên cảm nhận được ánh mắt của Hồ Phách nhìn nàng giống như muốn ăn thịt nàng vậy, nàng có hơi căng thẳng, nhưng chỉ đành giả bộ không nhìn thấy. Đợi đến khi hầu hạ công tử rửa mặt chải đầu xong, nàng cảm thấy nếu ánh mắt có thể giết người, nàng sớm đã bị Hồ Phách giết trăm ngàn lần rồi.

“Về phòng nghỉ ngơi đi, buổi sáng không cần đến đây hầu hạ.” Tạ Thận Chi nói.

A Yên sửng sốt, vội vàng đáp lại.

Nàng muốn ở cùng công tử nhiều thêm để dễ dàng mê hoặc công tử, nhưng cũng không thể vội, tránh để công tử chán ghét. Cho nên,

buổi chiều nàng lại đến hầu hạ bên cạnh công tử cũng được.

A Yên nghĩ vậy, bèn đáp một tiếng, quay người rời đi không chút do dự.

Tạ Thận Chi nhìn bóng lưng của nàng, đáy mắt hiện lên ý cười.

Hổ Phách vui mừng vì A Yên biết điều không quấy lấy công tử, mỉm cười tiến lên, do dự một lát, cuối cùng nói ra những lời đêm qua nghĩ đến: “Nô tỳ còn tưởng rằng công tử sẽ sủng hạnh A Yên, cũng may là không phải. Nô tỳ nghe nói A Yên vốn là do Châu phu nhân mua về từ Vạn Xuân phường. Nói thật, dâng nữ tử như vậy cho công tử, Châu gia thật đúng là đáng chết.”

“Công tử thân phận cao quý, phẩm mạo xuất chúng lại được Hoàng Thượng coi trọng, sao có thể ở cùng với một nữ tử như vậy. Người có thể xứng với công tử, chắc chắn là nữ tử thế gia đại tộc.”

Hổ Phách thấy trên khuôn mặt Tạ Thận Chi không có vẻ bất ngờ, trong lòng vui mừng, liền to gan nói tiếp: “Nói ra thì Châu phu nhân đó cũng không phải thành tâm đưa người đến, nếu không thì sẽ phải đưa cả khế ước bán thân đến, đã như vậy, chi bằng công tử trả người về đi. Nói đến cùng, đây là người mà Châu gia mua đến, công tử phụng lệnh của Thánh Thượng đến điều tra Châu gia, cũng không tiện có nhiều mối liên quan đến Châu phủ. Hơn nữa nữ tử xuất thân từ nơi trắng hoa như A Yên, khế ước bán thân nằm trong tay Chương thị, không chừng sẽ thay Chương thị làm chuyện gì đó, ví dụ âm thầm truyền tin tức chỗ công tử ra ngoài.”

Nàng ta còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ánh mắt của Tạ Thận Chi đã trở nên sắc bén, trầm giọng nói: “Nghe có vẻ, người muốn dạy bản hầu làm việc như thế nào!”

“Có phải những việc sau này bản hầu làm đều phải hỏi người trước, đúng không?”

Sắc mặt Hồ Phách chợt tái nhợt, nhìn vẻ lạnh lùng trong ánh mắt của Tạ Thận Chi, cơ thể nàng ta co rúm lại, phụng một tiếng quỳ xuống đất.

“Nô tỳ không dám!”

Nàng ta tưởng rằng hôm nay công tử có thể nghe lọt mấy câu của nàng ta, thế nên muốn nhân cơ hội này xử lý con hồ ly A Yên kia, bảo công tử trả người lại cho Châu gia.

Xét cho cùng, nếu Châu gia thành tâm tặng người, đâu thể nào không đưa cả khế ước bán thân đến. Hiện giờ bọn họ nắm giữ khế ước bán thân, nói không chừng đã giao phó A Yên làm những chuyện gì đó sau lưng.

Nhưng nàng ta đâu biết rằng, nàng ta chỉ lảm miệng vài câu mà công tử đã nổi giận như vậy, ánh mắt nhìn nàng ta còn có vẻ nóng giận.

Ánh mắt này khiến Hồ Phách cảm thấy sợ hãi, công tử chưa bao giờ nhìn nàng ta bằng ánh mắt như vậy.

“Đi vào trong viện quỳ nửa canh giờ, suy nghĩ lại cho kỹ. Nếu còn không biết mình sai ở đâu, sau này không cần vào phòng hầu hạ nữa.” Tạ Thận Chi trầm giọng nói.

Hồ Phách nghe lời này, mặt cắt không còn giọt máu, nhưng chỉ có thể run rẩy đáp lại một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài quỳ.

Đại Mạo đứng ở một bên sắc mặt cũng tái nhợt, nàng ta không hiểu rốt cuộc Hồ Phách tỳ tỳ đã làm sai việc gì, những lời tỳ tỳ vừa nói đều là thành tâm suy nghĩ cho công tử, sao công tử lại không niệm tình như vậy. Không chỉ nổi giận mà còn muốn phạt Hồ Phách tỳ tỳ quỳ nửa canh giờ.

Hồ Phách tỳ tỳ là nữ nhi của Triệu ma ma, vú nuôi của công tử,

thường ngày công tử cũng coi trọng Hồ Phách tử tử, sao hôm nay lại đánh vào mặt Hồ Phách tử tử thế này?

Nàng ta quay đầu nhìn Bảo Trân một cái, thấy sắc mặt Bảo Trân vẫn bình tĩnh, không có một chút gì là bất ngờ, như đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như hôm nay.

Nàng ta đột nhiên cảm thấy, sau khi rời khỏi Kinh thành đến Hoài An, hình như có rất nhiều chuyện mà nàng ta không hiểu.

Rõ ràng, lúc ở kinh thành vẫn rất tốt đẹp.

Đều tại A Yên đó vô cớ xuất hiện, mê hoặc công tử như biến thành người khác vậy.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

...

Lại nói đến làn sóng bên này, liên tiếp mấy ngày nay Châu lão gia đều ở chỗ Giang Oanh, nhưng sủng ái như vậy lại là một loại hành hạ đối Giang Oanh, khiến nàng ta càng ghen ghét đố kỵ với A Yên đang hầu hạ bên cạnh Bình Tuyên Hầu hơn.

Đặc biệt nghĩ đến ngày ấy phu nhân chọn người, A Yên lại trùng hợp bị thương ở trán, trong lòng nàng ta càng căm hận.

Nếu không phải nàng bị thương ở mặt, hiện giờ người hầu hạ bên cạnh Châu lão gia phải là A Yên.

Sáng sớm Giang Oanh hầu hạ Châu Hiến Vinh rửa mặt chải đầu thay quần áo, trong ánh mắt hiện lên vẻ gian xảo, làm bộ vô tình nhắc tới A Yên.

“Thiếp thân nghe nói trong phủ có nha hoàn tên Yên Chi, còn rất

tuyệt sắc. Phàm là những người từng gặp nàng ta đều phải ngây người, coi nàng ta là đệ nhất mỹ nhân Hoài An.”

“Thiếp thân tự nhận có vài phần tư sắc, thật muốn xem xem A Yên này là mỹ nhân thế nào.”

“Chỉ tiếc, nghe nói hiện giờ người đang ở trong viện của Bình Tuyên Hầu, thiếp thân thật sự vô phúc không được gặp, chỉ có thể tưởng tượng trong lòng mỹ nhân đó xinh đẹp thế nào.”

Châu Hiến Vinh nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, lập tức trong lòng sôi sục, lên tiếng hỏi: “Thật sự xinh đẹp như vậy sao?”

Giang Oanh cười: “Trong phủ phàm là những người từng gặp nàng ta đều nói như vậy, thiếp thân nghĩ mỹ nhân qua lại trong phủ lão gia không hiếm thấy, đã có thể khiến bọn họ nói như vậy, chắc chắn là vô cùng xinh đẹp.”

Châu Hiến Vinh nghe vậy, đưa tay vuốt râu ở cằm, trong lòng âm thầm cảm thấy đáng tiếc, có chút tức giận Chương thị không biết làm việc, một mỹ nhân như vậy nên đưa đến trong phòng ông ta mới phải, chỗ Bình Tuyên Hầu, chẳng lẽ không thể tìm một mỹ nhân khác sao?

Bây giờ ông ta nghe được mỹ nhân này có dung nhan xinh đẹp thì vô cùng ngứa ngáy, nhưng không thể chạm vào, quả thật rất khó chịu, trong lòng âm thầm trách tội Chương thị.

Giang Oanh ở một bên nhìn thần sắc trên mặt ông ta, khóe miệng cong lên ý cười, mang theo chút nũng nịu nói: “Ở chỗ Oanh Nhi, lão gia không được phép nghĩ đến nữ tử khác, Oanh Nhi hầu hạ lão gia chẳng lẽ còn không đủ tốt sao?”

Cơ thể mềm mại của nữ tử quần lầy, Châu Hiến Vinh đưa tay kéo nàng ta vào lòng, thoải mái cười to nói: “Làm sao thế được, Oanh Nhi rất tốt, cái tốt của Oanh Nhi chỉ có một mình lão gia biết.”

“Lão gia, người thật xấu xa!” Giang Oanh nũng nịu rồi lại ngã vào lòng Châu Hiến Vinh.

Như thế, lại một phen hành hạ.

...

A Yên nghỉ ngơi trong phòng nửa ngày, giữa trưa khi ra phòng, muốn đến tiền viện hầu hạ công tử.

Đi tới nửa đường lại gặp phải Giang Oanh.

Nàng ta mặc một áo dài lụa thêu mai đỏ, búi tóc, trên tóc cài cây trâm hoa hải đường, trên cổ tay cũng đeo một đôi vòng tay bạch ngọc, cử chỉ đâu có chút dáng vẻ như lúc ban đầu làm nô tỳ ở Giang gia, rõ ràng giống như cô nương xuất thân phú quý.

A Yên ngẩn người, còn chưa kịp lên tiếng liền thấy Giang Oanh đi đến, cười nói: “A Yên muội muội, đúng là trùng hợp, hôm nay lại gặp nhau, chi bằng người đến phòng ta ngồi chơi. Dù sao chúng ta cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, bây giờ đều ở trong Châu gia, tình cảm cũng khác, người nói có phải hay không?”

“Hơn nữa, ngày đó muội muội bị người bên cạnh đại nãi nãi đưa đi, Cầu ma ma rất đau lòng, muội muội không muốn nghe xem mấy ngày nay Cầu ma ma sống thế nào sao?”

A Yên nghe mà sắc mặt hơi thay đổi, vô thức nắm chặt khăn tay.

Chương 13

Một lát sau, A Yên mới lên tiếng: “Đương nhiên ta rất lo lắng và nhớ nhung tổ mẫu, nhưng ta còn phải đi hầu hạ, lần này chắc không thể làm phiền tỷ tỷ rồi.”

Nàng vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Giang Oanh gần như đông cứng lại.

Nàng ta không thể tin rằng A Yên sẽ từ chối mình.

Rõ ràng những năm qua nàng ta có nói gì thì A Yên cũng ngoan ngoãn nghe theo, cho dù Thu Nhận nghi ngờ chuyện lần trước là do A Yên cố ý làm bị thương ở trán, nhưng nàng ta cũng chỉ tin bảy phần. Suy cho cùng thì A Yên cũng quá mức thật thà, sao có thể làm ra chuyện như vậy được.

Nàng ta vẫn luôn oán hận A Yên, chỉ bởi vì ngoài Sở thị ra thì chẳng có người nào để oán hận được. Chỉ bằng cách ghim hận thù vào một người, nàng ta mới có đủ dũng khí để sống.

Nhưng vào lúc này, nhìn thấy A Yên như vậy, trong lòng nàng ta có chút không chắc chắn. Chẳng lẽ mấy năm nay nàng ta không nhìn rõ nha đầu này, cho nên vẻ nhu thuận trước đây đều là giả vờ sao?

Giang Oanh nhìn bóng lưng A Yên rời đi, bỗng dưng siết chặt tấm khăn trong tay, trong lòng thầm hận không thôi.

Nàng ta đã đánh giá thấp A Yên, nhưng đừng mơ có thể thoát khỏi Châu Hiến Vinh, hẳn ta háo sắc như vậy, nàng ta chỉ cần nhắc đến

dung mạo của A Yên vài lần, chắc chắn hẳn ta sẽ không thể không muốn tận mắt nhìn thấy A Yên này xinh đẹp như thế nào.

Giang Oanh hừ một tiếng, liền quay người rời đi.

A Yên đi đến tiền viện, thấy nha hoàn đứng ngoài hành lang không phải Hồ Phách mà là Đại Mạo, trong lòng có chút kinh ngạc.

Thấy A Yên đi qua, sắc mặt Đại Mạo liền thay đổi, sau khi nhìn chăm chăm A Yên một lúc, cuối cùng những gì định nói ra nàng ta lại dẫn đo nuốt vào.

Chỉ nói: "Công tử đã có dặn dò, đợi người qua thì vào trong hầu hạ."

A Yên gật đầu, sau đó vén rèm đi vào.

Trong phòng, Tạ Thận Chi đang ngồi ở bàn, cầm quyển sách trên tay, Bảo Trân cũng đang đứng cách đó không xa.

Thấy nàng tiến đến, Bảo Trân liếc nhìn nàng rồi cười nói: "A Yên, người đến rồi, tới phòng trà rót trà cho công tử đi."

A Yên gật đầu, nghe lời đi ra.

Lúc nàng bưng trà vào, Bảo Trân đã không còn ở trong phòng.

Nàng nhìn Tạ Thận Chi vẫn đang đọc sách, đi về phía trước nhẹ giọng nói: "Công tử uống trà đi, nô tì pha chè xanh Lục An."

Sau vài lần ở chung với Tạ Thận Chi, đặc biệt là sau khi ở cùng phòng một đêm, A Yên không còn căng thẳng và lo lắng như trước khi gặp Tạ Thận Chi nữa. Nàng cảm thấy nam tử này thực sự là một người tốt như đã từng gặp ở kiếp trước.

Tạ Thận Chi gật đầu, A Yên bước lên phía trước, đặt trà trên tay trái của công tử.

Tạ Thận Chi đặt sách xuống, nhấp vài ngụm trà, sau đó đặt xuống rồi đứng lên.

Thấy công tử cầm bút lên, A Yên liếc nhìn vết mực trong viên mực, lập tức lấy que mực ra, mài thật kỹ.

Đây là lần thứ hai nàng được phục vụ bút và mực cho công tử, nên đã khá thành thạo, ít nhất sẽ không làm quá mạnh khiến mực bắn bắn tay áo nữa.

Chỉ là A Yên cảm thấy hơi đau tay khi xoay cổ tay quá lâu.

“Biết chữ không?” Giọng nói của Tạ Thận Chi lạnh lùng nhưng vô cùng dễ nghe.

A Yên có chút kinh ngạc, không nghĩ công tử sẽ hỏi mình chuyện này.

Nàng trả lời: “Tổ mẫu có dạy qua cho nô tì một chút, nhưng nô tì cũng không biết viết.”

Tạ Thận Chi nhìn nàng: “Lẽ nào nhị cô nương không dạy người hầu hạ mực bút?”

A Yên sững sốt, nghĩ đến thân phận của công tử muốn tra điều gì cũng đều có thể tra ra, nàng vội vàng trả lời: “Cô nương nhà ta thường ngày không thích đọc sách luyện chữ.” Nàng nghĩ lại rồi nói thêm: “Cô nương thích thuê thùa, không quá thích vẽ vời hay viết chữ, nô tì cũng rất hiếm khi hầu hạ.”

Tạ Thận Chi không tiếp tục hỏi nữa, A Yên lại tiếp tục mài mực.

Suy nghĩ của nàng có chút bay bổng, nàng đang nghĩ đến Tổ mẫu của mình. Vừa rồi Giang Oanh có nhắc tới người, tuy không biểu hiện ra nhưng nàng vô cùng lo lắng cho tổ mẫu, sợ người vì chuyện

nàng bị bán đi mà đau lòng sẽ tổn hại sức khỏe.

Tổ mẫu là người thân duy nhất của nàng, kiếp trước vì muốn cứu người mà bị hạ nhân của Châu gia đánh chết. Trong lòng nàng, tổ mẫu luôn là người quan trọng nhất, quan trọng hơn cả chính bản thân nàng.

Nàng rất muốn nói cho người biết rằng bây giờ nàng đã an toàn, rằng nàng đang được hầu hạ công tử, công tử là một người tốt.

Nghĩ đến đây, động tác của A Yên chậm lại, thậm chí còn không để ý thấy ống tay áo đã dính đầy vết mực.

“Trước mặt bản hầu cũng dám thất thần?” Một giọng nói lạnh lùng truyền vào tai nàng.

A Yên định thần lại, vội vàng đặt đầu mực trong tay xuống, cúi đầu tạ tội: “Công tử tha tội, nô tì biết lỗi rồi.”

Không thể không nói là tính tình của A Yên thật sự rất mềm mỏng, nếu nàng làm sai gì đó, người bên cạnh chỉ cần liếc mắt một cái, nàng thậm chí còn không giải thích đã vội cúi đầu nhận tội.

Còn chưa kể, người này lại là Tạ Thận Chi.

“Nghĩ gì mà thất thần ra thế?” Tạ Thận Chi khẽ nhắc tay lên, cất tiếng hỏi.

A Yên đứng thẳng người dậy, vội vàng đáp: “Nô tì đang lo lắng cho tổ mẫu của mình.”

Nàng nhìn tư gia công tử một hồi, lại nhẹ giọng nói: “Nô tì bị đại nãi nãi bán ra ngoài, tổ mẫu nhất định vô cùng lo lắng, tổ mẫu là người thân duy nhất của nô tì, nô tì thật sự rất sợ người vì lo lắng quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe.”

“Bây giờ nô tì ở Châu gia, đang hầu hạ công tử, nhưng một chút tin tức tổ mẫu cũng không hề hay biết, nhất định sẽ nghĩ rằng nô tì đã bị bán đến kỹ viện rồi.”

Vì quá lo lắng, lông mày A Yên lộ rõ vẻ u sầu, bao phủ lên cả người nàng.

Tạ Thận Chi khẽ cau mày, đột nhiên nói: “Nhờ Thanh Mạch nhắn đến cho tổ mẫu của ngươi, nói rằng hiện tại ở bên cạnh bản hầu rất ổn.”

Nghe vậy, A Yên đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, có chút đề phòng vì sợ Tạ Thận Chi sẽ đổi ý: “Thật sự có thể sao?”

Nhìn thấy ánh sáng trong mắt nàng, Tạ Thận Chi gật đầu: “Đương nhiên là có thể, lẽ nào bản hầu còn lừa ngươi sao?”

Nghe công tử nói như vậy, lông mày A Yên nhướng lên, cười rất vui vẻ.

Nàng cúi người nói: “A Yên tạ ơn công tử, đại ơn của công tử nô tì nhất định sẽ báo đáp thật tốt.”

Khuôn mặt trắng của nàng ửng đỏ lên vì quá vui mừng, trong đôi mắt lung linh ấy đầy ắp hình ảnh của Tạ Thận Chi.

Tạ Thận Chi cười nói: “Làm sao báo đáp, lấy thân báo đáp sao?”

“Không đúng, A Yên ngươi sớm đã có suy nghĩ câu dẫn bản hầu rồi, đúng không?”

Nghe Tạ Thận Chi nói vậy, mặt A Yên càng đỏ bừng lên, vẻ mặt đầy nét ngượng ngùng.

Nàng không biết phải đáp lời này của công tử như thế nào, cũng

may sau khi hỏi công tử tiếp tục quay sang cầm bút viết, A Yên mới thoát được một phen.

Nàng mơ hồ cảm thấy có vẻ như công tử thích trêu chọc mình. Công tử đối với nàng khác với những người khác, hơn nữa vừa rồi khi công tử nói “câu dẫn” hay “lấy thân báo đáp” thì biểu cảm cũng không phải là không thích, điều đó có phải công tử đã đồng ý cho nàng câu dẫn?

Hai má A Yên càng ngày càng nóng, ánh mắt rơi vào bàn tay đang cầm bút hồ của Tạ Thận Chi, nghĩ rằng tay công tử vừa thon dài vừa trắng nõn, thật đẹp.

Có lẽ ánh mắt của nàng quá lộ liễu, Tạ Thận Chi cảm nhận được, quay qua nhìn nàng.

A Yên vội vàng thu lại ánh nhìn, đỏ mặt quay lại nghiêm túc mài mực.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

.....

Đến chạng vạng tối, A Yên mới từ trong phòng đi ra, trở lại chỗ ở của mình.

Lúc nàng đẩy cửa ra, Đại Mạo đang ngồi bên giường nói chuyện cùng với Hồ Phách, thấy nàng tiến đến, Đại Mạo liền không im bật. Nàng ta ngẩng đầu nhìn nàng một chút, giữa lông mày đều là sự chán ghét và đề phòng.

A Yên cũng không biết Hồ Phách bị Tạ Thận Chi trách phạt, chỉ cho là nàng lại có chỗ nào đắc tội với Đại Mạo, cho nên không để tâm.

Từ khi nàng đến hầu hạ công tử, Đại Mạo ngày càng tỏ vẻ không

thích với nàng, nàng cũng đã sớm quen với điều đó.

Chỉ là bầu không khí trong phòng lúc này có vẻ rất nghiêm trọng, nàng cũng không phải người vô cảm nên cảm thấy có chút khó xử, bèn đi ngủ sớm.

Đợi đến sáng ngày hôm sau, khi Hồ Phách và Đại Mạo đã đi đến tiền viện, Bảo Trân mới âm thầm nói cho nàng biết chuyện hôm qua Hồ Phách bị công tử trách phạt.

“Hồ Phách nói giấy bán thân của người vẫn trong tay Chương thị, nên sẽ không trung thành với công tử, công tử nghe xong rất tức giận, đã phạt tỳ ấy, có thể thấy công tử đối với người rất tốt.”

“Nhưng người cũng đừng quá đặc ý, công tử phạt cũng không chỉ vì những lời đó, mà chỉ là thông qua chuyện này để cảnh cáo thôi.”

“Nếu người ở không quen thì hãy chuyển sang phòng bên cạnh, tuy phòng nhỏ nhưng rất thoải mái.”

A Yên chỉ cười nói: “Cảm ơn Bảo Trân tỳ tỳ, vậy hôm nay ta sẽ dọn ra ngoài.”

Bảo Trân cười cười: “Không cần phải khách sáo.”

.....

Trưa hôm đó, Châu lão phu nhân đi dâng hương ở Pháp Ân tự trở về, vừa về liền nghe nói trong phủ có quý nhân từ kinh thành tới, là Bình Tuyên hầu Tạ Thận Chi.

Lão phu nhân còn chưa kịp nghỉ ngơi đã kêu người gọi Chương thị phu nhân tới.

Sau khi Chương thị phu nhân đem hết sự tình hồi báo lại, sắc mặt lão phu nhân cũng trầm xuống.

“Đang yên đang lành tại sao Bình Tuyên hầu này lại đến Hoài An? Sợ là hẳn đến để điều tra Châu gia ta. Ta còn tưởng ngươi là người có chủ ý, sao lại xử lý mọi chuyện không có chừng mực như thế này?”

Lão phu nhân nghiêm khắc rắn dạy, Chương thị phu nhân không dám ngồi chỉ cúi người thỉnh tội.

“Xin người khoan dung cho con dâu bầm báo, đây là ý của lão gia. Hơn nữa hôm đó Hầu gia đã ở ngoài cửa, lão gia không giới ngăn họ lại, chỉ đành bày tỏ một chút thành ý để đón tiếp. Bữa tối hôm đó lão gia ngỏ ý mời Hầu gia ở lại trong phủ, nào ngờ Hầu gia không từ chối mà liền đồng ý.”

“Lão gia kêu thiếp thân tìm một mỹ nhân để dâng cho Hầu gia, bây giờ nó đang hầu hạ bên cạnh Hầu gia.”

“Hầu gia đã nhận mỹ nhân, thiết nghĩ không phải đến để điều tra nhà chúng ta, có lẽ chỉ là đi ngang qua đây một chuyến.”

Lão phu nhân nghe vậy: “Ngươi nói cũng có lý, mỹ nhân kia là từ đâu đến? Có phải người trong phủ chúng ta không?”

Sắc mặt Chương thị có phần khó xử: “Là từ tay Phong ma ma của Vạn Xuân phương mua về, những người có dung mạo trong phủ đều đã được lão gia thu nhận, có thể đã không còn thanh bạch nữa, sao có thể dâng cho Hầu gia được?”

Lão phu nhân nghe vậy cơ mặt cũng giãn ra đôi chút, nhưng vẫn nói: “Người ở ngoài nào có tin tưởng như người trong phủ, người cũng thật là hồ đồ. Trong phủ không có người, Như nhi thì tướng mạo bình thường, nhưng Ngọc Châu của chúng ta tướng mạo lại vô cùng xinh đẹp, sao ngươi lại không nghĩ đến?”

Người mà lão phu nhân vừa nhắc tới chính là Tiết Ngọc Châu, là ngoại tôn nữ của bà ta, ngày thường rất được yêu thương, còn

nhiều hơn cả Châu Như.

Sắc mặt Chương thi có hơi thay đổi, nói: “Nhưng Ngọc Châu là ngoại tôn nữ của người, sao có thể coi như lễ vật mà đem dâng tặng? Hơn nữa tướng mạo của Ngọc Châu chẳng phải khiến cho Ngụy gia công tử vừa gặp đã rất yêu thích sao? Con cảm thấy, địa vị của Hầu gia cao như vậy, Ngọc Châu vẫn là gả cho công tử của tri phủ đại nhân, như vậy đối với Châu gia chúng ta là thỏa đáng nhất. Suy cho cùng thì hai nhà kết thông gia mới thật sự cùng chung một con thuyền, cái mỏ kia có sự tình gì, tri phủ đại nhân cũng sẽ giúp chúng ta che giấu bớt đi.

Chương 14

Nghe lời của Chương thị, Châu lão phu nhân khẽ gật đầu: “Cũng đúng, phép vua thua lệ làng, Châu gia chúng ta vẫn phải dựa vào Ngụ gia. Nếu không phải dung mạo của Như tỷ quá bình thường, thì người kết thân với Ngụ gia sẽ không phải là nha đầu Ngọc Châu.”

Trên thực tế, năm kia Chương thị đã nhắc chuyện hai nhà kết thân với Ngụ phu nhân, vốn nói đến Châu Như, nhưng trong một lần gặp nhau ở trong chùa, công tử của Ngụ gia vừa nhìn đã thích biểu muội Tiết Ngọc Châu đứng bên cạnh Châu Như, trong mắt đâu còn chỗ nào để ý đến Châu Như dung mạo bình thường nữa.

Cho nên mới bỏ qua việc kết thân của hai nhà.

Cũng chính vì việc này, Châu Như bị đả kích, từ đó đoạn tuyệt quan hệ với Tiết Ngọc Châu, càng không chịu nổi những nữ tử có dung mạo xinh đẹp bên cạnh.

Cho đến khi Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi vào ở trong Châu phủ, Châu Như liền nổi tâm tư muốn trở thành thê tử của Tạ Thận Chi, nghĩ rằng chờ nàng ta thành phu nhân của Bình Tuyên Hầu, nhất định sẽ xả nổi giận này.

Tuy Châu Như không nói ra những tâm tư này với Chương thị, nhưng người làm mẹ đâu thể không đoán ra được suy nghĩ của con gái mình, ngoại trừ đau lòng thì chỉ có đau lòng.

Nhưng dù đau lòng, bà ta cũng không cho rằng Bình Tuyên Hầu sẽ

để ý đến con gái mình.

Dù sao, tuy nói cưới vợ thì lấy vợ hiền, nhưng trên đời đâu có nam nhân nào không coi trọng sắc đẹp, chưa kể lão gia từng nói một câu rất đúng, thân phận giống như Như Nhi ở Hoài An cũng xem như không tệ, nhưng đặt trong kinh thành vốn không đủ khiến người ta nhìn đến, làm sao có thể xứng đôi với Bình Tuyên Hầu? Làm thiếp cũng không có nhiều khả năng.

Nghĩ vậy, giữa đôi lông mày Chương thị lộ ra vẻ ưu sầu.

Châu lão phu nhân thấy vậy, liền hỏi bà ta làm sao.

Chương thị không giấu diếm, nói ra tất cả hành vi của Châu Như mấy ngày nay.

Châu lão phu nhân vừa nghe, lập tức sầm mặt, đặt mạnh chén trà trong tay lên trên bàn.

“Thật hồ đồ, nó coi thường không màng danh tiết của nữ nhi, không phải khiến Bình Tuyên Hầu càng xem nhẹ Châu phủ chúng ta sao? Mặc dù là muốn lấy lòng Bình Tuyên Hầu, nhưng cũng không nên dùng cách này.”

“Người đi nói với nó, cứ nói là ta nói, sau này không cho phép nó chạy đến chỗ Bình Tuyên Hầu nữa. Nếu để ta biết được, chắc chắn sẽ phạt nặng.”

Chương thị thấy mẹ chồng tức giận, vội vàng đáp một tiếng, nhưng cũng giải thích thay nữ nhi: “Như Nhi cũng bị đả kích bởi sự việc công tử Ngụy gia, mới làm ra những việc hồ đồ này. Mẫu thân chớ trách tội con bé mới phải, con dâu sẽ từ từ khuyên ngăn con bé.”

Châu lão phu nhân gật đầu, ngoài miệng nói: “Là do nó không xinh đẹp bằng người khác, chẳng lẽ còn có thể trách Ngọc Châu cả đời sao? Muốn trách cũng phải trách công tử Ngụy gia đó tham mỹ sắc,

sao có thể trách Ngọc Châu? Chẳng lẽ Ngọc Châu mê hoặc Ngụy công tử đó trước mặt con bé?”

Lời của Châu lão phu nhân cũng có lý, nhưng cũng rất thiên vị.

Trong lòng Chương thị bất mãn, nhưng không dám thể hiện ra trước mặt Châu lão phu nhân.

Chỉ đành chuyển chủ đề, nói đến chuyện mười lăm tháng này là lễ mừng thọ của Châu lão phu nhân.

“Đầu tháng con dâu đã bắt đầu chuẩn bị, những chuyện khác thì không quan trọng, chỉ là chuyện thiệp mời không được chính xác lắm. Người cũng biết đấy, tính tình lão gia nhiệt tình, thích nhất là kết giao với người khác, nếu mời người này không mời người kia, thật sự là sợ thiếu lễ nghĩa khiến người ta trách thì không hay lắm.”

“Hơn nữa hiện giờ Bình Tuyên Hầu đang ở trong phủ, vậy Tri phủ đại nhân và những vọng tộc khác, chúng ta có nên mời không? Nếu mời thì nhận lễ như thế nào? Như các năm trước, lễ mừng thọ đều khá quý giá, nhưng nếu như vậy, cũng khó tránh gây ra sự chú ý.”

Châu lão phu nhân suy nghĩ: “Không sao, vẫn làm như cũ đi, có nhà nào ở Hoài An mà không biết Hiển Vinh hiếu thuận với mẫu thân như ta, hàng năm tiệc mừng thọ đều phải làm lớn. Nếu năm nay tổ chức đơn giản, ngược lại là giấu đầu lòi đuôi, cảm thấy trong lòng chúng ta có điều mờ ám. Cứ hiên ngang tổ chức, lúc nhận lễ, lễ mừng quá quý trọng thì đặt ở nhà kho ngầm, danh sách lễ mừng cũng làm thành hai bản, một thật một giả, sau này trả lễ cũng theo đó làm là được.”

Chương thị hiểu ý của mẹ chồng, đáp lại một tiếng, bà ta do dự một chút, lại tiếp tục nói: “Cũng không biết năm nay Ngọc Châu có đến hay không, nếu đến, lỡ lại gây chuyện ầm ĩ với Như nhi thì không hay.”

Châu lão phu nhân nhìn bà ta một cái, giọng nói lạnh lùng vài phần: “Vậy người làm mẹ như người đi khuyên Như nhi đi, đừng để con bé làm mất mặt trước mặt mọi người, làm hỏng danh tiếng của Châu gia chúng ta.”

Chương thị bị lời nói của mẹ chồng làm chột dạ, trong lòng vô cùng không thoải mái, nhưng cũng không dám phản bác, nói mấy câu rồi đứng dậy cáo từ.

Nói chuyện lâu như vậy, giữa đôi lông mày của Châu lão phu nhân lộ ra vẻ mệt mỏi, xoa tay bảo bà ta lui xuống.

Chương thị trở về chỗ ở, một lúc lâu sau mới bình phục tâm trạng.

Từ trước đến nay mẹ chồng luôn thiên vị, bà ta cũng quen rồi.

Tiết Ngọc Châu gả đến Ngụy gia cũng đã gần sáu tháng, tất nhiên sau đó nàng ta quản rất nhiều việc bếp núc trong nhà, cũng không tiện đến Châu phủ của bà ta.

Biểu tỳ muội gây chuyện cũng chỉ lần này thôi.

Chương thị nghĩ thông suốt những chuyện này xong, bèn ném ra sau đầu, dặn dò Mi Nhi đi gọi A Yên đến một chuyến.

Từ lúc bà ta bảo Nam ma ma dạy dỗ nàng cũng đã được mấy ngày rồi, không biết nha đầu đó có mê hoặc được Bình Tuyên Hầu hay không.

Mi Nhi đáp một tiếng rồi đi ra ngoài, một lúc sau đã đưa A Yên vào phòng.

Ánh mắt của Chương thị dừng trên người A Yên một lát, hơi nhú mày.

Làm sao bà ta có thể nhìn không ra, A Yên không được sung hạnh,

vẫn là tấm thân trong sạch.

Chương thị nhú mày, không đợi A Yên thỉnh an, đã nói: “Sao đến giờ người vẫn chưa được trọng dụng, thật là uổng cho dung mạo xinh đẹp.”

Nghe lời của bà ta, A Yên co rúm lại, vô thức cắn chặt môi, thấp giọng nói: “Nô tỳ ngốc nghếch, thật sự còn phải đợi chút thời gian...”

Chương thị bị lời của nàng làm cho tức đến bật cười, sao bà ta lại hoa mắt mua về một mỹ nhân đầu gỗ thế này chứ. Nếu đổi lại là người khác, chỉ cần có ba phần tư sắc của nàng thôi, dám chắc bây giờ đã thành công rồi.

Bà ta đang định lên tiếng giáo huấn, lại nghe giọng nói của nha đầu bên ngoài vang lên: “Nô tỳ bái kiến lão gia.”

Chương thị sững sốt, vội đặt chén trà trong tay xuống, đứng lên đi ra đón.

“Thiếp thân bái kiến lão gia, không phải hôm nay lão gia đi kết giao bạn bè sao, sao lại đến chỗ thiếp thân?” Chương thị cười nói.

Châu Hiến Vinh đưa tay đỡ bà ta đứng lên rồi đi thẳng vào phòng.

Mới vừa đi vào, ánh mắt ông ta đã nhìn chăm chăm A Yên đứng ở đó, vừa nhìn đã ngẩn người.

Chương thị thấy thần sắc của ông ta, làm sao không biết ông ta ôm tâm tư gì, trong lòng hơi tức giận.

Dù thế nào bà ta cũng là vợ cả của ông ta, bà ta còn chưa chết, vậy mà ông ta đã nhìn chăm chăm mỹ nhân khác.

Nhưng mỹ nhân này, hiện giờ ông ta ngẩng được mà không ăn được, bởi vì người đã được đưa đến cho Bình Tuyên Hầu.

Chương thị nhìn A Yên một cái, ra ý bảo nàng đi xuống.

A Yên cũng bị Châu lão gia nhìn mà toàn thân không tự nhiên, ánh mắt không hề che đậy của ông ta khiến cho nàng cảm thấy vừa sợ hãi vừa buồn nôn.

Được Chương thị ra ý, A Yên vội vàng nhún người rồi quay người lui xuống.

Châu Hiển Vinh thấy mỹ nhân rời đi, khuôn mặt tỏ ra không vui. Ông ta nhìn ra được A Yên vẫn còn trong trắng, nếu Bình Tuyên Hầu không thích nàng thì đổi mỹ nhân khác đi là được. A Yên này, ở lại Châu phủ làm di nương đi. Ông ta đã nghĩ xong tên viện cho nàng rồi, tên là Sủng Yên Các.

Châu Hiển Vinh vượt chòm râu, tiến lên ghế ngồi xuống.

Chương thị đích thân rót chén trà đưa qua, Châu Hiển Vinh đưa tay nhận lấy, uống một ngụm rồi đặt xuống.

“Đó là A Yên phải không? Thật đúng là xinh đẹp, vừa nhìn một cái đã khiến người ta thương nhớ.”

“Đã đưa đi bao nhiêu ngày rồi, sao vẫn là tấm thân trong trắng? Nếu nàng ta hầu hạ không chu đáo, đổi người khác đưa đi là được.”

Làm sao Chương thị không nghe ra ý của Châu Hiển Vinh, trong mắt bất giác lộ ra vài phần tức giận, lại hơi cúi đầu, không để người khác nhận ra.

Bà ta cười, nói: “Có lẽ là Bình Tuyên Hầu bận rộn việc công vụ, không quan tâm đến. Thiếp thân nghe nói, nha đầu này rất được Bình Tuyên Hầu yêu thích, còn gọi nàng ta đến thư phòng hầu hạ mấy lần.”

“Lão gia ngài cũng là người làm việc lớn, những nơi như thư phòng, nếu không phải Bình Tuyên Hầu coi A Yên thành người của mình, làm sao lại cho nàng ta vào?”

“Cho nên thiếp thân nghĩ nếu đổi người khác qua đó, khó tránh đắc tội với Bình Tuyên Hầu, thật sự là có chút không ổn, lão gia nghĩ sao?”

Tuy Châu Hiển Vinh háo sắc, nhưng cũng không phải vì mỹ sắc mà không cần tính mạng. Cho nên nghe thấy Tạ Thận Chi coi trọng A Yên như vậy, cũng không dám động tâm tư, bèn gật đầu nói: “Người nói đúng, nhưng Bình Tuyên Hầu không phải có bệnh gì không tiện nói ra đấy chứ? Bằng không mỹ nhân ở trước mặt, sao có thể nhẫn nhịn không động vào? Nếu đổi lại là lão gia ta, trong phủ sớm đã có thêm di nương rồi.”

Chương thị tươi cười, nói: “Xem lão gia nói kìa, lão gia còn muốn thêm mấy di nương đây? Những tỷ muội trong phủ cũng không đủ hầu hạ lão gia sao? Lão gia nói xem hôm nay lại nhìn trúng ai, thiếp thân thu xếp đưa về cho lão gia?”

Châu Hiển Vinh rất hưởng thụ những lời ghen tuông của bà ta, lập tức kéo tay bà ta an ủi.

Đợi khi Châu Hiển Vinh rời đi, Chương thị mới giận tái mặt nói: “Đi điều tra, tại sao hôm nay lão gia lại đến đây đúng lúc như vậy, chắc hẳn có người nhắm vào viện của chúng ta.”

Nha hoàn đáp một tiếng, quay người đi điều tra.

Lần này điều tra ra lại là di nương Giang Oanh mới đến.

“Nô tỳ nghe nói mấy ngày nay Giang di nương luôn nhắc tới A Yên ở trước mặt lão gia, rõ ràng là không có ý tốt, cố tình nói cho lão gia nghe.”

“Chỉ là nô tỳ không hiểu, nếu lão gia để ý A Yên thì có lợi gì cho nàng ta? Dù sao A Yên cũng có dung mạo hơn nàng ta, nếu trở thành di nương mới trong phủ, sự sủng ái của nàng ta sẽ bị chia ra, sao nàng ta lại hồ đồ như vậy, chẳng phải là ngốc sao?”

Chương thị nghe lời này cũng thấy kỳ lạ, từ trước đến nay nữ tử ghen ghét đố kỵ, đâu có ai nói nữ nhân khác xinh đẹp thế nào, bảo người đàn ông của mình nhưng nhớ.

Nếu không phải Giang Oanh ngu ngốc, thì chắc lã có xích mích với A Yên. Dù sao Châu Hiển Vinh cũng không phải là người thương hoa tiếc ngọc trong phòng, cảm ỷ ngọc thực Châu gia đều có, nhưng các di nương yếu đuối non nớt cũng chịu đủ khổ rồi.

Chương thị cảm thấy có lẽ là nguyên nhân thứ hai, nhưng cũng không dám chắc chắn, bà ta kêu người đi tìm Phong ma ma của Vạn Xuân phường đến, hỏi Phong ma ma mua được A Yên từ nơi nào.

Đầu tiên Phong ma ma không nói, thấy Chương thị cố ý muốn hỏi, đành phải nói thật: “Là đại nãi nãi Địch thị của Giang phủ bán, vì A Yên bị Giang đại thiếu gia nhầm trúng, Giang đại nãi nãi không chứa chấp được.”

“Nô gia còn nghe nói vì chuyện này mà mấy ngày trước Giang đại thiếu gia muốn hưu thê, cũng bởi vì một lần ầm ĩ này, đưa con trong bụng Địch thị đã mất.”

Chương 15

Nghe Phong ma ma nói vậy, Chương thị có chút ngạc nhiên, cười nói: “Ta thật không ngờ Giang gia và Châu gia chúng ta lại có duyên đến vậy, trước đó đưa tới hai di nương, giờ lại thêm cả A Yên bị đưa đến từ Giang phủ.”

“Giang gia này xem ra phong thủy cũng tốt thật, toàn mỹ nhân khiến người ta phải u mê.”

Chương thị vẫy vẫy tay kêu Phong ma ma lui xuống.

Biết được A Yên cũng là từ Giang gia đến, suy đoán của bà ta càng thêm chắc chắn rằng Giang di nương và A Yên có khúc mắc với nhau, cho nên mới hận không thể khiến lão gia luyến tiếc A Yên, để rồi cũng rơi vào hoàn cảnh giống như nàng ta.

Có điều, Giang di nương là nhị cô nương Giang gia, mà A Yên thân phận thấp hèn, khi chủ tử không thích, hoặc đánh mắng hoặc gọi người bán đi cũng là lẽ thường, trực tiếp tìm một cái cớ mà đánh chết thì người khác cũng không thể bắt lỗi.

Thật kỳ lạ là Giang di nương hết lần này đến lần khác phần nộ với nha hoàn, bất chấp thân phận của nàng ta.

Nghĩ vậy, Chương thị dặn dò vài câu với Trình ma ma, kêu bà ta phái người đến Giang phủ điều tra, xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Trình ma ma đáp lại một tiếng rồi đi xuống.

Khi mọi chuyện được làm rõ thì đã đến trước ngày thọ yến của Châu lão phu nhân.

Chương thị phu nhân nghe hồi bẩm của Trình ma ma, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Người nói cái gì? Giang Oanh kia là giả?”

Trình ma ma nói: “Nàng ta ban đầu là Tử Oanh, giống như A Yên ngay từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Giang nhị cô nương. Lúc đó Giang gia lão phu nhân muốn đưa người đến, vốn định là Giang nhị cô nương, nhưng hết lần này đến lần khác Sở thị phu nhân không chấp nhận để con gái mình đi, nên đã nghĩ cách để nô tì kia thay thế, kêu Tử Oanh đổi tên thành Giang Oanh, trở thành nhị cô nương, còn nhị cô nương ban đầu trở thành tam cô nương.”

Vẻ mặt Chương thị phu nhân u ám, nặng nề nói: “Úc hiếp người quá đáng! Giang gia dám làm chuyện như vậy với Châu gia ta, dám đưa một nô tì thay tư gia cô nương đến Châu phủ ta.”

“Đây chẳng phải là khinh thường Châu chúng ta không có người sao?”

Trình ma ma nhìn sắc mặt phu nhân, thận trọng nói: “Phu nhân muốn đem chuyện này hồi báo với lão gia sao? Nô tì nghe nói bây giờ lão gia đang ở phòng của Giang di nương.”

“Bây giờ phu nhân qua đó vạch trần bộ mặt thật của nàng ta, xem nàng ta làm sao giảo biện.”

“Những ngày này lão gia sủng ái nàng ta quá mức như vậy, lẽ nào phu nhân có thể dung túng sao?”

Chương thị phu nhân nghe vậy, ngược lại lắc đầu: “Không vội, ngày mai thọ yến Lão phu nhân nói cũng không muộn.”

Chương thị phu nhân kéo tay Trình ma ma tới, ghé vào tai dặn dò mấy câu, sắc mặt Trình ma ma thay đổi liên tục, hiện lên ý cười.

“Vâng, lão nô biết rồi, nhất định sẽ làm tốt chuyện này.” Trình ma ma nói xong, lập tức đi sắp xếp.

Ngày hôm sau là thọ yến của Châu lão phu nhân, trong phủ được trang hoàng rực rỡ ánh đèn, con hẻm trước Châu phủ từ sáng sớm đã đậu đầy xe ngựa lộng lẫy hoa lệ, những người danh tín ở Hoài An đều đến chúc thọ.

Người của Giang gia cũng tới, ngoài Giang lão phu nhân và Sở thị phu nhân, còn có Giang Thâm và Địch thị. Vì nổi lo lắng trong lòng nên Sở thị phu nhân cũng không để Giang Phù đến.

Bọn họ vừa xuống xe ngựa liền được nha hoàn dẫn vào chỗ Châu lão phu nhân.

Giang gia dâng lên lễ vật chúc thọ, một vật trang trí bằng san hô đỏ quý hiếm, và bức tranh vẽ Ma Cô mừng thọ tự tay vẽ của Vương Thuấn.

Châu lão phu nhân vui vẻ cười nói cùng Giang lão phu nhân.

Hai người cũng xem như là thân thiết, chỉ là năm đó Giang lão phu nhân xuất thân có tốt hơn một chút, bây giờ gần hết đời, người chiếm thượng phong lại là Châu lão phu nhân.

Việc Giang phủ đưa các cô nương đến Châu phủ làm thiếp cũng đã làm rõ điều này, vì vậy Giang lão phu nhân ở Châu gia có chút không tự nhiên, mặt mũi cũng mất sạch, lại hận Châu gia còn được hưởng nhan khổi từ tổ tiên, có chất tử tiến cung làm Bình bút thái giám của Tư Lễ giám.

Nhưng dù có thù hằn hay ghen ghét thì Giang gia cũng đang bị Châu gia áp chế, những dịp như vậy dù không muốn đến song cũng

phải đến, ngoài miệng cười nói nhưng trong lòng kìm nén bao bực tức.

Giang Thầm lại là nam nhi, không tiện lưu lại chỗ Châu phu nhân lâu, tặng quà xong liền ra ngoài.

Hắn ta ra khỏi viện của Châu lão phu nhân, dọc đường ngắm nhìn cảnh trí, trong lòng tự nhiên cảm thấy ngưỡng mộ khí phái của Châu gia. Vừa mới sinh ra chút cảm xúc, đột nhiên nhìn thấy một nha hoàn có chút quen thuộc, tuy ăn mặc khác xưa nhưng vẫn nhận ra đó là A Yên.

Giang Thầm vội vàng đuổi theo, chặn A Yên ở ngã tư.

“A Yên, sao ngươi lại ở đây?”

A Yên không ngờ lại gặp Giang Thầm ở Châu phủ, sắc mặt lập tức tái nhợt, trong tiềm thức muốn tránh đi.

Nhưng nàng vừa tiến lên một bước, Giang Thầm đã chặn lại.

“Mau nói đi A Yên, sao ngươi lại đến Châu phủ? Có phải tiện nhân kia cố tình bán ngươi đến Châu gia đúng không?”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ đưa ngươi đi. Về đến Giang gia ta sẽ nạp ngươi làm di nương, sau này Địch thị sẽ không dám động đến ngươi nữa.”

A Yên mặc một chiếc áo màu xanh nhạt thêu hoa dành dành, chải búi tóc bông bênh, thoa nhẹ một lớp phấn, khiến người khác không thể rời mắt. Đặc biệt là làn da trắng nõn và đôi môi hồng hào của nàng, càng làm cho người ta yêu mến hơn.

Giang Thầm vừa nói vừa nắm lấy cổ tay A Yên, A Yên bị sức mạnh của hắn làm đau đến mức lông mày bất giác nhăn lại.

Nàng phải dùng lực mãi mới có thể thoát ra: “Đại thiếu gia xin tự trọng, A Yên đã không còn là nha hoàn của Giang phủ.”

Hắn ta cho rằng A Yên sợ Châu gia sẽ không thả người, vội vàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ đi xin Châu lão phu nhân, ta tin lão phu nhân sẽ đáp ứng thỉnh cầu của vãn bối ta.”

“Ta sẽ nói người ở Giang gia đã là người của ta rồi, nhưng vì bị Địch thị ghen ghét nên mới bán người đến Châu phủ làm nha hoàn.”

A Yên bị những lời này làm cho tức giận và khó chịu, vừa định mở miệng thì nghe giọng nói quen thuộc từ đằng sau tới.

“Bản hầu không biết tại sao nha hoàn của mình lại trở thành người của người?”

Tạ Thận Chi mặc một chiếc áo choàng bằng gấm thêu hình lá trúc màu lam sẫm, bên hông thắt đai lưng ngọc, toàn thân toát ra khí chất uy nghiêm mà chỉ những bậc cao nhân mới có được.

Nhìn thấy công tử, A Yên mừng thầm trong lòng, vội vàng chạy tới núp sau lưng.

Giang Thầm có chút kinh ngạc, hắn không biết nam nhân trước mặt là ai.

Chỉ là nam nhân này tự xưng là bản hầu, ăn mặc hết sức uy nghiêm, Giang Thầm cũng không phải kẻ ngốc, biết người này không dễ đắc tội, nhưng nhìn thấy A Yên thân thiết với người đàn ông này như vậy, Giang Thầm thật sự cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Sớm biết như này thì đã sớm nạp A Yên, đâu để đến ngày cầu không được.

Đều do tiện nhân Địch thị kia, nếu không tại ả thì A Yên sớm đã thành di nương của hắn ta.

Giang Thầm tuy là ham mê nữ sắc, nhưng lại nhát gan. Biết nam nhân trước mặt mình là người không dễ gây sự bèn rời đi trước, nhưng trong lòng sao có thể chịu thua, khi trở về sẽ trút hết cơn tức này lên Địch thị. Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.

Lúc này nhìn Giang Thầm rời đi, A Yên mới nhẹ nhõm thở dài một tiếng.

Nàng mang theo vài phần đáng thương cùng cảm kích nhìn Tạ Thận Chi: “Đa tạ công tử đã giải vây cho nô tì.”

Tạ Thận Chi gật đầu, ánh mắt nhìn vào dấu tay để lại trên cổ tay nàng.

A Yên cũng nhìn theo ánh mắt công tử, lúc này nàng mới cảm thấy đau đớn.

“Trở về gọi Bảo Trân lấy cho người bình thuốc.”

Tạ Thận Chi nói xong, nhắc chân đi về phía trước.

A Yên nhìn bóng lưng công tử rời đi, muốn hỏi người đi đâu, nhưng lại cảm thấy mình không đủ tư cách để hỏi, vì vậy nàng chỉ mấp máy môi rồi quay đi tìm Bảo Trân.

Nhìn thấy cổ tay A Yên bị thương, Bảo Trân có chút bất lực, từ khi vào phủ đây đã là lần thứ hai nha đầu này bị thương rồi, lần này lại gặp phải ai đây? Nhìn thấy dấu tay này, chắc hẳn là do nam tử để lại. Thứ nhất, nữ nhi sẽ không có nhiều sức lực như vậy, thứ hai, dấu tay sẽ không dày như vậy.

Bảo Trân đang nghĩ mấy ngày qua công tử rất xem trọng A Yên, liền thấp giọng nhắc nhở: “Nếu người thật sự gặp chuyện gì khó khăn, chi bằng cứ nói với công tử, cầu sự giúp đỡ. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì lúc đó nói cũng đã muộn.”

Có ý gì đó trong lời của Bảo Trân, nhưng A Yên cũng không hiểu ra, chỉ biết ơn nói: “Đa tạ tỷ tỷ đã nhắc nhở.”

Nàng vừa dứt lời thì liền nghe một tiếng hừ.

Hổ Phách từ bên ngoài bước tới, nhìn thấy vết thương trên cổ tay A Yên liền nói: “Ta thật không biết A Yên muội muội của chúng ta đã khiêu khích nam nhân nào mà lại để mình bị thương như vậy? Cô nương như chúng ta điều quan trọng nhất là sự thanh bạch, nếu sau lưng không rõ ràng với nam nhân khác, vậy làm sao có tư cách ở bên cạnh hầu hạ công tử. Đáng bị đánh chết hay bán đi?”

Từ hôm Hổ phách bị phạt quỳ, sự ghen ghét của nàng ta với A Yên càng thể hiện ra mặt. Mặc dù A Yên đã chuyển sang phòng khác, nhưng khi hai người gặp nhau, A Yên cũng không tránh được việc bị Hổ Phách đâm chọc mấy câu, nhất là hôm nay lại để cho nàng ta thấy dấu tay của nam nhân trên người nàng.

Hổ Phách cho rằng mình đã bắt thóp được A Yên, nên vô cùng tự mãn, quay sang nói với Bảo Trân: “Bảo Trân người cũng đừng tùy tiện giúp đỡ A Yên. Đừng quên chúng ta là từ kinh thành đến, tâm niệm phải luôn nghĩ đến sự an nguy của công tử.”

“Nếu công tử không biết được chuyện này, thì đó là sơ suất của kẻ làm nô tì chúng ta.”

“Ta sẽ dẫn nàng ta đến gặp công tử, để công tử nhìn kỹ xem nàng ta là loại người gì.”

Hổ Phách nói xong liền dắt tay A Yên từ trong phòng đi ra.

Chương 16

Đột nhiên bị Hồ Phách tóm lại như vậy, A Yên có chút sửng sốt, muốn giăng ra nhưng không sao giăng ra được. Hồ Phách tóm nàng rất chặt, giống như muốn phát tiết ra toàn bộ nỗi ấm ức của những ngày qua.

Ở đây có động tĩnh lớn như vậy, ngay cả Đại Mạo phòng bên cạnh cũng đi ra.

Đại Mạo thấy hành động Hồ Phách, vội vàng tiến lên kéo Hồ Phách ra, đẩy nàng ta vào trong phòng.

“Người cũng giúp nàng ta?” Sắc mặt của Hồ Phách rất khó coi, tức giận trừng mắt nói với Đại Mạo.

Đại Mạo vội lắc đầu: “Sao tử tử lại nghĩ như vậy, lúc nào ta cũng đứng về phía tử tử. Chỉ là, chẳng lẽ tử tử đã quên chuyện bị công tử trách phạt, còn muốn bị phạt thêm một lần nữa sao?”

“Hiện giờ công tử coi trọng A Yên, trong lòng tử tử có tức giận thế nào cũng không nên lỗi mắng đả tội với nàng ta. Nếu nàng ta đi mách với công tử, tử tử nghĩ rằng công tử sẽ đứng về phía tử tử người sao? Từ trước đến nay tử tử luôn thông suốt trăm tính hơn ta, sao bây giờ đến Hoài An này, lại không giữ được bình tĩnh?”

Hồ Phách ngẩn người, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Đại Mạo, nàng ta cảm thấy rõ ràng mấy ngày nay đúng là mình có chút không bình tĩnh, giống như biến thành người khác vậy.

Nhưng có thể trách ai được đây? Nếu không phải con tiện nhân A Yên kia thì làm sao công tử lại trách phạt nàng ta, nàng ta cũng đâu bất an đến nỗi như vậy, chỉ hận không thể ngay hôm nay đuổi con tiện nhân đó khỏi bên cạnh công tử.

Đôi mắt Hồ Phách đỏ lên, tức nghẹn ngào xuống trước bàn, không nói một câu.

Đại Mạo nhìn nàng ta, thở hắt ra một hơi.

Từ ngày nàng ta được Bảo Trân tỷ tỷ nhắc nhở, dường như nàng ta đã hiểu ra rất nhiều việc mà những năm nay không hiểu.

Ví dụ như mấy ngày trước, Hồ Phách cố ý nói những lời đó trước mặt nàng ta, bảo là từ tận đáy lòng thấy ấm ức thay cho nàng ta, cho nên khi nhìn thấy A Yên mới không kiềm chế được tính nóng của mình, nói ra những lời quái dị.

Nhưng nàng ta không trách Hồ Phách, các nàng cùng nhau lớn lên, Hồ Phách coi nàng ta như ruột thịt, mọi chuyện đều che chở cho nàng ta. Chỉ là lần này đến Hoài An, Chương thị đưa A Yên đến bên cạnh công tử, trong lòng Hồ Phách tỷ tỷ ái mộ công tử, trong lúc ghen tị mới mất đi chừng mực làm ra những việc đó.

Nếu thật sự muốn trách, thì chỉ có thể trách Hồ Phách tỷ tỷ và A Yên đều là nô tỳ của người ta. Mặc kệ thường ngày các nàng xem thường A Yên như thế nào, cảm thấy A Yên có thân phận ti tiện ra sao, nhưng trên thực tế những người hầu hạ bên cạnh công tử như bọn họ có gì khác với A Yên chứ?

Chẳng lẽ vì hầu hạ công tử thời gian dài, thì thực sự cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, là một nửa chủ tử?

Có lẽ trong lòng Hồ Phách tỷ tỷ thực sự nghĩ như vậy, cho nên ngày ấy công tử mới phạt nàng ta quỳ trong viện suy nghĩ lại cẩn thận.

“Tỷ tỷ người nghĩ kỹ lại xem, bây giờ đắc tội với A Yên thì có lợi gì? Công tử chỉ cần cảm thấy nàng ta tốt, tỷ tỷ nói một trăm câu cũng không bằng nàng ta nói một câu. Lòng người vốn thiên vị, nếu lần này công tử còn thiên vị nàng ta, tỷ tỷ gây chuyện ầm ỹ không phải là tự mình làm khó mình sao? Chi bằng thuận theo tự nhiên, lẽ nào công tử còn có thể thích nàng ta cả đời chắc?”

“Hơn nữa, đợi khi về kinh thành, không phải trong phủ còn có lão phu nhân sao, chẳng lẽ còn có thể giữ lại nữ tử xuất thân từ Vạn Xuân phường như A Yên ở bên cạnh công tử?”

Nghe Đại Mạo nói ra những lời này, trong lòng Hồ Phách có chút cảm khái.

Đến Hoài An một chuyến, ngay cả Đại Mạo cũng trở nên chững trạc hơn trước, thế mà nàng ta lại vì một A Yên, vì sự ghen ghét đố kỵ trong lòng mà chọc giận công tử, đúng là thất sách.

“Người nói đúng, là ta hồ đồ, chỉ muốn mau chóng loại trừ nàng ta, lại không nghĩ xa một chút.” Hồ Phách nhẹ giọng nói.

Đại Mạo biết trong lòng nàng ta khó chịu, bèn rót cho nàng ta chén trà, sau đó lui ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua một gian phòng, thấy Bảo Trân đang tận tâm bồi thuốc cho A Yên, đột nhiên nàng ta cảm thấy thực ra Bảo Trân mới là người thông minh nhất trong ba người.

Nàng ta nghĩ, có lẽ không chỉ nàng ta nghĩ như vậy, mà chắc hẳn trong lòng công tử cũng nghĩ như vậy.

Chẳng trách lần này công tử đến Hoài An, lại đưa theo một Bảo Trân không có gì xuất sắc.

Thực ra so với Hồ Phách tỷ tỷ, công tử tin tưởng Bảo Trân hơn.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn/

—

Hậu viện.

Châu lão phu nhân đang trò chuyện với nữ quyến các nhà, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Châu lão phu nhân cho người đi hỏi là chuyện gì, đợi khi nha hoàn trở về lại dẫn theo hai nha hoàn, một người mặc áo đỏ, một người mặc áo xanh, có lẽ vì trận cãi vã vừa nãy nên khuôn mặt đỏ bừng.

“Đang yên đang lành, có chuyện gì vậy? Không biết hôm nay là ngày mừng thọ của lão phu nhân sao?” Chương thị liếc nhìn hai người trầm giọng hỏi.

Hai người thấy Chương thị tức giận thì vội vàng quỳ xuống, nha hoàn mặc áo đỏ nói: “Phu nhân thứ tội, nô tỳ không cố ý, vừa nãy khi nô tỳ trở về thấy nha đầu này ăn nói linh tinh với người ta, nói, nói Giang di nương trong phủ chúng ta là giả, vốn không phải là nhị cô nương của Giang gia!”

“Nô tỳ không tin, mới cãi nhau với nàng ta.”

“Người nói cái gì?” Vừa dứt lời, sắc mặt của Chương thị liền thay đổi, nghiêm khắc hỏi.

Các nữ quyến ngồi ở trong phòng cũng đều nhìn sang Giang lão phu nhân và Chương thị.

Ở Hoài An không ai là không biết chuyện của Giang gia và Châu gia, biết đại cô nương con bà vợ thứ Giang gia bị Châu lão gia đánh chết, mà Giang gia không những không dám làm ầm ĩ, ngược lại để lấy lòng Châu gia còn đưa nhị cô nương con vợ cả tới Châu phủ,

hiện giờ đã trở thành di nương mới của Châu phủ, nghe nói rất được Châu lão gia yêu thích.

Nhưng sao con nha hoàn này lại nói di nương mới là giả, không phải là nhị cô nương con bà cả Giang gia.

Vậy di nương mới này có thân phận thế nào?

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều sáng lên, tỏ dáng vẻ chờ xem kịch.

Châu lão phu nhân cũng sầm mặt, chỉ vào nha hoàn mặc áo xanh hỏi: “Người nói đi!”

Nha hoàn đó co rúm lại, nuốt nước miếng hồi bẩm: “Lão phu nhân, hiện giờ bên ngoài truyền khắp nơi rồi, cũng không phải nô tỳ ăn nói linh tinh. Người bên ngoài đều nói hiện giờ di nương mới trong phủ là đại nha hoàn Tử Oanh bên cạnh nhị cô nương Giang gia, được đại phu nhân Giang gia nhận làm nghĩa nữ đưa đến Châu gia chúng ta, còn nói Châu gia chúng ta hồ đồ ngu ngốc, ngay cả việc này cũng không nhìn ra, lão gia còn hồ đồ sủng ái di nương mới này.”

Nha hoàn đó nói xong liền cúi đầu, không dám nói nữa.

Châu lão phu nhân tức nghẹn trong lòng, hồi lâu mới đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, nhìn sang Giang lão phu nhân và Sở thị, lớn tiếng hỏi: “Nha đầu kia nói có phải thật không? Giang gia các người coi Châu gia chúng ta như con khỉ mà đùa giỡn sao!”

Sắc mặt của Giang lão phu nhân hơi tái nhợt, vô thức muốn lên tiếng thanh minh, nhưng thấy vẻ nghiêm khắc trong ánh mắt của Châu lão phu nhân, lại cảm thấy giải thích thế nào cũng vô ích.

Bà ta quay người đi, đưa tay đánh vào Sở thị đứng bên cạnh, tiếng bạt tai sắc bén vang lên, nửa bên má của Sở thị lập tức sưng đỏ, bên trên còn in dấu năm ngón tay rõ ràng, có thể thấy Giang lão

phu nhân đã dùng sức mạnh lớn thế nào.

“Đồ vô liêm sỉ, chắc chắn là người giở trò quỷ sau lưng, còn không mau nhận tội với lão phu nhân!” Giang lão phu nhân lạnh lùng nói.

Trải qua biến cố này, Sở thị cũng sợ toàn thân run rẩy, bà ta phụng một tiếng quỳ xuống trước mặt Châu lão phu nhân, nghẹn ngào nói: “Lão phu nhân thứ tội, là, là vãn bối suy nghĩ không thông suốt, thực sự không nỡ xa Phù Nhi nên mới nghĩ ra cách này, cũng không phải cố ý lừa gạt.”

Châu lão phu nhân khinh miệt một tiếng, nói: “Người không muốn đưa nữ nhi qua, chẳng lẽ Châu gia chúng ta còn ép buộc người sao? Người coi Châu gia chúng ta là nơi nào, chó mèo gì cũng có thể làm di nương của Châu gia sao?”

Châu lão phu nhân nói xong, chỉ vào một ma ma bên cạnh: “Người đi, đưa con tiện tì đó lại đây cho ta, sau đó đi bẩm báo với lão gia.”

Ma ma kia đáp một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Qua khoảng thời gian một chén trà, ma ma đưa một nữ tử mặc xiêm y màu đỏ thêu hoa đào, nữ tử này trang điểm tinh tế, lụa là khắp người, cây trâm trang sức đều quý giá, có thể thấy rất được sủng ái.

Lập tức trong lòng mọi người đều xôn xao.

Một nha hoàn thân phận ti tiện, có Sở thị ra tay lại thành một nửa chủ tử.

Nhưng hôm nay bị tố giác, Châu lão phu nhân đang nghiêm mặt, làm sao có thể chứa chấp nàng ta nữa?

Nghe thấy nha hoàn trong phòng nói hiện giờ người bên ngoài đều truyền rằng nàng ta là nô tỳ của Giang gia, không phải là nhị cô nương của Giang gia, sắc mặt của Giang Oanh liền tái nhợt.

Nước mắt của nàng ta liền trào ra, lập tức quỳ xuống đất, khóc lóc nói: “Nô tỳ bị phu nhân ép buộc, phu nhân nói nếu nô tỳ không đến Châu gia, sẽ bán nô tỳ đến chỗ trắng hoa.”

“Nhưng nô tỳ đến Châu gia, phu nhân đối xử tốt với nô tỳ, lão gia cũng rất tốt với nô tỳ, hiện giờ nô tỳ sớm đã cam tâm tình nguyện theo bên cạnh lão gia, muốn hầu hạ lão gia thật tốt, cả đời ở Châu gia.”

“Nô tỳ sống là người của Châu gia, chết là ma của Châu gia!”

Lúc Châu Hiển Vinh đi vào, đúng lúc nghe được những lời này của Giang Oanh, vẻ tức giận trên khuôn mặt giảm đi mấy phần.

Trên đường đến đây, ông ta đã nghe ma ma kể xảy ra chuyện gì, trong lòng ông ta vô cùng tức giận, ở Hoài An này, chưa bao giờ có người to gan dám trêu đùa ông ta, trêu đùa Châu gia như vậy! Người Giang gia thật to gan!

Ông ta nhắc chân bước vào, đầu tiên là đưa mắt nhìn Sở thị đang quỳ trên mặt đất và Giang lão phu nhân đứng bên cạnh, vẻ nghiêm nghị trong ánh mắt ông ta khiến toàn thân hai người co rúm lại, sợ hãi phát run.

Thấy Châu Hiển Vinh đi vào, Giang Oanh quỳ đến trước mặt Châu Hiển Vinh, tóm vạt áo của ông ta, cầu xin nói: “Lão gia, tiện thiếp không phải cố ý gạt lão gia, tiện thiếp sợ lão gia biết thân phận của tiện thiếp, sẽ không cần tiện thiếp nữa.”

“Thiếp cam tâm tình nguyện hầu hạ lão gia, trời đất chứng giám lòng thiếp đối với lão gia, nếu thiếp nói dối một chữ, kiếp sau thiếp xin làm kỹ nữ, mặc người chà đạp không nhìn thấy mặt trời!”

Nàng ta vừa nói vừa giơ tay lên thề, nước mắt chảy ra từ khoang mắt, khóc lóc nói: “Lão gia xin đừng đuổi thiếp thân.”

Thấy sắc mặt của Châu Hiển Vinh dịu đi, Giang Oanh liền cầu xin Chương thị, nàng ta dập đầu mạnh mấy cái, nói: “Cầu xin phu nhân cho tiện thiếp ở lại Châu phủ, tiện thiếp không có chỗ nào để đi, chỉ có thể cầu xin phu nhân thương xót.”

Chương thị đã sớm nhìn thấu tính cách của Châu Hiển Vinh, thấy sắc mặt của ông ta, làm sao không biết ông ta muốn giữ Giang Oanh ở lại trong phủ.

Lập tức, Chương thị gật đầu, nói: “Người đã hầu hạ lão gia, người Châu gia chúng ta cũng không phải kẻ tàn nhẫn, sau này người an tâm ở lại Châu gia, phụng dưỡng lão gia cho tốt đi.”

Chương thị nói xong, chuyển mũi nhọn sang hướng khác: “Chỉ là, vẫn bồi dấm hỏi Giang lão phu nhân một câu, Sở thị sỉ nhục Châu gia chúng ta như vậy, Giang gia có thể cho Châu gia chúng ta một sự công bằng hài lòng không?”

Chương 17

Lời của Chương thị vừa dứt, mặt của Giang lão phu nhân liền đỏ bừng lên, bị một tiểu bối chất vấn như vậy, thật không thể tưởng tượng được cơn tức giận trong lòng của bà ta.

Nhưng mọi người ở đó đều đã biết chuyện, nếu Châu gia cần lời giải thích thì Giang gia sao có thể chống đối lại.

Giang lão phu nhân suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng lên tiếng: “Đã đổi người, vậy hãy để Phù nhi đến hầu.”

Bà ta vừa nói xong, sắc mặt Sở thị liền thay đổi: “Mẫu thân...”

Vừa mới thốt lên hai chữ đã bị lão phu nhân trừng mắt nhìn, đè thấp giọng nói: “Người còn muốn tốt cho tiền đồ của Thầm nhi nữa không?”

Thân thể Sở thị run lên, sắc mặt tái nhợt đi, muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không thể phát ra.

Dù có thương con gái thế nào thì con gái cũng chỉ dựa dẫm sau con trai.

Giang gia là do Giang Thầm lo chuyện hương khói, nếu như đắc tội với Châu gia thì sau này còn nói gì đến sự nghiệp được nữa. Lỡ Châu gia vịn vào chuyện này mà cản trở, khéo cả đời hắt ta cũng không có đường lui.

Nghĩ đến đây, Sở thị buông bàn tay đang kéo ống tay áo của lão phu

nhân ra, ánh mắt hiện lên chút bất lực.

Nhìn thấy cảnh này, Châu lão phu nhân bật cười: “Nghĩ thông rồi thì tốt, cũng không phải Châu gia ta ức hiếp người, một hai muốn Nhị cô nương nhà các người đến đây. Chỉ là bên ngoài náo nhiệt như vậy, Châu gia ta nếu không gọi cô nương nhà các người đến, sợ rằng mặt mũi của tổ tiên mấy đời cũng sẽ mất hết, lão tử tỷ nói xem có phải như vậy không?”

Giang lão phu nhân không để gì mới nở được một nụ cười, nhưng cười lại khó coi như đang khóc. Trong lòng bức tức vì Châu lão phu nhân không một chút nể nang tình xưa nghĩa cũ mà giẫm đạp lên thể diện Giang gia, càng tức giận hơn việc Sở thị làm những chuyện này bất chấp sự ngăn cản của bà ta.

Từ lâu bà ta đã nói chuyện này không thành, nhưng Sở thị cảm thấy thương con gái, không chịu nghe lời, nhất định phải tìm người thay thế.

Bây giờ nhìn xem, vở kịch thất bại đã đành, hơn nữa còn làm trò cười cho mọi người ở đây.

Có thể đảm bảo rằng sau khi họ rời khỏi Châu phủ, những gì đã xảy ra trong bữa tối này sẽ lan truyền khắp Hoài An.

Nghĩ đến đây, Giang lão phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn Sở thị, thầm nghĩ sau này nhất định phải dạy lại quy củ, tránh để bà ta lại làm ra loại chuyện như vậy, liên lụy trên dưới Giang gia.

Giang lão phu nhân trong lòng tức giận bốc lên, cố nén tầm mắt của mọi người lưu lại dùng cơm, sau khi yến hội giải tán liền dẫn Sở thị rời đi, hứa hẹn sẽ đem Nhị cô nương Giang Phủ đưa vào Châu phủ.

Thấy Giang lão phu nhân và Sở thị phu nhân rời đi, nữ quyến có mặt ở đó đều cười phá lên rồi cũng lần lượt đứng dậy.

Đợi sau khi trở về, lại thêm dệt câu chuyện ở Châu phủ rồi đem kể cho người thân, đến nỗi thọ yến chưa qua được nửa canh giờ mà cả Hoài An đều đã biết chuyện.

Có người nói Châu gia bức người quá đáng, nhất định phải bắt những cô nương thanh bạch về làm di nương. Cũng có người nói là do Giang gia sai trước, dù là không muốn đưa người tới thì cũng không nên lừa gạt như vậy, bây giờ làm Châu gia mất mặt, nhưng cũng không muốn truy cứu đến cùng.

Thiết nghĩ Nhị cô nương Giang gia cũng là người đáng thương, đã xảy ra chuyện như vậy, sau này có đến Châu gia thì người Châu gia có thể không thù hận, có thể đối xử tốt được sao?

Nói không chừng nàng ấy rồi cũng có kết cục giống như thứ tử của mình, thậm chí còn tệ hơn.

Nhất thời, trên dưới Hoài An lại đồng cảm với Giang Phủ. Đương nhiên nàng ấy bị rơi vào tình cảnh này cũng không thể hoàn toàn trách Châu gia, cũng phải trách Giang gia không có bản lĩnh, trên dưới trong phủ đều dựa vào việc bán cô nương của nhà mình để mưu cầu cuộc sống.

Bằng không tại sao lại nói giàu sang thì thân tình mờ nhạt, chuyện như vậy cũng có thể làm ra.

Khi chuyện truyền đến tai Giang Phủ, một chữ nàng ấy cũng không dám tin.

Hôm nay cũng là do mẫu thân sợ nàng ấy đến Châu gia bị Châu lão gia nhìn thấy nảy sinh sắc ý, cho nên đã bảo nàng ấy ở lại trong phủ.

Đâu ngờ được ở thọ yến lại xảy ra chuyện như vậy.

Thân phận của Tử Oanh đã bị người ta vạch trần, tổ mẫu vì để xoa

dụ cơn thịnh nộ của Châu lão phu nhân nên đã nói sẽ đưa nàng ấy đến đó, khiến nàng ấy rơi vào tình cảnh giống như Tử Oanh.

Dựa vào cái gì? Nàng ấy thân là đích nữ, lẽ nào sau này lại muốn để nàng ấy ngang vai ngang vế với nha hoàn thấp hèn Tử Oanh, cùng làm di nương của Châu phủ?

Hơn nữa còn bắt nàng ấy phải hầu hạ Châu lão gia, nghĩ thôi đã thấy kinh tởm.

Móng tay Giang Phù ghim chặt trong lòng bàn tay, nàng ấy đột nhiên đứng dậy: "Ta đi tìm mẫu thân, mẫu thân nhất định sẽ không để ta đến Châu gia, chẳng phải mẫu thân có thân thích ở kinh thành sao, ta sẽ đi nhờ vả họ."

Giọng nói của nàng ấy vừa dứt, bên ngoài liền có tiếng bước chân, chính là Giang lão phu nhân sợ rằng Giang Phù trốn đi, liền sai mấy người thô bạo canh cửa.

Giang Phù xoay người, suýt nữa là ngã xuống đất.

Thu Nhận với tay ra đỡ nàng ấy, đồng thời trong đầu cũng nổi lên hàng loạt suy nghĩ.

Cô nương còn khó để bảo vệ thân mình, một nha hoàn như nàng có thể sống tốt được sao? Với tình tình của phu nhân, nhất định sẽ bắt nàng cùng đến Châu phủ.

Nhưng mà, Châu phủ là nơi như thế nào, nếu đi liệu còn có thể sống sót trở về không?

Hơn nữa cô nương không đẹp bằng Tử Oanh, cho dù vào Châu gia, liệu có thể được Châu lão gia sủng ái như Tử Oanh không?

Nghĩ đến đây, tay Thu Nhận run lên bần bật, trong đầu lại có chút ghen tị với Tử Oanh, xảy ra chuyện như vậy mà Châu lão gia vẫn

giữ lại nàng ta trong phủ, nhất định là rất yêu thích nàng ta.

Tử Oanh tỷ tỷ thật là tốt số, trời xui đất khiến lại tìm cho mình được một nơi tốt như vậy.

Nếu ngày đó là nàng đến Châu phủ, thì liệu có nhận được ân sủng của Châu lão gia không?

Nhưng lại nghĩ đến đại cô nương bị chôn vùi ở bãi tha ma ngoại thành, Thu Nhận rung mình xóc lại tinh thần.

“Cô nương nhanh đi cầu xin phu nhân đi, phu nhân yêu thương người như vậy, sao có thể nỡ để người đến Châu phủ cơ chứ?”

Nàng ta vừa dứt lời, bên ngoài vọng đến tiếng cười chế nhạo, nói: “Lời này của Thu Nhận cô nương thật là hồ đồ, phu nhân yêu thương cô nương, nhưng phu nhân cũng đâu phải chỉ có mình cô nương, lẽ nào vì cô nương mà đặc tội Châu gia, làm ảnh hưởng đến tiền đồ của đại thiếu gia sao?”

“Nếu phu nhân thật sự thương cô nương thì lúc này hẳn đang ở trong viện của cô nương, cố sao lại tránh mặt, có lẽ là không muốn gặp cô nương đấy thôi.”

Vừa nói xong lời này, trong phòng yên lặng hẳn đi.

Sắc mặt Giang Phù liên tục thay đổi, cuối cùng trong ánh mắt chỉ còn lại nỗi thất vọng.

“Người đi nói với lão phu nhân và mẫu thân, ta đồng ý đến Châu gia, không cần làm loạn lên.”

“Chỉ là lão phu nên chuẩn bị thêm của hồi môn cho ta, để khi đến đó sẽ không bị nhà họ Châu ức hiếp.”

Nhìn thấy Giang Phù bình tĩnh nhanh như vậy, người đứng cạnh cửa

kia có chút kinh ngạc, sắc mặt Giang Phù trở lại bình thường, lời nói cũng rõ ràng hợp tình hợp lý, còn muốn có thêm của hồi môn trước khi đến Châu gia, nhất thời nghĩ rằng cô nương do quá tuyệt vọng chỉ đành để mình đến đó, nên sai người nói những lời này với lão phu nhân và Sở thị.

Nghe được những lời này, Sở thị không cầm được nước mắt, ghen ngào nói: "Là ta có lỗi với Phù nhi, chính người mẹ này có lỗi với Phù nhi."

Giang lão phu nhân để mặc cho bà ta khóc nức nở, mãi cho đến khi không còn sức để khóc nữa, mới nói: "Ngày đó đại nha đầu bị đưa đến Châu gia, Nguyễn di nương của nó cũng khóc như đứt từng khúc ruột, khi đó người nói thế nào, người nói vì Giang gia, đương là nữ nhi phải đi hầu hạ Châu lão gia để gắn bó mối quan hệ hai nhà, cũng coi như có phúc khí."

Sắc mặt Sở thị đông cứng lại, tất cả những gì ngày hôm đó như được tái hiện lại.

Bà ta mấp máy môi, muốn nói sao chuyện này có thể giống nhau, Phù nhi là đích nữ, cũng không phải thứ nữ của di nương thấp hèn, đại nha đầu kia sao có thể so sánh với Phù nhi được chứ?

Bà ta muốn nói như vậy, nhưng nhìn ánh mắt của lão phu nhân thì một chữ cũng không dám thốt ra.

Bà ta cũng không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ rơi vào hoàn cảnh giống như Nguyễn di nương, tận tay dâng con gái của mình cho Châu gia.

Giang lão phu nhân nói: "Được rồi, Phù nhi cũng là đích nữ nhà chúng ta, ngoại trừ của hồi môn của người thì người làm tổ mẫu như ta cũng sẽ không bạc đãi nó, sẽ không để nó đến Châu gia mà thiếu ăn thiếu mặc."

“Người cũng đi gặp Phù nhi đi, cố gắng thuyết phục nó, nói với nó Giang gia là nhà của nó, chỉ khi Giang gia được tốt thì nó mới có thể tốt. Nếu không, một cô nương như nó ngoại trừ phong trần thì chẳng lẽ còn nơi nào khác trú thân sao?”

Sở thị gật đầu, đứng dậy đến Quỳnh Phù viện.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

.....

Châu phủ.

Sau khi thọ yến kết thúc, sắc mặt Châu lão phu nhân có chút khó coi, thứ nhất là vì sự cố trong bữa tiệc, thứ hai là vì hôm nay là đại thọ 80 tuổi mà cháu nội Châu Quần lại không thể hồi phủ.

Bà ta biết tôn nhi Châu Quần này thường ngày càn quấy, hay quậy phá, hành động có chút nông nổi hơn con trai mình, nhưng những dịp như vậy mà hắn ta vẫn lưu lại những trồn trắng hoa, nếu mọi người biết sẽ nói Châu gia thế nào đây?

Nói Châu gia bọn họ vẻ ngoài thì hào nhoáng, nhưng lại sinh ra một đứa bất hiếu?

Châu lão phu nhân không thể để bọn họ đâm chọc chửi bới, chỉ có thể nói là tôn nhi hôm qua bị bệnh, nằm ở trong phòng, dù sao cũng không ai dám dò hỏi.

Chỉ là đến tối muộn mà Châu Quần vẫn chưa trở về, lão phu nhân có chút lo lắng.

Trước đây, vào ngày thọ yến của bà ta, dù muộn thế nào Quần Ca cũng sẽ về phủ hành lễ với bà ta.

Màn đêm tối sầm lại, nỗi lo lắng trong lòng càng dâng lên, chuỗi hạt phật châu trên cổ tay bỗng nhiên bị đứt.

Bà ta mở mắt ra, nghe thấy bên ngoài có tiếng hoảng sợ, sau đó có một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt bước vào, run giọng nói: “Lão phu nhân, không hay rồi, công tử xảy ra chuyện rồi!”

Chương 18

Nghe thấy mấy chữ “xảy ra chuyện”, Châu lão phu nhân cảm thấy trong lòng vô thức hoảng sợ, lập tức đứng bật dậy, đi ra ngoài cửa, vì quá mức sốt ruột mà bước chân vấp một cái, suýt trượt ngã xuống đất.

May mắn Phương ma ma bên cạnh nhanh nhẹn đỡ được bà ta.

“Lão phu nhân.”

Châu lão phu nhân hất tay của Phương ma ma ra rồi đi ra cửa.

Chỉ thấy hai tên lực lưỡng bê một cái cang đi vào sân viện, người nằm trên cang chính là cháu nội của bà ta Châu Quần. Châu Quần mặt cắt không còn giọt máu, đôi mắt nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh.

Châu lão phu nhân vô cùng sợ hãi và lo lắng, hoảng loạn tiến lên hỏi: “Chuyện gì thế này, Quần Ca của ta!”

Hai tên lực lưỡng bê cang đầu đồ đầy mồ hôi, hắng giọng trả lời: “Hôm nay đại thiếu gia ở trong phòng Mẫu Đơn Uyển Như nường tử, có lẽ là uống rượu rồi làm loạn mấy lần, trên đường trở về đột nhiên kêu đau đầu, sau đó hôn mê bất tỉnh, nô tài gọi thế nào cũng không tỉnh.”

Châu lão phu nhân nghe xong, sắc mặt tái nhợt, vội kêu lang y trong phủ đến chẩn mạch cho Châu Quần.

Sau khi lang y trong phủ bắt mạch, trên trán cũng toát mồ hôi, ắp

úng không dám nói.

Châu lão phu nhân sống đến từng tuổi này, làm sao không nhìn ra được ông ta đang do dự, bèn lớn tiếng nói: “Còn không mau nói, rốt cuộc Quần Ca làm sao?”

Lang y trong phủ nâng tay áo lên lau mồ hôi trên trán, dưới sự quan sát của Châu lão phu nhân, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Đại thiếu gia làm chuyện phòng the quá sức, mất quá nhiều tinh lực mới hôn mê bất tỉnh, lại thêm đại thiếu gia uống rượu, khiến bệnh tình càng nặng hơn.”

Châu lão phu nhân không kiên nhẫn nghe ông ta nói những lời này, chỉ truy hỏi: “Ta chỉ hỏi người, lúc nào Quần Ca sẽ tỉnh lại?”

Lang y trong phủ nghe xong lời này, mồ hôi trên trán càng túa ra nhiều hơn, ấp úng hồi lâu không dám trả lời, cuối cùng bất đắc dĩ quỳ xuống: “Lão phu vô năng, lão phu nhân nên sớm chuẩn bị...” Bất luận thế nào ông ta cũng không dám nói ra hai chữ hậu sự, nhưng ý của ông ta vô cùng rõ ràng, tính mạng của Châu Quần rất đáng ngại, đã vô phương cứu chữa.

Châu lão phu nhân nghe thấy lời này, không che giấu nổi sự tức giận trên khuôn mặt: “To gan! Người dám trù ẻo Quần Ca của ta!”

“Người đâu! Đuổi tên lang băm này ra khỏi phủ cho ta!” Châu lão phu nhân lạnh lùng nói.

Lão phu nhân vừa lên tiếng, đương nhiên ma ma bên cạnh không dám trái lời, xanh mặt đuổi lang y trong phủ ra ngoài.

“Đến Hạnh Hòa Đường mời Phó lang trung đến.”

Phương ma ma đáp một tiếng, vội sai người đi mời.

Chưa đến nửa canh giờ, Phó lang trung liền đi suốt đêm tới Châu

phủ, phía sau có một người hầu xách hòm thuốc đi theo.

Châu lão phu nhân lo lắng, nhìn sắc mặt của Phó lang trung sau khi bắt mạch, cuối cùng khuôn mặt không còn giọt máu, chỉ cảm thấy yết hầu dâng lên hương vị tinh ngọt, sau đó liền phun ra máu.

“Lão phu nhân! Lão phu nhân!” Thấy lão phu nhân nhà mình phun ra máu, tất cả mọi người đều hoảng loạn, ngay cả tên lực lưỡng bên cánh cũng phải nhìn qua bên này.

Vẫn là Phương ma ma bình tĩnh sai người bê đại thiếu gia vào trong sương phòng, lại sai hai bà tử giúp đỡ dìu Châu lão phu nhân vào phòng, kêu Phó lang trung bắt mạch cho Châu lão phu nhân hôn mê bất tỉnh.

Phó lang trung bắt mạch, cất tiếng nói: “Lão phu nhân bị giận quá công tâm, cũng không đáng ngại, một lát nữa sẽ tỉnh lại.”

“Lão phu kê đơn thuốc an thần, chờ lão phu nhân tỉnh lại rồi cho uống sẽ không có gì đáng ngại.”

Phó lang trung nói xong, liền muốn đứng dậy cáo từ.

Khuôn mặt Phương ma ma tràn đầy lo lắng, tiến lên ngăn cản: “Lão đại phu xin dừng bước, đại thiếu gia chúng tôi...”

Phó lang trung chấp tay nói: “Y thuật của lão phu nông cạn, thật sự là bất lực, ma ma mời đại phu khác chữa trị cho đại thiếu gia đi, đừng làm khó lão phu.”

Phó lang trung nói xong liền cáo từ ra về như chạy trốn, chỉ mới vài bước chân đã ra khỏi cổng viện, bóng dáng biến mất trong nháy mắt.

Không phải Phó lang trung không có ý đức không màng tính mạng người khác, mà thật sự là tình trạng của Châu Quân đến cả thái y

trong cung cũng không thể chữa được. Kể cả Châu Quần đại nạn không chết tình lại, hơn phân nửa cũng nằm liệt giường, cũng không thể làm chuyện đó nữa. Trên ông ta có phụ mẫu, dưới có tử tôn, mặc dù có lòng muốn cứu, cũng không dám dấy vào chuyện Châu gia, chi bằng mượn cố y thuật nông cạn để thoái thác.

Khi Châu lão phu nhân tỉnh lại, Chương thị và cháu gái Châu Như đều chạy tới, hai người đều sợ hãi đỏ mắt trông coi ở trước giường. Nhất là Chương thị, đôi mắt sưng đỏ, không còn uy nghiêm của phu nhân đương gia trước đó, nhi tử bị bệnh nặng, bà ta giống như mất đi chỗ dựa, cũng không trụ vững được nữa.

Thấy mẹ chồng tỉnh lại, Chương thị đỏ mắt hồi bẩm sự tình của Châu Quần với bà ta, nói lại toàn bộ lời của lão lang trung cho Châu lão phu nhân.

“Mẫu thân, hay là đi mời mấy đại phu khác vào phủ, có lẽ có người có thể cứu được Quần Ca.” Chương thị chân tay luống cuống nói.

Bà ta vừa mới lên tiếng nói câu này, Châu Như cũng theo nói: “Đúng vậy, có thể là y thuật của lão lang trung đó không giỏi mới không chữa được cho huynh trưởng, trong thành Hoài An có rất nhiều đại phu, không chỉ có một mình ông ta.”

Châu lão phu nhân bám vào tay của Phương ma ma ngồi dậy, cũng xua tay nói: “Hạnh Hòa Đường là y quán hàng đầu ở Hoài An, càng đừng nói là Phó lão lang trung, nếu ông ta hết cách, mời người khác đến thì kết quả cũng như vậy.”

“Đều do người làm mẹ như người không quản giáo tốt Quần Ca, mới khiến nó rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay!” Chu lão phu nhân càng tức giận, xanh mặt nói với Chương thị.

Trong lòng bà ta có cơn giận, đương nhiên phải trút lên người Chương thị.

Sắc mặt Chương thị căng lại, trong lòng ăm ức nhưng cũng chỉ có thể đứng dậy quỳ xuống.

Quần Ca do bà ta sinh ra, bà ta đâu muốn cho hấn gây chuyện bên ngoài, quần lấy kỹ nữ cả ngày. Nhưng tính cách của Quần Ca giống lão gia, lúc nhỏ bà ta còn có thể quản lý, mấy năm này bà ta muốn quản, nhi tử cũng không nghe lời bà ta nữa rồi.

Bà ta có thể quản thế nào đây? Chẳng lẽ còn có thể nhẫn tâm sử dụng gia pháp sao? Đó là nhi tử của bà ta, làm sao bà ta nỡ lòng?

Mặc dù bà ta nỡ lòng, mẹ chồng cũng sẽ ngăn cản.

Nghĩ vậy, nước mắt của Chương thị bèn rơi xuống.

Châu Như thương xót Chương thị, vội nói với Châu lão phu nhân: “Tổ mẫu, người cũng đừng trách mẫu thân, điều quan trọng hiện giờ là nghĩ cách gọi huynh trưởng tỉnh lại. Không phải đại phu nói rồi sao? Nếu hai ngày nay huynh trưởng không tỉnh lại, sau này sẽ không tỉnh lại nữa.”

Lúc nói câu này, giọng nói của Châu Như tràn đầy lo lắng và căng thẳng, cũng có chút nghẹn ngào.

Châu lão phu nhân thở dài một tiếng: “Thôi, đứng lên đi.”

Lúc này, Phương ma ma ở một bên đột nhiên nói: “Lão phu nhân, lão nô có cách, không biết có nên nói hay không?”

Châu lão phu nhân nhìn qua: “Đã đến lúc này rồi còn có gì nên nói với không nên nói! Có gì thì nói đi.”

Bà ta nói như vậy, Phương ma ma liếc nhìn Chương thị một cái, chần chờ một chút mới nói: “Nếu người ở quê gặp tình huống này, đa phần sẽ tìm người vào cửa để xung hỉ. Tuy không thể bảo đảm có tác dụng, nhưng cũng còn hơn là không làm gì. Có lẽ xung hỉ xong,

đại thiếu gia sẽ tỉnh lại.”

“Lão nô nghe người ta nói ngoài thành có một công tử của một gia đình từ lúc sinh ra đã có vận đen quấn thân, thỉnh thoảng đau ốm, vừa được mười sáu tuổi đã bị bệnh nặng hôn mê bất tỉnh suýt mất mạng, sau đó lại xin đạo trưởng tìm cô nương phù hợp vào cửa xung hỉ, để triệt tiêu tai ương của công tử, công tử này mới tỉnh lại.”

Nghe Phương ma ma nói ra cách cố cứu ngựa chết sống lại, Châu lão phu nhân cũng không còn tức giận nữa. Từ xưa đến nay chuyện như xung hỉ là có, nếu có người có thể đàn áp tai họa của Quần Ca, có lẽ Quần Ca sẽ tỉnh lại.

Nhưng chuyện xung hỉ cần bất tự thích hợp, mặc dù không nhắc tới bất tự thì cũng cần đạo sĩ xem qua gặt đầu mới được. Bằng không, nếu tìm người bất tự không hợp vào cửa, xung hỉ không thành, ngược lại còn khắc chết Quần Ca, vậy thì Châu gia biết tìm ai nói lý?

Châu lão phu nhân suy nghĩ như vậy, lại nghĩ tới chuyện tối đó chuỗi phật châu của ba ta đột nhiên bị đứt, càng cảm thấy Quần Ca bị nhiễm thứ gì không sạch sẽ, không chừng xung hỉ sẽ tỉnh lại.

Thực ra bây giờ đừng nói cách như xung hỉ, kể cả là cách hoang đường hơn, chỉ cần có thể khiến Quần Ca tỉnh lại, người làm tổ mẫu như bà ta cũng sẽ làm.

Thần sắc Chương thị căng chặt, khuôn mặt tái nhợt, vừa rồi bà ta nghe lời của Phương ma ma thì có hơi tức giận. Quần Ca bị bệnh, có bệnh đương nhiên phải mời đại phu đến chữa, sao có thể dùng cách như vậy, không phải là làm chậm trễ Quần Ca của bà ta sao?

Nhưng bà ta cũng biết những lời của mấy đại phu nói trước đó, nếu y thuật vô dụng, không sử dụng cách này thì có thể làm thế nào?

Lúc này lại thấy mẹ chồng đồng ý, bà ta không nhịn được lên tiếng hỏi: “Bây giờ Quần Ca hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, biết cô

nương nhà nào đồng ý gả vào cửa đây.”

“Hơn nữa, nếu muốn xung hỉ thì phải càng nhanh càng tốt, mặc dù Châu gia chúng ta thế lớn, nhưng muốn tìm một nữ tử thích hợp vào cửa e rằng cũng khó. Huống chi, hiện giờ người đó còn ở trong phủ, nếu Châu gia chúng ta cưỡng ép dân nữ, bị người đó nhìn thấy sợ là không hay.”

Người mà Chương thị nói, chính là Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi.

Bà ta vừa dứt câu, Châu lão phu nhân mới sực nhớ ra chuyện này, suy nghĩ một lát rồi nói: “Không cần quá lo sợ, người đã quên hôm nay trên bữa tiệc mừng thọ xảy ra chuyện gì sao?”

Châu lão phu nhân vừa nhắc tới chuyện này, đương nhiên Chương thị nghĩ tới Giang nhị cô nương Giang Phù.

Đây là lựa chọn tốt, Giang Phù xuất thân như vậy cũng không si nhục Quần Ca của bà ta.

Đã muốn vào cửa của Châu gia, bất luận là làm di nương cho lão gia hay là xung hỉ cho Quần Ca, đều do Châu gia định đoạt, không đến lượt nàng ấy từ chối.

“Vẫn là mẫu thân tâm tư kín đáo, vậy thì Giang Phù đi. Ta sai người đi thông báo cho Giang gia một tiếng, ngày mai rước người vào Châu phủ.”

Châu Như nghe lời này, sắc mặt cũng hơi thay đổi, cất tiếng nói: “Mẫu thân không cần quá gấp gáp, sáng mai nên mời đạo sĩ vào phủ xem cho huynh trưởng trước, nếu nhị cô nương Giang gia mệnh không hợp, ngược lại là hại huynh trưởng.”

“Nữ nhi nghe nói đạo pháp của đạo sĩ ở Tử Vân Quan rất cao thâm, hay là đến Tử Vân Quan mời đi.”

Chương thị thấy nữ nhi nói cũng đúng, kể cả phải xung hỉ cũng phải làm theo quy trình, bằng không ngược lại sẽ hại Quân Ca của bà ta, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Sau khi Châu Như ra khỏi viện của Châu lão phu nhân về đến viện của mình, bèn vẫy tay gọi nha hoàn Đại Tương bên cạnh đến, thì thầm mấy câu bên tai nàng ta.

Đại Tương lắng nghe, sắc mặt thay đổi liên tục, không kìm được hỏi: “Cô nương thật sự muốn làm như vậy sao? Bây giờ A Yên đó đang hầu hạ bên cạnh Bình Tuyên Hầu, nghe nói Hầu gia rất coi trọng nàng ta.”

Chương 19

Trong mắt Châu Như lóe lên vẻ khinh thường: “Coi trọng? Nàng ta là người mẩu thân mua về từ chốn Vạn Xuân phường, một người có địa vị như Hầu gia, làm sao có thể coi trọng nàng ta được? Chẳng qua chỉ vì vẻ bề ngoài của nàng ta mà thôi.”

Nghĩ đến mấy ngày qua nàng ta phát hiện A Yên thường xuyên ở lại trong phòng Hầu gia, trong lòng lại dâng lên sự ghen tị và không cam lòng.

Dựa vào cái gì chứ? Ngoài tướng mạo thì nàng ta có gì không bằng, thế mà Hầu gia hết lần này đến lần khác phớt lờ nàng ta, nhưng lại rất quan tâm con tiện tỳ kia.

Cũng may Hầu gia vẫn chưa động vào A Yên, đợi nàng ta lên kế hoạch kỹ càng chuyện này, để A Yên trở thành người của huynh trưởng, xem nàng ta sau này làm sao câu dẫn Hầu gia.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Châu Như hiện lên chút ý lạnh, trầm giọng nói: “Kêu người làm thì người cứ làm đi, cũng chỉ là một con tiện tỳ thôi, lẽ nào Hầu gia lại vì nàng ta mà ghen ghét Châu phủ chúng ta? Đừng quên, bên trên Châu phủ ta còn có Tư lễ giám.”

Đại Tương nghe vậy, biết là cô nương đã hạ quyết tâm, liền gật đầu đáp ứng.

Trời tờ mờ sáng, Đại Tương phái người đi đến Tử Vân quan, dùng rất nhiều tiền để làm chuyện đó.

Quán chủ kia tuy là đạo sĩ nhưng bên trong cũng chỉ là tục nhân, nhìn thấy một hộp thỏi bạc lẽ nào không phản ứng. Hơn nữa người thuê hẳn làm việc là cô nương duy nhất của Châu gia, cũng chỉ là chọn cho huynh trưởng một nha hoàn xung hỉ, đâu phải chuyện gì quá đáng, sao hẳn có thể từ chối.

Hơn nữa, nếu hẳn không đồng ý mà đắ tội với Châu đại cô nương, sợ rằng sau này Tử Vân quan của hẳn không thể ở lại Hoài An nữa.

Hẳn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết phải làm sao.

Chỉ là, thật đáng thương cho tì nữ A Yên này, loại xung hỉ này nếu thành công thì không sao, nếu Châu đại thiếu gia không tỉnh lại, sợ rằng nàng ta cũng gặp họa theo, không chừng Châu lão phu nhân tức giận sẽ để nàng ta bồi táng theo Châu đại thiếu gia.

Có điều trên đời này có biết bao người đáng thương, nếu ai hẳn cũng thương tiếc, vậy đạo sĩ như hẳn còn có thể tồn tại được không.

Có trách thì cũng chỉ trách nàng đã đắ tội với Châu đại cô nương.

Đạo sĩ thu lại suy nghĩ của mình, giấu chiếc hộp vào tủ dưới, đợi người của Châu gia đến.

Quả nhiên chưa đến nửa canh giờ sau, trước cửa đạo quán có một chiếc xe ngựa dừng lại, quản gia Đồng Tiền của Châu phủ từ trong xe bước xuống, được người dẫn vào Tử Vân quan.

Nói rõ ý đồ đến đây xong, chưa đến một lát sau đã dẫn theo quán chủ đi ra.

Khi xe ngựa đến trước cửa Châu phủ thì cũng đã đến trưa.

Đạo sĩ xuống xe, ngược mắt nhìn tấm bảng Châu phủ hồi lâu, sắc mặt ngưng trọng, lăm bắm gì đó trong miệng.

Đồng Tiền nhìn bộ dạng này của hắn, quả thật có chút kinh hãi, thầm nghĩ đạo sĩ kia thật sự có chút bản lĩnh, nhìn ra được gì sao? Thiếu gia nhà bọn họ có phải bị thứ gì đó xung đột nên mới hôn mê bất tỉnh không?

Vừa định mở miệng hỏi thì đạo sĩ kia nhấc chân tiến vào trong phủ, Đồng Tiền vội vàng đi theo.

Đạo sĩ kia căn bản không cần người dẫn đường, một mạch đi đến viện tử của Châu lão phu nhân.

Đồng Tiền có chút ngạc nhiên, càng thấy khâm phục hắn hơn.

Đợi lúc đi vào hồi bẩm, liền đem chuyện này nói lại với lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe vậy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Có thật là như vậy không?”

Đồng Tiền vội nói: “Chuyện như vậy lão nô sao dám gạt người, quán chủ Tử Vân quan này quả thật có chút bản lĩnh.”

“Còn ngây ra đấy làm gì, mau mời quán chủ vào.” Lão phu nhân nói.

Đồng Tiền lĩnh mệnh ra ngoài, rất nhanh dẫn theo quán chủ bước vào trong phòng.

Châu lão phu nhân kể lại chuyện xảy ra tối qua với Châu Quần cho hắn nghe, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng: “Lão thân đang muốn tìm một nữ tử xung hỉ cho Quần Ca, định sẽ là Giang nhị cô nương Giang Phù.” Lão phu nhân vừa nói vừa lấy một tờ giấy đỏ từ trong áo ra, “Trên đây là sinh thần bát tự của Quần Ca và Giang nhị cô nương, phiền đại sư xem xem có được hay không?”

Đạo sĩ cầm lấy tờ giấy, mở ra nhìn qua một cái, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại, bấm bấm ngón tay, lắc đầu nói: “Nữ tử này mệnh cách

không hợp với công tử, nếu cưỡng ép xung hỉ thì đối với công tử e là trăm hại mà không lợi, mệnh của công tử e là không được lâu nữa!”

Châu lão phu nhân và Chương thị nghe xong, ai nấy sắc mặt đều trắng bệch.

Chương thị run rẩy hỏi: “Vậ ý của đại sư là...”

Lời còn chưa nói xong, đạo sĩ đã đi tới cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Sau đó hẩn lại nhắm mắt lại một hồi lâu, thần sắc có chút phức tạp.

Chương thị lo lắng, vội vàng hỏi: “Đại sư đã tính ra cái gì rồi sao?”

Đạo sĩ kia nói: “Bên kia có một viện tử, trong đó có một nữ tử thân phận hèn mọn, nhưng lại có thể xung hỉ cho công tử.”

“Tuy nhiên, bản đạo nhắm tính nữ tử này đến Châu phủ chưa lâu, nếu không phải đến Châu phủ thì bây giờ đang ở chốn trăng hoa.”

“Chuyện này có chút phiền phức, nếu nữ tử này là di nương mới nạp từ kỹ phường của lão gia, lại đem xung hỉ cho công tử thì không thỏa đáng.”

“Dẫu sao một nữ tử cùng hầu hạ phụ tử thì không hợp tình hợp lý, thứ nhất là truyền ra ngoài sẽ không tốt, thứ hai cho dù xung hỉ khiến công tử tỉnh lại, chuyện công tử đụng vào thiếp thân của sinh phụ cũng là tai họa, sớm muộn gì cũng đổ lên người công tử hoặc là đứa con nối dõi của công tử.”

Nghe những lời này của đạo sĩ, lão phu nhân cứng ngắc người lại, nào dám nửa lời không tin.

Nếu nói vừa rồi hẩn tự tìm vào viện tử chỉ là trùng hợp, nhưng đây là lần đầu hẩn đến Châu phủ, làm sao có thể biết người trong viện

tử bên đó là nha hoàn mà Châu gia mới mua từ Vạn Xuân phường về.

Lão phu nhân sau khi nghĩ kỹ lại những chuyện này, trong đầu quả thực có chút kinh hãi.

Bà ta không tiện nói với đạo sĩ là hiện tại trong viện kia chính là Bình Tuyên Hầu, khách quý từ kinh thành tới, càng khó nói nữa tử mà Châu gia bọn họ mua trước đây là A Yên đã bị Chương thị đưa đến hầu hạ Bình Tuyên hầu rồi.

Lão phu nhân giấu nhem sự kinh ngạc của mình vào trong lòng, nói với đạo sĩ: “Lão thân hiểu rồi, làm phiền đại sư đã chỉ điểm.”

“Nếu lần này xung hỉ thật sự thành công khiến Quần Ca tỉnh lại, Châu phủ phải cảm tạ đại sư rất nhiều.”

Đạo sĩ chấp tay nói: “Lão phu nhân khách khí rồi, nếu như không có việc gì nữa, bần đạo xin cáo từ.”

Chờ tiễn đạo sĩ kia đi, Châu lão phu nhân mới quay ra nói với Chương thị: “Người đạo sĩ nói là A Yên mà chúng ta mua về từ Vạn Xuân phường.”

“Cũng khéo thật, Giang nhị cô nương mệnh cách không hợp Quần Ca, vậy mà một nô tì như nàng ta lại có thể xung hỉ cho Quần Ca.”

Lão phu nhân vừa nói vừa mỉm cười, chỉ cần có người xung hỉ thì đó là chuyện tốt.

Chương thị lại có chút do dự, bất an nói: “Nhưng mẫu thân, A Yên kia đã được đưa đến hầu hạ Bình Tuyên hầu, nếu Bình Tuyên hầu không chịu để nó đi, vậy phải làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, Châu lão phu nhân khó chịu trừng mắt nhìn Chương thị: “Nói người không có não thật đúng là không có não mà! Cũng chỉ là

một tiện tỳ, đã muốn về thì phải về thôi. Hơn nữa, hôm đó không phải người nói giấy bán thân vẫn đang trong tay người, chưa đưa cho Bình Tuyên Hầu sao? Nếu chưa đưa thì A Yên này vẫn là nô tì của chúng ta, đừng nói là để nó xung hỉ cho Quần Ca, thậm chí có đánh chết cũng là chuyện của Châu gia chúng ta.”

Đạo lý này Chương thị sao có thể không hiểu, nếu là bất kỳ một người nào đó ở Hoài An, bà ta đâu kiêng nể những chuyện này, ngay cả bây giờ dẫn người đi cũng được nữa là.

Nhưng ngặt nỗi bên kia lại là Bình Tuyên Hầu rất được Hoàng thượng sủng ái, giờ đã đưa người đến hầu hạ Hầu gia mà còn muốn đòi lại để xung hỉ cho Quần Ca, thật sự là đắc tội.

Về mặt bản khoản của Chương thị sao có thể giấu được lão phu nhân, mặt lão phu nhân trầm xuống, tức giận nói: “Dù hắc có là Bình Tuyên Hầu thì trong phủ ta không thể so sánh với Quần Ca được, nó là người hương hỏa duy nhất của Châu gia ta, ta dù có phải mạo hiểm đắc tội với Bình Tuyên Hầu thì cũng phải để Yên nhi xung hỉ cho Quần Ca!”

“Người cho người đến gọi A Yên qua đây, đừng nói có chuyện gì cả. Tồi nay để nó mặc hỷ phục rồi đưa đến phòng Quần Ca.”

“Nếu như Bình Tuyên Hầu biết chuyện, cùng lắm thì lão bà đây tự mình đi xin lỗi một tiếng. Đoán là hắc sẽ không vì một nha hoàn mà trở mặt với Châu phủ chúng ta và cả Tư Lễ giám đâu.”

Mặc dù Chương thị vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng chỉ có thể làm như vậy vì nhi tử của mình.

Cùng lắm thì bà ta lại ra ngoài tìm một mỹ nhân khác cho Bình Tuyên Hầu, coi như là đền bù.

Nam tử trước giờ vẫn luôn có mối nối cũ, có người mới đời nào còn nhớ đến người cũ như A Yên.

Nghĩ vậy, Chương thị liền dặn dò Mi nhi đi kêu A Yên đến đây một chuyến.

Trong tay vẫn còn có giấy bán thân của A Yên, nghĩ rằng nàng sẽ không có gan để từ chối.

Mi Nhi nghe rồi lĩnh mệnh mà đi, nhưng trong lòng lại có chút thương cảm cho A Yên.

Rõ ràng là hầu hạ cho Hầu gia, thế mà lúc này lại bị đưa đến xung hỉ với công tử đang hôn mê bất tỉnh, lần này không biết kết quả sẽ ra sao. Cho dù đại thiếu gia có khỏe lại, thì người có thân phận thấp hèn như A Yên lẽ nào lại được trở thành đại thiếu nãi nãi của Châu gia? Đó là điều không thể.

Cho nên với thủ đoạn của lão phu nhân và phu nhân, chờ xong việc, có lẽ sẽ không để cho A Yên một con đường sống.

Mi Nhi vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến chỗ A Yên.

Sáng sớm hôm nay Tạ Thận Chi đã xuất phủ ra ngoài, nghe nói là tới tối mới trở về. Vì vậy A Yên cũng không tới tiền viện hầu hạ, đợi tối mới qua.

Thấy Mi Nhi đi tới, trong lòng nàng chột thắt lại, hàng lông mày tỏ vẻ phòng bị.

Mi Nhi là người bên cạnh Chương thị phu nhân, nếu không phải Chương thị đang giữ giấy bán thân của nàng, thì đời này của nàng cũng không muốn có chút liên quan nào đến bà ta. Hết lần này đến lần khác Chương thị kêu nàng quyến rũ công tử, còn hỏi mỗi ngày bọn họ làm gì, thế nên khi nhìn thấy Mi Nhi trong đầu nàng liền có chút sợ hãi, sợ Chương thị lại hỏi công tử có muốn nàng hay không.

Nàng sợ nếu nàng nói không, Chương thị sẽ cảm thấy nàng vô

dụng, sẽ một lần nữa bán nàng đi.

Nghĩ đến đây, trong lòng A Yên càng thêm sợ hãi, thầm nghĩ nhất định phải lấy lòng công tử, tìm cơ hội “thành sự” với công tử càng sớm càng tốt, hoặc là to gan cầu xin công tử, để người đến chỗ Chương thị lấy giấy bán thân của mình, để không phải ngày đêm lo lắng Chương thị sẽ bán mình đi nữa.

A Yên nghĩ hôm qua công tử đã giúp nàng khi nàng bị Giang Thâm lôi kéo, đêm nay nàng quyết định lấy hết can đảm cầu xin, có lẽ công tử bây giờ có ấn tượng tốt với nàng, sẽ đồng ý giúp nàng xin khế ước.

Nghĩ đến đây, A Yên quay sang hỏi Mi Nhi: “Mi Nhi tỷ tỷ đến đây có chuyện gì sao?”

Mi Nhi đáp: “Phu nhân cho gọi người qua đó, chủ yếu là để hỏi chuyện người và Hầu gia.”

“Mấy ngày nay bạn lo thọ yến cho lão phu nhân nên phu nhân rất mệt, tối hôm qua còn đau đầu, tâm tình không tốt. Mau đi cùng ta, đừng để phu nhân chờ lâu.”

Mi Nhi vừa nói vừa kéo A Yên đi.

A Yên từ chối không được, đành phải đi theo Mi Nhi.

Chương 20

Chỉ một lúc sau, A Yên đi theo Mi Nhi tới sân viện nơi ở của Châu lão phu nhân, chưa được truyền vào đã bị đưa vào trong phòng.

Vừa đi vào, A Yên liền ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng nặc nhức mũi.

Nàng cau mày, ngoan ngoãn quy củ đi theo sau Mi Nhi, tiến lên phía trước phúc thân thỉnh an: "Nô tỳ bái kiến lão phu nhân, bái kiến phu nhân."

Châu lão phu nhân ngồi trên giường mềm, ánh mắt ngắm kỹ A Yên một lượt, trong con ngươi lộ ra vẻ ngạc nhiên. Bà ta vốn tưởng rằng A Yên có dung mạo xinh đẹp nhưng là được người ta thổi phồng lên, dù sao vì nhi tử ham mê mỹ sắc nên Châu phủ không thiếu mỹ nhân, đầy đủ như Dương Ngọc Hoàn, thanh mảnh như Triệu Phi Yến, hoặc động lòng người như Sở Sở, hoặc kiều diễm yếu điệu, bà ta đã nhìn quen rồi, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, chỉ là vẻ bề ngoài xinh đẹp mà thôi.

Nhưng hôm nay gặp A Yên, bà ta mới hiểu Chương thị không hề nói dối. Nữ tử trước mắt này chỉ mười sáu mười bảy tuổi, làn da trắng nõn hồng hào, đôi mắt giống như hai hồ nước mùa thu, sạch sẽ trong veo. Mặc dù nàng có hơi căng thẳng vì đến đây gặp bà ta, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy nàng không phóng khoáng, ngược lại còn có cảm giác dễ mến mà không phải cố ý tỏ vẻ, dường như khắp người tỏa ra một loại ý vị không thể nói rõ, còn động lòng người hơn những nữ tử xinh đẹp mà bà ta gặp trước đây.

Chẳng trách, chẳng trách con dâu nhà mình chịu bỏ ra ba ngàn lượng bạc mua nha đầu này. Chỉ với dung mạo này đã rất không tầm thường rồi.

Bị Châu lão phu nhân nhìn như vậy, trong lòng A Yên thấp thỏm bất an, nhưng cũng cố gắng che giấu vẻ căng thẳng và sợ hãi của mình. Nàng hơi cúi đầu, móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay, cố ép bản thân đừng quá căng thẳng.

Nàng thầm nói với mình, Châu lão phu nhân gặp nàng có lẽ cũng giống như Chương thị, hỏi nàng chuyện của công tử.

Vừa mới nghĩ vậy, nàng nghe thấy Châu lão phu nhân nói với Chương thị đang ngồi ở dưới: “Đúng là mỹ nhân, chẳng trách người lại tốn tâm tư đưa người vào Châu gia chúng ta, phải nàng ta đi hầu hạ Bình Tuyên Hầu.”

“Nhưng ta thấy nàng ta đến nay vẫn là tấm thân trong sạch, có lẽ cũng chưa thể lấy được lòng của Hầu gia. Chi bằng người tìm một mỹ nhân khác dâng cho Hầu gia, còn người này để xung hỉ cho Quần Ca đi.”

Châu lão phu nhân vừa dứt lời, sắc mặt A Yên chợt tái nhợt, nàng lập tức ngẩng đầu lên, hoàn toàn không dám tin vào những lời mình vừa nghe thấy.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Châu lão phu nhân lộ ra vẻ khinh thường, nói: “Người có thái độ gì vậy, người là nha hoàn mà Châu gia chúng ta mua về từ bên ngoài, có thể xung hỉ cho đại công tử là phúc phận của người, chẳng lẽ người còn dám chê bỏ?”

Châu lão phu nhân dứt lời, quay sang nói với Chương thị ngồi dưới: “Giày vò một đêm ta cũng mệt rồi, người sắp xếp những chuyện còn lại đi. Cho người sửa soạn mặc giá y tử tế cho nàng ta, tối nay đưa đến phòng của Quần Ca.”

Châu lão phu nhân nói xong, bèn đứng dậy chống vào cánh tay của ma ma rồi đi vào phòng.

Chương thị đứng dậy đưa mắt tiến bà ta vào trong, sau đó quay đầu nhìn A Yên đã bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, trầm giọng nói: “Mau thu lại dáng vẻ tang tóc của người, trang điểm cho xinh đẹp vào, ta chỉ có một câu, nếu đại công tử tỉnh lại thì người có thể sống, nếu không thể, người phải đi xuống địa phủ cùng Quần Ca.”

Nói xong lời này, Chương thị nói với ma ma bên cạnh và Mi Nhi: “Đưa nàng ta xuống sửa soạn, phái vài người sắp xếp động phòng, tuy là xung hỉ nhưng những thứ gì cần có vẫn phải có, tránh không tốt cho Quần Ca.”

“Chỉ mong lời của đạo sĩ đó nói có tác dụng, để nha đầu này xung hỉ cho Quần Ca, Quần Ca có thể tỉnh lại.”

Lúc này A Yên đã nghe hiểu toàn bộ, đại thiếu gia của Châu phủ Châu Quần hôn mê bất tỉnh cần người xung hỉ, Châu lão phu nhân và Chương thị nghe lời của đạo sĩ, chọn nàng xung hỉ cho Châu đại thiếu gia.

Nàng sợ hãi trong lòng, chân mềm nhũn suýt ngã xuống đất, ngay sau đó, nàng liền đứng dậy bất chấp tất cả chạy ra ngoài cửa.

Hành động đột ngột của nàng khiến mọi người nhất thời không phản ứng kịp, đợi khi phản ứng lại mới có hai bà bà đuổi theo ra ngoài cửa.

A Yên còn chưa chạy đến cửa, bà bà trông cửa đã đóng cửa lại, hai ma ma ở phía sau đuổi theo kịp, con người mang vẻ khinh thường nói: “Cô nương nên an phận mà cam chịu số phận đi, nếu không rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, các bà bà phải dùng vài thủ đoạn với cô nương rồi.”

Bà bà kia vừa nói vừa tiến lên tóm lấy cánh tay của A Yên, A Yên

dùng sức giãy dụa, nhưng chưa đến một khắc sau, sau gáy đã truyền đến cơn đau rồi ngất xỉu, ngã xuống đất không còn cảm giác.

Bà bà đó nháy mắt với nha hoàn bên cạnh: “Khiêng đến nhĩ phòng, gọi mấy nha hoàn và ma ma đến trang điểm cho nàng ta rồi đưa đến phòng của công tử.”

Nha hoàn đó đáp lại một tiếng, cùng một nha hoàn khác khiêng A Yên đi đến nhĩ phòng.

“Phương ma ma, chúng ta trang điểm như vậy có được không?”

“Thủ nghệ của lão tử tử ở cả Hoài An này ai có thể so sánh được chứ? Nhìn khuôn mặt này đi, làm gì có tân nương nhà nào xinh đẹp thế này?”

“Nhưng ta nghe nói A Yên vốn là phu nhân đưa đi hầu hạ Bình Tuyên Hầu, Hầu gia đối xử với nàng ta không tệ. Bây giờ chúng ta làm như vậy, nếu Hầu gia biết, liệu có...”

“Nói bừa gì vậy, chúng ta cũng không phải là nô tỳ của Hầu gia, mà là nô tỳ của Châu gia. Nếu không nghe lời của lão phu nhân và phu nhân, chúng ta đâu thể giữ được tính mạng của cả nhà. Muốn trách thì trách số phận A Yên không tốt, dung mạo xinh đẹp như vậy, bảo sao cứ phải xung hỉ cho đại công tử.”

“Qua đêm nay nếu đại công tử tỉnh lại thì còn tốt, nếu mãi không tỉnh lại hoặc thậm chí còn bệnh chết, lão phu nhân và phu nhân tức giận lên, sợ rằng sẽ trút hết lửa giận lên nha đầu này. Đến lúc đó, chắc chắn không thoát khỏi chữ chết.”

“Theo ta thấy thì còn không bằng ngày đó vào phủ đi hầu hạ lão gia. Dựa vào khuôn mặt này, không chừng còn được sủng hơn cả Giang di nương.”

“Cái gì mà Giang di nương, bây giờ là Oanh di nương. Nhưng người

nói cũng không sai, nói thế nào thì nha đầu này cũng không có phúc. Rõ ràng người trong lòng lão phu nhân là Giang nhị cô nương Giang Phù, nhưng đạo sĩ của Tử Vân Quan vừa vào phủ đã chọn trúng nha đầu này. Nếu không phải số phận không tốt, sao lại trùng hợp dính vào chuyện như vậy?”

“Là người không biết rồi, để ta lên nói cho người biết, nhưng người đừng nói ra bên ngoài đấy. Ta nghe nói sáng sớm hôm nay đại nha hoàn Đại Tương bên cạnh cô nương phái người đến Tử Vân Quan. Đầu phải số phận không tốt, rõ ràng là cô nương chúng ta cố ý mua chuộc đạo sĩ của Tử Vân Quan, khiến nha đầu này xung hỉ cho đại thiếu gia chúng ta. Ta nghe nói cô nương thích Bình Tuyên Hầu, thế nên trước nay vẫn luôn đổ kỵ, vì người trong lòng mà làm ra những chuyện độc ác gì cũng không còn là lạ.”

“Đừng nói nữa, cô nương là chủ tử, người có thân phận như chúng ta làm sao có thể tùy tiện bàn tán. Chúng ta trang điểm xong rồi thì đi thôi. Tuy là phòng tân hôn, nhưng đại công tử ốm yếu nằm ở đó, nói không chừng đã bước nửa chân vào âm ty rồi, trong lòng ta thật sự rất sợ hãi, mau rời khỏi đây mới tốt, đừng để dính xui xẻo về lại hại cả người nhà.”

“Được, vậy chúng ta mau đi thôi.”

A Yên vừa mới có ý thức, nghe thấy từng câu nói vang lên bên tai, tiếp đó là tiếng bước chân và tiếng đóng cửa.

Sau đó, tất cả chìm vào yên lặng.

Nàng cố sức mở to mắt, trước mắt toàn là màu đỏ, chính là hi phòng được bài trí sẵn sàng mà hai bà bà kia nói.

Cao cao trên đầu giường treo rèm giường song hỉ màu đỏ, trên đèn và cửa sổ đều dán chữ Hỉ. Tất cả đều là màu đỏ tràn ngập không khí vui mừng, nhưng màu đỏ trước mắt này khiến A Yên sợ hãi lập tức ngồi bật dậy, không màng tới cơn đau ở sau gáy, chân tay cố hết

sức bò xuống sập giường.

Đợi khi đã xuống đất, nàng mới nhìn rõ chỗ mà nàng vừa nằm là một chiếc sập giường quý phi, trên giường lớn cạnh tường trái chiếc đệm giường màu đỏ dày, đặt gối hỉ, một nam tử hôn mê bất tỉnh thậm chí toát ra vài phần hơi thở chết chóc với sắc mặt trắng bệch nằm ở đó, trên người nam tử cũng mặc một hỉ phục màu đỏ tươi, nét tái nhợt trên khuôn mặt hằn cằn khiến người ta khiếp sợ.

Chương 21

A Yên không thể khống chế được cơ thể đang run rẩy, đưa tay bịt kín miệng mình, một chút âm thanh cũng không dám phát ra.

Tiếng bập bùng cháy của ngọn nến càng làm cho bầu không khí yên tĩnh trở nên quỷ dị hơn.

Hai chân nàng mềm nhũn, nhưng cũng không dám do dự, vội vàng đi tới đẩy cửa ra.

Cánh cửa đã đóng chặt, A Yên không thể mở được dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa.

“Cô nương đừng cố hao phí sức lực nữa, hôm nay là ngày cô nương và công tử động phòng hoa chúc, lão phu nhân và phu nhân đã quyết tâm để hai người xung hỉ rồi, cô nương đã mặc bộ y phục này thì nên chấp nhận số phận đi.”

Giọng của một nữ tử vọng vào từ ngoài cửa.

Nghe đến đây, sắc mặt của A Yên trở nên tái nhợt, trong lòng dâng lên một cơn sóng tuyệt vọng.

Nàng chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng bước chân vào cửa và tiếng thỉnh an: “Lão nô thỉnh an cô nương, muện như vậy rồi sao cô nương còn đến đây?”

Người đến là Châu Như, nàng nhìn nữ tử kia một chút, nói: “Ta từ phòng của tổ mẫu đến, muốn xem xem huynh trưởng thế nào rồi,

người mau mở cửa ra.”

“Cô nương, như vậy không được, ngộ nhỡ người bên trong chạy...”

Châu Như trầm giọng, sắc mặt lạnh tanh nói: “Nếu như chạy mất thì Châu phủ còn giữ lại các người làm gì? Chi bằng gọi người đến bán đi cho rồi. Ta chẳng qua là lo lắng cho huynh trưởng, muốn vào trong thăm huynh ấy một chút, lẽ nào người dám cản sao?”

Châu Như là cô nương duy nhất của Châu phủ, thường ngày rất được Chương thị phu nhân yêu chiều, cho nên tính tình có chút tự cao tự đại, nàng ta tức giận nói những lời này khiến nữ tử kia cũng không dám cản lại nữa, đành phải lấy chìa khóa ở thắt lưng và mở khóa cửa.

“Cô nương vào đi, có điều hôm nay là động phòng hoa chúc của công tử, cô nương cũng đừng lưu lại quá lâu.”

Châu Như gật đầu một cái rồi nhấc chân đi vào.

Nhìn thấy Châu Như đi vào, trên mặt A Yên lộ ra vẻ kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ đề phòng.

Sau khi nàng tỉnh dậy, nghe được lời nói của người bên ngoài, đã biết được chuyện nàng bị đưa đến xung hỉ tất cả là do toan tính của Châu Như.

Châu Như ái mộ công tử, không muốn để nàng ở bên cạnh người, nên đã nghĩ ra cách để hủy hoại, khiến nàng không còn hầu hạ công tử được nữa.

“Thật là một khuôn mặt đầy cáng đỗi, một chút đoan trang và thận trọng của tân nương tử người cũng không hề có, cũng không biết Hầu gia rốt cuộc xem trọng người ở điểm nào.”

“Người dùng vẻ bề ngoài này để câu dẫn người khác sao?” Châu

Như tiến lên một bước, giơ tay nhéo cằm A Yên.

A Yên bị nàng ta làm đau, chịu không được hét lên một tiếng, dùng sức thoát ra, lùi về phía sau dựa vào chân tường.

“Ngó xem bộ dạng đáng thương của người này, người tưởng ta sẽ thương cảm người sao? Ta nói cho người biết, bây giờ người ra nông nỗi này cũng là do tự mình chuốc lấy thôi. Nếu không phải do người không cần mặt mũi câu dẫn công tử, chọc ta tức giận, thì đời nào ta phải hao tâm tổn trí nghĩ cách đối phó với người?”

“Người còn không rút ra được bài học từ cái tát trước sao? Vậy còn lần này thì sao? Nếu lần này huynh trưởng không tỉnh lại, người sẽ phải ngày ngày hầu hạ bên cạnh. Người cho rằng mình đủ xinh đẹp để có thể bám víu vào Bình Tuyên Hầu sao? Đừng mơ tưởng nữa, nhìn tình hình bây giờ xem? Chỉ đợi qua đêm nay thôi, ai ai cũng sẽ biết người đã xung hỉ cho huynh trưởng rồi. Hầu gia từng coi trọng bề ngoài này của người liệu còn xem trọng người sao? Đừng có nằm mơ!”

Nói dứt lời xong, A Yên chưa kịp phản ứng, Châu Như đã cười một tiếng, liếc nhìn huynh trưởng đang bất tỉnh nằm trên giường, rồi nói với A Yên: “Người hãy cầu trời phù hộ cho huynh trưởng ta có thể tỉnh lại đi, nếu không người cũng sẽ phải xuống đất nằm cùng huynh ấy!”

“Ta không tranh giành được với Tiết Ngọc Châu, lẽ nào còn không trừng trị được tiện tỳ nhà người sao?”

Sau khi Châu Như nói xong, nàng ta nhìn A Yên thật sâu với vẻ mỉa mai, sau đó xoay người rời đi.

Cửa lại bị khóa lại.

A Yên nhìn về hướng Châu Như rời đi, trong lòng lạnh lẽo.

Nàng chỉ có thể chấp nhận số phận của mình như vậy sao? Không, nàng không chấp nhận, cũng không thể chấp nhận.

Ánh mắt nàng nhìn Châu Quân, rồi lại nhìn quanh phòng, do dự một lúc, nàng đi tới cầm cây nến hỉ trên bàn, siết chặt trong tay.

Nàng cầm cây nến đi vào phòng trong, đốt một góc màn trướng ở phần giường không có người nằm.

Ngọn lửa từ từ sáng lên, làm xong mọi thứ, nàng vội vàng chạy ra cửa ngoài đập cửa, hoảng sợ nói: “Không hay rồi, cháy rồi, trong phòng cháy rồi!”

Người giữ cửa thoát đầu không tin, tưởng A Yên đang lừa mình, nhưng sau đó thấy trong phòng phát hỏa, lúc này mới sợ hãi nhảy dựng lên, nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa, hô lớn: “Người đâu, người đâu, hỏa hoạn, mau dập lửa!”

Theo tiếng hô hào, rất nhiều người cầm theo thùng nước chạy tới, đám đông nhốn nháo ồn ào, tất cả đều nhanh chóng đi cứu đại công tử, chẳng ai đoái hoài đến một nô tì hèn mọn như A Yên.

Nhân cơ hội này, A Yên nhanh chóng chạy ra ngoài, chạy đến tận viện nơi Tạ Thận Chi ở.

Nàng liều mình bỏ chạy, giống như cái ngày mà nàng bị Địch thị phu nhân bán đi, nỗi hoảng sợ và tuyệt vọng gần như lại nuốt chửng nàng một lần nữa.

Nàng oán hận bản thân tại sao không thể có một thân phận tốt hơn, cứ để cho người khác tùy ý chà đạp mình, dường như bất luận nàng có trốn thế nào đi nữa cũng sẽ có người đuổi theo và kéo nàng xuống vực sâu.

Nước mắt giàn giụa chảy ra, làm nhòe đi tầm nhìn, nhưng nàng vẫn liều mạng chạy về phía trước. Trong màn sương mù chợt có một

bóng người xuất hiện trước mặt, chưa kịp phản ứng thì nàng đã đụng phải vòng tay ai đó, một mùi hương Bạch Nãi quen thuộc xông thẳng vào mũi.

Là công tử!

Không quan tâm đến đau đớn, nàng dùng hai tay siết chặt ống tay áo của công tử, cất giọng run rẩy nói: “Công tử cứu A Yên! A Yên dù có chết cũng không muốn xưng hỉ cho người khác!”

“Công tử hãy mang A Yên theo đến kinh thành đi, A Yên sẽ hết lòng báo đáp!”

Càng về sau giọng A Yên càng nhỏ dần, cơ thể mềm nhũn rồi ngất lịm.

Tạ Thận Chi có chút sững sốt, ôm người đứng lên.

“Công tử.” Thanh Mạch nhìn bộ đồ màu đỏ tươi của A Yên, sau đó lại nhìn vẻ mặt của công tử, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng.

Những ngày qua, hẳn ít nhiều cũng biết công tử đối với A Yên có chút khác thường, nhưng cũng chỉ là một chút, song vẫn đủ để hẳn coi trọng A Yên một phần. Nói cho cùng, những năm này công tử chưa từng gần phụ nữ, đây là lần đầu tiên đối xử có chút khác biệt với ai đó.

Châu gia sao có thể dám làm ra chuyện như vậy!

Vừa mới đưa A Yên đến chỗ công tử, nghĩ cách để A Yên leo lên giường của công tử, sau đó lại để A Yên xưng hỉ cho Châu Quân đang bệnh nặng.

Đây rõ ràng là không coi công tử là gì, đem mặt mũi công tử ném xuống đất mà giẫm lên.

Thanh Mạch đang nghĩ ngợi, chợt thấy Tạ Thận Chi ôm A Yên đi ra ngoài cửa.

Thanh Mạch vội vàng đi theo, nhìn thấy dáng vẻ này của công tử là không có ý định tiếp tục ở lại Châu phủ này nữa. Cũng đúng, biệt viện sớm đã được dọn xong, lẽ nào còn muốn ở lại đây?

Thanh Mạch tự mình đánh xe đưa người đến biệt viện, lại phái người đến Châu phủ thông báo với đám người Bảo Trân, kêu bọn họ thu dọn đồ rồi đến đó.

Châu phủ vì chuyện hỏa hoạn ở hỉ phòng mà náo loạn một phen, kinh động đến cả Châu lão phu nhân.

Khi ngọn lửa được dập tắt, Châu lão phu nhân biết được A Yên đã không còn ở đó, sắc mặt xám xịt lại, “Đúng là đồ tiện tỳ, ta đã xem thường nàng ta rồi.”

“Phái người đi tìm! Nếu tìm được thì trói người lại! Ta muốn cho nàng ta biết chuyện gì sẽ xảy ra khi dám phóng hỏa Châu gia ta!”

Lời nói vừa dứt, một nữ tử hốt hoảng chạy vào, không kịp thỉnh an đã vội hồi báo: “Lão phu nhân, những nha hoàn bên cạnh Bình Tuyên Hầu đã thu dọn đồ đạc rời khỏi Châu phủ rồi, bây giờ trong viện đều trống không.”

Chương 22

Châu lão phu nhân nghe thấy câu này, nhất thời sửng sốt, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Theo bà ta thấy, Bình Tuyên Hầu chuyển ra khỏi Châu phủ là do chê ghét Châu gia bọn họ, hơn nữa khi hắt đi một lời cũng không nói đã bỏ lại sân viên trống không, rõ ràng là đang tát vào mặt Châu gia bọn họ.

Trước nay Châu lão phu nhân luôn được người ta nịnh bợ, thế nên trong lòng nhất thời nổi nóng, cảm thấy Bình Tuyên Hầu này rất không biết lễ nghĩa. Quả nhiên là con của ngoại thất do lão Ngụy quốc công nuôi bên ngoài, thấp hèn từ trong xương tủy mới tùy ý làm bậy như vậy, ngay cả lễ nghĩa cơ bản cũng không hiểu.

Nếu đã không kết được thiện duyên, vậy thì Châu gia bọn họ cũng không phải loại dễ chọc vào.

Châu lão phu nhân suy nghĩ một lát, cho người gọi nhi tử Châu Hiến Vinh đến.

Không bao lâu sau, Châu lão gia tới, vừa nhìn thấy bộ dạng của ông ta, Châu lão phu nhân vô cùng tức giận, làm sao không biết ông ta mới đi ra từ phòng của thiếp thất.

Xem ra, Oanh di nương là một mầm họa, quyết không thể giữ lại được.

Nhi tử vì nàng ta mà ngay cả chuyện Quần Ca bệnh nặng như vậy

cũng không qua thăm một lần, sau đó cũng không hỏi đến.

Châu lão phu nhân cau mày, tức giận nói: “Oanh di nương thật có bản lĩnh mê hoặc người đến mức ngay cả Quần Ca mà người cũng không quan tâm?”

Châu Hiến Vinh ngượng ngùng cười, nghĩ thầm rằng thủ đoạn hầu hạ của Oanh di nương đó còn giỏi hơn mấy phần so với đám kỹ nữ trong Câu Lan, một người đàn ông như ông ta đâu có thể chống lại được sự mê hoặc như vậy, lão phu nhân tuổi đã cao, đâu thể biết được chỗ khó của ông ta.

“Mẫu thân nói gì vậy, đương nhiên nhi tử rất lo lắng cho Quần Ca rồi, nhưng nhi tử không phải là đại phu, có lo lắng thì cũng ích gì? Hơn nữa, chẳng phải mẫu thân đã thu xếp xung hỉ cho Quần Ca rồi sao? Nửa đêm không phải là thời điểm tốt để động phòng hoa chúc ư? Tại sao mẫu thân lại gọi nhi tử đến?”

Lúc này Châu Hiến Vinh còn không biết chuyện A Yên đã phóng hỏa đốt phòng để bỏ chạy, chỉ nghĩ rằng đêm nay là ngày tốt cho nhi tử xung hỉ, nhưng mẫu thân nhà mình cũng nóng ruột quá, chuyện như xung hỉ, dù thế nào cũng phải qua một hai ngày mới có thể nhìn ra hiệu quả, nửa đêm nửa hôm gọi ông ta đến, không phải là hành hạ ông ta sao? Ông ta cũng không phải là đạo sĩ, có thể nhìn ra môn đạo gì?

Thấy ông ta không hề quan tâm, tâm hồn vẫn còn ở chỗ Oanh di nương đó, Chương thị đứng ở một bên không nhịn được nữa, bà ta tiến lên đẩy mạnh Châu Hiến Vinh một cái, nước mắt rưng rưng than trách: “Lão gia nếu đã không quan tâm đến Quần Ca thì cứ quay về trong viện của Oanh di nương đi. Ngay cả sự sống chết của thiếp thân và Quần Ca lão gia cũng không quan tâm, vậy thì sự sống chết của Châu gia này trong mắt lão gia có là gì!”

Châu Hiến Vinh và Chương thị là phu thê khi còn trẻ, cho nên ông ta hiểu rõ tính cách của Chương thị như lòng bàn tay, lập tức nhìn ra

Chương thị đang lo lắng, không dám làm ầm ĩ nữa. Ông ta cũng nghe ra hình như Châu phủ đã xảy ra chuyện gì từ trong lời nói của Chương thị, lập tức cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc ông ta hỏi câu này, ánh mắt lại nhìn về phía mẫu thân Châu lão phu nhân.

Châu lão phu nhân thở dài, nói ra chuyện Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi sớm đã chuyển ra khỏi Châu phủ bọn họ.

Cuối cùng lại nói: “Rõ ràng là Bình Tuyên Hầu tát vào mặt Châu gia chúng ta, nếu không, trước khi đi tại sao không báo một tiếng? Nói cho cùng, những ngày mà hãnh sống ở Châu phủ chúng ta, chi phí ăn uống, đồ dùng...”

Châu lão phu nhân còn chưa nói xong, Châu Hiến Vinh cau mày lên tiếng nói: “Nương nói gì vậy, cái gì mà chi phí ăn uống đồ dùng, Bình Tuyên Hầu kia không thèm nhìn đến đồ của Châu gia chúng ta, tất cả đồ dùng hàng ngày đều phải người mua về từ bên ngoài, ngoại trừ sống ở trong viện, thực sự không lợi dụng Châu gia chúng ta một đồng.”

“Hầu gia đột nhiên chuyển đi, chẳng lẽ chúng ta có chỗ nào đặc tội với Hầu gia?” Châu Hiến Vinh hỏi.

Tuy Châu Hiến Vinh là một cường bá ở Hoài An, nhưng cũng là người biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, ông ta nhìn thần sắc trên khuôn mặt của mẫu thân và Chương thị, biết thực sự đã có chuyện xảy ra.

Sắc mặt của ông ta thay đổi, nhìn sang Châu lão phu nhân.

Châu lão phu nhân bị ông ta nhìn cũng hơi chột dạ, hồi lâu mới nói: “Ta và vợ của người bàn bạc kêu A Yên xung hỉ cho Quần Ca, chẳng lẽ Hầu gia tức giận vì chuyện này?”

Châu lão phu nhân vừa dứt lời, khuôn mặt của Châu Hiến Vinh lộ ra vẻ không thể tin nổi, nghĩ rằng mình nghe nhầm.

Chẳng phải A Yên được Chương thị mua về để làm lễ vật tặng cho Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi sao? Sao mẫu thân lại chọn nàng xung hỉ cho Quần Ca?

Chẳng trách Hầu gia lại tức giận chuyển ra khỏi Châu phủ, đổi lại là người đàn ông nào cũng không nhịn được!

Đây chẳng phải là cảm ứng Hầu gia sao? Lão phu nhân đã lớn tuổi như vậy rồi, sao còn có thể làm ra chuyện ngu xuẩn thế chứ?

A Yên đó xinh đẹp, lúc nhìn thấy nàng ông ta cũng động tâm tư, nhưng cũng chỉ động tâm tư thôi, nghĩ đến thân phận của Bình Tuyên Hầu, ông ta có suy nghĩ đó cũng phải đè nén xuống, bởi vì ông ta thấy không đáng vì một nữ nhân mà đắc tội với Bình Tuyên Hầu, đạo lý rõ ràng như vậy, tại sao mẫu thân lại hồ đồ làm chuyện này?

Người đã đưa đi rồi, lại quay đầu xung hỉ cho Quần Ca, chẳng phải là đang tát vào mặt Hầu gia sao? Nếu Hầu gia không nổi giận, ông ta còn nghi ngờ hẳn có phải là nam nhân không đấy.

Châu Hiến Vinh sầm mặt, sắc mặt rất khó coi.

Châu lão phu nhân làm sao không nhìn ra nhi tử đang tức giận, mấy năm nay bà ta được người của Hoài An xu nịnh, nhưng nếu nói trong lòng bà ta còn có điều lo lắng, chính là nhi tử thân sinh của bà ta.

Nhi tử sầm mặt, bà ta cũng chột dạ, cảm thấy như mình đã làm sai, gây rắc rối cho nhi tử.

Châu lão phu nhân nhìn nhi tử một cái, có chút chột dạ nuốt nước miếng, mới nói ra những lời của đạo sĩ Tử Vân Quan.

“Đạo sĩ đó nói chỉ có cho A Yên đó xung hỉ, Quần Ca mới có thể tỉnh lại. Quần Ca là cháu nội của ta, sao ta có thể nhìn nó chết được? Đừng nói một A Yên thân phận thấp hèn, cho dù là cô nương của gia đình giàu có, chỉ cần có thể khiến Quần Ca tỉnh lại, người làm tổ mẫu như ta cũng nghĩ cách đưa người vào phủ.”

Nói đến lời cuối cùng, vẻ chột dạ trên khuôn mặt Châu lão phu nhân biến mất, đổi lại là vẻ thản nhiên và tức giận.

Bà ta làm tổ mẫu, vì cứu tính mạng của cháu nội, chẳng lẽ bà ta còn có thể sai sao? Nghĩ như vậy, bà ta càng ngồi thẳng lưng, nói với Châu Hiến Vinh: “Người sợ cái gì? Chẳng phải chỉ là một Bình Tuyên Hầu sao? Trong kinh thành có nhiều Hầu gia như vậy, ta nghe nói Bình Tuyên Hầu cũng không phải do chính thất của lão Ngụy quốc công sinh ra, chỉ là con của ngoại thất sinh ra. Ngoại thất đó đã chết sau khi sinh ra hử. Nếu không phải có quân công, làm sao Hoàng Thượng lại phong hử là Bình Tuyên Hầu? Ta thấy cái gọi là coi trọng, chẳng qua chỉ là ân thưởng bề ngoài của Hoàng Thượng thôi. Có triều đại nào hoàng đế thật lòng tin tưởng một tướng lĩnh chưa? Binh quyền mà Bình Tuyên Hầu hử nắm trong tay, chính là một thanh kiếm treo trên đầu hử, nói không chừng ngày nào đó sẽ rút xuống, chúng ta sợ hử như vậy làm gì?”

“Người viết một bức thư phái người đưa đến kinh thành cho Tự ca, nói với nó Bình Tuyên Hầu lắng nhục Châu gia chúng ta như thế nào. Ta không tin, Tự ca ở Tư lễ giám uy phong như vậy, ngay cả hoàng hậu cũng phải nể mặt nó mấy phần, nó sẽ tìm cơ hội nói xấu Tạ Thận Chi trước mặt Hoàng Thượng.”

“Nếu Hoàng Thượng nghi kỵ hử, thì tước vị Bình Tuyên Hầu có là gì?”

Châu Hiến Vinh nhìn dáng vẻ tự cho mình là lão thái hậu của mẫu thân nhà mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy bức bối khó chịu.

Ông ta đáng vì chuyện này mà gửi thư đến kinh thành sao? Châu gia ông ta và tri phủ Hoài An Ngụy gia âm thầm cấu kết làm bao nhiêu việc xấu xa, đối với nơi như kinh thành, trước nay ông ta không nghĩ đến, cũng chỉ là ngoài miệng thường xuyên nói đến Châu Tự cháu của ông ta thôi. Nhưng trên thực tế, ông ta cảm thấy động không bằng tĩnh, ngay cả cháu trai Châu Tự cũng chỉ cần ngồi yên ổn ở vị trí Bình bút thái giám Tư lễ giám hiện nay là được, đừng làm nhiều việc gây ra tai họa, ngược lại sẽ hại Châu gia bọn họ.

Mang theo tâm tư như vậy, ông ta ngắt lời Châu lão phu nhân: “Bình Tuyên Hầu không là gì? Vậy Châu gia chúng ta coi là cái cọng hành gì? Chẳng lẽ mẫu thân không biết những việc mà Châu gia chúng ta làm sau lưng đều là tội chết chu di cửu tộc sao? Còn vung gậy đắc tội với Bình Tuyên Hầu làm gì?”

“Chuyện này không đơn giản, đạo sĩ của Tử Vân Quan kia cũng không đơn giản, ta thấy có người giở trò trong đó, cố ý hại Châu gia chúng ta, ta sẽ cho người đi điều tra, điều tra rõ ràng rồi đưa đến cho Hầu gia đích thân xử lý!”

Châu Hiến Vinh nói xong thì cho người đi điều tra cả đêm, đâu biết rằng, cuối cùng cái miệng của đạo sĩ lại phun ra tên của nữ nhi Châu Như.

Chương 23

“Ồ khổ nạn! Nhìn những chuyện mà người làm đi!”

Châu Hiền Vinh hung hăng giáng một cái tát vào mặt Châu Như.

Châu Như bị đánh đến nghiêng người, ngã nhào ra đất.

Nàng ta ôm lấy bên má sưng tấy, mặt đầy kinh hãi nhìn cha mình.

Phụ thân thường ngày đối xử với nàng ta rất tốt, sao bây giờ lại nổi động tay động chân với nàng ta?

“Như Nhi.” Chương thị thấy con gái bị đánh thì đau lòng vô cùng, vội bước lên chặn trước mặt Châu Như.

“Lão gia, Châu Như là đứa thông minh hiểu chuyện, sao nó có thể làm ra chuyện như vậy được. Thiết nghĩ có lẽ là tên đạo sĩ kia nói bậy, muốn đổ tội cho Như Nhi của chúng ta.”

Chương thị vừa nói vừa quay sang nhìn Như Nhi, hỏi: “Con không làm gì cả, là tên đạo sĩ kia đổ oan cho con, đúng không?”

Châu Như ôm chặt má, nhìn thẳng vào ánh mắt Chương thị, lương tâm nàng ta có chút cắn dứ, muốn nói là mình bị oan, nhưng một từ cũng không thốt ra được.

Châu lão phu nhân và Châu Hiền Vinh nhìn bộ dạng này của nàng ta, lẽ nào còn không biết những gì đạo sĩ kia nói là thật.

Tất cả những điều này thực chất là kết quả của việc Châu Như bí mật mua chuộc đạo sĩ, để A Yên trở thành người người xung hỉ cho huynh trưởng.

Sắc mặt Châu lão phu nhân rất tức giận, trách mắng: “Người bị mờ heo che mù lòng dạ rồi sao? Tại sao lại làm ra chuyện như vậy, nếu không phải do người thì Châu gia sao có thể đắc tội với Bình Tuyên Hầu? Người không mong cho Châu gia tốt lên, lẽ nào muốn kéo theo cả nhà này cùng chết? Uống công ta và cha người thường ngày yêu thương, chuyện gì cũng thuận theo ý người. Nếu sớm biết người là người không biết biết ơn, thì ngay từ khi người sinh ra ta nên dìm người xuống chậu nước đến chết thì thôi!”

Đối mặt với chất vấn của tổ mẫu, Châu Như cảm thấy có lỗi, uất ức cùng bất mãn giấu kín nhiều ngày liền hiện lên trong lòng, khoe miệng có chút giễu cợt nói: “Như thế nào gọi là yêu thương, chuyện gì cũng thuận theo ý con? Tổ mẫu người quên chuyện Ngụy gia công tử rồi sao? Vốn là mối nhân duyên của con, nhưng lại bị tiện nhân Tiết Ngọc Châu kia đoạt mất! Tổ mẫu có thay con ra mặt không?”

“Tổ mẫu và cha sẽ chỉ cho rằng con kém cỏi hơn người khác, không bằng tiện nhân Tiết Ngọc Châu kia! Nhưng con làm gì sai? Cho dù là người bình thường, cuộc hôn sự này cũng là do con và Ngụy công tử quyết định trước đó, dựa vào cái gì mà Tiết gia lại chen ngang vào, Ngụy gia nói hủy hôn là hủy hôn? Con khó chịu, hận lúc đó không thể chết đi, tổ mẫu còn bí mật cho ả ta một bộ trang sức, con mới là cháu gái ruột của người, ả ta cũng chỉ là ngoại tôn nữ mà thôi, rõ ràng tổ mẫu nên bảo vệ con mới phải!”

Nghe những lời nói đầy oán hận của Châu Như, lão phu nhân tái mặt, nói: “Lẽ nào ta có thể cầu xin Ngụy công tử kia cưới người?”

“Người vừa tự nói mình tư sắc không bằng người, là đã thừa nhận rồi, sao còn không hiểu chút tâm ý đó của đàn ông? Hẳn ta đã nhìn trúng nha đầu Ngọc Châu, cho dù người có gả đi thì liệu hẳn có đổi

xử tốt với người không? Người cũng nên biết liêm sỉ một chút chứ. Lúc đầu sự tình cũng chỉ là nói qua, cũng không có quyết định gì cả, hủy hôn gì đó đều là trong đầu người tự nghĩ ra! Bây giờ người quay ra trách ta và cha người, chúng ta cho người ăn ngon mặc đẹp, nuôi người lớn, có lỗi với người chỗ nào mà người lại đem lòng thù hận?”

Châu lão phu nhân nói đến đó thì vành mắt đỏ hoe, bật khóc vì tức giận.

Nhìn Châu Như dám nói những lời oán hận như vậy với trưởng bối, thậm chí còn trách móc cha đẻ của mình, Châu Hiến Vinh càng giận dữ nói: “Được, nếu người đã oán hận ta và tổ mẫu thì lập tức rời khỏi Châu gia đi, chúng ta cắt đứt quan hệ, từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng, dù sao đi nữa ta cũng không cần chăm sóc lúc về già.”

Châu Như kinh ngạc nhìn cha mình.

Chương thị cũng bị lời nói của Châu Hiến Vinh làm cho choáng váng, sắc mặt tái nhợt đi.

Bà ta vội vàng tiến lên thuyết phục: “Như Nhi xưa nay là đứa hiếu chuyện, hiếu thuận, trước giờ chưa từng cư xử như vậy, đều là do chuyện của Tiết Ngọc Châu và Ngụy công tử làm cho kích động mới không có chừng mực mà nói ra những lời này. Lão gia tha tội cho nó lần này đi, bây giờ Quần Ca vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, nếu lão gia còn cương quyết đuổi Như Nhi ra khỏi phủ, có khác nào cướp đi sinh mệnh của thiếp thân! Thiếp thân ở với lao gia bao nhiêu năm qua, không có công lao cũng có khổ lao, lẽ nào lão gia nhẫn tâm nhìn thiếp thân phải chết sao?”

Chương thị cầm khăn che miệng rồi khóc lên, dáng vẻ bất lực.

Trong lòng Châu Hiến Vinh phiền chán, muốn mở miệng quở mắng nhưng lại bị lão phu nhân ngăn lại.

“Được rồi, vợ người nói cũng không sai, bây giờ Quần Ca thành ra bộ dạng này, lẽ nào còn muốn đuổi Như Nhi ra khỏi nhà, để người ngoài nhìn vào Châu gia chúng ta chê cười sao?”

“Châu gia chúng ta không thể để mất người này.”

Châu Hiến Vinh nghe xong những lời này, cũng không tiếp tục nhắc đến chuyện đuổi Như Nhi nữa.

Chỉ nói: “Thôi được, hôm nay con chỉ nói đến đây, nó ở sau lưng làm ra chuyện như vậy, ngày mai tự mình đến chỗ Bình Tuyên Hầu thỉnh tội đi. Nếu không thì cắt khỏi Châu gia! Coi như chưa từng sinh ra nó!”

Châu Hiến Vinh nói xong lời này, trừng mắt nhìn Châu Như rồi quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cha mình rời đi, Châu Như càng khóc lớn hơn.

Lão phu nhân thở dài một tiếng: “Bây giờ chỉ có thể như vậy!” Bà ta nhìn Chương thị, nói: “Ngày mai người phái người đi nghe ngóng xem bây giờ Bình Tuyên Hầu ở đâu, rồi đích thân dẫn Châu Như qua đó thỉnh tội.”

Nói xong, bà ta lại nhìn Châu Như: “Nếu người không muốn đi, ta sẽ cho người đưa người đến Am Đường. Châu gia chúng ta không thể để mất người đó. Lão tử ta chưa hẳn là không còn cách để chinh đốn người!”

Lão phu nhân vừa nói vừa quay vào phòng trong nghỉ ngơi.

Chương thị nhìn con gái đang khóc và đôi má sưng tấy, mặc dù rất tức giận vì nàng ta đã làm ra chuyện như vậy, nhưng cũng không nỡ nhìn con mình khóc lóc như thế này.

“Được rồi, ngày mai ta sẽ đưa con đến chỗ Bình Tuyên Hầu tạ tội,

sau này con cũng nên cắt đứt tâm tư với Bình Tuyên Hầu này đi, đừng tiếp tục mơ tưởng hảo huyền nữa.”

“Trừ khi con muốn vì sự mơ tưởng này của con làm hại đến trên dưới Châu gia.”

Chương thị kêu người dìu Châu Như về viện tự, đồng thời kêu người đến giúp nàng rửa mặt thoa thuốc, làm xong thì trời cũng đã khuya.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

—

Sáng hôm sau, tại một biệt viện rộng rãi và yên tĩnh ở thành đông.

Bảo Trân bưng chậu nước từ trong phòng đi ra, Hồ Phách và Đại Mạo đang thì thầm với nhau ở ngoài, nhìn thấy Bảo Trân đi ra liền ngưng lại, Hồ Phách liếc nhìn nàng ấy, không nhịn được nói: “Thân phận của nàng ta cũng chỉ giống như chúng ta, sao người phải tự mình hầu hạ. Công tử cũng không nói sẽ cho nàng ta một thân phận, hà tất phải gấp gáp vậy đến lấy lòng như vậy.”

Đại Mạo kéo tay áo Hồ Phách, vội chuyển chủ đề: “Người tỉnh lại chưa?”

Bảo Trân lắc đầu, đáp: “Vẫn chưa, nhưng đã đỡ sốt rồi, không nói mê sảng nữa.”

Đại Mạo nói: “Vậy là tốt rồi, đại phu nói nàng ta vì quá kinh hãi mà thành ra như vậy, hiện tại đỡ sốt là tốt rồi.”

Bảo Trân nghe vậy thì có chút giật mình, lập tức mở miệng: “Không phải vậy, tối hôm qua thật sự khiến người khác lo lắng muốn chết, ai có thể nghĩ Châu gia kia lại dám làm ra chuyện như vậy. Chẳng trách công tử lại nổi giận. Dù A Yên chưa thật sự hầu hạ công tử, nhưng

công tử đối với nàng ấy cũng có chút khác biệt, nếu không hôm qua sao lại vì nàng ấy mà tức giận đến như thế.”

Khi nói những lời này, Bảo Trân đưa mắt nhìn sang hướng Hồ Phách, Hồ Phách cố kìm nén trong lòng, không thể nặn ra một nụ cười, liền quay người bỏ đi.

Bảo Trân cũng không để tâm, nàng ấy ra ngoài đổ nước rồi lại quay vào phòng trà sắc thuốc.

Đến khi thuốc nấu xong, nàng ấy bưng vào trong phòng, A Yên cũng đã tỉnh lại.

Có lẽ vừa mới tỉnh lại, không biết mình đang ở đâu nên A Yên có chút ngơ ngác.

Bảo Trân mỉm cười, bước tới đặt bát thuốc xuống bàn, nhẹ giọng nói: “Đây là biệt viện của công tử. Hôm qua người ngất đi trên tay công tử, công tử đã đưa đến đây.”

A Yên vừa nghe, cảnh tượng tối hôm qua lại hiện lên trong đầu.

Nàng liều mạng chạy về phía trước, sau đó đụng phải công tử, là công tử đã cứu nàng và đưa nàng rời khỏi Châu phủ.

Trong hốc mắt A Yên có chút ẩm ướt, lại có chút sợ hãi, nếu như hôm qua bị người của Châu phủ bắt được, không biết kết cục sẽ ra sao?

Nghĩ đến đây, nàng chịu không được mà co người lại.

Bảo Trân đem thuốc đến, khẽ nói: “Đừng sợ, đây là biệt viện của công tử, sau này người đi theo công tử rồi sẽ không có ai dám ức hiếp nữa đâu. Mau uống thuốc đi, đợi người khỏe hơn thì tự mình đến cảm tạ công tử.”

A Yên đáp lại một tiếng, đưa tay cầm lấy bát thuốc, nói với Bảo Trân: “Cảm ơn Bảo Trân tỷ tỷ.”

Bảo Trân cười nói: “Có gì mà cảm ơn, chúng ta ở cùng với nhau nhiều ngày như vậy rồi, ngươi là một người tốt, sau này có thể yên tâm đi theo công tử.”

Lúc này, bên ngoài có một nha hoàn đến hồi bẩm, nói rằng Châu phu nhân Chương thị dẫn Châu Như đến thỉnh tội với hầu gia.

Bảo Trân nghe vậy, thờ ơ nói: “Công tử tối qua nghỉ muộn, những chuyện không liên can này đừng làm phiền công tử.”

Sau đó lại nói: “Bảo bọn họ về đi, làm tổn hại đến công tử sao có thể xin lỗi là xong.”

Chương 24

Bên ngoài biệt viện.

Chương thị nghe lời của bà tử, trên mặt lộ ra vài phần khó chịu, bà ta đang còn muốn nói gì đó thì cánh cửa đã bị đóng lại.

Châu Như thấy cảnh này, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bèn nói thẳng: “Hầu gia tấm lòng rộng mở, sao lại ngay cả gặp cũng không gặp chúng ta? Chắc hẳn con tiện tỳ đó giở trò quỷ yêu sau lưng, ngăn không cho Hầu gia biết.”

Dù sao Châu Như cũng đã làm cô nương Châu gia sống trong nhung lụa mười mấy năm, các cô nương của cả Hoài An không có người nào không sợ đỡ nàng ta, cho nên đây là lần đầu tiên nàng ta bị ngăn ngoài cửa, trong lòng vô cùng khó chịu, vừa khó chịu vừa tức giận, còn pha lẫn sự ầm ức không nói ra được.

Hôm qua nàng ta bị phụ thân cho một cái bạt tai thật mạnh, bây giờ mặt vẫn còn đau, nếu không phải đã bôi lớp phấn dày, thì làm gì còn mặt mũi ra ngoài gặp người khác.

Đều là con tiện tỳ A Yên đó hại cả, nhưng sao ả ta lại may mắn đến mức được Hầu gia cứu mạng như vậy chứ?

“Câm miệng!” Chương thị cao giọng quát lớn: “Con gây ra chuyện này, sao còn dám nói năng xằng bậy? Nếu hôm nay không thể đến tội với Hầu gia, con nghĩ liệu phụ thân của con có tha cho con không?”

“Chúng ta đợi ở đây, đợi khi Hầu gia biết lòng thành của chúng ta thì sẽ gặp chúng ta.”

Châu Như ầm ức trong lòng, nhưng rốt cuộc vẫn sợ phụ thân nhà mình trách tội, cho nên bĩu môi, gật đầu đáp lại.

Đâu biết rằng lần đợi này phải đợi đến buổi trưa, lòng bàn chân của Châu Như vô cùng đau nhức, thế nhưng Hầu gia vẫn không chịu gặp nàng ta.

Châu Như cắn môi, trong lòng vừa ầm ức vừa cực kỳ hận A Yên. Nếu không phải là nàng thì nàng ta đâu có rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, phải nhẫn nhịn nuốt giận đứng bên ngoài biệt viện.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

—

Bên trong biệt viện.

A Yên uống thuốc xong nằm nghỉ nửa ngày, cơ thể đã đỡ hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn.

“Hôm nay công tử có nhà không? Ta muốn đi tạ ơn công tử.” A Yên liếc nhìn Bảo Trân một cái, lấy hết dũng khí hỏi, nhưng giọng nói lại có chút rụt rè.

Ánh mắt Bảo Trân hiện lên ý cười, nhin cười lên tiếng nói: “Đi đi, hôm nay công tử không ra ngoài.”

Bị Bảo Trân nhìn như vậy, hai má của A Yên đỏ bừng lên, bất giác có chút xấu hổ.

“Công tử đã cứu ta, ta nên đích thân tạ ơn công tử, bằng không, công tử sẽ cảm thấy ta không hiểu quy tắc.”

Thấy dáng vẻ này của nàng, Bảo Trân cũng nở nụ cười.

“Đúng, vậy ta đưa ngươi đi.” Bảo Trân nói xong lời này, lại tiếp tục nói: “Nhưng đã muốn tạ ơn công tử thì hai ngày này chuẩn bị lễ tạ ơn cho công tử đi.”

“Có lẽ công tử nhìn thấy sẽ càng cảm thấy A Yên ngươi hiểu lễ nghĩa.”

“Thực ra, ta nghe nói trong thoại bản đều nói ơn cứu mạng phải lấy thân báo đáp.”

Nghe lời này của Bảo Trân, A Yên sửng sốt, nàng ngẩng đầu lên đón lấy ánh mắt ẩn chứa đầy ý sâu xa của Bảo Trân, khuôn mặt càng đỏ hơn, giống như sắp bùng cháy vậy.

Nàng nhất thời không biết nên nói gì, chỉ biết xấu hổ chuyển chủ đề: “Tỷ tỷ đưa ta đến chỗ công tử đi.”

Bảo Trân biết nàng đã nghe hiểu, bèn gật đầu, mang theo nàng ra khỏi phòng, đi thẳng đến thư phòng.

Thực ra nàng ấy che giấu lòng riêng, nàng ấy nhận ra công tử đối xử khác với A Yên, thậm chí đó là một sự quan tâm mà ngay cả công tử cũng không ý thức được. Nếu không, công tử sẽ không tức giận như vậy, cũng sẽ không đưa A Yên đến biệt viện này.

Hổ Phách nói sai rồi, nàng ta nói công tử không cho A Yên thân phận gì, nhưng công tử đã đưa nàng đến ở biệt viện này, thì A Yên chính là người của công tử, còn cần gì thân phận?

Nàng ấy cảm thấy, nếu công tử đã có tâm tư này thì sớm thu nhận A Yên vào phòng cũng là chuyện tốt.

Nếu không, chờ trở về kinh thành, không biết phía lão phu nhân lại

đưa người như thế nào đến.

Hơn nữa, vì công tử không gần nữ sắc mà sinh ra những lời đồn đại nhảm nhí, tuy nói bản thân công tử không để ý, nhưng nàng ấy cảm thấy không tốt với thanh danh của công tử. Nếu công tử động vào A Yên, rồi đưa A Yên đến kinh thành, những lời đồn đại đó sẽ chưa đánh đã tan.

Còn nữa, Hồ Phách cất giấu những tâm tư này với công tử, chỉ có công tử động vào A Yên, nàng ta mới thu lại những ảo tưởng đó.

Các nàng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nàng ấy không muốn thấy Hồ Phách tự hủy hoại bản thân vì những tâm tư này.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong những ngày ở Hoài An, trong lòng Bảo Trân nhất thời cũng có chút cảm khái.

Hai người rất nhanh đã đến thư phòng tiền viện.

“Người vào đi.” Bảo Trân nhỏ giọng nói.

A Yên gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Đợi khi nhìn thấy Tạ Thận Chi mặc cẩm y màu đen ngồi sau bàn, đôi mắt của nàng không khỏi ươn ướt.

Nếu không phải công tử cứu nàng, nói không chừng bây giờ nàng đã mất mạng rồi.

Công tử thật sự là người tốt, nàng hy vọng mình có thể ở bên cạnh công tử lâu dài.

Nghĩ đến hai chữ “lâu dài”, hai má của A Yên ửng đỏ.

“Nô tỳ thỉnh an công tử, tạ ơn cứu mạng đêm đó của công tử.”

A Yên tiến lên một bước, quỳ xuống trước mặt Tạ Thận Chi, cúi người dập đầu.

Hôm nay nàng mặc xiêm y do Bảo Trân chuẩn bị, bên trên là chiếc áo vải màu xanh nhạt thêu hoa ngọc lan, phía dưới chiếc váy lụa màu hồng, chỗ nếp váy thêu hoa văn tinh tế, đường viền bằng chỉ bạc.

Làn da của nàng trắng hồng, lông mày tinh xảo, khi ngẩng đầu lên, trong con ngươi xinh đẹp đầy vẻ cảm kích, còn mang theo một chút căng thẳng hết sức che giấu nhưng vẫn không che giấu được.

Tạ Thận Chi đặt sách trong tay xuống, hỏi: “Đã khỏe hơn chưa?”

A Yên nghe vậy, vội vàng gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi, Bảo Trân tỷ tỷ đun thuốc cho nô tỳ, bây giờ đã hết sốt rồi.”

Tạ Thận Chi gật đầu, vẫy tay với nàng.

A Yên vội đứng dậy đi đến, thấy hắc cầm lấy bút lên, giống như muốn viết gì, nàng liền cầm nghiên mực Tùng Yên bên cạnh mài mực.

Quả nhiên Tạ Thận Chi đang cầm bút viết gì đó lên bản tấu sớ, viết xong để khô rồi mới gập lại.

A Yên đặt mực Tùng Yên trong tay xuống, vô thức xoa xoa cổ tay đau nhức.

Tạ Thận Chi thấy động tác của nàng, điềm đạm nói: “Mệt thì về nghỉ ngơi đi.”

A Yên vội vàng lắc đầu: “Nô tỳ không mệt.”

Thấy Tạ Thận Chi không lên tiếng, cũng không có ý đuổi nàng đi, A Yên lại cầm ấm trà bên cạnh rót cho hắc chén trà.

Hương trà tỏa ra, là chè xanh Lục An tuyệt hảo.

Tạ Thận Chi cầm chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tựa vào lưng ghế, trên người mang theo khí chất cao quý không nói được bằng lời.

Thấy hần uống trà xong liền nhắm mắt lại, có vẻ như hơi mệt, A Yên nhỏ giọng nói: “Để nô tỳ bóp vai cho công tử.”

Giọng của nàng dịu dàng, vô cùng êm tai.

Thấy Tạ Thận Chi không từ chối, A Yên bèn đến sau ghế, đưa tay đặt lên vai của hần, bóp từng chút từng chút.

Hàng năm Tạ Thận Chi thường xuyên tập võ, cơ bắp trên vai rắn chắc, A Yên lực yếu, chỉ có thể dùng sức bóp thật mạnh. Chỉ một lúc đã cảm thấy tay hơi nhức mỏi, trên trán cũng toát mồ hôi lấm tấm, thậm chí còn hơi thở dốc, mang theo kiểu ngọt ngào đặc biệt của nữ nhi nhà người ta.

Hơi thở phả vào trong cổ của Tạ Thận Chi, khiến hần phải mở mắt ra.

“Công tử, lực hơi mạnh sao?”

A Yên thấy hần mở mắt, tưởng rằng mình bóp quá mạnh, ghé sát lại nói với vẻ căng thẳng.

Giọng của nàng nhẹ nhàng êm tai, bờ môi đỏ hồng bóng sáng.

Tạ Thận Chi đưa cánh tay rắn rỏi ra, hơi dùng sức kéo nàng vào trong lòng mình.

“Công tử!” A Yên căng thẳng đặt hai tay lên vai của hần.

Ngay sau đó, nàng đột nhiên nghĩ tới câu nói của Bảo Trân và tâm tư của mình đối với công tử. Nghĩ đến những điều này, nàng mạnh dạn bám lên vai của hắn, hỏi với vẻ xấu hổ và căng thẳng không che giấu được: “Công tử muốn A Yên lấy thân báo đáp?”

“Công tử?” Nàng dịu dàng gọi Tạ Thận Chi.

Tạ Thận Chi nhìn nàng một cái, đứng dậy bế ngang hông nàng rồi đi vào trong phòng.

Trưởng phù dung êm ấm, cuối cùng A Yên khàn đặc giọng, khắp người đều là hương bạch quả quen thuộc trên người công tử.

Chương 25

A Yên bị Tạ Thận Chi “vật lộn” đến thiếp đi, lúc tỉnh lại nói chuyện giọng cũng khàn đặc.

“Công tử có việc ra ngoài rồi.” Bảo Trân coi như không nhìn thấy bất kỳ dấu vết yêu thương nào trên làn da trắng nõn của A Yên, nhẹ nhàng nói.

A Yên nghe Tạ Thận Chi đã rời phủ, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng trước kia táo bạo dụ dỗ công tử, nhưng hiện tại không biết nên đối mặt với công tử như thế nào.

Nghĩ đến những chuyện hoang đường buổi chiều, A Yên liền cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

Nàng vẫn luôn cho rằng công tử là người có có tấm lòng rộng mở, làm sao có thể tưởng tượng được công tử lại dày vò người khác như vậy, nàng vừa khóc vừa van xin đến khản cả giọng nhưng công tử vẫn không buông.

Nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy, Bảo Trân lẽ nào không biết nàng then thùng, khóe miệng cũng cong lên.

Không trách được công tử đã giày vò người, mỹ nhân như A Yên nam nhân nào nhìn thấy mà có thể không yêu thích.

“Nô tì hầu hạ cô nương tắm rửa thay đồ.” Bảo Trân cười nói.

A Yên sững sốt, sau đó có chút căng thẳng cùng lo lắng nói: “Tỷ tỷ

hãy cứ gọi ta là A Yên như trước đây, cô nương cái gì, ta nghe không quen.”

Bảo Trân thấy nàng không vì có được sự sủng ái mà ra vẻ, trong lòng lại càng thêm yêu mến A Yên.

Nàng ấy cười cười rồi nói: “Sao có thể như vậy được, cô nương giờ đã là người của công tử, chúng nô tì gọi một tiếng cô nương cũng là đương nhiên.”

Nàng ấy nhìn A Yên rồi lại nói: “Đợi công tử đưa cô nương về kinh thành, nhất định sẽ cho cô nương một danh phận.”

Bảo Trân nói xong, không đợi A Yên đáp lại đã đỡ nàng về sau tấm bình phong.

Sau tấm bình phong đặt một thùng tắm lớn, hơi nước mờ mờ, tỏa ra hương thơm vô cùng dễ chịu.

A Yên hít một hơi, đúng là hương hoa ngọc lan.

Bảo Trân dìu nàng bước lên chiếc ghế đầu thấp để bước vào bồn tắm. A Yên có làn da trắng nõn, lông mày thanh tú, lông mi dài như chiếc quạt nhỏ, đôi mắt xinh đẹp trong sương nước càng thêm quyến rũ.

Bảo Trân từ nhỏ đã lớn lên ở kinh thành, xưa nay cũng gặp rất nhiều vọng tộc quý nữ tự nhận mình tướng mạo xuất chúng, nhưng nhìn A Yên lúc này lại không khỏi cảm thấy nàng còn đẹp hơn nhiều so với những vọng tộc quý nữ kia. Vẻ đẹp của A Yên là hoàn toàn tự nhiên, có thể hút hồn người khác mà không cần đến tô son trát phấn, song vẫn lộ ra vẻ trong sáng và thuần khiết.

Nơi nhỏ bé như Hoài An lại có thể sinh ra một mỹ nhân như vậy, chắc hẳn đợi đến khi đến kinh thành phải dẫn tới một phen náo động.

Chỉ là thân phận A Yên hèn mọn, không biết liệu lão phu nhân có thể chấp nhận nàng không.

Tuy là những năm nay uy nghiêm của công tử càng được nâng cao, lại vì công trạng nên được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên Hầu, đến lão phu nhân cũng phải cố kỵ mấy phần, nhưng lão phu nhân dù sao cũng là đích mẫu của công tử, nếu bà muốn dạy dỗ nữ tử thân phận như A Yên, sao có thể không nghĩ ra cách.

Không biết A Yên trời sinh khuôn mặt như vậy theo công tử về kinh, rốt cuộc là phúc hay là họa.

Nhưng dù thế nào đi nữa, vẫn tốt hơn là ở lại Hoài An và bị những người trong Châu gia và Giang gia thêm muốn với những suy nghĩ xấu xa.

Bảo Trân âm thầm nghĩ trong đầu, ánh mắt vẫn nhìn A Yên, lại nghĩ đến tình cảnh của A Yên như vậy mà gặp được công tử, công tử còn sẵn lòng cứu nàng, biết đâu ông trời sẽ tiếp tục chiếu cố nàng, cho nàng một tương lai tốt?

Suy cho cùng, tương lai của A Yên cũng đặt hết trên người công tử, trời sinh nàng rất ưa nhìn, tính tình lại tốt, chỉ cần sau này không tự mình tìm đến cái chết, công tử nhất định sẽ sủng ái nàng hơn một chút.

Đến tối, mọi người trong viện đều biết công tử sủng hạnh A Yên.

Người ngoài cũng không cảm thấy lạ, dù sao thân phận của công tử như vậy, sủng hạnh nữ tử cũng là điều bình thường, hơn nữa A Yên tướng mạo xinh đẹp, công tử nhìn thấy động tâm cũng là có.

Chỉ riêng Hồ Phách khi nghe được tin này thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, không kìm được bình tĩnh, đập vỡ tách trà trên tay.

Tách trà vỡ vụn, vang lên một tiếng giòn tan.

“Dựa vào cái gì chứ. Đó là thư phòng, nàng ta sao có thể không biết xấu hổ mà quyến rũ công tử ở thư phòng?”

Đại Mạo ở bên cạnh, không có vẻ gì là lạ khi nghe thấy điều này. Từ khi công tử đưa người về biệt viện, nàng ta đã biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày như vậy.

Chỉ là nàng ta không ngờ lại nhanh đến thế. Một người tính tình lạnh lùng như công tử mà cũng không chịu nổi sao?

Nhìn thấy Đại Mạo im lặng, sắc mặt của Hồ Phách càng thêm khó coi, nàng ta lại lên tiếng: “Đừng tưởng công tử đụng vào người nàng ta thì nàng ta có thể hơn người khác, trở về kinh thành lão phu nhân chưa chắc đã chấp nhận.”

“Nàng ta đúng là từ nơi bắn thiu như Vạn Xuân phường mà ra, cũng không tự coi lại mình, như vậy có xứng để theo công tử về kinh, ở trong quốc công phủ hay không?”

Đại Mạo những ngày này sớm đã nghe và hiểu nhiều điều mà Bảo Trân nói, cũng nhận rõ thân phận của mình, cho nên khi nghe mấy lời này của Hồ Phách, nàng ta cũng không còn oan ức thay, bất bình thay đến mức không quan tâm gì hết mà đi tìm A Yên.

Khi nghe những lời của Hồ Phách, nàng ta cảm thấy Hồ Phách tự cho mình quá cao và đã quên mất thân phận của mình.

Hèn gì hôm đó công tử lại trách phạt, nếu nàng ta cứ tiếp tục như vậy có thể khiến công tử nổi trận lôi đình, ngay cả chút tình cảm tích tụ bao năm cũng trở nên vô dụng.

Suy cho cùng mình cũng chỉ là phận nô tì, quản nhiều chuyện của chủ tử làm gì? Cho dù có ái mộ chủ tử thì cũng không nên làm như vậy.

Đại Mạo đang làm việc riêng của mình, không nói những lời an ủi như trước nữa.

Hồ Phách đưa mắt nhìn về hướng nàng ta, bờ môi khẽ mấp máy, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ hờn dỗi trong lòng.

Đợi khi trở về kinh thành, nàng ta phải để A Yên thấy! Kiểu gì cũng sẽ nghĩ cách đuổi A Yên khỏi công tử.

Công tử bây giờ cũng chỉ là thích gương mặt của A Yên, ngày dài tháng rộng dù xinh đẹp cỡ nào cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, đến lúc đó nàng ta không tin không đuổi được A Yên.

Hồ Phách nghĩ như vậy, bèn đứng dậy thu dọn những mảnh chén bị vỡ, chỉ là trong lúc thu dọn trong lòng khó tránh khỏi có chút không vui. Những chuyện như vậy trước kia đều do Đại Mạo làm, nhưng bây giờ thấy công tử giận nàng ta thì không còn để nàng ta vào mắt nữa, may mà trước kia có chiều cố nàng ta, nên chưa bao giờ nghĩ cũng là người vong ơn bội nghĩa.

A Yên thay đồ xong liền trở về viện tự mà mình ở trước đó.

Nàng mặc áo màu vàng nhạt thêu hoa dành dành, bên dưới là chiếc váy Hồ Nam màu xanh lá dịu dàng tám mảnh, dưới chân là một đôi giày trắng thêu hoa sen, nhìn nàng như biến thành một người khác, không còn một chút dáng vẻ như lúc còn là nô tì.

Ăn mặc kiểu này A Yên có chút không thoải mái, nhưng Bảo Trân lại dùng ánh mắt không cho nàng từ chối, nói: “Cô nương bây giờ đã là người của công tử, sao có thể ăn mặc như trước đây được.”

“Cô nương người phải nhớ kỹ, mặt mũi của người cũng là mặt mũi của công tử, nếu người coi kinh chính mình, lẽ nào công tử sẽ thấy vui vẻ? Cô nương trời sinh đã tốt bụng, từ nay về sau người ăn mặc như vậy xem còn ai dám khinh thường.”

“Cho dù hiện tại không thoả mái thì cũng phải giả bộ thoả mái, từ từ rồi quen, bằng không khi trở về kinh thành, làm sao có thể đối mặt với người trong kinh thành?”

Nghe Bảo Trân nói những điều này, tim A Yên như thắt lại, cất tiếng hỏi: “Tỷ tỷ có thể kể cho ta nghe về những người trong phủ Quốc công được không? Để tránh khi cùng công tử về kinh lại không biết gì mà đắc tội với mọi người.”

Nghe A Yên hỏi như vậy, trong lòng Bảo Trân cũng có chút vui mừng, đến bản thân mình không lo được cho mình, sợ rằng sau này cùng công tử về kinh cũng không được bao lâu, sớm muộn cũng bị những người kia giày vò đến chết.

Nha đầu này nhìn đơn thuần nhưng cũng rất thông minh.

Bảo Trân cười nói: “Tổ tiên Ngụy quốc công phủ của chúng ta đã cùng với Hoàng Thượng lập nhiều chiến công lớn, lão quốc công gia bây giờ càng được coi trọng hơn. Lão quốc công gia chỉ có một chính thê là lão phu nhân, trong phủ cũng không có thê thiếp. Vì vậy nên quốc công gia, nhị lão gia và đại cô nãi nãi bây giờ đều là lão phu nhân sinh ra. Quốc công gia đã lấy đích nữ Thích thị của Hiến quốc công phủ, chính là Quốc công phu nhân, bây giờ lão phu nhân cũng đã lớn tuổi rồi nên chuyện lớn nhỏ trong phủ bây giờ hầu hết đều do Quốc công phu nhân lo. Nhị lão gia trước kia có một người vợ là Khang thị, chỉ là Khang thị thân thể yếu đuối, lúc sinh vì mất máu quá nhiều mà chết, thậm chí không thể giữ lại được đứa bé nào cho nhị lão gia. Về sau lão phu nhân làm chủ cho nhị lão gia lấy thứ nữ của Phương các lão gia làm thiếp, chính là nhị phu nhân Phương thị.”

“Còn đại cô nãi nãi, nhiều năm trước đã gả đến Thọ Ninh hầu phủ, chỉ là những năm gần đây hầu phủ vì đắc tội mà bị tước vị, nên đại cô nãi nãi thường về Quốc công phủ ở. Lão phu nhân cũng chỉ có một nữ nhi, đương nhiên là đau xót, người trong phủ không ai dám

nhìn sắc mặt đại cô nãi nãi, thậm chí thường ngày đại phu nhân cũng phải nể đại cô nãi nai ba phần.”

Nàng ấy do dự một chút, sau đó nói: “Còn về Hầu gia của chúng ta, không phải do lão phu nhân sinh ra. Mà là từ lúc lão quốc công gia hơn 40 tuổi đã ôm về từ bên ngoài, nghe nói là ngoại thất sinh ra, người đó sinh hạ Hầu gia xong thì cũng mất, lão quốc công gia đem hài tử trở về, rất yêu thương và tự mình nuôi dạy, về sau đem Hầu gia cùng hành quân đánh trận, còn coi trọng Hầu gia hơn trưởng tử của mình mấy phần. Bởi vậy nên lão phu nhân không thích Hầu gia của chúng ta cho lắm, mà lão phu nhân đã không thích, thì những người khác càng...”

“Vì vậy, Hầu gia không thân thiết lắm với quốc công gia, nhị lão gia và đại cô nãi nãi. Thật ra sau khi Hầu gia nhận được tước vị cũng tính dọn ra khỏi Quốc công phủ, nhưng lão phu nhân lại lâm bệnh, Hầu gia lại đi Tây Bắc, thế nên việc này cũng hoãn lại.”

A Yên vừa nghe vừa nghĩ đến những người kia, nàng đã từng thấy qua bọn họ khi nhập thân vào chuỗi hạt Phật châu trên tay công tử kiếp trước, từ từ ghép lại những mảnh kí ức, trong lòng cũng hiểu rõ hơn.

Còn Châu phủ lúc này, bịch một tiếng, cửa phủ bị đập tung ra, một đám người mặc phi ngư phục màu bạc lao vào, người dẫn đầu mặc măng bào màu xanh đậm, bên hông thắt đai lưng ngọc, chính là tổng chỉ huy sứ Bùi Thứ của Cẩm y vệ.

Chương 26

“Các người, các người muốn làm gì?” Đương nhiên động tĩnh đột ngột đã kinh động đến quản gia trong phủ, là quản gia của Châu phủ, hẳn không sợ bất kỳ quan binh nào ở địa giới Hoài An này.

Nhưng vừa dứt lời, hắn chợt nhìn thấy phi ngư phục trên người đi tới, càng có chút không dám tin ngậy người tại chỗ, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, sau đó hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Hơn mười Thiên hộ xông vào hậu viện, chỉ một lúc đã đưa toàn bộ từ trên xuống dưới Châu gia đến trong tiền viện.

“Đại nhân, người đều đưa đến rồi.” Một Thiên hộ tiến lên hồi bẩm.

Bùi Thứ nhìn chủ tớ Châu gia sắc mặt trắng bệch run rẩy, cười lạnh lùng một tiếng, tầm mắt dừng lại trên người Châu Hiến Vinh.

Châu Hiến Vinh bị người ta ép quỳ dưới đất, cơ thể run run hồi lâu mới lên tiếng nói: “Vị đại nhân này đột nhiên tới Châu phủ, chắc trong đó có hiểu lầm gì chăng? Tại hạ và tri phủ Ngụy gia kết giao nhiều đời, đại nhân có thể chiếu cố nghe tại hạ nói mấy câu không?”

Không đợi Bùi Thứ lên tiếng, một Thiên hộ bên cạnh liền đi đến đá Châu Hiến Vinh ngã xuống đất: “Hỗn xược! Chỉ huy sứ đại nhân thay Hoàng Thượng làm việc, người lại dám nói năng như vậy!”

“Nói cho người biết, chúng ta từ tri phủ Ngụy gia tới đây, hiện giờ bản thân Ngụy gia còn khó giữ, sợ là không cứu được Châu gia người đâu.”

Châu Hiến Vinh nghe lời này, sắc mặt lập tức tái nhợt, một chữ cũng không thốt ra được.

Lúc này, Châu lão phu nhân không chịu được đả kích, hít thở không thông, đột nhiên ngã về phía sau bất tỉnh nhân sự.

“Lão phu nhân, lão phu nhân!” Ma ma bên cạnh sợ hãi, thất thanh gọi.

Đám đông nhất thời trở nên hỗn loạn.

Sắc mặt của Bùi Thứ vẫn thản nhiên, lạnh lùng nhìn cảnh này, phất ống tay áo ý bảo đưa người đi.

“Áp giải cả nhà Châu gia đến kinh thành, kẻ hầu hạ nô bộc bán tại chỗ.”

“Vâng.” Lệnh vừa được ban ra, đã có người cầm gong cùm đến.

Cho đến lúc này, Châu Hiến Vinh mới giống như hoàn hồn lại, bò đến trước mặt Bùi Thứ, nói: “Đại nhân, cháu trai nhà ta là Bình bút thái giám của Tư lễ giám Châu Tự, ngay cả nương nương trong cung cũng phải nể mặt vài phần, đại nhân...”

Bùi Thứ nghe lời này, trong lòng cười khẩy một tiếng, đúng là cái đồ không biết sống chết. Không nói tới việc Châu Tự đã bị bắt giam, kể cả không có thì chẳng lẽ một hoạn quan của ti lễ giám nhỏ bé cũng dám ngăn cản cấm y vệ làm việc sao?

Hắn liếc mắt một cái, có người liền lôi Châu Hiến Vinh đi.

“Lão gia!”

“Phụ thân!”

Châu lão phu nhân đã ngất xỉu, Chương thị và Châu Như mới từ biệt viện về không lâu, vốn đã mệt mỏi hơn nửa ngày, lúc này thấy trạng thái này làm sao có thể không sợ, sợ đến mức gần như mất đi tinh thần, chỉ không ngừng co lại về phía sau, nhưng đâu có thể thoát khỏi cầm y vệ, giằng co hai ba lần đã bị đeo gông cùm.

Chiều muộn, cánh cổng lớn của Châu gia mở rộng ra, cả nhà từ trên xuống dưới đều bị áp giải đi.

Nhiều người sớm đã nghe loáng thoáng tin đồn vây trước cổng Châu phủ như xem trò vui, lúc này nhìn Châu lão gia thường ngày mắt cao tận đỉnh, cao cao tại thượng bị người ta áp giải lên xe tù, nữ quyến trong phủ cũng bị khóa xích theo sau xe tù, lập tức bàn tán xôn xao.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải Châu lão gia và Tri phủ đại nhân có quan hệ rất tốt sao, sao có người dám bắt ông ta?”

“Mau nhỏ tiếng thôi, đó là người của cầm y vệ, là cầm y vệ đấy, người biết không? Đó là đội hộ vệ chỉ có Hoàng Thượng mới có thể sai khiến điều động. Tri phủ đại nhân thì đã thế nào, có to đi nữa thì có thể to hơn Hoàng Thượng không? Ta thấy, bầu trời Hoài An sắp thay đổi rồi.”

“Nhìn Châu cô nương da mỏng thịt mềm kìa, ngày xưa chúng ta nhìn cũng không dám nhìn một cái, bây giờ gặp nạn, có phải sẽ thành kẻ ty tiện và chúng ta có thể nếm thử không? Dù sao cũng là cô nương Châu gia cao cao tại thượng, nếu có thể nếm thử dung mạo này cũng là...”

“Mau câm miệng đi, nhìn tình hình này tám phần là áp giải vào kinh, đến lúc đó vào giáo phường ti, cũng là quan lại quyền quý hưởng thụ, làm sao có thể đến lượt chúng ta.”

Những lời lẽ khó nghe truyền vào tai Châu Như và Chương thị, Châu Như vừa xấu hổ vừa sợ, trên mặt không còn chút khí sắc, môi run

run, nước mắt cũng không kiềm chế được rơi xuống.

“Nương, con sợ.” Châu Như run rẩy nói.

Trong mắt Chương thị cũng tràn đầy tuyệt vọng, bà ta ôm chặt nữ nhi trong lòng, nhưng cũng không nói ra nổi một lời trấn an.

Mấy năm nay Châu gia và tri phủ Ngụy gia đã làm những gì sau lưng, bà ta biết rất rõ ràng, hiện giờ cấm vệ đến bắt người, Châu gia làm sao có thể thoát được.

Những nữ quyến như bọn họ, mười phần thì tám phần là phải rơi vào những nơi dơ bẩn.

Bà ta muốn bảo vệ nữ nhi, nhưng có thể làm thế nào đây. Sớm biết như vậy đã không kêu lão gia và Ngụy gia cầu kết với nhau, như vậy cũng không đến nỗi rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Giáo phường ti, nữ tử vào nơi đó đều là quan kỹ, cả đời cũng không thể chuộc thân, mặc kệ người là liệt nữ trinh tiết, chỉ cần vào giáo phường ti thì cũng chỉ có thể bị ngàn người động vạ người chạm.

“Đi nhanh lên!”

“Người! Đi về phía sau! Đây không phải chỗ cho mẫu nữ các người nói chuyện!”

Phía sau có người đẩy Chương thị một cái, Chương thị loạng choạng ngã xuống đất, cũng rất nhanh bị người ta tóm đứng lên, còn cho bà ta một roi.

“Đi mau! Đừng có chậm chạp lề mề!”

Làm Châu phu nhân nhiều năm, Chương thị đâu từng bị người ta xô đẩy đánh mắng như vậy, lập tức mặt sưng đỏ bừng, nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống.

Đặc biệt là tiếng bàn tán chỉ trỏ xung quanh và ánh mắt hoặc đồng cảm hoặc cười nhạo, càng khiến cho Chương thị xấu hổ vô cùng, cảm thấy mình mất hết thể diện, hận không thể tìm lỗ nẻ nào chui xuống.

Chuyện xảy ra ở Châu phủ rất nhanh đã truyền khắp cả Hoài An, không đến nửa canh giờ, trên dưới Hoài An đều biết chuyện Châu gia, Ngụy gia, và cả thông gia của hai nhà là Tiết gia và Hứa gia đều bị cấm y vệ bắt cả nhà.

Khi Giang lão phu nhân nghe được chuyện này, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Mấy năm nay quan hệ của Giang gia và Châu gia khá tốt, luôn bợ đỡ Châu gia, ngay cả cô nương trong phủ cũng đưa đến làm thiếp cho Châu lão gia, đưa một người đi còn muốn đưa người thứ hai, cả Hoài An không ai không biết việc này.

Huống hồ, bọn họ còn cho Châu lão gia nhiều lợi ích như vậy, đương nhiên cũng mượn uy phong của Châu lão gia làm không ít việc làm ăn.

Những việc làm ăn này, thậm chí có những việc xấu xa bỉ ổi, chẳng hạn như sòng bạc và cho vay nặng lãi, sau lưng chết không chỉ một hai mạng người.

Nếu những việc này bị điều tra được, chẳng phải Giang gia cũng rơi vào kết cục giống Châu gia sao?

Giang lão phu nhân nghĩ đến những việc này, lập tức toát mồ hôi lạnh.

“Phải làm thế nào đây, Giang gia chúng ta và Châu gia có quan hệ qua lại, cấm y vệ sẽ không điều tra được đến chúng ta chứ?” Giang lão phu nhân run rẩy nói.

Lúc này trong phòng đã chật kín người, bọn họ đến vì đã nghe chuyện của Châu gia.

Nghe lão phu nhân nói việc này, mọi người sợ đến mặt biến sắc, đặc biệt là nhị cô nương Giang Phù.

Nàng ấy vốn đang vô cùng vui mừng vì Châu gia bị bắt cả nhà, ít nhất nàng ấy cũng không cần xung hỉ cho Châu đại thiếu gia, cũng không cần làm thiếp của Châu lão gia. Nhưng bây giờ nghe thấy có thể Giang gia sẽ bị liên lụy, niềm vui trong lòng lập tức biến thành nỗi sợ hãi và bất an.

Nàng ấy đã nghe nói hôm nay đại cô nương Châu gia Châu Như bị người ta chỉ trích bàn tán như thế nào, còn nghe nói đợi khi đến kinh thành, Châu Như sẽ bị đưa vào giáo phường ti.

Giáo phường ti là nơi thế nào, nàng ấy nghĩ đến cũng cảm thấy sợ đến muốn ngất đi, lòng bàn lập tức tay toát mồ hôi lạnh.

Có ma ma đột nhiên nói: “Lão nô nghe ngóng được A Yên trước đây từng hậu hạ nhị cô nương, hiện giờ đã thành người trong phòng của Bình Tuyên Hầu, được Bình Tuyên Hầu sắp xếp sống trong biệt viện ở Hoài An.”

“Đằng sau việc Châu gia bị kết tội là Bình Tuyên Hầu ra tay, nghe nói ngay cả cấm y vệ cũng do hắn dẫn đến.”

“Hay là, chúng ta đi cầu xin A Yên.”

Chương 27

Ma ma kia vừa dứt lời, Giang lão phu nhân liền nghe theo, nhìn chăm chăm vào Cầu ma ma đang đứng bên cạnh Sở thị phu nhân.

Bà ta còn nhớ A Yên đó là cháu gái của Cầu ma ma.

Tuy rằng hôm đó Địch thị vì tức giận đến mờ mắt mà bán nàng ra ngoài, có chút đắc tội với người khác, nhưng suy cho cùng A Yên cũng chỉ là một nha hoàn, Địch thị có làm sai thì cũng đã bị dạy dỗ một trận, đứa bé trong bụng nàng ta mất đi chẳng lẽ không thể bù đắp được một chút nào sao?

Nghĩ đến đây, Giang lão phu nhân nói: “Nói cho cùng thì đứa trẻ đó cũng lớn lên ở Giang phủ, là Giang gia đã nuôi lớn nó, bây giờ Giang gia gặp chuyện, lẽ nào nó nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn? Cầu ma ma, người xem lời này của ta nói có đúng không?”

Cầu ma ma hừm một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ châm biếm.

Vài ngày trước, người bên cạnh Bình Tuyên hầu gửi đến một lá thư, lúc đó bà mới biết A Yên bị Địch thị bán đến nơi dơ bẩn Vạn Xuân phường, về sau lại bị Chương thị mua về làm lễ vật dâng cho Bình Tuyên hầu.

Nếu không nhờ A Yên có dung mạo xinh đẹp và tính tình tốt, được Bình Tuyên hầu để ý đến mà giữ lại bên mình, thì bây giờ cũng không biết A Yên đã lưu lạc nơi đâu.

Giang gia đã không để tâm đến tình nghĩa chủ tớ bao nhiêu năm,

khăng khăng đem A Yên bán đi, lúc này vẫn còn mặt mũi cầu xin A Yên giúp đỡ sao?

Ngay cả khi có thể, bà cũng không mở miệng cầu xin.

Cho dù A Yên bây giờ có thật sự là người của Bình Tuyên hầu, nếu không biết liệu thân phận của mình thì cũng sớm thất sủng thôi.

Đừng nói là vì Giang gia, cho dù là vì tổ mẫu như bà, bà cũng không muốn mở miệng cầu xin A Yên, như vậy sẽ để lại ấn tượng không tốt trong mắt hầu gia.

“Lời này của lão phu nhân đương nhiên là đúng, chỉ là lão nô cũng không biết chuyện này, nha đầu A Yên thật sự có phúc khí như vậy sao? Hứa ma ma nghe những lời này ở đâu vậy?”

Hứa ma ma tưởng rằng Cầu ma ma không tin lời mình, vội vàng nói: “Người bên ngoài đều nói như vậy, bây giờ Châu gia ngoại trừ việc xét nhà hoạch tội, thì mọi người bàn tán nhiều nhất là hai chuyện. Thứ nhất chính là A Yên đã trở thành người hầu hạ trong phòng của Bình Tuyên hầu, chuyện khác là trong lúc Cẩm Y vệ bắt người thì Châu gia đại thiếu gia vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, nghe nói cứ như vậy bị bắt vào cũi xe tù, cũng không biết có thể còn sống sót đến kinh thành hay không.”

“Việc sống còn của Giang gia, lão nô sao dám nói dối nửa lời.”

Hứa ma ma đưa mắt nhìn Cầu ma ma, ánh mắt có vài phần ẩn ý: “Chẳng lẽ ma ma ghi hận đại nãi nãi, không chịu giúp Giang gia mở lời?”

“Ma ma đừng quên, bà là tâm phúc của phu nhân, nếu Giang gia xảy ra chuyện thì bà cũng có được lợi ích gì đâu? Vả lại, nếu Giang gia không sụp đổ, thì sau này cũng là nương gia của A Yên. Từ xưa đến nay cô nương gia đều phải dựa vào nương gia khi xuất giá, nhưng nếu nương gia không còn ai, mọi chuyện cũng sẽ không được

lâu dài.”

Hứa ma ma đúng là giỏi ăn nói, một lời đã nói ra được hết những suy nghĩ trong lòng của Giang lão phu nhân.

Đón lấy ánh mắt của mọi người, Cầu ma ma chỉ đành phải nói: “Lời này quả là rất có lý, chỉ là Bình Tuyên hầu giờ không còn ở Châu gia, lão nô cũng không biết đến nơi nào để tìm A Yên. Mà cho dù có biết chỗ thì với thân phận của Bình Tuyên hầu, người của hậu trạch có thể dễ gì để lão nô gặp?”

“Mặc dù A Yên là cháu gái của lão nô, nhưng giờ đã là người của Bình Tuyên hầu, e là không dễ dàng gặp mặt, thậm chí một lời cũng khó mà truyền vào.”

Khi Cầu ma ma nói điều này, một chút lo lắng và buồn bã hiện trên khuôn mặt của bà.

Giang lão phu nhân cũng biết chuyện này khó, nhưng cũng dặn dò người dưới, “Trước hết người hãy đi điều tra xem hầu gia bây giờ đang ở đâu.”

Nói xong, bà ta lại nhìn Sở thị: “Người mở kho phòng chuẩn bị một phần hậu lễ, đưa cho Cầu ma ma, nói rằng người làm tổ mẫu này nhớ cháu gái, muốn gặp mặt.”

“Mấy ngày qua A Yên đã không được gặp tổ mẫu, nếu nghe được lời này, lẽ nào sẽ tránh mặt? Ta thấy đứa trẻ đó rất mềm lòng, nhất định sẽ không làm chuyện như vậy.”

Nghe lão phu nhân nói vậy, Sở thị vội vàng đồng ý, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Trong lòng bà ta cũng không phải không có ảm ức, từ khi nào sinh mệnh của những người làm chủ tử như bà ta lại phải đi cầu xin một nha hoàn thân phận thấp hèn như A Yên.

Châu gia này lúc đương thời bọn họ chẳng hưởng ké được bao nhiêu hào quang, vậy mà bây giờ sa sút lại muốn liên lụy Giang gia.

Thật là xui xẻo!

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

.....

Biệt viện.

Lúc màn đêm bắt đầu buông xuống, Tạ Thân Chi mới trở về.

Bảo Trân nghe được tin liền nói với A Yên: “Hầu gia chắc đã dùng bữa ở bên ngoài rồi, mà đồ ăn bên ngoài lại nhiều dầu mỡ, chi bằng cô nương mang đến cho hầu gia một chén trà giải ngấy đi.”

A Yên vốn cũng đã chờ Tạ Thân Chi từ chiều, nghe Bảo Trân nói vậy bèn gật đầu nói “Được.”

Nói xong, nàng liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Trên người nàng vẫn mặc bộ y phục như hồi chiều, bộ y phục màu vàng nhạt thêu hoa dành dành, búi tóc mây bồng bênh, cài dây trâm bạch ngọc chạm hoa hải đường, dưới ánh đèn vàng khiến nàng trông càng xinh đẹp hơn.

Đến mức lúc Hồ Phách đứng dưới hiên nhìn thấy nàng cũng không khỏi ngây người.

Đến lúc phản ứng lại, mới biết là Bảo Trân nghe tin hầu gia trở về đã kêu A Yên qua đó hầu hạ, trong lòng nàng ta càng cảm thấy không hài lòng với Bảo Trân. Công tử cùng lắm chỉ tìm cảm giác mới mẻ với A Yên vài ngày, vậy mà Bảo Trân đã leo lên nịnh bợ đến thế, người

không biết lại tưởng A Yên mới là chủ tử của nàng ấy, đúng là đồ nông cạn, chỉ biết làm điều này để đổi lấy sự tín nhiệm của công tử.

Trong lòng Hồ Phách nghĩ như vậy nhưng không hề nói ra, nàng ta biết bây giờ A Yên đang được sủng ái, cho dù nàng ta có đổ kị ghen ghét thế nào thì công tử cũng sẽ sủng ái A Yên một thời gian.

Nếu như lại đụng A Yên thì chính là không để mặt mũi cho công tử, công tử sẽ lại trách phạt nàng.

Vì vậy, sau khi bị Tạ Thận Chi phạt quỳ gối lần trước, lần đầu tiên nàng ta nở một nụ cười dịu dàng và vô hại với A Yên: “Đúng lúc ta đang muốn kêu người đi nói với cô nương là công tử đã về, nào biết là cô nương đã đến đây rồi.”

“Cô nương mau vào đi, hầu gia nhìn thấy cô nương nhất định sẽ rất vui.”

A Yên tâm tư thông thấu, sao có thể không biết những lời Hồ Phách nói chỉ là xã giao, trong lòng chắc hẳn còn hận không thể xé xác nàng ra.

Vì vậy, nàng chỉ gật đầu và không nói gì.

Lúc này Bảo Trân mới nói: “Cô nương trước hết hãy đến phòng trà pha một chén trà rồi mang vào.”

A Yên nghe vậy, gật đầu rồi tiến phòng trà, một lát sau bưng một cái khay ra, bên trên đặt một chén trà.

Dưới ánh đèn, đôi mắt nàng như làn nước mùa thu, trở nên rung động lòng người, những sợi lông tơ mỏng manh trên mặt càng làm cho nàng thêm vẻ mềm mại và dịu dàng.

Hồ Phách trong lòng khó chịu, nhưng nàng ta chỉ có thể nhìn nàng nhắc chân bước vào thư phòng.

Hồng tụ thêm hương, mỹ nhân tại ngực, lúc từ kinh thành khởi hành đến Hoài An nàng ta không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy.

Nhưng chỉ là lấy sắc hầu người, cũng không coi là có phúc khí gì, còn một chặng đường dài phía trước, nàng ta không tin A Yên có thể mãi dựa vào nhan sắc mà câu dẫn công tử, khiến lão phu nhân cho phép nàng ở lại phủ Quốc Công.

A Yên không biết Hồ Phách đang nghĩ gì, nhưng cho dù có biết thì nàng cũng không làm gì được, điều duy nhất nàng có thể dựa vào lúc này là công tử, và chỉ an tâm hầu hạ công tử, không nghĩ nhiều đến những chuyện khác.

Trong thư phòng, Tạ Thận Chi khoác chiếc áo choàng bằng gấm màu trắng như tuyết có thêu hoa văn tre, đứng trước cửa sổ, dáng người thẳng tắp mảnh khảnh, cả người toát ra khí chất cao quý, không biết đang suy nghĩ gì khi nhìn ra ngoài cửa sổ.

A Yên đẩy cửa tiến vào, công tử cũng không có ý xoay người lại.

Đợi đến khi A Yên cầm chén trà trên tay đặt lên bàn mới quay người nhìn nàng.

Thấy nàng mặc bộ đồ này, Tạ Thận Chi hơi giật mình, sau đó nói: “Màu vàng này rất hợp với người.”

“Chỉ là cổ tay có chút trống không, chờ hồi kinh thì đặt mua đi.”

A Yên nghe công tử muốn đưa mình theo về kinh thành, nàng thoáng chốc sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Dáng vẻ của nàng vốn đã xuất chúng, giờ lại tràn đầy vui vẻ hạnh phúc như vậy, thật khiến cho người khác không thoát ra được ánh mắt của nàng.

Tạ Thận Chi mím môi cười một tiếng, cầm chén trà trên bàn nhấp vài ngụm, mới nói: “Người là người của bản hầu, tất nhiên là phải theo ta về kinh.”

“Đợi về đến kinh, người cần gì thì cứ nói với Bảo Trân, bảo nàng ta chuẩn bị.”

A Yên nghe xong liền bật cười, tuy rằng do dự, nhưng nàng vẫn không nhịn được nói: “Công tử có thể cho phép nô tì gặp tổ mẫu được không?”

Dù trước đó A Yên cả gan dám câu dẫn công tử, nhưng da mặt lại rất mỏng, lúc mở miệng nhờ vả người khác trên mặt tỏ ra căng thẳng và bất an, giống như mình đã làm sai chuyện gì vậy.

Tạ Thận Chi nhìn A Yên: “Không vội, nếu ta đoán không nhầm thì lúc này Giang gia hẳn đang nôn nóng lắm.”

A Yên có chút không hiểu, nhưng Tạ Thận Chi cũng không giải thích gì nhiều, tiếp tục uống trà.

A Yên cũng không hỏi thêm, chỉ hầu hạ công tử, chỉ là Tạ Thận Chi lại không đụng vào nàng, có lẽ là thương nàng lại như buổi đầu tiên, không muốn để nàng khó chịu.

A Yên nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nếu công tử lại động vào nàng, nàng thật sự chịu không nổi, may mà công tử thương hại.

Mãi đến sau bữa sáng ngày hôm sau, lúc Bảo Trân nói lại rằng Giang gia phu nhân Sở thị đã đưa Cầu ma ma bên cạnh đến cầu kiến, thì A Yên mới hiểu lời công tử nói là có ý gì.

Chương 28

Cửa biệt viện.

Hôm nay không chỉ có Sở thị và Cầu ma ma của Giang gia đến, mà còn có Giang nhị cô nương Giang Phù.

Trước khi đến Sở thị đã sớm dặn dò, nói là hiện giờ A Yên đã có thân phận khác, chỉ cho phép nàng ấy nhắc tới tình cảm hồi nhỏ trước mặt A Yên, không cho phép nàng ấy bày ra tư thế mình là chủ tử.

Mấy ngày nay Giang Phù trải qua hai chuyện, một là suýt chút nữa bị đưa đi làm thiếp của Châu lão gia, hai là phải xung hỉ cho Châu đại thiếu gia đang hôn mê bất tỉnh, nên sớm đã không còn là Giang nhị cô nương tâm tư đơn thuần thể hiện tất cả suy nghĩ ra ngoài mặt nữa.

Không cần mẫu thân dặn dò, bản thân nàng ấy cũng biết hôm nay đến đây là để cầu xin người ta, người mà mình phải cầu xin là nha hoàn A Yên từng hầu hạ nàng ấy nhiều năm qua.

Nhưng đến cửa biệt viện đợi một hồi, trong lòng Giang Phù vẫn nổi lên sự khó chịu không nói ra được.

Cho dù nàng ấy hiểu những đạo lý này, nhưng nàng ấy làm chủ tử mà phải đợi nha hoàn ngày xưa như vậy, trong lòng cũng khó chịu kỳ lạ.

Ngay cả nàng ấy còn như thế, có lẽ lúc này mẫu thân càng cảm thấy

khó chịu hơn.

Giang Phù nhìn sang Sở thị một cái, lại liếc nhìn Cầu ma ma đứng phía sau Sở thị, nghĩ thầm Cầu ma ma này thật may mắn, rõ ràng A Yên là cháu gái do bà nhặt ngoài đường về, nay lại có thể hưởng vinh quang.

Nếu lần này A Yên thực sự cầu xin Bình Tuyên Hầu tha cho Giang gia bọn họ một lần, sau này lẽ nào người Giang gia còn phải cung phụng Cầu ma ma giống như cung phụng tổ tiên sao?

Nếu là như vậy, tôn ti trên dưới sống cùng một mái hiên phải tính thế nào?

Giang Phù nghĩ đến đây thì cảm thấy rất không thoải mái, ở Hoài An Giang gia bọn họ cũng coi là có danh dự có tiếng tăm, nhưng trước đây phải nhìn sắc mặt của Châu gia, hiện giờ Châu gia sụp đổ, lại phải cất nhắc coi trọng một ma ma thân phận thấp hèn.

Thật đúng là khiến người ta chê cười!

Trong lòng Giang Phù tức anh ách, lại nhìn về phía cổng lần nữa, nghĩ thầm trong bụng, A Yên thật ra vẻ tự cao tự đại, không phải chỉ là một thị thiếp của Bình Tuyên Hầu thôi sao, người ngoài không biết nông sâu nịnh hót nàng ta, chẳng lẽ bản thân nàng ta cũng không biết nặng nhẹ, lại tưởng rằng mình có thân phận cao quý, ra vẻ ta đây sao?

Đang nghĩ ngợi, cửa ngách cốt kết một tiếng mở ra.

Một ma ma mặc xiêm y màu nâu mở cửa, nhìn mấy người Sở thị một cái, nói: "Mời các vị vào."

Mấy năm nay Sở thị ở bên ngoài, đâu có ai không gọi một tiếng phu nhân, hiện giờ thấy ma ma này ăn nói cung kính nhưng lại thể hiện vài phần cao cao tại thượng, trong lòng cảm thấy rất ấm ức.

Hôm nay bà ta không nên đến! Nên kêu con dâu Địch thị đến.

Ban đầu là bà ta ghen ghét đố kỵ không chấp nhận được nhân tài bán A Yên cho người ta.

Hôm nay nếu là Địch thị đến, cho dù là quỳ xuống cầu xin, lại thêm tình cảm của Cầu ma ma, dám chắc cũng có thể khiến A Yên bớt giận, giúp Giang gia bọn họ một lần.

Đâu cần người làm phu nhân đương gia như bà ta xuất đầu lộ diện nhìn sắc mặt của những người này, không chỉ như vậy, còn phải tươi cười theo.

“Làm phiền ma ma dẫn đường.” Mặc dù trong lòng ức nghẹn, cuối cùng Sở thị vẫn phải nở nụ cười.

Ma ma đó gật đầu nhưng không nói gì, chỉ đi trước dẫn đường.

Giang Phù có chút bất mãn muốn nói, lại bị Sở thị kéo tay áo, cho nàng ấy một ánh mắt cảnh cáo.

Giang Phù bất mãn tự lẩm bẩm trong lòng, Bình Tuyên Hầu thân phận tôn quý như vậy, người dưới đâu thể không biết lễ nghĩa? Tám phần là con tiện tỳ A Yên cố ý bảo bọn họ làm khó, kêu người phớt lờ bọn họ.

Trong lòng Giang Phù nghĩ như vậy, nhưng rất nhanh nàng ấy không có tâm tư để suy nghĩ những việc này nữa. Bởi vì sau khi chuyển qua một bức tường bình phong, nàng ấy ngắm nhìn cảnh trí của biệt viện này, dọc theo đường đi, cây cầu nhỏ, đài phun nước và lầu các không biết còn hoành tráng hơn Giang gia bao nhiêu lần, đặc biệt là không khí ý vị mang vài phần thanh cao khiêm nhường trong vẻ xa hoa, thể hiện thân phận tôn quý của người sống ở đây, tiền bạc của mấy đời Giang gia tích lũy lại cũng không xây dựng được.

Cảnh trí như vậy khiến Giang Phù nhất thời thất thần, chẳng trách ai ai cũng muốn nịnh bợ Bình Tuyên Hầu, sự tôn quý của Hầu gia này đâu phải người ngoài có thể sánh được? Có những thứ, người giàu có tầm thường sử dụng thì là vượt quá bốn phận, nhưng bày ở trong biệt viện này thì lại giống như đồ vật bình thường tùy tiện vậy, có thể thấy trên đời hai chữ “thân phận” này quan trọng đến thế nào.

Không đợi Giang Phù cảm khái, ma ma đã dừng bước chân ở trước tiểu viện, lên tiếng nói: “A Yên cô nương sống ở nơi này, bên trong có nha hoàn hầu hạ, lão nô xin cáo lui trước.”

Nói xong, ma ma hạ thấp người hành lễ với bọn họ, rồi quay người lui đi.

Giang Phù thấy rất rõ ma ma đó đâu phải hành lễ với nàng và mẫu thân, động tác nhún đầu gối đó rõ ràng là hướng về phía Cầu ma ma.

Ánh mắt nàng ấy lộ ra vẻ tức giận, vô thức muốn nói gì nhưng lại bị Sở thị tóm chặt tay.

“Được rồi, chúng ta vào đi. A Yên rời phủ lâu như vậy, ta thực sự rất nhớ nàng ta. Các con lớn lên với nhau từ nhỏ, có lẽ cũng trông ngóng sớm được gặp nàng ta.”

Giang Phù bị lời của bà ta chặn họng, vốn định nói gì đó, nhưng e ngại Cầu ma ma đang ở bên cạnh, nên chỉ có thể gật đầu cho có lệ, không thể không nuốt xuống những lời bên miệng, đi theo mẫu thân Sở thị vào trong sân viện.

Đợi vào sân viện, Giang Phù mới phát hiện tuy sân viện này hơi nhỏ, nhưng lại có vẻ thanh tịnh tao nhã, ven tường còn trồng mấy cây hoàng ngọc lan hiếm thấy, cành lá xum xuê, dáng cây thướt tha duyên dáng. Lúc này đang vào thời kỳ ra hoa, hoa nở vừa đẹp, đóa hoa nở rộ màu vàng kim, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, dường như khiến người ta cảm thấy trước mắt vàng rực rỡ, có chút chói mắt.

Hương hoa tỏa trong không khí, ngọt ngào, rất thơm, là hương thơm ngọt ngào trước nay Giang Phù chưa từng ngửi thấy.

Giang Phù cũng thích hoa ngọc lan, nhưng Giang phủ trồng đa số là bạch ngọc lan hoặc là tử ngọc lan, khi hoa nở rộ tuy rất đẹp, nhưng đâu có thể sánh được với hai khóm hoàng ngọc lan trước mắt, chỉ là một trời một vực mà thôi.

Giang Phù nhìn đến ngây người, lại bị mẫu thân nhà mình giật tay áo nói: “Đừng nhìn nữa, chúng ta vào đi, đừng để A Yên chờ lâu.”

Giang Phù định thần lại, nhắc chân đi vào phòng.

Vừa đi vào đã ngửi thấy hương thơm thanh mát nhẹ nhàng trong phòng, bàn đầu ngửi giống như tô hợp hương, nhưng ngửi kỹ lại cảm thấy đâu có giống, ngọt mát hơn tô hợp hương mấy phần.

Một nữ tử ngồi trên sập giường cạnh cửa sổ, mặc một chiếc áo màu vàng thêu hoa sơn chi, dưới là chiếc váy lụa màu xanh dịu nhẹ, búi kiểu tóc Lưu Vân Kế (kiểu tóc búi lệch một bên trên đỉnh đầu), trên tóc cài một cây trâm hoa hải đường ngọc bích, làn da trắng nõn mềm mại, toàn thân toát ra khí chất thanh quý vừa phải, giống như khí chất được nuôi dưỡng từ nhỏ ở những nơi như công môn hầu phủ.

Giang Phù có chút không thể tin vào hai mắt của mình, nữ tử này là A Yên! Là A Yên trước đây từng hầu hạ nàng ấy nhiều năm, tính cách yếu đuối dễ bắt nạt ai cũng có thể bóp nặn đó sao? Là A Yên, cháu gái của Cầu ma ma nhặt về từ ngoài đường sao?

Giang Phù cảm thấy sự khó chịu không thể nói trong lòng càng thêm sâu sắc, lại thấy A Yên trông thấy bọn họ đi vào nhưng thần sắc vẫn tỏ ra bình thản ngồi trên sập giường, không đứng lên thỉnh an nàng ấy và mẫu thân, sự khó chịu này biến thành tức giận.

Chương 29

Không đợi Giang Phù mở miệng, Sở thị liền vượt lên trước cười nói: “Mấy ngày này không gặp, A Yên như biến thành một người khác, đi ra ngoài sẽ không thể nhận ra. Quả nhiên như bên ngoài đã nói, Hầu gia đối đãi với người rất tốt.”

“Như vậy thì ta và tổ mẫu của người cũng yên tâm rồi. Người không biết mấy ngày nay chúng ta lo lắng cho người như nào đâu, ngay cả Phù nhi cũng thường nhắc tới người, vì sợ người ở bên ngoài không tốt sẽ bị bắt nạt.”

“Nào ngờ người lại có phúc khí như vậy, nhận được sự sủng ái của Bình Tuyên hầu, còn vào sống trong biệt viện, quả là ông trời chiếu cố, mà A Yên người có phúc phận và có tiền đồ như vậy, trên dưới Giang gia đều mừng cho người.”

Vừa nói Sở thị vừa đi về phía A Yên tỏ vẻ thân thiết.

Vừa bước ra ngoài được hai bước, bà ta đã bị Bảo Trân đứng ở một bên chặn lại.

“Giang phu nhân có lời gì xin cứ nói thẳng, cô nương nhà ta hôm qua bị cảm lạnh, trong bếp còn đang sắc thuốc, sợ không thể tiếp phu nhân được lâu.”

Lời của Bảo Trân vừa dứt, nụ cười trên mặt Sở thị liền ngưng lại.

Làm sao bà ta có thể tưởng tượng được một nha hoàn lại dám tự phụ với mình như vậy? Những người xung quanh Bình Tuyên hầu

thật là không hiểu quy tắc. Sau đó nghĩ lại, đây rốt cuộc không phải kinh thành hầu phủ, mà là Hoài An biệt viện, có lẽ nha đầu này cũng là người mới được mua về, nếu không thì làm sao có thể không hiểu quy củ nhiều như vậy.

Bà ta vô thức nhìn về hướng A Yên, muốn để nàng giáo huấn nha hoàn không biết trên dưới lễ nghĩa này một chút, nhưng ánh mắt A Yên lại đang nhìn Cầu ma ma, giống như không quan tâm bà ta vừa nói gì, càng không quan tâm nha hoàn này đã mạo phạm bà ta.

Sở thị cảm thấy có chút bức mình, nếu không nhìn ra thái độ của A Yên thì bà ta đã sống bao nhiêu năm vô ích rồi.

Bà ta chỉ đành khéo léo nói rõ, lấy trong tay áo ra một hộp gỗ đàn hương và đặt nó lên bàn.

“Cây trầm bằng ngọc bích chạm khắc hoa mẫu đơn này nhìn rất hợp với A Yên, là Phù nha đầu đã lựa nó, nói là muốn tặng cho người, hy vọng sẽ được Hầu gia thịnh sủng nhiều hơn.”

“Nếu như lúc này người có thể thuyết phục Hầu gia tha cho Giang gia chúng ta, thì từ nay về sau Giang gia chính là nương gia của người, xem người giống như cô nương trong phủ. Ngay cả Cầu ma ma ta cũng sẽ trả cho bà ấy giấy bán thân, sắp xếp cho ở một viện tự sạch sẽ hơn, từ nay về sau trên dưới Giang gia, kể cả Phù nhi cũng đều sẽ tôn trọng bà ấy.”

Sở thị nói xong liền mở chiếc hộp ra.

Cây trầm bằng ngọc bích chạm khắc hoa mẫu đơn này vô cùng quý giá. Liên quan đến tiền đồ của Giang gia, Sở thị tuyệt đối sẽ không keo kiệt. Cây trầm này là của hồi môn năm đó của Giang lão phu nhân, sau khi bà ta sinh hạ Thầm ca nhi, lão phu nhân vì vui mừng nên đã thưởng cho cây trầm này.

Bà ta cảm thấy, trước kia A Yên cũng chỉ là một nô tì thân phận thấp

hèn, nào đã có món đồ gì tốt, nên nhìn thấy chiếc trâm này nhất định sẽ thích. Sau đó, bà ta khéo léo nhắc về tình cảm gắn bó với nhau trong những năm qua, để khiến cho nàng cảm động.

Bà ta đâu thể ngờ rằng khi A Yên nhìn thấy nó lại không có mấy may phản ứng nào, chỉ thản nhiên liếc nhìn rồi dời mắt đi, sau đó buông một câu: "Chuyện của Hầu gia, thân phận A Yên thấp hèn như vậy sao dám hỏi đến? Phu nhân đã quá xem trọng ta rồi, thứ lỗi cho A Yên không thể nhận thứ này."

Sở thị không ngờ rằng nàng sẽ từ chối, lại dứt khoát đến mức nói ra mà không hề nghĩ ngợi gì.

Lẽ nào nàng quên nhiều năm qua ở Giang gia được Giang phu nhân và Phù nha đầu đối xử như thế nào rồi sao? Khi trán nàng bị thương, Phù nha đầu đã kêu người mang cho nàng một lọ thuốc tốt. Vì điều này mà khiến hai đại nha hoàn Tử Oanh và Thu Nhận không vui.

Những ân tình này, nàng nữ lòng vút bỏ sao? Chỉ vì Địch thị trong lúc ghen tuông dung tục đã làm ra chút chuyện ngu xuẩn mà nàng có thể thanh thản trở mặt với Giang gia như vậy, hoàn toàn không để ý đến chuyện cũ?

Sở thị vừa xấu hổ vừa tức giận, nhất thời không biết nói gì, chỉ cảm thấy nha hoàn rẻ tiền này thật vong ân phụ nghĩa, trước đó sao không để cho nàng chết đi.

Hơi thở tắc nghẽn lồng ngực, lên xuống không được.

Sở thị đã phải rất cố gắng mới có thể kìm nén được lửa giận trong lòng, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Hôm nay bà ta đã mất công đến, không thể quay về tay không được.

Đừng nói là một chút sắc mặt như vậy, so với tiền đồ Giang gia, thế diện của bà ta có đáng là bao?

Giang gia nếu không còn thì Thầm ca nhi biết phải làm sao? Cứ coi như là vì nhi tử mà không cần mặt mũi gì nữa cũng được.

Bà ta bình tĩnh lại, trên mặt nặn ra vài nụ cười, còn đang định nói thì đã bị Giang Phù cướp lời.

“Thật hay cho một A Yên, ta xưa nay thật sự đã nhìn lầm người, cũng không biết người vô ơn bội nghĩa. Nghĩ lại ngày mà người bị thương ở trán cũng là ở sau lưng đỡ trò quỷ dị, người lại lòng dạ như vậy, đã lừa ta và những người Tử Oanh.”

“Ta nói cho người biết, đừng tưởng bám lấy được Bình Tuyên hầu là có thể cao hơn người khác một bậc. Người quên mất mình đã từng phải thận trọng nhỏ nhẹ trước mặt mẫu thân ta và ta, quên mất mình đã bị tấu tấu bán cho Vạn Xuân phường rồi sao? Người xuất thân ti tiện như vậy, Hầu gia có thể hứng thú với người ngày một ngày hai, còn có thể chiều chuộng người cả đời sao? Lấy sắc hầu người thì có gì đáng để tự đắc? Thật sự cho rằng ta và mẫu thân ta xem trọng người sao?”

Lời của Giang Phù còn chưa nói hết đã bị Sở thị tát cho một cái như trời đánh.

“Làm càn, đồ hỗn trưởng này còn không mau xin lỗi A Yên.”

Sở thị nói xong, lại mang theo mấy phần áy náy xin lỗi A Yên: “Phù nha đầu tính tình hấp tấp, cũng không biết bản thân mình đang nói gì, A Yên tuyệt đối đừng chấp nó, nó không phải cố ý như vậy.”

“Đều là tại nha đầu Thu Nhận kia cả ngày nói năng hồ đồ bậy bạ bên tai, mới khiến cho Phù nhi nói ra những lời này. A Yên người yên tâm, chờ ta trở về nhất định sẽ đem tiện tì kia xử lý.”

Giang Phù ôm mặt không dám tin, nàng ấy giật giật khóe miệng định nói gì đó, liền bị Sở thị hung hăng liếc cho một cái, bèn ngậm

miệng không nói gì thêm nữa.

Một nụ cười hiện ra trên khuôn mặt Sở thị, bà ta lại muốn mở miệng nói chuyện, nhưng chưa kịp nói ra thì A Yên đã nói: “Phu nhân đừng cố gắng nói nữa, chuyện này ta không thể giúp được, phu nhân vẫn nên cùng cô nương quay về đi.”

“Hôm nay tổ mẫu tới, ta muốn nói chuyện riêng với người.”

Lời này chính là đuổi khách, đến lúc này Sở thị thực sự không thể nhẫn nại được nữa, sắc mặt liền trầm xuống, có chút mỉa mai nói: “Cô nương đừng quên, Cầu ma ma vẫn là nô tì của Giang gia chúng ta, nào có chuyện cô nương nói giữ là giữ.”

“Cô nương bám lấy Bình Tuyên hầu xong rồi, lẽ nào còn cho rằng những người xung quanh đều là gà chó lên trời, xoay người làm chủ tử?”

Giọng nói của bà ta vừa dứt, một giọng nói từ phía sau vang lên, Cầu ma ma lên tiếng.

“Chuyến này phu nhân đến đây chẳng phải là vì nhận tội mà là để đả tội sao?”

“Hôm nay lão nô sẽ nói thẳng, nha đầu A Yên này cũng chỉ là đứa trẻ mà nô tì nhặt được ở bên ngoài, gọi nô tì là một tiếng tổ mẫu mà thôi. Phu nhân cũng đừng nghĩ dùng lão bà tử ta làm con bài thay Giang gia cầu xin A Yên.”

“Những chuyện buôn bán làm ăn sau lưng của Giang gia, người ngoài không hề hay biết, nhưng lão nô lại biết không ít, trong tay cũng có rất nhiều bằng chứng. Nếu phu nhân và cô nương còn tiếp tục gây khó dễ cho A Yên, lão nô liền đem nó lên bẩm báo với Hầu gia.”

Chương 30

“Người nói cái gì?” Nhìn Cầu ma ma không hề màng đến tôn ti trật tự nói ra những lời này, sắc mặt Sở thị trở nên tái xanh, đáy mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Cầu ma ma là ma ma bồi phòng của bà ta, thường ngày rất cung kính với bà ta, đây là lần đầu tiên Sở thị nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Cầu ma ma.

Ngay cả trước đây Địch thị bán A Yên, Cầu ma ma cũng chỉ khóc đến ngất xỉu, sau đó bị ồm một trận, đến khi sức khỏe tốt lên lại đến hầu hạ bà ta, trước nay chưa từng nói lời oán hận việc này, nhiều nhất cũng chỉ đau lòng thôi. Thậm chí khi Thầm ca muốn bỏ Địch thị, bà ta còn từng nói với Cầu ma ma rằng Địch thị thật không dễ dàng.

Bà ta cho rằng Cầu ma ma chỉ là một người như vậy, vì thân phận thấp kém nên cả đời chịu rất nhiều đau khổ, nhưng có khổ nữa thì có thể thế nào, không nhẫn nhịn, chẳng lẽ còn có thể nói chủ tử không tốt sao?

Bà ta càng cảm thấy, một nô tỳ thấp kém như Cầu ma ma, bình thường đều sống qua ngày dựa vào thể diện mà bà ta cho, chưa bao giờ nghĩ rằng Cầu ma ma lại ẩn giấu tâm tư độc ác như vậy sau lưng, còn dám giấu những điểm yếu sơ hở của Giang gia.

Nghĩ đến việc này, Sở thị cắn răng mở miệng nói: “Hỗn xược, người chớ ngậm máu phun người tùy tiện vu khống, Giang gia chúng ta đâu phải để người có thể sắp đặt tùy ý!”

Thấy sắc mặt của Sở thị cũng phải tái xanh, khóe miệng Cầu ma ma lộ ra vài phần châm biếm: “Sắp đặt? Những sòng bạc đó, những khoảng cho vay đó, còn có cả những người bị Giang gia đánh chết hoặc đánh gãy tay, phu nhân có dám nói là hoàn toàn không có những chuyện này, là lão nô đang nói láo không?”

“Mặc dù không phải đích thân phu nhân làm những chuyện này, nhưng rất nhiều việc đều là người bên cạnh lão phu nhân, còn có lão cữu gia quý phủ cũng tham gia không ít. Chẳng phải Phu nhân còn từng nói với lão nô rằng, những việc dơ bẩn này người không muốn để Thầm thiếu gia động vào, người muốn Thầm thiếu gia thi khoa cử đi con đường chính đạo sao?”

“Chẳng lẽ Phu nhân cho rằng người của Hoài An đều là kẻ ngốc, Giang gia có thanh danh thế nào, lẽ nào trong lòng phu nhân không biết rõ?”

“Còn cả A Yên, phu nhân luôn miệng nói là có ơn với A Yên, muốn A Yên nhớ kỹ ân tình của Giang gia, nhưng phu nhân còn nhớ chuyện này không, năm nhị cô nương mười tuổi cứ đòi đi hái hoa sen, không cẩn thận ngã xuống nước, lúc ấy nếu không phải A Yên không màng an nguy nhảy xuống cứu người, nhị cô nương làm sao còn có thể sống sót? Vì việc này A Yên còn bị ốm một trận, bảy tám ngày sau mới tỉnh lại, lúc ấy đại phu cũng nói nếu không tỉnh lại thì sẽ không tỉnh lại nữa. A Yên mạng lớn nên mới tự nhật cái mạng về.”

“Cho nên phu nhân chớ nhắc đến ân tình gì. Mặc dù là làm nô tỳ, A Yên cũng thật thà an phận, thận trọng từ lời nói đến việc làm, chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì trái lời nhị cô nương, nhưng ban đầu phu nhân không muốn đưa nhị cô nương cho Châu lão gia, người đầu tiên nghĩ đến là A Yên, đại nãi nãi cũng vậy, nói A Yên xinh đẹp, nếu làm thiếp của Châu lão gia, nói không chừng được Châu lão gia ân sủng, sinh được một đứa con thì Giang gia mới coi là đưa đi đúng người.”

“Phu nhân cho rằng, lão nô không hề biết những chuyện này sao?”

Cầu ma ma đã dồn nén những lời này nhiều năm, lần trước đại nãi nãi Địch thị bán A Yên bà đã muốn nói ra, nhưng bà vẫn nhịn xuống, bà nghĩ đến việc bản thân vẫn phải dựa vào thể diện này để âm thầm tìm A Yên, nên không thể cứ như vậy trở mặt với Giang gia được.

Nhưng hôm nay, bà cũng không muốn nhịn nữa, mặc dù bây giờ khế ước bán thân của bà đang ở Giang gia, nhưng A Yên trở thành thị thiếp của Bình Tuyên Hầu, Châu gia sụp đổ, có lẽ cũng sẽ không có ai nhắc đến chuyện khế ước bán thân nữa. Bà ta sẽ không nhìn người Giang gia mang ân tình chưa từng có ra để ép buộc ức hiếp A Yên.

“Ngươi!” Sở thị đưa tay chỉ vào bà ta, cơ thể loạng choạng, suýt tức đến ngất đi.

Lúc này, A Yên đột nhiên lên tiếng: “Bảo Trân, tiến khách.”

Nghe A Yên nói ra hai chữ này, Sở thị sửng sốt, còn chưa đợi bà ta phản ứng lại đã thấy A Yên đứng dậy, đi đến trước mặt bà ta.

A Yên khẽ cười, cầm chiếc hộp gỗ đàn hương đựng cây trầm điêu khắc hoa mẫu đơn bằng ngọc dương đưa đến trước mặt Sở thị.

“Nói lâu như vậy, có lẽ phu nhân cũng mệt rồi, thứ lỗi cho A Yên không tiễn.”

Lời nói vô cùng thản nhiên, thậm chí khi A Yên nói lời này còn mang theo ý cười, nhưng lại khiến sắc mặt của Sở thị trở nên trắng bệch, thậm chí còn cảm thấy một cảm giác áp bức như có như không.

Giang Phù thấy A Yên dám ăn nói với mẫu thân nhà mình như vậy, lập tức tiến lên nói: “Đồ ti tiện nhà ngươi, đang nói chuyện với ai

vậy hả? Khế ước bán thân của tổ mẫu ngươi còn đang nằm ở Giang gia chúng ta, nếu ngươi ép ta, ta về sẽ bảo tổ mẫu...”

Giang Phù còn chưa nói xong đã nghe thấy A Yên khế cười một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Sợ là cô nương quên đây là nơi nào rồi?”

“Nơi này là biệt viện của Bình Tuyên Hầu, tổ mẫu nói trong tay có chứng cứ muốn tố giác Giang gia, cô nương cho rằng cô nương và phu nhân còn có thể cưỡng ép đưa người đi sao?”

Khi A Yên nói lời này, nàng đứng thẳng lưng, mặt mày bình tĩnh, trong giọng nói có sự kiên định mà trước nay Giang Phù chưa bao giờ thấy trong mắt nàng.

Giang Phù cảm thấy, nữ tử trước mắt này không phải là A Yên đơn thuần nhất gan lúc trước.

Làm sao mà một A Yên không màng tính mạng nhảy xuống hồ cứu nàng ấy lại dám ăn nói với chủ tử của mình như vậy?

A Yên mà nàng ấy biết, trước nay không phải là người không quan tâm tôn ti trật tự.

A Yên của hôm nay, mặc dù cười nhạt, nhưng ý cười cũng chưa từng tới đáy mắt.

Nàng mặc chiếc áo vải màu vàng thêu hoa sơn chi, búi tóc Lưu Vân Kế, trên tóc còn cài cây trâm bạch ngọc điêu khắc tinh xảo, mái tóc dài đen bóng được vấn lên, nhìn không có chút ti tiện nào, ngược lại khiến nhị cô nương và mẫu thân có chút thấp hèn.

Sắc mặt Giang Phù trở nên tái nhợt, cảm thấy lúc này ở trước mặt một nha hoàn ngày xưa như A Yên, người làm chủ tử như nàng ấy ngược lại còn thấp hơn một bậc.

A Yên giống như nhìn thấu tâm tư nàng ấy, cũng không nói tiếp nữa, chỉ ra ý nhìn Bảo Trân một cái, Bảo Trân liền tiến lên nói: “Giang cô nương, Sở phu nhân, mời về cho. Hầu gia Chúng ta nặng quy tắc, nếu sự việc truyền đến tai của Hầu gia, sợ là Giang gia cũng không gánh nổi.”

Mặc dù Sở thị và Giang Phù rất khó chịu, nhưng dù sao trong lòng vẫn có lo lắng, đành phải ra về.

Thấy hai người rời đi, A Yên vội vàng bước lên kéo tổ mẫu ngồi xuống.

“Tổ mẫu.” Nàng vừa lên tiếng, đôi mắt đã đỏ ửng.

Đã qua bao lâu, nàng cho rằng mình nhát gan, hèn nhát, nhưng vừa này thấy tổ mẫu không màng tất cả muốn bảo vệ mình, nàng cảm thấy mình phải đứng lên, không thể để Sở thị và Giang Phù ức hiếp tổ mẫu. Vì bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, tổ mẫu cũng là người quan trọng nhất của nàng.

Nếu hôm nay tổ mẫu trở về Giang gia, không chừng sẽ bị Sở thị hành hạ, nàng tuyệt đối phải giữ tổ mẫu ở lại.

Bây giờ nàng là người của Hầu gia, có lẽ cáo mượn oai hùm một chút cũng có thể dọa được bọn họ.

Cầu ma ma thấy A Yên đỏ khoang mắt, ghen ngào nói không ra lời, trong lòng cũng đau xót, trực tiếp ôm nàng vào lòng.

Bảo Trân rất biết ý lui ra ngoài.

Hồi lâu, A Yên mới ngược đôi mắt ướt át lên: “Tổ mẫu, A Yên rất nhớ người, sau này người ở bên cạnh A Yên được không, chúng ta không bao giờ chia tách nữa.”

Cầu ma ma sững sốt, nói: “Nha đầu gốc nhà con, đừng xa xa xôi,

làm sao tổ mẫu có thể theo con đến kinh thành được. Tuy cả đời tổ mẫu không thành thân, nhưng gốc rễ của tổ mẫu ở Hoài An này, tăng tổ phụ, tăng tổ mẫu của con đều mai táng ở Hoài An, tổ mẫu không đi đâu hết.”

Không đợi A Yên lên tiếng, bà lại lấy ra một miếng ngọc bội phi thúy màu vàng điêu khắc hoa mẫu đơn từ trong tay áo, đặt vào trong tay A Yên.

“Miếng ngọc bội này được đeo trên người con khi ta nhặt được con, lúc đó trên người con mặc xiêm y tôn quý tinh xảo, vừa nhìn là biết con của nhà quyền quý. Cho nên những năm nay tổ mẫu thường xuyên nghĩ, nếu năm đó không nhặt con về, có lẽ người nhà của con sẽ tìm được con, bây giờ con đâu phải làm thiệp cho người ta.”

...

Kinh thành.

Phủ Ngụy Quốc Công.

Một ma ma mặc chiếc áo màu xanh đậm nửa cũ nửa mới, thân hình hơi mập, khuôn mặt khoảng hơn bốn mươi tuổi từ Thùy Hoa Môn đi vào, sắc mặt nghiêm trọng, đợi qua tiền sảnh, lại bước nhanh về phía Thọ An viện nơi ở của lão phu nhân.

Tháng Tư, ngụy tử, triệu phẫn, diêu hoàng được trồng trước viện thi nhau đua nở, đặc biệt là hai khóm “dương phi say rượu” ra hoa màu tím hồng, đầu hoa rủ xuống, cành uốn thon thon, mê hoặc lòng người.

Ma ma chỉ nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt nhìn vào sân viện.

Lúc này, hai nha hoàn đang ngồi may vá ở hành lang thấy bà ta tiến vào, vội buông đồ trong tay xuống, đứng dậy đi lên đón, hạ người cung kính thưa một tiếng: “Diêu ma ma.”

Diêu ma ma gật đầu, thấp giọng hỏi: “Lão phu nhân dậy chưa?”

Nha hoàn đó nói: “Mới dậy được một lúc, đêm qua lão phu nhân lại đau đầu ầm ỉ đến nửa đêm, Ngọc Châu tỷ tỷ định đi mời thái y thì bị lão phu nhân ngăn cản, chỉ bảo phủ y kê thuốc, uống xong rồi ngủ.”

“Sáng nay ngủ dậy, khí sắc của lão phu nhân nhìn có vẻ vẫn không tốt lắm.”

Diêu ma ma ừ một tiếng, lập tức cau chặt mày, trong lòng bà ta đang cân nhắc phải nói chuyện này với lão phu nhân như thế nào.

Từ trước đến nay Lão phu nhân không muốn gặp Hầu gia, nhưng bên ngoài có nhiều tin đồn, bà ta nghe được lại không thể không nói với lão phu nhân.

Diêu ma ma do dự đi vào trong phòng, vừa đi vào đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, mùi này có chút nhức mũi, khiến người ta cũng phải cau mày.

Vòng qua tấm bình phong có hình tư phượng mẫu đơn bằng đá cẩm thạch, thấy lão phu nhân mặc một chiếc áo thêu Đoàn Thợ Văn màu đỏ sẫm ngồi trên sập giường cạnh cửa sổ, Diêu ma ma mới tiến lên phúc thân, thưa một tiếng: “Lão phu nhân.”

Lão phu nhân nhắm mắt, gảy từng viên phật châu phỉ thúy trong tay, nghe giọng nói này, một hồi lâu mới dừng động tác.

“Về rồi à, nghe ngóng được gì rồi? Hẳn mang theo mấy người Hồ Phách ra khỏi kinh thành, đã đi bao nhiêu ngày mà một lá thư cũng không có, ỷ vào mình được Hoàng Thượng phong là Bình Tuyên Hầu, trong mắt càng không có đích mẫu như ta rồi?”

Bà lão này không phải ai khác, chính là lão phu nhân Khẩu thị của phủ Ngụy Quốc Công.

Diêu ma ma nghe lời này, vội nói: “Lão phu nhân hiểu lầm rồi, lão nô nghe được lần này Hầu gia đến Hoài An làm việc cho Hoàng Thượng, nghe nói liên quan đến chuyện tri phủ Hoài An tham ô. Hiện giờ cả nhà tri phủ bị áp giải về kinh thành, có lẽ Hầu gia cũng sắp về rồi.”

Khẩu thị nghe lời này, hừ một tiếng, tức giận nói: “Hắn thật có bản lĩnh, càng ngày càng được Hoàng Thượng coi trọng. Chẳng trách mấy ngày trước ta tiến cung gặp quý phi, quý phi còn bóng gió phê bình.”

“Tri phủ Hoài An, chính là họ hàng bên nhà mẹ của quý phi.”

Chương 31

Khẩu lão phu nhân nói đến lời này, vẻ mặt lại càng không vui.

“Nó chẳng qua chỉ ỷ vào quân công mà được Hoàng Thượng coi trọng, nào ngờ được ân sủng quá mức, đắc tội với người không nên đắc tội, rồi chết lúc nào cũng không biết chừng.”

Điều ma ma cũng không dám tiếp tục đáp lại lời này, nhưng cũng biết trong lòng lão phu nhân đối với thứ tử như Hầu gia đã chán ghét cực điểm. Nhưng nghĩ lại, mặc dù nói là hoàng ân mệnh mông, sau khi lão quốc công gia qua đời đại lão gia đã bình tập tước vị Ngụy quốc công, nhưng trong phủ Quốc Công lại xuất hiện một thứ tử được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên hầu, ở trong kinh thành còn là đệ nhất. Nếu bà ta là lão phu nhân, e là cũng không chịu được, hễ nghĩ tới là như mắc nghẹn ở cổ họng.

Điều ma ma chưa kịp nói gì thì bên ngoài đã có tiếng bước chân truyền tới, ngay sau đó có một nha hoàn hồi bẩm, nói rằng đại cô nãi nãi cùng biểu cô nương tới.

Khẩu lão phu nhân nghe thấy điều này, một nụ cười liền xuất hiện trên khuôn mặt bà ta.

Đối với nữ nhi duy nhất và ngoại tôn nữ của mình, bà ta vừa coi trọng vừa đau lòng.

Năm đó, bà ta cũng đã vừa chọn dòng dõi vừa chọn nhân phẩm rồi mới đem nữ nhi của mình gả đến Thọ Ninh hầu phủ, để khi vào phủ liền được làm hầu phủ đại nãi nãi, nào ngờ được cách đây vài năm,

Thọ Ninh hầu phủ đã đắc tội với Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng nổi giận mà tước đi tước vị. Bàng hiệu hầu phủ bị tháo xuống, phủ đệ cũng bị thu hồi, kéo theo đại nãi nãi cũng bị liên lụy phải theo Tần gia đến sống ở ngõ Cửu An, tuy cũng là trạch viện nhưng cũng không được như trước kia, một đại nãi nãi đã quen được hầu hạ cơm bưng nước rót sao có thể chịu đựng được.

Vậy nên, lão phu nhân vô cùng đau lòng, thường xuyên gọi nữ nhi của mình đến phủ Quốc Công ở, cũng may bây giờ Tần gia kém cỏi hơn họ nên cũng không có ý gì.

Dần dần, đại nãi nãi cũng đến thường xuyên hơn, còn ngoại tôn nữ Tần Nhiêu thì quanh năm sống trong phủ Quốc Công, hàng năm chỉ vào ngày lễ tết mới về Tần gia thỉnh an Tần lão phu nhân.

Đối với điều này, Khẩu thị trước giờ chưa từng cảm thấy có lỗi với Tần gia. Xét cho cùng, nếu không phải có quan hệ thông gia với phủ Ngụy Quốc Công, e là Tần gia sẽ còn tồi tệ hơn bây giờ.

Khẩu lão phu nhân đang nghĩ thì nữ nhi Tạ Vân Tương dẫn theo ngoại tôn nữ Tần Nhiêu đi vào.

Tạ Vân Tương mặc bộ y phục bằng vải bồi màu hồng thêu hoa hải đường, cài hoa mẫu đơn, trên tóc cài nhiều trang sức lộng lẫy, bà ấy chậm rãi tiến đến và mỉm cười, nhưng Khẩu phu nhân nhìn thấy ánh mắt bà ấy lại u sầu.

Không đợi Tạ Vân Tương thỉnh an, Khẩu lão phu nhân đau lòng nói: “Con sao vậy, tối qua ngủ không ngon sao? Quầng thâm mắt dùng phấn cũng không thể che được?”

Tạ Vân Tương lắc đầu: “Không có gì, chỉ là tối qua ngủ hơi trễ.”

Tần Nhiêu ở bên cạnh liền chạy đến trước mặt Khẩu lão phu nhân, chưa kịp nói thì nước mắt đã rơi xuống.

Khẩu lão phu nhân bị cô làm cho giật mình, ôm người vào lòng, nhẹ giọng hỏi: “Ai ức hiếp con, mau nói chuyện cho ngoại tổ mẫu, ta sẽ làm chủ cho con.”

Khẩu lão phu nhân không hỏi thì không sao, càng hỏi Tần Nhiêu càng khóc lớn hơn, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Hôm qua nữ nhi cùng mẫu thân đến Danh Ngọc Các xem trang sức, không ngờ lại gặp Dương Bình Hầu phu nhân Lục thị, Lục thị nói những lời kỳ quái, còn cho rằng con và mẫu thân đã cố tình nghe ngóng việc bà ta đến Danh Ngọc Các như muốn dính líu đến Dương Bình Hầu phủ.”

“Người không biết đâu, ngay cả ma ma và nha hoàn bên cạnh Lục thị cũng nhìn mẫu thân và con với ánh mắt khinh thường. Mẫu thân bị làm cho tức giận, tối qua lại quay về Tần gia âm ỉ với phụ thân, suốt cả đêm đều không ngủ.”

“Ngoại tổ mẫu, bọn họ ức hiếp người quá đáng mà. Nếu Nhiêu nhi còn tiếp tục bị người khác chê cười như vậy thì thà chết đi còn hơn.”

Tần Nhiêu vừa nói nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nghe xong, mặt Khẩu lão phu nhân đột nhiên xám xịt: “Khá lắm Lục gia, năm đó thấy Tần gia hoạch tội mà hủy hôn với Nhiêu nhi thì cũng thôi đi, bây giờ còn dám ức hiếp nó, thật không coi Ngụy quốc công gia ta ra gì.”

Nhìn thấy mẫu thân tức giận, Tạ Vân Tương hai mắt cũng rưng rưng, giọng nói nghẹn ngào nức nở: “Đều là do Nhiêu nhi số mệnh không tốt, vốn dĩ có một mối nhân duyên môn đăng hộ đối, nhưng Tần gia lại bị Hoàng Thượng tước vị. Mấy năm nay mặc dù người đã đưa Nhiêu nhi đến phủ Quốc Công ở, chi phí ăn mặc cũng rất nhiều mà người ngoài vẫn coi thường, thậm chí ngay cả hạ nhân trong phủ cũng có người bàn tán sau lưng rằng Nhiêu nhi chẳng qua chỉ là ngoại tôn nữ của người, lại ở lâu trong phủ Quốc Công, ăn uống đều là Tạ gia...”

Tạ Vân Tương còn chưa nói xong, Khẩu lão phu nhân đã lạnh mặt nói: “Còn có người dám nói như vậy? Chuyện xảy ra khi nào, sao không nói cho ta sớm.”

Tạ Vân Tương nghe xong khẽ thở dài, có chút buồn bã nói: “Nữ nhi không muốn mầu thân vì chuyện này mà hao tâm tổn trí, hơn nữa, những gì bọn họ nói cũng không hề sai. Những năm nay là con và Nhiêu nhi không biết thân biết phận đã đến đây quấy rầy, trong mắt một số người còn chẳng bằng những kẻ nghèo hèn đến cửa xin tiền...” Đôi mắt của Tạ Vân Tương đỏ hoe, không thể nói ra.

“Đừng nghe bọn họ nói bậy bạ, con là nữ nhi của ta, còn Nhiêu nhi là ngoại tôn nữ của ta. Dù cả đời có sống ở phủ Quốc Công đi nữa, ta xem ai dám bắt kính.”

Lông mi Tạ Vân Tương khẽ run lên, người không khỏi co lại, như thể bị cơn tức giận của Khẩu lão phu nhân làm cho sốc.

Nhìn thấy dáng vẻ của bà ấy như vậy, lão phu nhân không khỏi thương con, khi tiếp tục nói, giọng điệu cũng dịu hơn một chút: “Con yên tâm, có ta ở đây, sau này trong kinh thành có yế hội gì ta cũng sẽ kêu tẩu tẩu con dẫn theo Nhiêu nhi đi, kiểu gì cũng sẽ tìm cho nó một mối hôn sự tốt.”

Tạ Vân Tương gật đầu, nhưng trong giọng nói vẫn có chút băn khoăn lo lắng: “Nhưng Tần gia đã không còn tước vị, những lão phu nhân và phu nhân kia mắt cao hơn đỉnh, liệu họ sẽ nhìn trúng Nhiêu nhi sao?”

“Dù cho có nhìn trúng, có lẽ cũng chỉ vì Nhiêu nhi là ngoại tôn nữ nhi của phủ Quốc Công. Bây giờ còn có người che chở nó nên họ cũng vì nể mặt người vài phần, nhưng nếu có một ngày người...”

Tạ Vân Tương run lên, giống như bị suy nghĩ của chính mình làm cho chấn động, nhạy cảm nhìn về phía Khẩu lão phu nhân, trong mắt có chút áy náy cùng tự trách.

Lão phu nhân sao có thể không đoán được bà ấy đang nghĩ gì, cũng không trách móc, chỉ liếc nhìn Tần Nhiêu trong tay, nhẹ nhàng nói: “Ta nói chuyện riêng với mẫu thân con một chút, con cùng Ngọc Châu đi rửa mặt rồi chải lại tóc. Vừa hay hôm qua ta từ kho phòng chọn ra mấy món đồ trang sức mới, muốn đưa cho con cùng các tỷ muội trong phủ. Con chọn trước đi, nếu thích cái nào thì bảo Ngọc Châu đeo lên cho con, nữ nhi gia phải sửa soạn cho tốt thì tâm trạng mới tốt lên được.”

Tần Nhiêu nghe lời này, vành mắt cũng dần đỏ lên, nhưng vẫn nghe gật đầu nghe lời, đứng dậy khỏi vòng tay lão phu nhân rồi theo đại nha hoàn Ngọc Châu đi.

Khẩu lão phu nhân nhìn hai người ra ngoài, lúc này mới vươn tay kéo Tạ Vân Tương đến ngồi bên cạnh mình, lấy khăn ra cho nữ nhi lau nước mắt.

“Xem con kìa, bao nhiêu tuổi rồi mà còn khiến người ta lo lắng như thế này.” Lão phu nhân nói xong, liếc nhìn bà ấy một cái rồi lại nói: “Con yên tâm, Nhiêu nhi là ngoại tôn nữ duy nhất của ta, ta nhất định sẽ cẩn thận tìm cho nó một mối hôn sự tốt. Gia nghiệp Tạ gia ta hiển hách mấy trăm năm nay, huynh trưởng con lại bình tập tước vị Ngụy Quốc Công, có thể thấy được Hoàng Thượng coi trọng phủ Ngụy Quốc Công của chúng ta như thế nào. Nhiêu nhi có ngoại gia, có cữu cữu như vậy, có cả đồng người muốn nó làm con dâu.”

“Đợi đến ngày đó, ngày Nhiêu nhi xuất giá, người làm ngoại tổ mẫu ta còn có một chút vốn riêng, kiểu gì cũng sẽ để nó nở mày nở mặt, sẽ không để người khác khinh thường. Nói không ngoa, chỉ cần của hồi môn này, Nhiêu nhi sẽ không bị mẹ chồng chèn ép.”

Khẩu lão phu nhân nói xong, vỗ vỗ mu bàn tay Tạ Vân Tương, trấn an tinh thần.

Nghe mẫu thân nói vậy, Tạ Vân Tương cũng chỉ cúi đầu, hai mắt u

ám thâm trầm, thậm chí còn có chút trào phúng. Nhưng khi ngẩng đầu lên, lại đầy cảm kích và thân thiết.

Bà ấy nhẹ nhàng nói: “Đều là do nữ nhi không tốt, nương nói đúng, nữ nhi lớn như vậy rồi mà vẫn phải để người lo lắng, thậm chí hôn sự của Nhiêu nhi cũng cần người đứng ra, là nữ nhi vô dụng.”

Khẩu lão phu nhân nghe lời này lại mỉm cười: “Đứa ngốc này, xem những lời con nói kìa. Ta chỉ có mình con là nữ nhi ruột, cũng chỉ có nha đầu Nhiêu nhi là ngoại tôn nữ, ta không thương các con thì ai thương hả?”

“Lần này con về Tân gia cũng hơn chục ngày rồi, hôm nay đừng về nữa, ở lại phủ nói chuyện với Nhiêu nhi, nó từ nhỏ đã là cô nương tôn quý trong hầu phủ trở thành thân phận như hiện tại, lại bị người ta hủy hôn, trong lòng khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều, con phải thường xuyên an ủi nó, đừng để nó nghĩ nhiều.”

Tạ Vân Tương khịt khịt mũi, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đúng rồi, Nhiêu nhi nói với con mấy ngày nay không nhìn thấy tiểu cữu ở trong phủ, có phải Tam đệ đã đi Tây Bắc rồi không?”

Nghe Tạ Vân Tương nhắc đến thứ tử Tạ Thận Chi, sắc mặt Khẩu lão phu nhân có chút không vui: “Đang yên đang lành nhắc đến nó làm gì, con coi nó là Tam đệ nhưng chưa chắc nó đã nhớ có đích mẫu này, không chừng còn mong lão bà tử này chết sớm đi.”

“Con còn không suy tới, những năm nay nó phong quang trước mặt Hoàng Thượng, đã từng vì người tử như con mà làm được chuyện gì chưa? Nếu như nó có thể trước mặt Hoàng Thượng mà cầu xin cho Tân gia, để Hoàng Thượng ban tước vị Thọ Ninh hầu cho Tân gia, thì con và Nhiêu nhi hà gì phải khổ sở như thế này.”

Nếu trước đây Tạ Vân Tương nghe lời này, nhất định sẽ theo Khẩu lão phu nhân nói về những lỗi lầm khác nhau của Tạ Thận Chi, nhưng hôm nay, khi nghe Khẩu lão phu nhân nói bà ta lại đáp: “Tam

đệ được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên hầu, năm trước mới từ Tây Bắc trở về, nghĩ là Hoàng Thượng phái đi làm việc khác, quá mức bận rộn mới không kịp thỉnh an người, người cũng đừng trách đệ ấy.”

“Còn về chuyện Tần gia, Tam đệ là quân thần cũng không tiện mở lời, con cũng không trách móc gì.”

Khẩu lão phu nhân biết rõ tính tình nữ nhi của mình, trước giờ cũng không mấy thân thiết với Tam đệ.

Thế nên khi nghe thấy lời này, bà ta đã sững sờ một lúc, sau đó nhìn về phía nữ nhi của mình.

Tạ Vân Tương khi bị lão phu nhân nhìn đã chậm rãi cúi đầu xuống, thật lâu sau mới cảm thấy có chút bất an: “Những năm nay hôn sự của Tam đệ vẫn một mực kéo dài, trong lòng mẫu thân đã có cách gì chưa?”

Khẩu lão phu nhân là người rất khôn khéo, dù rất cưng chiều nữ nhi của mình, nhưng không phải mọi chuyện đều nghe theo Tạ Vân Tương. Hơn nữa, đang yên đang lành tự nhiên lại quan tâm đến hôn sự của Tạ Thận Chi làm gì?

“Sao hả, có người nói gì trước mặt con sao?”

Tạ Vân Tương nắm chặt khăn tay, run giọng nói: “Là tiểu cô tị của nữ nhi Tần Di, người cũng biết đấy, năm đó vì mang tiếng khắc phụ nên không ai dám lấy, rồi một mực ở lại Tần gia đến bây giờ.”

“Tần gia cũng không khá giả gì, mà thường ngày Tần Di còn thích ngâm thơ, vẽ tranh cũng đều là giấy Trùng Tâm đường, mẫu thân vẫn luôn chiều chuộng, những năm nay dù Tần gia lụi bại nhưng chi phí ăn mặc của Tần Di vẫn không hề thay đổi, của hồi môn của nữ nhi cũng bị nàng ta dùng.”

Khẩu lão phu nhân không ngờ rằng nàng ta lại dám phung phí của hồi môn của nữ nhi nhà mình, sắc mặt liền sa sầm lại, chưa kịp nói thì Tạ Vân Tương đã nắm lấy tay bà ta: “Nữ nhi cảm thấy nếu tam đệ mãi không chịu lấy vợ, chi bằng hãy để cho Tần Di một cơ hội.”

“Sau này Tần Di trở thành Bình Tuyên hầu phu nhân, mặt Tần gia cũng được sáng lên, Nhiêu nhi lại có cô mẫu là Bình Tuyên hầu phu nhân cao quý, tương lai người khác cũng sẽ xem trọng.”

Chương 32

A Yên ngồi trên sập giường, trong tay cầm đọc một quyển thoại bản, hồi lâu vẫn không lật qua được một trang, không biết đang nghĩ đến điều gì, mày khẽ cau lại.

Mỹ nhân cau mày vẫn rất đẹp, khiến Tạ Thận Chi từ ngoài cửa đi vào không khỏi nghĩ đến một câu thơ.

“Người đẹp cuốn bức rèm châu. Mày ngài lặng lẽ khẽ chau mớ màng”.

Tạ Thận Chi hơi dừng bước chân, giơ tay lên cản Bảo Trân đứng bên cạnh A Yên đang định lên tiếng, ngăn lại lời của nàng ta.

Khi A Yên ngửi thấy mùi hương bạch quả quen thuộc mới cảm thấy không đúng, vô thức ngẩng đầu lên.

Lúc nhìn thấy Tạ Thận Chi, đôi mắt nàng mang theo vẻ kinh ngạc, lập tức ngăn người, một lát sau mới buông thoại bản trong tay xuống, từ sập giường đứng lên, phúc thân với Tạ Thận Chi, nói: “Nô tỳ bái kiến Hầu gia.”

Nàng mặc một chiếc áo màu trắng thêu hoa mai, làn da trắng hơn tuyết, trên người vương hương hoa thoang thoảng vừa tắm xong, vì vôi vàng hành lễ nên để lộ ra chiếc cổ trắng nõn mịn màng, bên trên còn có một nốt ruồi nhỏ, càng làm nổi bật làn da trắng nõn và mềm mại của nàng.

Tạ Thận Chi dời ánh mắt khỏi cổ của nàng, ừm một tiếng, mở miệng

hỏi: “Đang nghĩ gì vậy, thất thần hồi lâu cũng không lật trang tiếp theo.”

Nghe thấy lời này, lúc này A Yên mới biết Tạ Thận Chi đã đến đây được một lúc, dáng vẻ vừa nãy của nàng chắc chắn cũng đã rơi vào trong mắt của hắn.

Nàng không dám nói dối, nhất là đối với Tạ Thận Chi nàng lại càng không dám, bèn suy nghĩ rồi trả lời: “Nô tỳ đang nghĩ đến chuyện của tổ mẫu, Bảo Trân tỳ tỳ và nô tỳ nói tổ mẫu trình chứng cứ trong tay cho Hầu gia, hiện giờ Giang lão phu nhân và những người khác tham gia vào việc này đều vào ngục, Giang phủ hỗn loạn, tổ mẫu cũng được Hầu gia phái người đưa về quê.”

“Tuy A Yên biết tổ mẫu không tiện cùng A Yên vào kinh, nhưng trong lòng vẫn vô cùng không nỡ xa tổ mẫu, cũng sợ sau này tổ mẫu chỉ có một mình, tuổi đã cao bị người ta ức hiếp.”

Tạ Thận Chi nghe thấy lời này, lại nói: “Việc này có là gì, chờ nàng theo bản hầu rời đi, cứ gọi tổ mẫu đến biệt viện này làm việc, trong biệt viện cũng có mấy ma ma, sẽ không cô quạnh.”

A Yên chưa từng nghĩ Tạ Thận Chi sẽ nói lời như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, suy nghĩ rồi lại lắc đầu: “Chuyện này làm sao có thể...”

Nàng còn chưa nói xong đã bị Tạ Thận Chi cắt ngang: “Thực sự không cần?”

A Yên nhìn thẳng vào mắt hắn, cũng không nói ra được lời không cần, nếu tổ mẫu có thể làm việc ở biệt viện này, cũng coi như có được sự che chở của Hầu gia, ở Hoài An chắc chắn sẽ không có ai dám ức hiếp bà, huống chi trong biệt viện này có mấy ma ma, tổ mẫu làm việc cùng bọn họ cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

A Yên không muốn làm phiền Tạ Thận Chi, cũng sợ gây thêm rắc rối

cho hẳn, nhưng nàng chỉ có một tổ mẫu là Cầu ma ma, làm sao có thể vì những lo lắng của nàng mà từ chối chuyện này. Như vậy thì thật không hiểu thuận.

Nghĩ như vậy, A Yên bèn trịnh trọng phúc thân, tạ ơn: “A Yên tạ ơn Hầu gia.”

Nàng suy nghĩ, giọng nói lại dịu dàng thêm mấy phần, mang theo vẻ lấy lòng và cảm kích: “Hầu gia vất vả bên ngoài, nô tỳ pha chén trà cho Hầu gia để Hầu gia nhuận giọng, được không?”

Tạ Thận Chi gật đầu, A Yên liền đi đến gian trà nước, rất nhanh đã bưng chén trà vào.

Ngón tay của nàng trắng nõn thon dài, chén trà xanh ngọc càng làm nổi bật bàn tay trắng tinh như ngọc của nàng, Tạ Thận Chi nhìn một cái, nhẹ giọng nói: “Đặt xuống đi.”

A Yên gật đầu, đặt chén trà lên trên chiếc bàn vuông gỗ đàn hương chạm trổ hoa.

Tạ Thận Chi không vội uống, đưa tay kéo A Yên đến trên đùi mình.

“Trong biệt viện này lấy đâu ra thoại bản?”

Tính tình A Yên ôn hòa, nghe Tạ Thận Chi hỏi bèn lên tiếng giải thích: “Là Bảo Trân tỷ tỷ cho người mang về từ bên ngoài, nói là cho nô tỳ giải buồn. Còn nói đường đến kinh thành cũng phải mất mấy ngày, đọc những thoại bản này sẽ không cảm thấy đường xá xa xôi.”

Tạ Thận Chi nghe xong, suy nghĩ: “Vậy sau này cho Bảo Trân hầu hạ nàng đi, nhưng không cho phép gọi tỷ tỷ nữa. Nàng là người trong phòng của bản hầu, nàng gọi nàng ta là tỷ tỷ, bản hầu gọi nàng ta là gì? Còn nữa, sau này ở trước mặt bản hầu không cần xưng nô tỳ.”

A Yên sững sốt một hồi mới hiểu được ý của Tạ Thận Chi, vội vàng

gật đầu: “Đã biết, thiếp, sau này thiếp thân không gọi như vậy nữa.”

Tạ Thận Chi gật đầu, không tiếp tục chủ đề này nữa.

A Yên ngồi trên đùi hắn, trong lòng dần dần có chút không tự nhiên, tuy nói bọn họ đã làm chuyện thân mật hơn, nhưng khi A Yên đối diện với Tạ Thận Chi, trong lòng vẫn luôn có chút căng thẳng.

Nàng nghiêng người lấy chén trà trên bàn cho Tạ Thận Chi: “Hầu gia, còn không uống, trà sẽ nguội mất.”

Tạ Thận Chi nhìn nàng một lúc lâu mới đưa tay nhận lấy chén trà, sau khi uống hết mới đứng lên đi vào thư phòng ở tiền viện.

Trong lòng A Yên thở dài nhẹ nhõm, đâu ngờ đến buổi tối nàng lại bị Tạ Thận Chi giày vò rất thảm, thảm đến mức buổi sáng ngày hôm sau bị người ta bế lên xe ngựa cũng không hay biết.

Đợi khi nàng tỉnh lại, mới cảm thấy hình như mình không phải ở trong biệt viện quen thuộc, mà đang trên xe ngựa.

Nàng ngồi bật dậy, lại cúi đầu nhìn lên cơ thể mình.

Chỉ thấy hôm nay nàng mặc một chiếc áo màu xanh lục thêu hoa trà, phía dưới là chiếc váy xòe điểm hoa hải đường, trên người thoang thoang mùi thơm mát dễ chịu, không hề có chút cảm giác dính dính nhớp nhớp như tối qua, nếu không phải trên người vẫn rất đau, nàng còn cho rằng chuyện xảy ra tối qua là một giấc mộng.

Hầu gia nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng cũng không biết tiết chế những chuyện này, lại không dễ từ chối, nghĩ lại từng cảnh đêm qua, khuôn mặt của A Yên đỏ dần lên.

“Chủ tử tỉnh rồi sao? Trên người còn chỗ nào khó chịu không?” Bảo Trân thấy A Yên tỉnh lại, dịu dàng hỏi.

A Yên nghe hai chữ “chủ tử” thì có chút không quen, lại nghĩ đến những lời của Tạ Thận Chi nói với nàng hôm qua, có không quen đi nữa cũng đành tập làm quen.

Nàng có chút khó hiểu hỏi: “Sao chúng ta lại ở trên xe ngựa, phải về kinh sao?”

Bảo Trân gật đầu: “Hôm qua Hầu gia đã dặn dò xuống dưới, buổi tối chủ tử bị mệt, sáng sớm không dậy nổi, nô tỳ tắm rửa thay quần áo cho chủ tử, còn bôi thuốc, bây giờ chủ tử còn chỗ nào khó chịu nữa không?”

A Yên nghe lời này, khuôn mặt càng đỏ hơn, nàng lắc đầu: “Không khó chịu, đa tạ Bảo Trân người.”

Nàng vén một góc của rèm xe lên, nhìn xe ngựa đằng trước, nhẹ giọng hỏi: “Hầu gia ở trên chiếc xe ngựa phía trước sao?”

Bảo Trân gật đầu, lại lấy ấm trà bên cạnh rót trà đưa cho A Yên.

“Giọng của chủ tử có chút khàn khàn, uống chén trà nhuận giọng đi.”

Khuôn mặt của A Yên càng nóng bừng, nàng có chút khàn giọng vốn không phải do khát nước, mà là tối hôm qua khóc quá thảm thiết.

Nàng liền lắc đầu, xua đuổi những hình ảnh đó ra khỏi đầu của mình, nhận lấy chén trà uống.

Trong lòng nàng có chút phiền muộn, không ngờ phải đi kinh thành nhanh như vậy.

Trước đó gặp tổ mẫu là lần gặp mặt cuối cùng sao? Sau này nàng đến kinh thành, cách Hoài An đâu chỉ ngàn dặm, sợ là không còn cơ hội gặp tổ mẫu nữa.

Cũng may, Hầu gia nói sắp xếp cho tổ mẫu làm việc trong biệt viện, nếu không, nàng sẽ càng lo lắng.

A Yên uống trà xong, không kìm được lại ngáp một cái.

Bảo Trân nhìn thấy, nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói: “Chủ tử ngủ thêm một lúc đi.”

Tuy A Yên có chút ngượng ngùng, nhưng trong người thực sự khó chịu, nghe lời này nàng bèn nghiêng người dựa trên thảm nhung dày để ngủ, một bình hoa được đặt trên chiếc bàn vuông nhỏ bên cạnh, trong bình cắm mấy cành hoàng ngọc lan đang nở hoa, hương hoa bay đến, A Yên bất giác ngủ thiếp đi.

Hổ Phách và Đại Mạo ngồi trên chiếc xe ngựa đi theo phía sau.

Lúc này sắc mặt của Hổ Phách không tốt, nàng ta đâu thể ngờ lần này Hầu gia vào kinh, lại không cần nàng ta và Đại Mạo hầu hạ bên cạnh.

Đại Mạo thì cũng thôi, Hầu gia luôn cảm thấy có Đại Mạo cũng được mà không có cũng được. Nhưng nàng ta thì khác, nàng ta luôn là người đầu tiên ở cạnh Hầu gia, bây giờ lại bị Hầu gia xa lánh như vậy.

Chắc chắn là A Yên đã nói gì đó ở trước mặt Hầu gia, nếu không, sao Hầu gia lại tuyệt tình như thế.

Vừa nãy khi ra khỏi cửa, trong ánh mắt Thanh Mịch nhìn nàng ta rõ ràng ẩn chứa vẻ đồng cảm, nói chuyện với nàng ta, nàng ta cũng nhận ra có phần thờ ơ và coi thường trong lời nói.

Mặc dù nàng ta tự nói với mình rằng Thanh Mịch không phải người như vậy, nhưng nàng ta không khỏi nghĩ nhiều, cảm thấy chắc chắn là A Yên đã nói bóng gió bên tai Hầu gia.

Dù sao, người có tính tình lạnh lùng như Hầu gia mà cũng bị A Yên dụ dỗ, muốn giữ Cầu ma ma làm việc trong biệt viện.

Mấy năm nay, Hầu gia chưa từng làm chuyện như vậy.

Theo nàng ta thấy, Cầu ma ma làm sao xứng ở lại biệt viện. Huống chi bà ta đã lớn tuổi, có thể làm được việc gì. Hơn nữa bà ta là tổ mẫu của A Yên, người trong biệt viện dám sai bà ta làm gì chứ? Đây đâu phải là đến làm việc, rõ ràng là đến biệt viện để dưỡng lão.

Hầu gia thật sự là bị sắc đẹp mê hoặc tâm trí, ngay cả điều này cũng không nhìn rõ.

Nàng ta đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, nói với Đại Mạo ngồi một bên: "Ta nghe nói, Hầu gia cho Bảo Trân đi hầu hạ A Yên?"

Đại Mạo gật đầu: "Đúng thế, nếu không vừa sáng sớm Bảo Trân tỷ tử đã bận trong bận ngoài làm gì, có thể thấy vô cùng tận tâm."

Nghe lời này, khuôn mặt Hồ Phách tỏ vẻ khinh thường: "Cùng lắm cũng chỉ đến di nương mà thôi, Bảo Trân nàng ta cũng hồ đồ rồi, ở lại bên cạnh hầu hạ Hầu gia tốt biết bao, đại nha hoàn bên cạnh Hầu gia lẽ nào còn không bằng một nha hoàn bên cạnh di nương sao? Cho dù A Yên được sủng ái, chẳng lẽ Hầu gia chúng ta còn có thể sủng ái nàng ta cả đời sao? Đợi sau này nàng ta bị thất sủng, đến lúc đó Bảo Trân lại khóc thôi."

Thường ngày nàng ta quen nói những lời như vậy, Đại Mạo cũng quen rồi, nhưng nghe nàng ta nói Bảo Trân như vậy, trong lòng Đại Mạo vẫn có chút khó chịu.

Mấy ngày nay Đại Mạo cũng cân nhắc, những lời Bảo Trân nói với nàng ta cũng là chỉ điểm cho nàng ta, tốt cho nàng ta.

Không giống như Hồ Phách trước đây, đối tốt với nàng ta, nhưng lợi dụng nàng ta cũng là thật. Thậm chí, đối xử tốt cũng chỉ là tiện tay

bố thí mà thôi.

Cho nên, nàng ta không nhịn được: “A Yên xinh đẹp như vậy, làm sao Hầu gia lại chán nàng ta được? Ta nghe nói tối hôm qua chính viện gọi đưa nước tới mấy lần, có thể thấy Hầu gia thích A Yên thế nào.”

“Cho dù sau này không thích nữa, với tính tình của Hầu gia, chỉ cần A Yên không tự tìm cái chết, Hầu gia vẫn sẽ cho nàng ta thể diện. Bảo Trân tỷ tỷ đi theo nàng ta, chưa chắc không có tiền đồ.”

Chương 33

Đại Mạo do dự một lúc rồi lại nói: “Mà Hồ Phách tử tử, tử quên rồi sao, những ngày này A Yên được nhận ân sủng, nhưng Hầu gia chưa từng ban canh tránh tử.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hồ Phách lập tức thay đổi.

Nàng ta nhất thời sửng sốt, nắm chặt khăn trong tay, hồi lâu mới nói ra một câu, “Hầu gia nào có bận tâm những chuyện này, chúng ta là những người theo bên cạnh Hầu gia cho dù có nghĩ đến cũng không tiện nhắc, đợi hồi kinh rồi, canh tránh tử đó làm sao có thể thiếu được?”

“Nàng ta là người từ Vạn Xuân phường ra, lẽ nào còn nghĩ sẽ sinh trưởng tử cho Hầu gia sao? Cũng không thử nhìn xem mình có xứng hay không!”

Hồ Phách nói xong liền cầm chén trà trên bàn lên uống.

Đại Mạo định nói gì đó, nhưng nhìn thấy thái độ của Hồ Phách như vậy, đành đem những lời định nói nuốt xuống.

Đến chạng vạng tối, xe ngựa dừng chân ở một dịch trạm.

Bảo Trân xuống xe trước, đưa tay cho A Yên vịn đi xuống.

A Yên trời sinh đã đẹp, hôm nay nàng mặc bộ y phục bằng vải bồi màu xanh ngọc thêu hoa sơn trà, cả người càng thêm mảnh mai và thanh tú, làm cho người khác không khỏi động lòng. Khi nàng vừa

bước xuống, xung quanh nháy mắt liên yên lặng, mọi ánh mắt đều hướng về phía nàng.

A Yên đang có chút không được tự nhiên, thấy Tạ Thận Chi nhìn nàng ra hiệu, nàng liền nở một nụ cười rồi đi tới.

Hai người ngồi xuống trước bàn cạnh cửa sổ, Tạ Thận Chi thân phận quý giá, phong thái có loại uy nghiêm, ai cũng biết thân phận của hắn chênh lệch, nên không dám nhìn A Yên bên cạnh.

Nhưng trong đầu ai cũng đang nghĩ nữ tử này là thê thiếp của hắn, đám nam tử cũng cảm thấy ngưỡng mộ cùng ghen tị. Dù sao dung mạo như vậy quả thật là khó gặp.

Vừa ngồi được một lúc thì có người dâng trà nước cùng điểm tâm lên.

Một chỗ như dịch trạm đồ ngon cũng không nhiều, nhưng ở đây điểm tâm lại được làm cực kỳ tinh xảo. Bánh hoa quế làm từ bột gạo nếp và hoa quế, nhìn thôi là đã thấy ngon miệng.

A Yên uống một chút trà, thấy Tạ Thận Chi ngồi im không động chút điểm tâm, liền nghĩ đến kiếp trước, biết là hắn không thích những đồ ngọt này.

Đúng lúc nàng cũng đang đói bụng, đánh liều lấy chút điểm tâm để ăn.

Nàng ăn từng miếng từng miếng nhỏ, không để ý rằng Hồ Phách đang ở cách đó không xa nhìn nàng có chút khinh thường.

A Yên chỉ cảm thấy, nếu như bị đói cơ thể sẽ không thoải mái mà làm ảnh hưởng đến chuyển đi, như vậy sẽ chỉ gây thêm phiền phức cho Hầu gia. Hơn nữa, nàng bây giờ đã là người của Hầu gia, lẽ nào một chút điểm tâm cũng không thể ăn sao? Càng hưởng hồ, nàng biết Tạ Thận Chi tuy lạnh lùng nhưng không phải người tùy tiện gây

khó dễ cho người khác, hành động của nàng như vậy sẽ không khiến Hầu gia phải cảm thấy thô lỗ và mất mặt.

A Yên đang suy nghĩ miên man thì thấy Tạ Thận Chi liếc mình một cái, sau đó đẩy đĩa bánh trước mặt về phía nàng.

A Yên thoáng giật mình, lập tức nở một nụ cười: “Đa tạ công tử.”

Hồ Phách nhìn thấy cảnh này chỉ thấy rất chói mắt. Nàng ta nghiêng rằng nghiêng lợi không khỏi chửi rửa, đồ không biết xấu hổ, dám dụ dỗ Hầu gia trước mặt nhiều người như vậy, đây không phải làm xấu thanh danh của Hầu gia sao.

Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng động và tiếng khóc, Hồ Phách ngược mắt nhìn qua thì thấy mấy người Cẩm Y vệ mặc phi ngư phục đang áp giải phạm nhân.

Nam tử dẫn đầu cũng là người có giao tình với Hầu gia nhà mình, là Cẩm Y vệ tổng chỉ huy sử Bùi Thứ Bùi đại nhân.

Vừa nhìn thấy Bùi Thứ xuống ngựa, Hồ Phách mỉm cười tiến lên phúc thân: “Nô tì thỉnh an đại nhân, cũng thật là trùng hợp, Hầu gia nhà ta cũng đang nghỉ ngơi ở dịch trạm này.”

Đại Mạo nhìn thấy nàng ta hành động như vậy, mồ hôi lạnh trên trán lập tức rơi xuống.

Hồ Phách tỷ tỷ làm sao vậy, cho dù là có nhận ra Bùi đại nhân thì cũng nên hồi bẩm lại với Hầu gia, để Thanh Mạch ra mặt. Nàng ta là một cô nương gia, sao có thể lại gần nói chuyện như vậy, chẳng lẽ bị chuyện của A Yên làm tức đến chập mạch rồi sao?

Tiếng động bên ngoài dịch trạm cũng không nhỏ, Thanh Mạch nhìn thấy cảnh này, hẩn hơi nhú nhú mày, nói với Tạ Thận Chi mấy câu.

Tạ Thận Chi nhìn về phía cửa, thấy Bùi Thứ liền mỉm cười nói: “Vốn

tưởng rằng Bùi đại nhân đã về kinh trước ta, nào ngờ lại đến chậm một bước.”

Nghe vậy, Bùi Thứ tiến về phía Hầu gia một bước, nói: “Cái thân tiểu tử Châu gia kia không dùng được nữa, mới ra khỏi Hoài An đã chết rồi, vừa khóc lóc vừa làm loạn, nếu không phải Hoàng thượng muốn giữ lại mạng người, ta sao có đủ kiên nhẫn mà lễ mễ với bọn chúng.”

A Yên nghe thấy những lời tàn nhẫn này, cơ thể có chút cứng ngắt, miếng điểm tâm đang kẹp trên đầu ngón tay ăn cũng không được, không ăn cũng không xong. Nàng cảm thấy mình ngồi đây lúc này thật không tốt, nghe xong những gì vừa rồi, nàng biết Bùi đại nhân và Hầu gia có quan hệ tốt, nghĩ là nhất định có chuyện muốn nói với Hầu gia.

Nàng ngồi ở đây, một số chuyện sẽ khó mà nói ra.

Còn nữa, Châu gia mà đại nhân nhắc đến là những người của Châu gia đó sao? Cho nên người bên ngoài đang khóc lóc sụt sùi chính là Châu lão phu nhân cùng Chương Thị?

A Yên có chút bất an, bèn đặt miếng điểm tâm trong tay xuống, từ từ đứng dậy, cúi người trước Tạ Thận Chi: “Thiếp thân dùng đủ rồi, sẽ đi qua nói chuyện cùng Bảo Trân.”

Thấy Tạ Thận Chi gật đầu, nàng xoay người bước ra ngoài, lúc đi ngang qua Bùi Thứ, nàng cúi người coi như là hành lễ.

Bùi Thứ liếc nhìn A Yên một cái rồi quay đi, nhưng trong lòng lại rất kinh ngạc, Tạ Thận Chi này chẳng phải trước nay không gần nữ sắc sao? Sao chuyển này đến Hoài An lại nhìn trúng một tiểu mỹ nhân rồi.

Bùi Thứ chỉ nhìn lướt qua, quả thực rất kinh ngạc, ngay cả ở kinh thành cũng hiếm thấy được tuyệt sắc này.

Hóa ra, không phải là không gần nữ sắc mà là quá kén chọn, trước đó không ai có thể lọt vào mắt Hầu gia?

Nghĩ như vậy, Bùi Thứ mang theo ánh mắt chọc ghẹo kéo một chiếc ghế từ bên cạnh sang, ngồi xuống.

Còn chiếc ghế đối diện với Tạ Thận Chi, Bùi Thứ lại cảm thấy ngồi có chút không thoải mái cho lắm.

“Sao hả, không phải là Liễu Hạ Huệ sao? Hại ta ra ngoài đều phải thay huynh giải thích, chuyển này đến Hoài An cuối cùng cũng thông suốt rồi.”

“Nói ta nghe xem, rốt cuộc là cô nương nhà nào vậy?”

Hắn thản nhiên nói ra một câu, Tạ Thận Chi chỉ quay sang nhìn, tuy vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại làm cho Bùi Thứ căng thẳng.

Căng thẳng như vậy? Lẽ nào không phải thật sao?

Hắn mới nghĩ đến đã nghe thấy Tạ Thận Chi đáp: “Là Châu gia đem đến.”

Lúc này, Bùi Thứ còn tưởng mình đang nghe nhầm, Châu phủ? Là Châu phủ mà hắn biết kia sao? Bùi Thứ vô thức hỏi: “Con người Châu Hiến Vinh như vậy mà trong phủ vẫn còn nữ tử thanh bạch ư?”

Mới hỏi xong, liền thấy lời này có chút không ổn. Đã là người Tạ Thận Chi muốn dẫn về kinh, đương nhiên phải là cô nương trong sạch rồi.

Nhưng dù sao điều này cũng làm hắn kinh ngạc, tính tình của Tạ Thận Chi như vậy, lại nhận người của Châu Hiến Vinh dâng tặng, hơn nữa còn thu dùng nàng, dẫn theo về kinh?

Bùi Thứ cảm thấy điều này thực sự không giống với một chuyện gì đó mà Hầu gia có thể làm.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, thấp giọng hỏi: “Lẽ nào huynh cảm thấy ân sủng gây sự chú ý với người khác quá, nên đã học cách tự bôi nhọ chính mình? Không đến mức vậy chứ, trên triều dù gì cũng có tấu chương vạch tội huynh, nhưng Hoàng thượng vẫn để yên, không hề xử tội, thậm chí còn không ra chiếu chỉ. Ta cũng nhìn ra, Hoàng thượng rất tín nhiệm huynh, nếu không khi huynh mới từ Tây Bắc trở về, Hoàng thượng đã vội vàng đem việc Hoài An...”

Với những lời bàn tán xôn xao, Tạ Thận Chi cảm thấy có chút đau đầu, xoa xoa thái dương, nhỏ tiếng nói: “Không có.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Bùi Thứ đầy thâm ý nhìn qua, thật lâu sau mới hỏi một câu: “Cho nên huynh chỉ là đơn thuần động phạm tâm?”

Bàn tay đang nhắc chén trà của Tạ Thận Chi thoáng dừng lại, không thèm để ý tới hắn nữa.

Truyện [Đông Cung Kiều Tước] được Làn Truyện edit và đăng tải duy nhất tại lantruyen.vn.

.....

Bên này, A Yên đứng dậy đi đến bên cạnh Bảo Trân, Bảo Trân vội vàng mang ghế cho nàng, bảo nàng ngồi xuống, đẩy trà và điểm tâm về phía nàng.

Nàng ấy nhẹ nhàng nói: “Vị vừa rồi là Cẩm Y Vệ, tổng chỉ huy sử Bùi Thứ Bùi đại nhân, có quan hệ rất tốt với Hầu gia.”

“Nhưng Bùi đại nhân tính tình không câu nệ tiểu tiết, lại hay trêu ghẹo các nha hoàn, về sau nếu chủ tử có gặp thì vẫn nên tránh mặt đi một chút.”

A Yên gật đầu, đối với nam tử khác, nàng cũng muốn tránh đi.

Nàng vừa cầm chén trà trên lên chưa kịp uống thì bên ngoài lại có một âm thanh lộn xộn khác, xen lẫn tiếng khóc của một người phụ nữ.

Đột nhiên, một nữ tử mặc áo tù nhân liếc nhìn nàng, không hiểu vì lý do gì, bỗng nhiên đẩy những người phía trước lao vào trong dịch trạm, thẳng đến bàn chỗ A Yên.

Bảo Trân vội vàng đứng trước mặt nàng ngăn lại, nữ tử kia la hét chói tai lao bỏ về phía nàng.

“Đồ tiện tỳ nhà ngươi, tất cả đều tại ngươi, nếu không phải cướp mất Hầu gia thì Hầu gia sẽ thích ta, mang ta trở về kinh thành, đời nào ta lại phải rơi vào tình cảnh như bây giờ!”

“Ta đánh chết tiện tỳ ngươi, đem Hầu gia trả lại cho ta!”

A Yên sửng người, nữ tử điên điên khùng khùng này chính là Châu đại cô nương Châu Như?

Nàng mới vừa suy nghĩ như vậy, cơ thể bỗng nhiên bị va đập mạnh, cánh tay đập vào góc bàn phía sau, sắc mặt A Yên tái đi ngay lập tức, nước mắt trào ra.

Hai Cẩm Y vệ tiến vào, kéo Châu Như ra ngoài.

“Chủ tử, người bị thương rồi sao?” Bảo Trân không bảo vệ A Yên tốt, trong lòng nàng ấy cảm thấy rất áy náy.

Không đợi A Yên trả lời, Tạ Thận Chi cũng bị trận ồn ào này gây chú ý.

Tạ Thận Chi tiến đến kéo cánh tay A Yên lên nhìn một chút, phân phó Bảo Trân: “Dẫn chủ tử ngươi lên xe bôi thuốc đi.”

Bảo Trân gật đầu, sau đó dìu A Yên ra khỏi dịch trạm, đi đến xe ngựa.

Cách đó không xa Cẩm y vệ đang giờ roi lên đánh Châu Như, Châu Như bị đánh toàn thân co rúm, mồ hôi nhễ nhại, ánh mắt lại nhìn A Yên đi qua bên này.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà một tiện tỳ được mẩu thân mua về từ Vạn Xuân phường bây giờ lại có thể trở thành người của Bình Tuyên hầu? Mà nàng ta lại bị người khác chà đạp, phải gánh một phần tội này! Rõ ràng tất cả chuyện này đều do A Yên đó mà ra!

Dựa vào cái gì mà mọi thứ của nàng ta đều bị lấy đi, cũng bởi tưởng mạo không xuất chúng sao? Nàng ta ôm hận trong lòng.

Bảo Trân đỡ A Yên lên xe, liếc nhìn Châu Như rồi thu hồi ánh mắt.

Bởi vì sự việc vừa xảy ra nên trong lòng Bảo Trân cảm thấy rất có lỗi, càng tận tâm chăm sóc A Yên.

Cứ như vậy sớm chiều ở chung nhiều ngày, chủ tớ hai người cũng gần gũi hơn rất nhiều, trước mặt Bảo Trân, A Yên không còn vẻ thận trọng như trước nữa, và không còn sợ có điều gì đó không ổn trong hành vi của mình.

Lúc này đã chạng vạng tối, mặt trời lặn từ cửa sổ xe chiếu vào, ánh vàng chiếu vào trên người A Yên, nàng cảm thấy trên người ấm áp, có chút buồn ngủ nên không khỏi ngáp dài một cái.

Vốn dĩ là một hành động thô lỗ, nhưng khi A Yên làm lại không hề cảm thấy thô lỗ chút nào, thậm chí còn mang theo chút lười biếng của mỹ nhân. Dù là Bảo Trân ở kinh thành đã quen nhìn thấy nữ tử xinh đẹp, nhưng nhìn A Yên cũng không khỏi kinh ngạc.

Hèn gì Hầu gia nguyện ý đưa chủ tử về kinh, trên đường đi phá lệ

chăm sóc nàng rất nhiều, bởi vì lo lắng chủ tử là nữ nhi thân thể yếu ớt, tốc độ cũng chậm lại một chút, hiện tại đã đến kinh thành, so với lúc ở Hoài An đi bộ còn lâu hơn ba ngày.

“Chủ tử, đã đến cổng thành rồi, rất nhanh thôi sẽ vào đến quốc công phủ.”

Nghe lời này, bao nhiêu buồn ngủ cũng tan biến, A Yên đột nhiên trở nên căng thẳng.

Chương 34

Bảo Trân thấy chủ tử nhà mình căng thẳng, khẽ cười trấn an: “Chủ tử không cần sợ hãi, Hầu gia chúng ta là Bình Tuyên Hầu do Hoàng Thượng thân phong, từ trước tới nay những người trong phủ không ai dám chọc vào Hầu gia.”

“Cho dù là lão phu nhân, mấy năm nay cũng không quản thúc được Hầu gia chúng ta.”

“Còn về đại phu nhân, nhị phu nhân, đâu có chuyện chị dâu đi quản người trong phòng của em chồng, truyền ra ngoài cũng bị người ta chê cười.”

“Cho nên, chủ tử thật sự không cần quá mức lo lắng.”

A Yên nghe lời này, trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm, nhưng không hoàn toàn thả lỏng. Nàng cũng không phải không hiểu gì, ngay cả Giang gia và Châu gia ở Hoài An cũng có quy tắc nghiêm khắc như vậy, lão phu nhân, phu nhân trong phủ thường nghĩ cách chà đạp người dưới, huống hồ là phủ Ngụy Quốc công tiếng tăm lừng lẫy?

Nàng biết mình thân phận thấp kém, cho dù làm thiếp của Hầu gia, e rằng cũng có người cảm thấy nàng trèo cao, dựa vào khuôn mặt này mê hoặc Hầu gia mới khiến Hầu gia đưa nàng về kinh thành.

Càng đừng nói, nàng còn có tai tiếng xuất thân từ Vạn Xuân phường, nếu chuyện này truyền ra ngoài, A Yên nghĩ thôi đã cảm thấy sợ. Không phải sợ công tử không cần nàng nữa, mà sợ mình gây rắc rối cho công tử, khiến công tử phiền lòng.

Mấy ngày nay, nàng đã gây không ít rắc rối cho công tử, nàng thật sự không muốn gây thêm rắc rối cho công tử.

“Được rồi, cho dù trong lòng chủ tử bất an cũng phải giấu đi, chớ để người khác nhìn ra, cảm thấy chủ tử không phóng khoáng.” Bảo Trân đưa tay chỉnh lại xiêm y cho nàng, lại nhẹ giọng nói: “Người như chúng ta, không đủ tự tin cũng phải giả bộ tự tin, nếu không sẽ khiến người ta cảm thấy mình yếu đuối dễ bị ức hiếp, ai ai cũng có thể dẫm chân lên.”

“Hơn nữa, chủ tử có tốt hay không tốt cũng là người bên cạnh Hầu gia. Chỉ cần người không phạm sai lầm lớn, giữ sự ân sủng này là được. Đợi sau này...” Bảo Trân ngừng một chút, không nói tiếp lời phía sau nữa, mà chuyển chủ đề, nói: “Nô tỳ thấy tóc của chủ tử hơi lỏng, hay là nhân lúc chưa vào thành, nô tỳ chải lại cho chủ tử?”

A Yên gật đầu, Bảo Trân bèn lấy ra một chiếc lược ngà voi từ trong tủ bên cạnh, gỡ châm cài trên đầu nàng xuống, để tóc hoàn toàn buông xuống, rồi chải lại cẩn thận, búi kiểu tóc Lưu Vân Kế, cài trang sức châm ngọc lên tóc.

Đợi khi tất cả được sửa soạn ổn thỏa cũng là lúc tiến vào cửa thành, trên đường dòng người qua lại không ngớt, ngựa xe đông đúc, tiếng rao hàng liên tục truyền vào trong xe.

Chỉ nghe những âm thanh này đã cảm thấy rất náo nhiệt.

A Yên không nhịn được đưa tay vén một góc của rèm xe, nhìn dòng người ồn ào huyên náo trên đường, các cửa hàng được mở bên đường, còn có những hàng rong trên phố với giỏ tre, trong lòng âm thầm cảm khái quả nhiên là kinh thành, sự phồn hoa hưng thịnh cũng không phải nơi nhỏ bé như Hoài An có thể sánh được.

Đoàn xe ngựa đi trên con phố lớn Chu Tước bằng phẳng, qua một hồi lâu mới rẽ vào một con ngõ nhỏ, ngõ nhỏ yên tĩnh vắng vẻ,

nhưng cũng mang đến cảm giác hoa lệ cuốn hút.

“Đây là ngõ Thuận An nơi có phủ Ngự Quốc công của chúng ta.”
Bảo Trân nhẹ giọng nói với A Yên.

A Yên vén một góc của rèm xe lên, nhìn bốn chữ lớn bằng vàng
“Phủ Ngự Quốc Công” màu đỏ thẫm được treo cao trên cổng lớn,
quả nhiên uy nghiêm khí phái.

Bảo Trân lại nói: “Bình thường cổng lớn này sẽ không mở, các chủ tử
trong phủ cũng chỉ ra vào từ cửa ngách bên cạnh.”

A Yên nhìn cửa ngách màu đỏ thẫm một cái, nghĩ thầm cửa ngách
này cũng thật uy nghiêm hiển hách, khiến trong lòng nàng không
khỏi có chút run sợ.

Nàng thấy đằng trước Tạ Thận Chi đã xuống xe ngựa, lập tức đi
thẳng vào trong phủ. Biết phủ Ngự Quốc Công quy tắc nghiêm
ngặt, thân phận mình như vậy có lẽ có sắp xếp khác, không thể
cùng Tạ Thận Chi đi vào phủ Quốc Công.

Cũng may còn có Bảo Trân ở đây, nàng mới không đến nỗi hoang
mang lo sợ, mất đi chừng mực.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau có một bà bà khoảng hơn bốn mươi tuổi
đi ra, phúc thân về phía xe ngựa, nói: “Lão nô thỉnh an cô nương,
nghe nói Hầu gia đưa người về từ Hoài An, mời cô nương xuống xe.”

Bảo Trân nói nhỏ bên tai nàng: “Đây là Triệu ma ma, Hồ Phách là nữ
nhi của Triệu ma ma. Triệu ma ma là nhũ mẫu của Hầu gia, bình
thường các nha hoàn bên cạnh Hầu gia đều do Triệu ma ma quản,
bây giờ chủ tử đến đây, có lẽ cũng do Triệu ma ma sắp xếp.”

“Còn nữa, sau này ở trong phủ chớ gọi công tử, nên gọi một tiếng
Hầu gia mới đúng.”

A Yên ngẩn người, có chút căng thẳng, Bảo Trân vỗ mu bàn tay nàng ra ý trấn an, khi A Yên còn chưa phản ứng lại, Bảo Trân đã vén rèm xe dẫm lên ghế đầu xuống xe ngựa.

Sau đó, Bảo Trân lại đưa tay ra với A Yên.

“Chủ tử, đến phủ rồi, nô tỳ đỡ người xuống.”

A Yên cũng không ngốc, biết lúc này không thể tỏ ra rụt rè cho người ta chê cười, bèn mỉm cười đứng dậy vịn tay của Bảo Trân xuống xe ngựa.

Triệu ma ma thấy nàng xuống xe ngựa, liền nhìn chăm chăm nữ tử mà Hầu gia mang về từ Hoài An này.

Chuyện này không quan trọng, nhưng bà ta lại ngẩn người.

Làn da của nữ tử trắng nõn, lông mày vút dài, một đôi mắt đẹp như nước mùa thu, mặc chiếc áo màu xanh da trời sau cơn mưa thêu hoa sơn chi, ở dưới là váy xòe nếp gấp màu hồng thêu hoa hải đường, bất giác mỉm cười khiến người ta nhìn mà ngẩn ngơ.

Hoài An lại có mỹ nhân như vậy?

Triệu ma ma lấy lại thần hồn, vội phúc thân với A Yên, nói: “Lão nô thỉnh an cô nương.”

A Yên nghiêng người tránh, chỉ nhận nửa phần lễ của bà ta, nàng biết một nơi như phủ Quốc Công, thân phận địa vị của nhũ mẫu của Hầu gia càng có thể diện hơn so với nữ tử mới được Hầu gia đưa về như nàng. Càng hưởng hồ, lần đầu nàng tới, không dám đắc tội với người ta.

Triệu ma ma thấy động tác của nàng, bà ta càng hiện rõ ý cười, bà ta là nhũ mẫu Hầu gia, không phải người nào cũng có thể nhận lễ của bà ta.

Nữ tử của Hầu gia đưa về là một người thông minh.

Cũng phải, nếu không thông minh làm sao có thể trèo cao lên đến Hầu gia, còn khiến Hầu gia quan tâm đưa về kinh thành.

Phải biết rằng, bà ta chứng kiến Hầu gia lớn lên, mấy năm nay Hầu gia không gần nữ sắc, không biết chỗ lão phu nhân đã đưa đến bao nhiêu người, nhưng không ai có thể ở lại.

Vì chuyện này, trong kinh có đồn đại nói Hầu gia không gần nữ sắc sợ là hấn bị đồng tính. Nghe được những lời đồn đại làm hỏng thanh danh của Hầu gia, trong lòng bà ta cũng sốt ruột, hận không thể tự ra giải thích thay cho Hầu gia. Nhưng bà ta cũng chỉ muốn vậy mà thôi, nếu bà ta ra ngoài nói, chẳng phải càng tô càng đen sao? Ngược lại càng khiến những kẻ tiểu nhân thêm đắc ý.

Hiện giờ Hầu gia đưa người về từ Hoài An, cũng coi như là chuyện tốt, ít nhất có thể bịt miệng của những kẻ đó.

Nhưng nay nữ tử này không qua được ải chỗ lão phu nhân, bà ta cũng chỉ có thể gọi một tiếng cô nương, không dám gọi di nương.

“Cô nương theo lão nô vào đi.” Triệu ma ma nói.

A Yên nghe vậy bèn gật đầu đi theo phía sau Triệu ma ma vào cửa ngách.

Vừa vào cửa ngách đi qua tiền sảnh, A Yên mới biết tại sao người bên ngoài nhắc tới phủ Quốc Công lại ngưỡng mộ kiêng sợ như vậy. Chỉ thấy trong phủ đình đài lầu các, rừng cây núi giả, cây cầu khe suối đầy đủ mọi thứ, tiến vào phủ Quốc Công này, giống như đi vào trong một bức tranh sơn thủy quý giá. So với cảnh trí của nơi này, biệt viện mà trước đó nàng ở chỉ là một góc của nơi này, còn Giang phủ, Châu Phủ càng không thể sánh được.

Trong lòng A Yên vô cùng chấn động, cả đoạn đường trầm mặc, không nói một câu.

Cũng may, quy tắc trong phủ nghiêm ngặt, nếu A Yên đường đột nói chuyện, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy mình thấp kém.

Vì thế, cả đoạn đường A Yên im lặng đi theo phía sau Triệu ma ma, đương nhiên trên đường gặp một số nha hoàn bà bà, những người đó nhìn về phía nàng, thấy dung mạo của nàng cũng đều sửng sốt, nhưng rất nhanh kiểm soát lại biểu cảm trên mặt, không cho người khác biết suy nghĩ trong lòng.

Đi qua mấy con đường nhỏ đá cuội, vòng qua mấy cổng tròn, Triệu ma ma mới dừng lại trước một sân viện.

A Yên ngược mắt nhìn, lọt vào mắt là ba chữ “Thế An viện”.

Triệu ma ma giải thích: “Mấy năm trước Hầu gia được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên Hầu, viện này được mở rộng ra nhiều, những người hầu hạ Hầu gia đều ở tại đây, cô nương vào xem sẽ biết.”

A Yên theo vào, đi vào mới biết Thế An viện thực sự rộng rãi, bên trong cũng là đình đài lầu các núi giả nước chảy, bài trí giống như biệt viện ở Hoài An, nhưng diện tích lại bằng năm sáu biệt viện cộng lại, mức độ uy nghiêm lộng lẫy, biệt viện Hoài An tuyệt đối không thể sánh bằng.

“Cô nương theo lão nô vào đi.” Triệu ma ma nói.

A Yên gật đầu rồi đi theo vào, càng đi vào trong cảnh trí càng đẹp, A Yên đi mãi đi mãi, ngắm cảnh sắc khiến người ta vui vẻ, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Triệu ma ma dẫn A Yên dừng ở trước một sân viện.

“Đây là Thanh Đại viện, cô nương ở đây đi. Cô nương đi đường mệt nhọc, lão nô không quấy rầy cô nương nữa, cho Bảo Trân cô nương hầu hạ cô nương thì tốt hơn.”

“Làm phiền ma ma dẫn đường rồi.” A Yên khẽ cười, nói lời cảm ơn.

Triệu ma ma cười nói: “Cô nương khách sáo rồi.” Nói xong liền phúc thân lui xuống.

Thấy Triệu ma ma rời đi, Bảo Trân mới cười nói: “Thanh Đại viện này thanh nhã khác biệt, cô nương ở đây vừa hay.”

Trong lúc nói chuyện, hai chủ tớ vừa bước vào trong.

A Yên ngắm cảnh trí bên trong, quả nhiên giống như Bảo Trân nói, tao nhã yên tĩnh, ven tường trồng hai khóm hoa hải đường Tây phủ đang độ nở hoa, nhìn từ xa đã cảm thấy xinh đẹp động lòng người.

“Chủ tử, chúng ta vào trong thôi, đi cả đoạn đường chủ tử cũng đã mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Bảo Trân nói.

A Yên cười gật đầu, nhắc chân đi vào trong phòng.

...

A Yên mới theo Triệu ma ma vào trong phủ không bao lâu, tin tức đã truyền khắp cả phủ Ngụy Quốc Công.

Mọi người đều chấn hãi, dù sao nhiều năm nay Hầu gia cũng không gần nữ sắc, ngay cả đám người Hồ Phách Bảo Trân hầu hạ bên cạnh, đến bây giờ vẫn là cô nương trong trắng.

Sao Hầu gia đến Hoài An một chuyến đã dẫn theo nữ tử trở về?

Lẽ nào, Hoài An núi sông tươi đẹp, nữ tử được sinh ra người ngoài cũng không sánh bằng?

Sự việc truyền đến chỗ lão phu nhân Khẩu thị, Khẩu thị nghe xong lập tức lạnh mặt, nói với vẻ chế giễu: “Ta chỉ nghĩ hắn thay Hoàng Thượng làm việc, thì ra là bị mỹ nhân cuốn lấy chân nên mới ở Hoài An lâu như vậy. Ta thật muốn xem xem, rốt cuộc mỹ nhân này thế nào mà lại có bản lĩnh quyến rũ mê hoặc như vậy!”

Lúc này, Tạ Vân Tương ở trong phòng nghe thấy lời này thì lập tức sửng sốt, nhưng mở miệng lại nói: “Tam đệ hiếm khi để ý đến nữ tử, mẫu thân nên mừng thay hắn mới phải, sao lại tức giận rồi?”

“Nữ nhi cũng muốn xem thử, rốt cuộc là mỹ nhân thế nào mới có thể khiến Tam đệ đưa về kinh thành, mẫu thân cũng đừng khiến người ta sợ hãi.”

Chương 35

Nghe nữ nhi nói vậy, Khẩu lão phu nhân muốn cho người gọi A Yên đến.

Bà ta chưa kịp nói thì bên ngoài đã truyền tới tiếng bước chân, là đại phu nhân Thích thị và nhị phu nhân Phương thị.

Hai người lần lượt đi vào, cúi người thỉnh an lão phu nhân.

Khi nghe lão phu nhân nói sẽ cho người gọi nữ nhân mà Tạ Thận Chi mang về, đại phu nhân Thích thị có chút sửng sốt, sau đó liếc nhìn Tạ Vân Tương đang ngồi ở đó, rồi quay ra nói với Khẩu lão phu nhân: “Nàng ta có thân phận gì, đáng để lão phu nhân người đích thân gặp mặt?”

“Hơn nữa vị đó vừa đi một chặng đường xa mệt mỏi bặm bụi, bây giờ đã vội vàng gọi đến chẳng phải sẽ xúc phạm đến người sao? Dù là có muốn gặp mặt đi nữa thì hôm nay cũng không nên. Người sốt ruột gọi nàng ta đến như vậy, người ngoài không biết lại tưởng rằng lão phu nhân coi trọng nàng ta rất nhiều.”

“Hơn nữa, một cô nương đến từ nơi nhỏ bé như Hoài An có thể hiểu được những quy tắc gì? Dù cho có ở lại phủ Quốc Công ta thì cũng phải gọi ma ma đến dạy bảo quy tắc.”

Lời lão phu nhân cũng chỉ là câu nói lúc tức giận, nghe Thích thị nói vậy bà ta liền gật đầu: “Vậy thôi, chuyện này người nhớ kỹ, kêu ma ma dạy dỗ nàng ta quy củ, để sau này không làm mất thể diện của phủ ta.”

“Vâng, con nhớ rồi.” Đại phu nhân đáp.

Tạ Vân Tương ngồi đó, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười, nhưng trong mắt lại có chút không vui.

Đại tẩu thật là nhiều quy tắc, mẫu thân muốn gặp A Yên đó thì kêu người gọi đến là được rồi, sao phải nói nhiều như vậy chứ. Lẽ nào những lời mà người ở phủ Quốc Công nói ra đều đúng, ngay đến cả mẫu thân cũng phải nghe theo?

Hơn nữa, vừa rồi mẫu thân cũng nói muốn gặp thử A Yên đó xem thế nào, mà đại tẩu lại nói như vậy, chẳng khác nào đang tát vào mặt mẫu thân trước mặt đám nha hoàn kia?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng Tạ Vân Tương cũng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại là cười nói: “Vẫn là đại tẩu suy nghĩ chu toàn, đổi lại nếu là ta thì chỉ muốn gặp thử mỹ nhân mà tam đệ mang từ Hoài An về.”

Nghe vậy, Thích thị cũng nở nụ cười: “Dù sao cũng đã vào phủ rồi, còn nhiều cơ hội gặp. Trừ khi tam đệ cố ý giữ kín, không muốn đưa người đến cho chúng ta gặp.”

Vừa nói ra những lời này, tất cả nha hoàn trong phòng đều bật cười, ngay cả Khẩu lão phu nhân cũng nở nụ cười trên mặt, không còn trầm ngâm như trước nữa.

Nhị phu nhân Phương thị nhìn màn kịch này mà trong lòng chua xót, bà ấy là cô nương thứ của Phương gia, gả đến phủ Ngụy Quốc Công làm nhị phu nhân vốn đã thấp kém hơn, lại bởi chỉ có một nữ nhi nên lão phu nhân lại càng có vài phần bất mãn với bà ấy, nửa tháng trước lại đưa đại nha hoàn Khởi Nguyệt tới, vì chuyện này bà ấy cảm thấy rất mất mặt, cũng cảm thấy có nhiều chuyện không nên can thiệp, chỉ nghe thôi là được rồi.

Kỳ thực bà ấy thấy, tiểu thúc tử đã được Hoàng thượng phong Bình Tuyên hầu, không phải chỉ là mang về một nữ tử thôi sao, có gì mà hiểm lạ. Những năm này lão phu nhân không ưa gì tiểu thúc, Thích thị đã quen với việc nhìn sắc mặt để gây chia rẽ, nhưng bà ta không nghĩ thử xem, tiểu thúc cũng sẽ không sống trong phủ Quốc Công này cả đời, vậy đắ tội với ai đó thì có ích lợi gì? Đáng vì chút vui thích của lão phu nhân mà làm loại chuyện này sao? Bây giờ tiểu thúc được Hoàng Thượng tin cậy và trọng dụng như vậy, không chừng sau này còn gặp vận may, khách sáo gì mà phải nhún nhường chịu sỉ nhục, đúng là không biết đại tiểu thông minh hay đang hồ đồ nữa.

Lúc Phương thị đang lăm bắm trong đầu thì có tiếng nha hoàn bên ngoài hồi bẩm, nói rằng Hầu gia đến thỉnh an lão phu nhân.

Nhất thời, nụ cười trên mặt mọi người đột ngột dừng lại, bầu không khí trong phòng trở nên có chút lúng túng.

Ý cười trên khuôn mặt Khấu lão phu nhân hơi nhạt đi, bà ta nói “Gọi hẳn vào đi.”

Nha hoàn đó vâng một tiếng, xoay người đi ra ngoài, chốc lát liền nhìn thấy Tạ Thận Chi từ cửa đi vào.

Hôm nay Hầu gia mặc cẩm y màu xanh lá trúc, tóc búi ngọc quan, lông mày như liễu, thân như ngọc thụ, cả người toát lên vẻ uy nghiêm.

Không thể không nói, bây giờ phủ Ngự Quốc Công còn có hai vị lão gia, thậm chí ở dưới còn có mấy vị thiếu gia, tất thấy dung mạo đều rất bình thường, khí chất còn kém xa Tạ Thận Chi.

Cũng chính vì điều này mà Khấu lão phu nhân đã chán ghét vị thứ tử này từ nhỏ. Chứng kiến Hầu gia lớn lên từng ngày và được lão gia yêu thương, quý trọng, trong lòng Khấu lão phu nhân khó chịu vô cùng, không thể không suy nghĩ đến việc giết chết đứa con của

ngoại thất này.

Người trong phủ đều thì thầm to nhỏ với nhau rằng Tạ Thận Chi một chút cũng không giống lão Hầu gia hành quân đánh trận.

Nhưng lão phu nhân không chỉ một lần cảm thấy, không chừng Tạ Thận Chi không phải con cháu nhà họ Tạ, mà có thể là do ngoại thất bỉ ổi kia đã dùng thủ đoạn để lừa dối phu quân mình.

Năm đó khi lão Hầu gia còn tại thế, bà ta đã tung ra một tin đồn, khiến trong phủ dị nghị ầm ĩ về thứ tử này. Nhưng đã làm cho lão Hầu gia tức giận, một gậy mà đập chết mấy nô tài nhiều chuyện, về sau cũng không ai dám nhắc đến.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy thứ tử này, trong lòng bà ta lại cảm thấy tức giận bất bình, nhất là khi hắn được phong làm Bình Tuyên hầu, bà ta càng không thấy được sự cao quý và uy nghiêm của hắn.

Có điều cũng chỉ là một thứ tử mà thôi, cho dù là Bình Tuyên hầu thì cũng nên an phận đi, nhưng một hai lại nhúng tay vào chuyện trong cung, sợ rằng người ta không biết hắn được Hoàng thượng coi trọng.

Thứ tử của bà ta được Hoàng thượng coi trọng như vậy, nhưng người ngoài đâu biết sau lưng đã cười chê đích mẫu như bà ta như thế nào.

Nói dễ nghe thì là đích mẫu như bà ta không thể áp chế được thứ tử, còn khó nghe hơn thì chính là bà ta sinh ra hai người con trai, Ngụy quốc công của hiện tại cùng nhị lão gia trong phủ đều không thể so sánh với thứ tử của thê thiếp bên ngoài.

Như vậy làm sao bà ta có thể chào đón?

“Thận Chi thỉnh an lão phu nhân.” Tạ Thận Chi lên tiếng nói.

Thần sắc của hắn lạnh lùng, trong giọng nói ẩn chứa chút xa cách không thể che giấu.

Thích thị và Phương thị cũng đã quen cách mà tiểu thúc và lão phu nhân sống chung với nhau, vì vậy không có gì ngạc nhiên khi nghe thấy điều này.

Khẩu lão phu nhân cau mày, giọng nói châm biếm, “Hiếm khi người còn nhớ đến đích mẫu này, nhớ cánh cửa viện tự này mở ra hướng nào.”

Những lời nói châm chọc lẽ ra phải làm cho người ta khó xử và xấu hổ, nhưng Tạ Thận Chi lại thờ ơ nói: “Nếu người không có việc gì khác, Thận Chi xin cáo lui.”

Khẩu lão phu nhân mắc nghẹn một hơi, sắc mặt lập tức tệ đi, trầm giọng nói: “Sao hả, bộ có chuyện gì quan trọng đến nỗi một khắc cũng không thể chậm trễ? Hay là nói, đến thỉnh an đích mẫu này là do người miễn cưỡng làm? Nếu như người không muốn đến, không ai bắt người phải đến.”

“Hơn nữa, ta nghe nói người đem một nữ tử từ Hoài An về, còn sắp xếp cho nàng ta ở trong phủ? Sao hả, có người không đâu đến phủ, lẽ nào không nên phái người đến nói với ta một tiếng sao? Hay là bây giờ người được Hoàng thượng coi trọng, thì một chút cũng không coi đích mẫu ta ra gì?”

Mọi người vốn tưởng rằng Tạ Thận Chi sẽ yên lặng khi nghe lời này, thế nhưng hắn lại nhướng mày, cười nhẹ một tiếng rồi nói: “Nếu lão phu nhân cảm thấy không thanh tịnh sạch sẽ, Thận Chi có thể chuyển đến Bình Tuyên hầu phủ.”

Lời này vừa dứt, sắc mặt Khẩu lão phu nhân xám xịt lại, cầm chén trà trên bàn ném về hướng Tạ Thận Chi.

Tạ Thận Chi nghiêng người sang một bên né tránh, thiếu chút nữa

là va vào người.

Nhưng ngay cả như vậy, Tạ Thận Chi vẫn đưa tay ra phủi quần áo của mình.

“Người! Người dám...” Lão phu nhân chỉ tay vào Tạ Thận Chi, nửa ngày không nói nên câu.

Lúc này, Tạ Vân Tương đột nhiên nói: “Mẫu thân đừng nóng giận, tam đệ thẳng tính, không giống với cô nương gia nhà chúng ta, đệ ấy từ nhỏ đã như vậy, người cũng không phải không biết, tại sao phải tức giận.”

“Hơn nữa, tam đệ giờ đã là hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng, không còn là một đứa trẻ nữa, nói chuyện hành động dù sao cũng có chừng mực. Đệ ấy đã đưa cô nương A Yên kia về sắp xếp ở trong phủ, thiết nghĩ cô nương đó cũng không tồi.”

“Người không phải rất sốt ruột về hôn sự của đệ ấy sao? Trong kinh thành này, nhân gia phú quý nào mà chẳng có thông phòng thể thiếp, nếu người lo lắng thì cẩn thận chọn cho đệ ấy một cô nương tài đức vẹn toàn, hiền lương thực đức là được.”

Tạ Vân Tương nói xong, liền tiến đến ngồi cạnh Khẩu lão phu nhân, giật giật gấu áo bà ta.

Khẩu lão phu nhân biết bà ấy cố ý để Tần Di giả cho Tạ Thận Chi, trước giờ lão phu nhân luôn thương yêu đứa con gái này, nhưng chuyện này đến cùng vẫn không thể cho bà ấy mặt mũi được, thế là bèn nói với Tạ Thận Chi: “Được rồi, không có chuyện gì nữa, người lui trước đi.”

Tạ Thận Chi thản nhiên đáp lại một tiếng rồi quay người rời đi.

Khẩu lão phu nhân vô cùng tức giận, nhìn những người trong phòng cũng cảm thấy khó chịu, nên xua tay nói: “Ta mệt rồi, các người lui

xuống hết đi, Tương nhi ở lại đây.”

Đại phu nhân Thích thị và nhị phu nhân Phương thị nghe lời, đứng dậy cúi người rồi cáo lui.

Đợi ra đến ngoài viện tự, Thích thị mang theo mấy phần oán trách nói: “Tam đệ thật là không hiểu quy tắc, lão phu nhân đã lớn tuổi như vậy rồi, hẳn cũng không có hiểu một chút, chỉ biết làm cho người tức giận.”

Phương thị cười liếc mắt nhìn bà ta, Thích thị có chút không thoải mái trước ánh mắt này, bèn hỏi ra tiếng: “Đang yên đang lành đệ muội nhìn ta như vậy làm gì, ta nói có chỗ nào không đúng sao? Là tam đệ không hiểu thuận, chẳng lẽ còn không cho phép người ta nói?”

Phương thị không tiếp lời này, nhưng thay vào đó lại nói, “Vừa rồi đại cô nãi nãi thay tam đệ cầu tình, thật là mặt trời mọc đằng tây mà. Mấy năm nay đâu có thấy bà ấy chào đón thứ đệ của mình.”

“Đại cô nãi nãi của chúng ta nhìn thì có vẻ mềm yếu vô hại, nhưng lại là người rất khôn khéo, ta chính là thắc mắc, tam đệ có gì mà để bà ấy phải lo nghĩ vậy?”

Thấy Thích thị đang nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu, Phương thị đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy ai, bà ấy mới hạ giọng nói: “Ta nghe nói đại nãi nãi của chúng ta muốn để cho tiểu cô tử của Tần gia gả cho Tạ Thận Chi. Nói không chừng về sau, Tần gia là muốn cái vị trí Bình Tuyên hầu phu nhân.”

Thích thị mở to mắt, trong mắt hiện lên một chút hoài nghi. Tiểu cô tử của Tần gia Tần Di? Không phải là bà ta không coi trọng Tần gia, mà là bây giờ Tạ Thận Chi được Hoàng thượng coi trọng phong Bình Tuyên hầu, phu nhân của hẳn sao có thể là người của Tần gia đã bị Hoàng thượng phế truất được? Nói khó nghe thì Tần Di kia là nữ nhi của tội thần.

Tuy Tạ Vân Tương cũng hay vì lấy lòng lão phu nhân mà nói Tạ Thận Chi chỉ là thứ tử bên ngoài, nhưng làm sao bà ấy có thể không hiểu rằng đó chính là Bình Tuyên hầu được Hoàng thượng đích thân phong tặng. Tiểu cô tử như bà ấy cũng thật ảo tưởng, mình và nữ nhi ngày nào cũng ở trong phủ thì cũng thôi đi, còn muốn thay người khác mưu tính đoạt tiền đồ. Cũng không hề nghĩ tới, bây giờ Tần gia ở cái kinh thành này thì có địa vị gì?

Phương thị từ từ đảo mắt rồi lại tiếp tục nói: “Vị nãi nãi này của chúng ta vì tiểu cô tử nhà chồng mà lao tâm khổ tứ như vậy, thiết nghĩ nếu là chuyện của con gái mình chắc càng tốn tâm tư hơn, đại tẩu cũng nên đề phòng một chút, đừng để đến lúc Tần gia có một Bình Tuyên hầu phu nhân, rồi lại thế tử phu nhân.”

Phương thị nói xong liền quay người rời đi.

Thích thị nhìn bóng lưng của bà ấy, thật lâu mới nói ra một câu: “Dựa vào nàng ta cũng xứng nghĩ đến Hoài ca nhi của ta sao?”

—

Thứ tử: con của vợ lẽ, con của vợ kế.

Tiểu cô tử: em gái của chồng, cô em chồng.

Chương 36

Chương bị lỗi, cập nhật sau!

Chương 37

Chương bị lỗi, cập nhật sau!

Chương 38

Chương bị lỗi, cập nhật sau!

Chương 39

Chương bị lỗi, cập nhật sau!

Chương 40

Chương bị lỗi, cập nhật sau!

Chương 41

Vì chuyện của Ngụy Quốc Công và vũ nữ giáo phường ti Tiết thị, mà trên dưới phủ Ngụy Quốc Công đều không còn để mắt tới Thanh Đại viện nữa. Cho nên, mấy ngày hôm nay cuộc sống của A Yên rất thoải mái tự tại.

Những bông hoa mộc lan màu tím nhạt trồng trong sân vừa hay đua nở, hương hoa thoang thoảng trong không khí khiến A Yên cảm thấy trong lòng thanh thản dễ chịu hơn rất nhiều.

“Chủ tử, đây là bánh hoa mai mà Triệu ma ma đã sai người đem tới, chủ tử có muốn nếm thử không?” Bảo Trân mang một chiếc hộp đến, lấy đĩa bánh ra, cong cong khóe môi nhìn A Yên.

A Yên sửng sờ, Triệu ma ma? Đó không phải là tổ mẫu của Hồ Phách sao? Tại sao đang yên đang lành lại đem bánh đến cho nàng?

Thấy vẻ kinh ngạc trong mắt chủ tử, Bảo Trân lên tiếng giải thích: “Triệu ma ma sai người mang tới, nói là biết được ở Hoài An Hồ Phách đã bất kính với chủ tử, muốn mang đến để bù đắp cho người, mong rằng người chớ trách tội.”

A Yên nhú mày, lúc ở Hoài An Hồ Phách quả thực là không thích nàng, có thể khi đó thân phận nàng hèn mọn, nàng ta nói ra những lời không dễ nghe nhưng cũng không coi là bất kính, Triệu ma ma đặc biệt lấy cái này đến tạ tội, ngược lại khiến nàng cảm thấy có chút không hiểu.

“Chẳng phải Triệu ma ma là nhũ mẫu của Hầu gia sao? Ngày đó lúc

bước vào phủ chạm mặt nhau, không hề cảm giác được lại có tính cách như vậy. Ta còn cho rằng ma ma sẽ vì Hồ Phách mà gây khó dễ với mình.”

Bảo Trân nghe xong lại cười lên một tiếng: “Chủ tử thấy Hồ Phách có tính cách đó, nên cho rằng người dưỡng dạy ra một đứa cháu gái như vậy cũng là người rất lợi hại đúng không? Nhưng nô tỳ đã ở trong phủ nhiều năm nên rất hiểu Triệu ma ma, bà ấy là người rất hiểu phép tắc, xưa nay chưa từng lấy quá khứ là nhũ mẫu của Hầu gia mà cậy thế lên mặt vô phép tắc. Bà ấy không những không làm điều này mà còn tuân theo các quy tắc trong mọi việc, ngay cả trước mặt Hầu gia cũng không bao giờ nói một lời không nên nói.”

“Cũng bởi vì điều này mà Hầu gia và người của Thế An viện chúng ta cũng phần nào xem trọng bà ấy. Chính vì Hồ Phách là cháu gái của Triệu ma ma nên người ngoài không dám tùy tiện đắc tội, vì vậy những năm gần đây Hồ Phách cũng quá đề cao bản thân mà quên mất thân phận của mình.”

“Lần này Triệu ma ma dù không tự mình tới mà sai người đưa tới, cũng không phải là coi thường chủ tử. Bà ấy chỉ là nghĩ nếu tự mình tới rồi để người khác biết được, họ sẽ cho rằng chủ tử là người khó tính. Bằng không, tại sao lại nói Triệu ma ma là người khôn khéo, bất cứ chuyện gì cũng không để đắc tội với người khác chứ?”

A Yên nghe Bảo Trân nói những lời này mới hiểu ra ý của Triệu ma ma.

Nàng cũng không hề tức giận, dù sao trước đó thân phận nàng thấp hèn cũng không thể trách Hồ Phách coi thường nàng. Triệu ma ma khách khí như vậy, nàng ngược lại cảm thấy quá mức trịnh trọng. Nếu như Hồ Phách biết, không biết Hồ Phách có tức giận đến mức cơm ăn không ngon hay không.

A Yên đang nghĩ chuyện này, liền thấy nha hoàn Mộc Hương từ bên ngoài tiến đến, quỳ gối hành lễ nói: “Chủ tử, nha hoàn của biểu cô

nương, Lâm Lang cô nương cầu kiến.”

A Yên lắng nghe, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Nàng vô thức nhìn Bảo Trân đang đứng bên cạnh mình, Bảo Trân nghiêng người về phía trước thì thào vào tai nàng: “Là Tần Nhiêu, nữ nhi của đại cô nãi nai, trong phủ người người đều gọi một tiếng biểu cô nương. Biểu cô nương từ trước đến nay luôn được lão phu nhân yêu thương, ngay cả đại cô nương, nhị cô nương cũng không sánh bằng.”

A Yên nghe lời này, liền biết Lâm Lang này không gặp không được.

Bằng không, nàng mới từ chối ma ma mà đại phu nhân Thích thị đưa tới dạy dỗ quy củ, hôm nay lại đem nha hoàn của biểu cô nương chặn ngoài cửa, chuyện này nếu truyền ra ngoài, không biết liệu trên dưới trong phủ sẽ bàn luận về nàng ra sao.

“Mau mời vào.” A Yên khẽ nở nụ cười, giả vờ bình tĩnh nói.

Thật ra trong lòng nàng cũng có chút bất an và căng thẳng, dù Giang gia hay Châu gia thì các vị cô nương đều là người có thể lực, một khi đã muốn làm khó dễ người khác thì cũng không thể ứng phó được.

Huống chi, bây giờ thân phận nàng còn là như vậy.

Nhưng may thay, thân phận nàng bây giờ cũng là nữ nhân mà Tạ Thận Chi dẫn về từ Hoài An, cho nên mấy vị cô nương trong phủ chắc hẳn sẽ không làm khó nàng quá.

Nghĩ như vậy, lo lắng trong lòng A Yên cũng vơi đi một chút.

Mộc Hương đáp lại một tiếng, nhanh chóng dẫn theo một nha hoàn mặc y phục màu xanh tiến vào, chính là đại nha hoàn Lâm Lang bên cạnh biểu cô nương Tần Nhiêu.

“Nô tỳ tham kiến Yên di nương, cô nương nhà ta biết di nương đã ở trong phủ hai ngày rồi, sợ di nương một mình cảm thấy buồn chán, muốn mời di nương uống trà nói chuyện.”

“Cô nương còn nói là có mời thêm đại cô nương, nhị cô nương và tam cô nương. Di nương về sau chắc hẳn sẽ sống trong phủ, hôm nay làm quen lẫn nhau cũng là chuyện tốt. Nếu là hợp ý, sau này cũng có nhiều người nói chuyện.”

Nói ra lời này, chính là khiến cho A Yên một chút hy vọng từ chối cũng không có.

Mặc dù A Yên thật sự không muốn đi, nhưng nghe xong lời này cũng chỉ có thể gật đầu một cái, nói: “Thay ta cảm ơn cô nương nhà người, đợi ta thay y phục rồi lập tức qua đó.”

Lâm Lang nghe thấy câu trả lời của nàng, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Vừa rồi khi bước vào, nàng ta nhìn thấy A Yên thật sự cũng có chút ngạc nhiên, chẳng trách Hầu gia lại sủng ái vị cô nương này như vậy, nhưng phàm là nam nhân, nào có ai không yêu thích mỹ nhân.

Nàng ta nghĩ đến trước đó Yên di nương ngay cả An ma ma bên cạnh đại phu nhân cũng dám từ chối, sợ là nàng ỷ vào ân sủng của Hầu gia mà mở lời cự tuyệt.

Nếu như vậy, khi trở về cô nương sẽ nghĩ nàng ta làm việc không chu toàn, đến một di nương cũng không thể mời đến.

Tư gia cô nương nhìn qua có vẻ tính tình ôn hòa, nhưng chỉ những người hầu hạ bên cạnh mới biết được tính cách cô nương thế nào, nàng ta không mời được Yên di nương đến thì chắc chắn sẽ bị trách phạt.

Cho nên nghe A Yên nói như vậy, Lâm Lang liền cười gật đầu: “Vâng, nô tỳ sẽ đi về trước.”

Bảo Trân đưa mắt nhìn Mộc Hương, nàng ta ngay lập tức đưa người ra ngoài.

Nhịp tim A Yên đập có chút nhanh, thấy Lâm Lang rời đi, lúc này mới nói với Bảo Trân: “Bảo Trân người nói ta nghe, mấy vị cô nương này tính tình như thế nào?”

Bảo Trân vừa hầu hạ nàng thay y phục, vừa thuật lại một cách chi tiết: “Cô nương trong phủ của chúng ta tính cả biểu cô nương là bốn người. Đích tôn đại cô nương Tạ Thư là con gái của đại phu nhân, tính tình đoan trang, thận trọng, ngay từ khi còn nhỏ đã cùng với đại phu nhân học cách quản lý trong phủ. Nhị cô nương Tạ Phương là Liễu di nương sinh ra, vì xuất thân như vậy nên tính cách có chút nhỏ nhen. Cô nương của nhị phòng thì chỉ có một mình tam cô nương Tạ Niệm, tính tình dịu dàng, ngoan ngoãn lại thông minh, có mấy phần rất giống với dáng vẻ của nhị phu nhân thường ngày. Ngoài ba vị cô nương này thì còn có biểu cô nương Tần Nhiêu. Biểu cô nương nhìn thì có vẻ mềm yếu, nhưng lại rất nhạy cảm, vì được lão phu nhân yêu quý nên những cô nương khác cũng phải nể mặt vài phần.”

Nghe Bảo Trân nói xong những lời này, A Yên khẽ gật đầu. Kỳ thật kiếp trước nàng có gặp qua mấy vị cô nương trong phủ, chỉ là nàng nhập thân vào chuỗi phật châu trên tay Tạ Thận Chi, dù gặp cũng chỉ thoáng qua, nên không biết tính tình của họ ra sao.

Lúc này nghe Bảo Trân nói vậy, nàng có một chút tính toán trong đầu, xem ra so với ba vị cô nương phủ Ngụy Quốc Công thì biểu cô nương Tần Nhiêu lợi hại hơn chút.

Nghĩ đến việc ngày hôm nay Tần Nhiêu phái nha hoàn Lâm Lang đến mời nàng, trong lòng nàng càng chắc chắn với suy đoán này.

“Đổi cây trâm trên đầu đi.” A Yên vừa nói vừa từ trong hộp trang sức chọn ra một cây trâm hoa mai ngọc bích, nói: “Dùng cái này.”

Bảo Trân sao có thể không hiểu ý của nàng, chủ tử sợ rằng cái chiếc trâm ngọc màu đỏ này sẽ làm chói mắt biểu cô nương. Nghĩ cũng đúng, Tần gia từ sau khi bị Hoàng thượng tước vị thì dần dần suy tàn, mỗi một cuộc xã giao hằng năm đều phải tốn một khoản chi tiêu lớn, đến phần của biểu cô nương thì lại không nhiều. Tất cả tiền ăn mặc của biểu cô nương đều do phủ Ngụy Quốc Công chi trả. Tuy rằng lão phu nhân rất yêu thương cháu gái, thỉnh thoảng sẽ ban thưởng, nhưng chiếc trâm ngọc mà Hầu gia tặng cho chủ tử lại vô cùng quý giá, ngay cả lão phu nhân cũng không dễ dàng lấy ra tặng.

Cho nên chủ tử đổi chiếc trâm khác cũng tốt, tránh rước thêm phiền phức.

Bảo Trân đưa tay tháo chiếc trâm cho chủ tử, thay vào đó là một cây trâm hoa mai ngọc bích, nhưng nhìn khuôn mặt quá đổi xinh đẹp của chủ tử, trong lòng lại cảm thấy dù chủ tử có đổi chiếc trâm khác cũng chưa chắc sẽ không làm cho biểu cô nương đổ kỵ.

Dù sao, so với chủ tử nhà mình thì tướng mạo biểu cô nương cũng chỉ gọi là kha khá. Bảo Trân lần nữa cảm thấy chủ tử xinh đẹp cũng không hẳn là chuyện tốt.

Cũng may chủ tử là người của Hầu gia, mà so với mấy vị cô nương kia Hầu gia lại có phận lớn hơn, thiết nghĩ mấy vị cô nương kia sẽ nể mặt mũi của Hầu gia mà tự có chừng mực, cũng sẽ không tùy tiện gây khó dễ cho chủ tử.

Bảo Trân nghĩ như vậy rồi tiến đến chỉnh trang y phục cho A Yên.

“Nô tỳ dẫn người qua đó, biểu cô nương ở Phương Phi uyển, cách Thanh Đại viện chúng ta một chút, nhưng cũng không xa lắm.”

A Yên nhẹ gật đầu rồi cùng Bảo Trân ra ngoài.

Trong lòng nàng có chút bối rối, từ khi đến Phủ Ngự Quốc Công, đây lần đầu tiên nàng ra khỏi Thanh Đại viện, chưa kể có nô tỳ đi qua luôn nhìn nàng với ánh mắt dò xét.

Dù đã cố gắng hết sức không quan tâm đến những ánh mắt này, nhưng nàng cũng không thể hoàn toàn thờ ơ được, chỉ có thể giả vờ bình thường, cố nén sự khó chịu trong lòng.

Đúng như Bảo Trân nói, Phương Phi uyển nơi Tần Nhiêu ở cách Thanh Đại viện không xa lắm, chỉ mất một thời gian ngắn là đến nơi.

A Yên cùng Bảo Trân tiến vào Phương Phi uyển.

Nha hoàn đứng dưới hiên vội vàng nghênh đón, thỉnh an nói: “Nô tỳ tham kiến Yên di nương.”

Trong khi nói chuyện, rèm được vén lên, nha hoàn Lâm Lang nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện thì từ trong đi ra.

“Di nương, mời vào trong, cô nương nhà ta đã muốn gặp di nương từ sớm rồi.”

Lâm Lang vừa nói vừa đưa A Yên vào.

Đồ đạc trong phòng đều trang nhã, có chút sang trọng, A Yên chỉ liếc mắt nhìn đồ đạc trong phòng liền biết Tần Nhiêu này rất được Khấu lão phu nhân cưng chiều.

Sau khi đi qua một bức bình phong bằng gỗ đàn hương đỏ thêu hoa, A Yên nhìn thấy một nữ tử đang ngồi trên chiếc sập mềm, mặc một chiếc áo choàng thêu hoa mẫu đơn màu đỏ tươi. Nàng ta có làn da trắng và đôi lông mày đẹp như tranh vẽ, tạo cho người ta cảm giác mong manh.

Đây chính là biểu cô nương Tần Nhiêu.

A Yên chậm rãi tiến đến, vừa định cúi người thì được Tần Nhiêu đỡ lên: “Thật không dám, di nương là người bên cạnh của cữu cữu, Nhiêu nhi nào dám nhận lễ này.”

Tần Nhiêu nói xong, mỉm cười muốn đỡ A Yên ngồi xuống sập.

A Yên biết thân phận của mình, sau khi từ chối vài lần mới ngồi xuống đôn thêu bên dưới.

Tần Nhiêu liếc nhìn A Yên, trong lòng có chút so đo.

Vốn tưởng rằng vì có tướng mạo xinh đẹp nên A Yên mới có được ngày hôm nay, nhưng không ngờ rằng nàng lại nắm rõ phép tắc như vậy. Vừa có sắc đẹp lại vừa biết thân biết phận của mình, chẳng trách được cữu cữu sủng ái.

Cho dù sau này có mất đi sự sủng ái, thì với tính tình của cữu cữu nhất định sẽ không thô bạo với nàng.

Chương 42

Thế này thì ngược lại càng khó giải quyết, có di nương thẫu tình đạt lý như vậy, tiểu cô cô Tần Di nhà mình làm sao lọt được vào mắt của cửu cửu, càng đừng nói làm phu nhân Bình Tuyên Hầu.

Tần Nhiêu cảm thấy, e rằng tâm tư của mẫu thân phải huyệt huyệt rồi.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Tần Nhiêu lại dừng trên người A Yên, trong lòng không khỏi nghĩ thầm rằng, làn da trắng đẹp như vậy lại ở trên người một di nương, đúng là uổng phí.

Nếu cho nàng ta, chắc chắn sẽ khiến biểu ca động lòng, lại nhờ vào sự yêu thương của ngoại tổ mẫu, có lẽ có thể thuận lợi gả vào phủ Ngụy Quốc công, trở thành đại nãi nãi của phủ Ngụy Quốc công.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhiêu dâng lên nỗi xót thương cho mình. Nếu không phải vì Tần gia bị Hoàng thượng tước vị, thì hà tất nàng ta phải lo lắng cho tiền đồ của mình như vậy.

Năm đó tiểu cửu cửu cũng thật nhẫn tâm, được Hoàng Thượng coi trọng cũng không chịu nói một câu thay Tần gia, khiến Tần gia rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay.

A Yên ngồi dưới đôn thêu, trong tay cầm chén trà nhỏ nhưng lại chần chừ chưa đưa vào miệng.

Nhà cao cửa rộng này nhiều vô số những thủ đoạn hãm hại người, nàng thực sự không muốn gây rắc rối cho Tạ Thận Chi nữa.

Cứ như vậy bị Tần Nhiêu nhìn chăm chăm một hồi lâu, bên ngoài đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân, là nhị cô nương Tạ Phương và Tam cô nương Tạ Niệm đến.

Hai người đi vào phòng, một người mặc áo màu đỏ, một người mặc áo màu xanh, Tạ Phương thân hình cao gầy, Tạ Niệm lại dịu dàng động lòng người.

“Sao đại tỷ tỷ không đến?” Tần Nhiêu cười đứng lên, thấy đại cô nương Tần Thư không đến thì không khỏi nhìn về phía A Yên, lên tiếng hỏi.

Tạ Phương cất tiếng đáp: “Đại tỷ tỷ đi theo mẫu thân quản lý nhà cửa, thường ngày bận rộn, ta đoán nàng ấy sẽ không tới.”

“Ngược lại là biểu muội người sao lại nghĩ đến việc mời Yên di nương đến đây. Nếu để cô mẫu biết, sợ là sẽ nổi giận...” Nói đến đây, Tạ Phương liền dừng lại, dường như phát hiện ra câu này khó tránh làm A Yên tổn thương, lại giải thích rằng: “Từ trước đến nay cô cô quản người chặt như vậy, ta chỉ có chút kinh ngạc thôi.”

Nói xong, lúc này mới quay đầu nhìn về phía A Yên đang đứng ở một bên.

Chỉ vừa liếc nhìn, Tạ Phương liền ngậy người ra như phỗng, nhưng trong giây lát con người lại lóe lên vẻ khinh thường.

Lấy sắc đẹp để mưu cầu, sao có thể lâu dài được? Cho dù có xinh đẹp thì đã làm sao, chẳng lẽ còn có thể làm phu nhân Bình Tuyên Hầu? Đợi sau này cứu cứu cưới thê, chưa biết chừng Yên di nương này sẽ có kết cục thế nào. Thử hỏi chủ mẫu của nhà nào có thể chứa chấp một di nương có dung mạo như vậy?

Nghĩ như vậy, Tạ Phương không nhịn được nói: “Ai ai cũng nói di nương vô cùng xinh đẹp, thường ngày chỉ nghe qua miệng đám hạ nhân, hôm nay vừa gặp đúng là danh bất hư truyền. Chẳng trách

tiểu cữu cữu lại sủng ái người như vậy. Còn đưa người từ nơi xa xôi như Hoài An về kinh thành. Cũng không viết thư về đã trực tiếp sắp xếp người ở trong Thế An viện, ngay cả tổ mẫu tức giận cũng không màng tới. Có thể thấy nữ tử xinh đẹp thì tiền đồ sẽ tốt đẹp, ví như Tiết thị, chỉ là một vũ nữ của giáo phường ti, dựa vào dung mạo xinh đẹp cũng có thể khiến phụ thân..."

Nàng ta còn chưa nói hết đã bị tam cô nương Tạ Niệm ở một bên ngắt lời: "Đang yên đang lành nói chuyện này làm gì. Di nương là người của cữu cữu đưa từ Hoài An về, làm sao giống Tiết thị đó. Nhị tỷ tỷ không được nói bậy, truyền đến tai cữu cữu, khiến cữu cữu tức giận sẽ phạt người đó."

Sắc mặt của Tạ Phương hơi thay đổi, nàng ta vốn nghĩ mấy cô nương trong phủ chỉ có nàng ta là con của vợ thứ, kể cả một biểu cô nương như Tần Nhiêu cũng có thể dựa vào sự yêu thương của lão phu nhân mà khiến người ngoài xem trọng hơn. Bây giờ trong phủ có thêm Yên di nương, nàng ta tự cảm thấy thân phận cao hơn A Yên, nên mới nói ra những lời như vậy, đâu ngờ mới nói mấy câu đã bị Tạ Niệm ngắt lời, trong lòng có chút không vui.

Nhưng một di nương thân phận thấp hèn thì có gì khác Tiết thị của giáo phường ti, chẳng phải đều lấy sắc đẹp đối đãi người sao? Có gì mà không nói được? Chẳng lẽ cữu cữu còn vì một di nương mà tức giận trách phạt nàng ta sao?

Tính tình tam muội muội cũng thật giống nhị thẩm thẩm, nói chuyện làm việc đều nhìn trước ngó sau, ngay cả một di nương cũng sợ đắc tội.

Tuy trong lòng căm giận, nhưng suy cho cùng trong lòng Tạ Phương vẫn sợ một cữu cữu chưa từng nói nhiều mấy câu như Tạ Thận Chi.

Cho nên liền im miệng, không tiếp tục nói nữa.

Tần Nhiêu nghe thấy A Yên bị Tạ Phương khinh thường thì trong

lòng có ý chê cười, nhưng dù sao A Yên cũng là nàng ta mời đến làm khách, nếu làm quá đáng, không phải là Tạ Phương tát vào mặt nàng ta, không coi nàng ta ra gì sao?

Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, không phải trong phủ từ trên xuống dưới đều xem nhẹ nàng ta sao?

Cho nên, Tần Nhiêu thu lại ý cười, mang theo vẻ không vui nói: “Đúng thế, đang uống trà ngon thế này, nhị tỷ tỷ nhắc tới Tiết thị làm gì. Chẳng lẽ là hận ngày mai đại cữu cữu rước Tiết thị kia vào trong phủ sao?”

Tạ Phương bị lời này của nàng ta làm cho khó thở, Tiết thị có thân phận gì, cũng xứng làm di nương của phủ Ngụy Quốc công sao?

Tạ Niệm thấy Tạ Phương không nói lời nào, bèn kéo nàng ta ngồi đến trước sập giường.

Nhìn dáng vẻ gò bó không tự nhiên của A Yên, lại hỏi A Yên về con người phong tục của Hoài An.

Dù sao A Yên từ nhỏ đã lớn lên ở Hoài An, nói đến chuyện ở Hoài An cũng coi như hạ bút thành văn, một lúc sau, Tạ Niệm không nhịn được nói: “Nghe di nương nói như vậy ta cũng muốn đến Hoài An một chuyến, nhưng mẫu thân quản rất chặt, chắc chắn không cho phép ta ra ngoài.”

Đang nói chuyện thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó có tiếng thỉnh an của nha hoàn truyền vào trong phòng: “Nô tỳ bái kiến cô nãi nãi.”

A Yên sững sốt, biết là đại cô nãi nãi Tạ Vân Tương đến, vô thức đứng bật dậy.

Các nàng Tạ Phương, Tạ Niệm cũng đặt chén trà trong tay xuống và đứng lên.

Tần Nhiêu mỉm cười bước ra ngoài nghênh đón: “Mẫu thân.”

Tạ Vân Tương gật đầu, đi vào phòng thấy mấy người thì lập tức sửng sốt, ánh mắt dừng trên người A Yên.

Trong thần thái của Tần Nhiêu lộ ra vài phần bất an, nói với Tạ Vân Tương: “Nữ nhi nghĩ Yên di nương đến phủ Quốc công cũng mấy ngày rồi, sợ nàng ta thấy buồn bực, bèn kêu nàng ta đến cùng uống trà.”

“Nhị tỷ tỷ và Tam muội muội cũng đến đây, nhưng đại tỷ tỷ đi theo đại bá mẫu học quản lý nhà cửa, không có thời gian rảnh, cho nên không đến.”

Tạ Vân Tương là đại cô nãi nãi của phủ Ngụy Quốc công, sau này gả đến Thọ Ninh hầu phủ. Mặc dù Thọ Ninh hầu phủ bị hoàng thượng bỏ tước vị, phải dựa vào sự giúp đỡ của nhà mẹ đẻ, nhưng cũng coi là quý phu nhân sống an nhàn sung sướng, cho nên phong thái cử chỉ khó tránh tỏ ra cao ngạo.

Vì chút cao ngạo này, A Yên rất nhanh đã nhìn ra vẻ khinh thường và xem nhẹ trong ánh mắt của Tạ Vân Tương, giống như nhìn một đồ chơi vậy.

Loại ánh mắt này A Yên đã từng nhìn thấy từ trong mắt của Châu phu nhân Chương thị. Lúc Tạ Vân Tương nhìn nàng, ánh mắt này không khác gì với Chương thị. Mặc dù A Yên sớm đã quen với ánh nhìn như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bực bội.

Nhưng nàng có thể làm gì được, thân phận của nàng đã định trước là bị bọn họ nhìn với ánh mắt như vậy, giống như hôm nay tuy nàng không muốn đến, nhưng không có cách từ chối.

Nếu nàng từ chối, người bên ngoài sẽ cảm thấy nàng rất ngông cuồng, nói một di nương như nàng cũng dám kên kiệu với các cô

nương trong phủ.

Nghĩ đến đây, trong lòng A Yên thấy chua xót, chỉ đành đè nén sự khó chịu trong lòng phúc thân với Tạ Vân Tương: “Thỉnh an đại cô nãi nãi.”

Tạ Vân Tương nhìn nàng một lúc lâu mới lên tiếng: “Sớm nghe nói tam đệ đưa mỹ nhân từ Hoài An về, hôm nay gặp được, dung mạo của người quả nhiên không kém, chẳng trách tam đệ coi trọng người như vậy, còn sắp xếp cho người ở Thế An viện.”

“Nhưng Tam đệ có sủng ái người như thế nào, người cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình, tuyệt đối không được ảo tưởng những thứ mình không nên nghĩ đến, người hiểu ý của ta chứ?” Nói xong lời cuối cùng, giọng của Tạ Vân Tương nặng thêm vài phần.

A Yên lập tức hiểu ý trong lời nói của bà ấy, sắc mặt trở nên trắng bệch, vô thức nắm chặt khăn tay, thấp giọng nói: “Vâng.”

Nghe nàng nói như vậy, Tạ Vân Tương gật đầu, lại dặn dò: “Được rồi, đã biết rồi thì người về đi. Thân phận của người khác biệt, sau này qua lại với các cô nương cũng phải chú ý một chút.”

Trong lời nói của Tạ Vân Tương có hàm ý khác, có ý đánh động A Yên. Thậm chí hoàn toàn không để ý là Tần Nhiêu phái người đi mời A Yên đến, ngược lại có ý trách tội A Yên qua lại với các cô nương sẽ làm hỏng thanh danh của các cô nương.

Lập tức bầu không khí trong phòng trở nên ngưng ngù.

Tần Nhiêu há miệng muốn nói gì, nhưng nhìn Tạ Vân Tương lại chỉ có thể cúi đầu.

Sắc mặt của A Yên càng tái nhợt, một hồi lâu nàng mới nói: “Vâng, thiếp thân xin cáo lui.”

A Yên nói xong, lại phúc thân với các nàng Tạ Niệm rồi mới quay người đi ra khỏi phòng.

Sau khi nàng đi, Tạ Phương và Tạ Niệm cũng cáo từ ra về.

Tần Nhiêu biết mình làm việc quá đường đột, nhìn sắc mặt của Tạ Vân Tương, vội lên tiếng giải thích: “Nương không được giận nữ nhi, nữ nhi nào biết tâm tư của nương, cho nên mới muốn gặp Yên di nương này đây chứ?”

“Nhưng Yên di nương này đúng là rất đẹp, sợ là tiểu cô cô không sánh được với nàng ta ba phần.”

Tạ Vân Tương trừng mắt nhìn nàng ta một cái, nói: “Nữ tử hiền lương thực đức là hàng đầu, người ta gọi là cưới vợ cưới người hiền thực, nạp thiếp mới nhìn dung mạo. Dung mạo mê hoặc người khác của nàng ta, nếu xuất thân cao một chút thì còn tốt, thân phận hèn mọn như vậy mãi mãi chỉ có thể là một món đồ chơi. Có lẽ tiểu cữu cữu của con thấy nàng ta mới mẻ một thời gian, chứ về lâu dài dám chắc sẽ không thực sự coi trọng nàng ta. Ý của nương, con hiểu không?”

Tần Nhiêu gật đầu, cũng có chút rầu rĩ nói: “Con biết rồi. Nhưng vừa này nương đối với nàng ta như vậy, con thấy sắc mặt nàng ta hơi tái đi, nếu nàng ta về nói với tiểu cữu cữu, tiểu cữu cữu nổi giận với con thì phải làm thế nào?”

Tuy từ nhỏ Tần Nhiêu đã chịu ảnh hưởng của Tạ Vân Tương, không coi trọng tiểu cữu cữu Tạ Thận Chi này, chỉ coi hấn là trưởng bối của vợ thứ sinh ra mà thôi. Nhưng mấy năm nay Tần gia bị bỏ tước vị, ngày càng lụi bại, phải dựa vào phủ Ngụy Quốc công và ngoại tổ mẫu mới có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng tiểu cữu cữu Tạ Thận Chi này lại trở thành tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên Hầu. Mỗi lần thấy khí chất cao quý uy nghiêm của hấn, nàng ta lại cảm thấy tự hổ thẹn. Thậm chí nàng ta còn cảm thấy, nếu trước đây mẫu thân có quan hệ tốt với tam đệ

này, thì Tần gia đâu có rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay. Nhưng nàng ta chỉ dám nghĩ như vậy, không dám nói ra miệng, sợ khiến mẩu thân đau lòng.

Tạ Vân Tương nghe nữ nhi nói vậy thì trong con người lộ ra vài phần khinh thường: “Một di nương như nàng ta, chẳng lẽ ta còn không thể nhắc nhở nàng ta vài câu? Nếu nàng ta vì chút nhỏ nhặt này mà ầm ứ đi nói ra, có thể thấy nàng ta cũng không phải là kẻ an phận, ngoại tổ mẩu của con sẽ xử lý nàng ta.”

Tần Nhiêu gật đầu, trong lòng nàng ta biết rõ thủ đoạn của mẩu thân, nếu đã muốn để tiểu cô cô làm phu nhân Bình Tuyên Hầu, mẩu thân tuyệt đối sẽ không chứa chấp Yên di nương. Mượn tay của ngoại tổ mẩu xử lý Yên di nương là một cách hay.

Bên này, A Yên từ Phương Phi Uyên đi ra cả đoạn đường bực bội không nói gì.

Vừa nãy Bảo Trân cũng ở trong phòng hầu hạ, làm sao không biết chủ tử nhà mình chịu ầm ứ, trong lòng nàng ấy cũng thấy ứ nghẹn, nhưng không biết an ủi thế nào. Chủ tử có thân phận như vậy, làm sao có thể không chịu một chút ầm ứ. Huống hồ, người nói những lời này còn là đại cô nãi nãi.

Thường ngày đại cô nãi nãi là người ghê ghớm, nàng ấy nhắc nhở chủ tử vài câu, chủ tử cũng không tiện không đáp lời. Nếu không truyền đến tai lão phu nhân, vì lẽ như vậy mà ghét chủ tử thì hoàn cảnh của chủ tử càng khó hơn.

“Chủ tử cũng đừng quá buồn, tính tình của đại cô nãi nãi vẫn luôn như vậy, chuyện gì cũng phải nói một câu.”

Bảo Trân nén thấp giọng, do dự một lúc mới lại nói: “Thực ra, đại cô nãi nãi là nữ nhi đã gả đi như bát nước đổ đi, một đồng chuyện của Tần gia bà ấy cũng không xử lý được, hà tất đến quản lý Hầu gia. Phải biết rằng chuyện của Hầu gia chúng ta lão phu nhân cũng

không quản được.”

Từ trước đến nay Bảo Trân coi trọng quy tắc, lúc này nói ra những lời này đương nhiên cũng là để an ủi A Yên.

A Yên làm sao có thể không biết, nàng mỉm cười, vỗ tay của Bảo Trân, nói: “Ta biết, chúng ta về đi, vừa nãy chưa uống ngụm trà nào, ta cũng khát rồi.”

Bảo Trân thấy chủ tử nhà mình như vậy, trong lòng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng cười gật đầu: “Chốc nữa về nô tỳ pha cho chủ tử chén trà Lư Sơn Vân Sương, chắc hẳn chủ tử sẽ thích.”

Chủ tớ hai người một trước một sau đi về Thanh Đại viện.

Chương 43

Sau hòn non bộ, Thành Nghi Hầu phu nhân Trình thị cùng ma ma Dương thị đi tới.

Bà ấy chần chờ một lúc rồi nói: “Nữ tử kia, ta đã từng gặp qua ở đâu thì phải? Khuôn mặt quả thực rất quen thuộc.”

Dương ma ma nhíu nhíu mày: “Có lẽ nữ tử xinh đẹp vốn có nét tương đồng, nghe nói nàng ta là di nương của Phủ Ngự Quốc Công, sao người có thể gặp qua được?”

Thành Nghi Hầu phu nhân nghe vậy nhẹ gật đầu: “Cũng phải, chúng ta trở về thôi, thật ra ta cũng không cần phải đích thân đến, mẫu thân thật sự đã xem trọng Phủ Ngự Quốc Công rồi.”

Dương ma ma cũng không tiếp lời này mà chuyển qua chuyện khác, nói: “Cũng không còn sớm nữa, phu nhân trở về phủ e rằng tam thiếu gia cũng tỉnh rồi.”

Thành Nghi hầu phu nhân nghe nhắc đến tiểu nhi tử liền bỏ qua chuyện vừa rồi, vịn tay Dương ma ma rời khỏi Phủ Ngự Quốc Công.

Hải Đường viện.

Tạ Thư nghe nha hoàn Thu Nhụy hồi bẩm, nhíu mày rồi trong ánh mắt hiện ra vẻ khinh thường.

“Cô cô ta ngay cả chuyện của Tần gia còn quản không nổi, vậy mà còn chạy tới quản chuyện ở Phủ Ngự Quốc Công.”

“Yên di nương kia cũng thật đáng thương, khi không lại nghe mấy lời kia, chắc hẳn bây giờ đang trốn ở Thanh Đại viện mà khóc lóc rồi.”

Tạ Thư hiểu rõ tính tình Tạ Vân Tương như thế nào, nàng xưa này cũng có chút không vừa ý với Tạ Vân Tương, nàng cảm thấy người đã xuất giá nhưng lại thường xuyên ở lại nhà mẹ đẻ, thật đúng là vùi vĩnh tiền của. Hết lần này đến lần khác tự cho rằng mình vẫn chưa xuất giá, việc gì cũng muốn người khác nhường ba phần. Ngay cả mẫu thân có đôi khi cũng phải nhìn sắc mặt bà ấy.

Nhưng vậy thì sao chứ, uy phong ở nhà mẹ đẻ chẳng qua là vì được lão phu nhân cưng chiều, bây giờ Tần gia suy tàn như vậy, còn ai muốn để mắt tới bà ấy và Tần Nhiêu? Chẳng qua là vì nể mặt tổ mẫu nên mới cho bà ấy chút thể diện. Nếu bà ấy còn không biết điều, sau này sẽ có lúc hối hận không kịp.

Tạ Thư nói rồi nhấp một ngụm trà, cười nói: “Nhị muội và tam muội đều đến đó sao?”

Thu Nhụy đáp: “Đúng vậy, biểu cô nương kêu người chuyển lời, bọn họ sao có thể không đi. Nhị cô nương thì không cần phải nói nữa rồi, phàm là chuyện náo nhiệt đều muốn góp vui, đương nhiên muốn đến xem xem nữ nhân mà tam lão gia đem từ Hoài An về dung mạo ra sao. Còn tam cô nương, người cũng biết tình tình nàng ta rất giống nhị phu nhân mà, đâu phải người dễ từ chối người khác, nên cũng đã đến đó.”

“Có điều với thân phận đó của Yên di nương, đến cả một nô tì trong phòng cũng cảm thấy xấu hổ nữa là, cũng may biểu cô nương kịp thời nghĩ cách.”

Thu Nhụy chần chờ một chút, lại thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe nói cô nãi nãi của chúng ta muốn để cho tiểu cô của Tần gia làm chính thê của tam lão gia.”

Tạ Thu nghe xong nhướng mày.

“Lại còn có cả chuyện này sao? Bà ta còn dám nghĩ như vậy, cũng không nghĩ đến Tần gia bây giờ sao có thể xứng với tam thúc, tam thúc là người được Hoàng thượng đích thân phong Bình Tuyên hầu, Tần gia lẽ nào còn vọng tưởng đến vị trí Bình Tuyên hầu phu nhân ư? Cũng không biết nặng nhẹ.”

“Những năm qua lẽ nào bà ta không nhìn ra tính cách của tam thúc hay sao? Những đồ vật bên cạnh thúc ấy, dù là chó mèo cũng đều cao quý, bây giờ lại được hoàng thượng coi trọng như vậy, muốn nịnh bợ cũng đã muộn, hà tất gì có mắt như mù mà sà vào đó để đắc tội chứ.”

Tạ Thu vừa nói xong liền nhớ tới mấy ngày qua chính phòng đã xảy ra chuyện, khó tránh sắc mặt có chút không tốt.

“Ta còn nói cô nãi nãi nữa chứ, chính mẫu thân ta cũng như vậy, khi không lại đi đắc tội với người ta. Yên di nương kia có chịu học quy củ hay không thì cũng đâu có liên quan gì đến chính phòng của chúng ta. Ngay cả một chút quy tắc cũng không hiểu, vậy thì một di nương như nàng ấy chẳng lẽ còn trông chờ ra ngoài tiếp khách sao? Chỉ cần tam thúc thấy tốt là được rồi, mẫu thân quản mấy chuyện vặt vãnh này làm gì.”

Thu Nhụy nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, chỉ nghĩ sau khi tư gia cô nương theo phu nhân học cách quản gia, bây giờ càng trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí còn dám nói ra chỗ không phải của phu nhân.

Tuy nhiên những gì cô nương nói đều không sai, tam lão gia bây giờ đã nhận được ân huệ, phu nhân thực sự không cần đắc tội với người khác để lấy lòng lão phu nhân.

Nàng ta còn nghe nói hôm đó An ma ma đến Thanh Đại viện, nhưng

khi quay lại thì có vẻ sợ hãi, nghĩ rằng tam lão gia đã tức giận vì muốn bảo vệ Yên di nương.

Những lời này Thu Nhụy thầm nghĩ trong lòng, thân phận nàng ta như vậy khó mà nói ra, cho nên chỉ trấn an: “Chắc hẳn phu nhân cũng có suy tính riêng, cũng có thể chuyện này là do lão phu nhân phân phó, phu nhân phận làm con, lời của lão phu nhân sao có thể không nghe.”

“Cũng may thân phận Yên di nương hèn mọn, tam lão gia cũng không đem chuyện này mà so đo với phu nhân.”

“Dù sao cũng là người một nhà, thường ngày có chút xa cách nhưng phu nhân chắc sẽ hiểu điều này.”

Tạ Thư nghe vậy nhưng không bằng lòng nói: “Mẫu thân dù biết như vậy, nhưng bà ấy vốn rất không vừa mắt hai chữ vợ thứ, nếu không tại sao hết lần này đến lần khác đả tội với người khác. Nhìn xem, rồi sẽ có một ngày tam thúc dọn ra khỏi Phủ Ngụy Quốc Công. Người như thúc ấy, nếu đã không thích ở lại thì nói không chừng ngay ngày mai sẽ kêu người dọn đồ chuyển qua Bình Tuyên hầu phủ. Đến lúc đó, chuyện này sẽ lan khắp kinh thành, vậy thì mặt mũi lão phu nhân biết để đi đâu, rồi sau này chúng ta có chuyện gì chẳng dễ gì đến cầu tam thúc.”

“Mẫu thân vẫn còn nghĩ rằng chúng ta là đích chi sao, phụ thân lại bình tập tước vị Ngụy quốc công, như vậy phủ ta cả đời này sẽ không xảy ra chuyện gì hay sao?”

Nghe lời nàng nói, Thu Nhụy nghĩ thầm, đại cô nương từ nhỏ đã suy nghĩ nhiều, đây đâu phải là điều mà một cô nương còn chưa xuất giá phải suy nghĩ đến, các cô nương khác tầm tuổi này còn đang suy nghĩ đến y phục, trang sức, vậy mà tư gia cô nương lại luôn có tâm sự, phu nhân cũng đã nói vài lần nhưng đều vô dụng.

Một cô nương như vậy nên sớm tìm một gia thế tốt rồi gả đi mới là

chuyện tốt. Bằng không nàng giúp phu nhân lo chuyện quản gia, sau này có đại nãi nãi sao có thể thích một tiểu cô tử như vậy.

“Cô nương, sổ sách hôm nay đã xem gần xong rồi, nghỉ ngơi một lúc đi, đừng làm ảnh hưởng mắt.” Thu Nhụy liền đổi chủ đề.

Tạ Thư gật đầu, nghĩ ngợi rồi dặn dò: “Người đến khố phòng tìm một sổ đồ trang sức đẹp và lạ mắt, kêu người gửi đến Thanh Đại viện. Nói rằng hôm nay ta bận, không thể qua chào hỏi, những thứ này đều là tâm ý của ta, mong nàng ấy nhận lấy.”

“Lấy chiếc trâm ngọc trai kia đi.”

Thu Nhụy sửng sờ, nàng ta thật sự không hiểu tâm tư của cô nương nhà mình.

Chỉ là một di nương mà thôi, tại sao phải quan tâm và coi trọng như vậy. Cô nương đường đường chính chính là chủ tử của Phủ Ngự Quốc Công, còn Yên di nương kia nói thẳng ra cũng chỉ như món đồ chơi, đâu cần cô nương phải để tâm.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Thu Nhụy vẫn gật đầu, quay người lấy chìa khóa khố phòng, đem ra cây trâm hải đường khảm đồng châu, tự mình đưa đến Thanh Đại viện.

A Yên trở về Thanh Đại viện, mới uống được nửa chén trà nhỏ thì nghe thấy nha hoàn Thu Nhụy cầu kiến, thế là liền sai người mời nàng ta vào.

“Cô nương nhà ta nói do hôm nay bận quá nhiều việc nên không thể qua chào hỏi, người sai nô tỳ đem đồ đến, xem như là chút thành ý. Di nương đã vào phủ Ngự Quốc Công, sau này có điều gì bất tiện xin cứ kêu người đến nói với cô nương nhà ta. Bây giờ nàng ấy đang giúp phu nhân chuyện quản gia nên cũng tiện nói hơn.”

A Yên gật đầu, kêu Bảo Trân nhận lấy món đồ rồi khách khí nói:

“Thay ta cảm ơn đại cô nương.”

Thu Nhụy cúi đầu đáp: “Nếu không còn chuyện gì nữa, nô tỳ xin cáo lui.”

Thấy A Yên gật đầu, Thu Nhụy nhanh chóng lùi về sau.

Bảo Trân mở hộp ra, thấy một cây trâm hải đường khảm đồng châu bên trong thì không khỏi mỉm cười nói: “Đại cô nương quả là có lòng, ngọc châu này cũng là hiếm có, có điều đại cô nương vẫn luôn hào phóng như vậy.”

A Yên nhìn cây trâm cũng biết rằng nó quý giá.

Nàng nhất thời có chút lo lắng: “Bảo Trân, đại cô nương gửi món đồ này qua, vậy chúng ta có cần đáp lễ không?” Nhưng nếu thật sự cần thì trong tay nàng cũng không có món đồ nào tốt, cũng không thể sai người đem một hộp trà qua đó, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến Hầu gia cũng bị chê cười.

Bảo Trân mím môi cười, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ. Hầu gia coi trọng chủ tử như vậy sao lại không nghĩ đến chuyện này. Những món đồ bên cạnh chủ tử ngoại trừ y phục trang sức ra thì đều là vật riêng không thể lấy đem tặng người khác. Nhưng cũng không thể lấy chiếc trâm ngọc bích đỏ mà Hầu gia tặng chủ tử để làm quà.

“Nếu chủ tử lo lắng, chi bằng đợi Hầu gia trở về rồi nói với Hầu gia, để Hầu gia nghĩ cách.” Bảo Trân ý vị thâm trường nói.

A Yên đỏ mặt, trong lòng đột nhiên có chút xấu hổ.

Hầu gia đã giúp đỡ nàng nhiều như vậy rồi, lẽ nào nàng còn không biết xấu hổ mà làm phiền.

Như nhìn ra được suy nghĩ của A Yên, Bảo Trân cười nói: “Chuyện này có gì đâu, chủ tử là người của Hầu gia, lẽ nào Hầu gia còn

không giúp người sao? Có điều Hầu gia là nam nhân nên những chuyện như này khó tránh được sơ suất, người nói với Hầu gia thì Hầu gia nhất định hiểu, về sau cũng thuận lợi hơn cho người.”

A Yên thấy lời của Bảo Trân không hề sai, nhưng nghĩ đến việc đòi hỏi Tạ Thận Chi đồ, trong lòng vẫn có chút không tự nhiên.

Nhưng nếu cứ để chuyện này giấu đi không nói ra thì A Yên lại cảm thấy có chút không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi không biết là mong ngóng Tạ Thận Chi đến hay không đến.

Bảo Trân nhìn thấy tất cả những điều này trong mắt của nàng, trong lòng cảm thấy có chút thú vị. Chủ tử đúng thật là, chuyện này có gì đâu chứ. Chi phí ăn mặc của chủ tử cũng đều là của Hầu gia, cũng có khác gì nhau đâu.

Hơn nữa, nàng ấy là đang tìm cơ hội cho chủ tử thân mật hơn với Hầu gia, nếu không phải vậy thì chuyện này nàng ấy cũng có thể tự mình bẩm báo với Hầu gia.

Chủ tử mặc dù đã theo Hầu gia lâu, nhưng một số chuyện còn không bằng một người chưa từng trải chuyện nam nữ như Bảo Trân, không biết đến khi nào chủ tử mới nghĩ thông để nàng ấy bớt nhọc lòng.

Chạng vạng tối, Tạ Thận Chi mới từ bên ngoài trở về.

Vừa mới vào cửa đã thấy A Yên chống tay ở cằm, đầu từng chút từng chút cúi xuống như đang ngủ gật.

Hắn nhìn qua phía Bảo Trân, Bảo Trân cúi người thỉnh an, nhẹ giọng nói: “Chủ tử một mực muốn chờ Hầu gia trở về, có việc muốn thương lượng với người.”

Mặc dù Bảo Trân đã nhẹ giọng nhưng cũng làm A Yên tỉnh.

Nàng nhìn Tạ Thận Chi đang đứng cách đó không xa, ánh mắt sáng bừng lên, vội đi giày, vui vẻ cúi người thỉnh an: “Hầu gia.”

Chương 44

Thấy nàng như vậy, đáy mắt Tạ Thận Chi hiện lên ý cười, đưa tay dìu nàng lên.

“Bảo Trân nói nàng đợi rất lâu rồi, là có chuyện gì sao?”

Khuôn mặt A Yên hơi ửng hồng, vô thức nhìn Bảo Trân một cái, Bảo Trân mím miệng cười, quay người lui ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người A Yên và Tạ Thận Chi.

Trong lòng A Yên biết mình có việc cần Tạ Thận Chi giúp đỡ, cho nên nàng tỏ ra rất ân cần, cởi áo khoác ngoài thay thường phục cho Tạ Thận Chi, rồi rót chén trà đưa đến.

“Hầu gia, đây là trà Lư Sơn Vân Sương, buổi chiều A Yên cũng uống trà này.” A Yên ghé sát lại.

Tạ Thận Chi cong khóe môi, đưa tay nhận chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Trà ngon không?” A Yên hỏi.

Tạ Thận Chi có chút buồn cười, cũng không gật đầu, tự uống hết chén trà.

A Yên đứng ở phía dưới, trong lòng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lên tiếng nói: “Hôm nay đại cô nương phái người tặng một cây trầm hải đường khảm đông châu cho thiếp thân, thiếp thân nghĩ nên đáp lễ

mới phải, nhưng không biết nên đáp lại cái gì mới tốt, nên muốn bàn bạc với Hầu gia, để Hầu gia đưa ra chủ ý cho thiếp thân."

Tạ Thận Chi nghe lời này, trong lòng làm sao có thể không hiểu nàng vòng vo muốn xin đồ từ hẩn.

Cũng phải, hẩn mới đưa nàng từ Hoài An đến kinh thành, một di nương như nàng có thể có thứ gì tốt. Mặc dù có xiêm y trang sức cũng đều là mới sắm thêm, nhưng không tiện tặng người khác.

Tạ Thận Chi hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng muốn trêu A Yên, cho nên nhìn về phía nàng với vẻ mặt không hiểu: "Cô nương các nàng tặng cái gì, bản hầu làm sao biết được? A Yên tự quyết định đi."

A Yên bị câu này của Hầu gia làm khó thở, nhìn ý cười không hề che giấu nơi khóe miệng hẩn, lúc này mới hiểu mình bị trêu chọc.

Khuôn mặt A Yên ửng đỏ, cũng tiến lên kéo tay áo của Tạ Thận Chi, có chút nũng nịu nói: "Thiếp thân đâu có thứ gì tốt, Hầu gia giúp thiếp thân lần này được không?"

Giọng của nàng vốn êm tai, cố ý làm nũng càng thêm mê hoặc lòng người, Tạ Thận Chi nghe mà vô cùng hưởng thụ, nhưng vẫn không buông tha.

Những ngày chung sống với nhau, A Yên cũng nắm bắt được vài phần tính tình của hẩn, cho nên cũng không sốt ruột, càng sát lại gần làm nũng với hẩn: "Công tử, công tử đồng ý với A Yên đi."

Tạ Thận Chi mỉm cười lắng nghe, thấy nàng càng lúc càng sát lại gần, mùi hương phấn của nữ nhi truyền vào mũi, hẩn lật tay kéo nàng vào trong lòng mình.

Giữa hai người sớm đã có sự hòa hợp, khuôn mặt A Yên càng lúc càng đỏ ửng, để mặc sự tiếp xúc gần gũi của hẩn.

Sau một hồi giày vò, A Yên cảm thấy Tạ Thận Chi thật sự thích ức hiếp người khác, cũng không biết bên ngoài Bảo Trân có nghe thấy hay không. Nếu nghe thấy gì, nàng thật sự không còn mặt mũi gặp người khác.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt của A Yên càng đỏ hơn, có chút không tự nhiên lên tiếng: “Công tử đã đồng ý với A Yên rồi phải không?”

Tạ Thận Chi nghe vậy khẽ cười một tiếng, hỏi: “Đồng ý chuyện gì?”

A Yên nghe ra hắc cớ ý nói đùa với nàng, cũng không giận dỗi mà mạnh dạn nói: “Dù sao công tử cũng đồng ý với A Yên rồi, công tử không thể nói mà không giữ lời, nếu không A Yên sẽ nói chuyện này với người khác.”

Tạ Thận Chi mỉm cười, đưa tay nhéo má của nàng: “Không biết xấu hổ, chuyện như này làm sao nói cho người khác được?”

Hắn vừa dứt lời, khuôn mặt của A Yên đỏ bừng, sao công tử thích ức hiếp người khác như vậy. Nàng quay đầu đi, không muốn để ý đến hắn nữa.

Tạ Thận Chi thấy thế cũng không trách tội, từ trên sập giường ngồi dậy.

A Yên quay đầu lại nhìn hắn, lúc quay đầu lại lần nữa, thấy hắn đã mặc xiêm y hình như có vẻ muốn rời đi.

“Công tử.” A Yên có chút căng thẳng ngồi dậy, nhìn Tạ Thận Chi, mang theo vài phần bất an gọi hắn một tiếng.

Tạ Thận Chi nhìn ra sự bất an giữa đôi lông mày của nàng, đưa tay vuốt mái tóc của nàng, dịu dàng nói: “Nàng nghỉ đi, ta đến thư phòng làm chút việc, ngày mai lại đến với nàng.”

Lúc này A Yên mới hiểu hắn không tức giận với nàng, trong lòng

cũng thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn gật đầu: “Vậy công tử cũng nghỉ ngơi sớm đi, đừng để quá mệt.”

Tạ Thận Chi nhìn nàng một cái, trong lòng thấy kỳ lạ tại sao nàng thích gọi hắn là công tử, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ coi như nàng quen gọi như vậy.

Công tử, nghe cũng thật thân thiết.

“Ta biết rồi, không cần dậy tiễn đâu.” Tạ Thận Chi thấy nàng muốn đứng dậy tiễn hắn, bèn ấn nàng ngồi xuống.

A Yên nhìn Tạ Thận Chi rời đi, nghĩ đến vừa nãy hắn dịu dàng nói ngày mai lại đến với nàng, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp.

Ở kinh thành, trong phủ Ngụy Quốc công này, người có thể khiến nàng cảm thấy thân thiết ngoại trừ Bảo Trân thì cũng chỉ có Tạ Thận Chi.

Mấy ngày nay bọn họ bên nhau càng thêm hòa hợp và thân thiết, dường như giống kiếp trước, nàng ghé thân vào chuỗi phật châu đeo trên cổ tay hắn, biết mỗi ngày hắn làm gì, thích đọc sách gì, cảm giác đó giống như hôm nay vậy.

Lúc Bảo Trân đi vào thì thấy chủ tử nhà mình đang ngẩn ngơ không biết đang nghĩ gì.

Nàng ta tiến lên trước nói nhỏ: “Chủ tử, lúc Hầu gia rời đi nói là ngày mai sẽ đưa đồ đến, bảo chủ tử không cần lo lắng.”

A Yên khẽ gật đầu, theo tầm mắt của Bảo Trân nhìn thấy dấu vết trên người mình, nàng lập tức đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Bây giờ đi tắm được không?”

Bảo Trân cười khẽ gật đầu: “Nước ấm đã sớm chuẩn bị xong rồi, nô tỳ dìu người đi tắm.”

A Yên gật đầu, ra sau bức bình phong, đợi khi ra ngoài, cơ thể nhẹ nhàng sáng khoái tràn ngập hương thơm.

Mộc Hương đẩy cửa đi vào, trong tay xách theo hộp đồ ăn, bày toàn bộ cơm canh trong hộp đồ ăn ra.

“Đây là những món mà vừa nãy Hầu gia sai phòng bếp làm, đều là món ăn phương Nam, chủ tử nếm thử xem có giống với mùi vị của Hoài An không.”

A Yên nhìn những món ăn này, nhất thời không nói gì.

Bảo Trân cảm khái nói: “Hầu gia đối xử với chủ tử thật tốt, ở trong phủ đã nhiều năm, nô tỳ chưa bao giờ thấy Hầu gia đối xử với ai chu đáo như vậy.”

“Chủ tử mau nếm thử xem, đừng phụ tấm lòng của Hầu gia.” Bảo Trân nói xong, cầm một đôi đũa trên bàn đưa đến.

A Yên đưa tay nhận lấy, gắp một miếng cá chua ngọt Tây Hồ cho vào miệng, chua chua ngọt ngọt, là mùi vị mà nàng vô cùng quen thuộc.

Thấy chủ tử nhà mình ăn vui vẻ, Bảo Trân múc một bát canh đưa qua, cười nói: “Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sợ rằng cũng không có ai tin Hầu gia chu đáo như vậy.”

A Yên cảm thấy khuôn mặt của mình hơi nóng lên, cúi đầu uống canh trong bát, trong lòng ấm áp, càng thêm cảm kích Tạ Thận Chi.

Công tử đối tốt với nàng như vậy, sau này nàng nhất phải báo đáp công tử thật tốt.

Bên này Tạ Thận Chi đi ra từ Thanh Đại viện, đến thẳng thư phòng.

Có tiểu nha hoàn nhìn thấy, đi thẳng đến dãy nhà sau, kể chuyện này cho Hồ Phách nghe.

Hồ Phách nghe xong, lập tức lộ ra ý cười châm chọc: “Ta còn tưởng nàng ta có thể dụ dỗ Hầu gia ở lại trong phòng của nàng ta, nhưng người xem, chẳng phải Hầu gia cũng đến thư phòng, không qua đêm ở trong phòng của nàng ta sao?”

“Ta rất muốn xem xem, nàng ta có thể được sủng ái bao lâu?”

Tiểu nha hoàn gật đầu: “Hồ Phách tỷ tỷ nói đúng, chắc tỷ tỷ cũng nghe nói đến chuyện hôm nay biểu cô nương mời Yên di nương đến Phương Phi Uyển rồi đúng không. Vừa lúc đại cô nãi nãi cũng đến Phương Phi Uyển, đã dạy dỗ nhắc nhở Yên di nương một trận, không ngoài việc chính là kêu nàng ta nhớ kỹ thân phận của mình, đừng ảo tưởng đến những thứ không nên nghĩ đến. Chuyện này nói ra Yên di nương cũng là một người đáng thương, chịu một bụng ấm ức ở chỗ cô nãi nãi, đêm nay Hầu gia lại không ở lại Thanh Đại viện của nàng ta. Có thể thấy được mặc dù người này dựa vào dung mạo để trèo cao, cũng không có nghĩa có thể trở thành chủ tử.”

Hồ Phách nghe lời này, ý cười trên mặt càng rõ: “Người thật biết ăn nói, người để ý kỹ Yên di nương, chờ mấy ngày nữa ta xin tổ mẫu điều chỉnh công việc cho người, không để người làm những việc nặng nhọc nữa.”

“Vâng, nô tỳ nghe theo Hồ Phách tỷ tỷ tất cả.” Tiểu nha hoàn còn nói nói mấy câu, rồi quay người rời đi.

Tâm trạng của Hồ Phách vốn rất tốt vì chuyện đêm qua Tạ Thận Chi không ngủ lại Thanh Đại viện, nhưng sáng sớm ngủ dậy lại nghe mấy tiểu nha hoàn bàn tán điều gì đó.

Nàng ta hỏi đến, trong đó một tiểu nha hoàn mặc xiêm y màu xanh ngọc bích trả lời: “Nô tỳ nghe nói sáng nay Hầu gia thưởng rất nhiều đồ cho Thanh Đại viện, thậm chí còn có gấm Tứ Xuyên và một tráp

đông châu thượng hạng, nghe nói từng hạt ngọc châu to như vậy,
có vẻ như vô giá.”

Chương 45

Hổ Phách nghe tiểu nha hoàn nói vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Nha hoàn kia còn muốn nói gì đó, nhưng một nha hoàn khác bên cạnh giật giật tay áo, rồi lại nhìn về phía Hổ Phách, nha hoàn kia hiểu ý mới ngừng lại.

“Được rồi, đi làm việc của mình đi, Thanh Đại viện như thế nào cũng không liên quan đến chúng ta” Hổ Phách nói xong liền xoay người rời đi.

Hai nha hoàn kia nhìn nhau, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Hổ Phách tỷ tỷ tức giận rồi, tỷ ấy giận không thể bám lấy Hầu gia nên trút cơn giận lên chúng ta. Ta nói, nàng ta ngoại trừ là một đại nha hoàn thì cũng đâu có gì khác với chúng ta, ít nhất ta không muốn trèo cao, an phận làm việc.”

“Đừng nói nữa, muốn chết sao, lời này truyền đến tai Triệu ma ma thì phải làm sao.”

...

Thanh Đại viện.

Nhìn trên bàn gần như đầy ắp đồ vật, A Yên nhất thời có chút kinh hãi.

Nàng hầu hạ ở Giang gia nhiều năm như vậy, cũng đã nhìn thấy rất

những món đồ quý giá, nhưng những thứ mà Tạ Thận Chi gửi đến quả thật khiến nàng bị sốc.

“Chủ tử, Hầu gia đem đồ tới, Hầu gia có vẻ rất xem trọng người.”

“Đặc biệt là Đông Châu hay gấm Tứ Xuyên này, ngay cả các cô nương trong phủ cũng rất ít có được.” Bảo Trân cười nói.

A Yên nghe thấy điều này, một chút bất an hiện lên giữa lông mày và mắt nàng.

Cô nương trong phủ còn không thường có những món đồ này, vậy mà Tạ Thận Chi lại đem đến cho nàng nhiều như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt của chủ tử, Bảo Trân cười cười, lên tiếng an ủi: “Cô nương cứ yên tâm mà nhận, những thứ này tuy quý giá nhưng cũng không vượt quá giới hạn. Hơn nữa triều ta cũng không quá khắt khe với những thứ này, nữ nhi của những thương gia lớn cũng thường dùng, chỉ cần có đủ khả năng, dùng những thứ này sẽ không thu hút sự chỉ trích, chỉ là tốn kém hơn mà thôi.”

A Yên nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt bớt lo lắng.

“Chi bằng lấy chỗ gấm Tứ Xuyên này làm quà đáp lễ đại cô nương đi.” A Yên suy nghĩ một hồi rồi nói.

Bảo Trân có chút sững sốt, không ngờ chủ nhân lại không tiếc những thứ này mà đem nó đi tặng, đây là thứ mà Hầu gia cho chủ tử.

Thấy nàng ấy nhìn qua, A Yên liền nhẹ nhàng giải thích: “Đại cô nương sai người đem trân ngọc tới, ta lại tặng trân ngọc thì không hay lắm. Chẳng bằng chọn gấm Tứ Xuyên này đi, dù ta dùng loại gấm này không vượt quá giới hạn, nhưng dấu sao thân phận cao thấp cũng có khác biệt, vẫn là không thỏa đáng.”

Tính tình A Yên từ nhỏ đã như vậy, nói dễ nghe là do tính nàng cẩn thận, nhưng thực ra là nhất gan. Nàng luôn cảm thấy dù ở đâu cũng phải tuân theo quy củ mới có thể tồn tại, một di nương như nàng nếu làm khoa trương thì không biết sẽ nhận bao nhiêu chỉ trích.

Vì vậy, thay vì giữ chỗ gấm Tứ Xuyên này lại Thanh Đại viện, thì cứ coi nó như món đồ đáp lễ mà Tạ Thận Chi đã đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

A Yên bèn nói với Bảo Trân những suy nghĩ của mình.

Trong đôi mắt của Bảo Trân xẹt qua tia nguống mộ, nàng ấy cười nói: “Chủ tử nghĩ được như vậy là rất tốt.”

Thế là sau khi hai người bàn nhau xong, Bảo Trân đã tự mình đến viện tự của đại cô nương.

Nàng ấy từ Thế An viện ra, bây giờ lại hầu hạ bên cạnh Yên di nương, thân phận này cũng có chút xấu hổ.

Nhưng Tạ Thu cũng đã theo phu nhân quản gia, hành sự cũng rất quy tắc cùng chút thủ đoạn, vì vậy thấy Bảo Trân đi đến, mấy nha hoàn bên ngoài hành lang tươi cười chào hỏi rất lễ phép.

Sau khi nghe Bảo Trân nói lý do đến đây, họ liền lên tiếng đáp: “Di nương thật khách khí quá, cô nương nhà ta đang ở trong phòng, tỷ tỷ đợi chút để ta vào bẩm báo.” Nói xong, thấy Bảo Trân gật đầu, nàng ta vén rèm lên rồi đi vào bên trong.

Một lát sau liền gọi Bảo Trân vào trong.

Tạ Thu sau khi nghe ý đồ mà Bảo Trân đến đây, cả hai đều mỉm cười. Yên di nương quả là biết làm người, không uống công hôm qua nàng đưa chiếc trâm đến.

Nhưng khi Tạ Thu nhìn thấy món đồ Bảo Trân mang tới, nàng không

khỏi có chút sừng sốt.

Loại gấm Tứ Xuyên này quý giá, các cô nương trong phủ Ngụy Quốc Công mỗi tháng được bốn lượng bạc, vì vậy nếu không phải được lão phu nhân ban thưởng thì không thể có được thứ như vậy.

Nhìn thấy đại cô nương ngạc nhiên, Bảo Trân cười giải thích: “Hôm qua di nương nhà ta nhận được món quà từ cô nương liền nghĩ phải chuẩn bị quà đáp lễ sao cho tốt, cô nương cũng biết di nương nhà ta từ Hoài An đến, trong tay cũng không có vật gì quý giá, vì vậy chỉ có thể nói với Hầu gia. Sáng sớm nay Hầu gia đã cho người mang đồ đến, loại gấm này quý giá, thật sự rất hợp với cô nương.”

Bảo Trân là người rất biết cách nói chuyện, sau vài lời đã cho thấy món quà mà di nương đem đến chính là do thúc thúc chuẩn bị.

Dù là tính tình Tạ Thư như vậy, nhưng nghe xong trên mặt cũng không khỏi tỏ vẻ vui mừng.

Tiểu thúc thúc của nàng tính tình rất lạnh lùng, bao năm qua nàng chưa từng nhận bất cứ thứ gì từ vị trưởng bối này.

Bây giờ tiểu thúc được Hoàng thượng xem trọng, đương nhiên sẽ phải giữ thể diện, thúc ấy chọn loại gấm quý giá này có phải có ý rằng một văn bối như nàng cũng cần trau chuốt hơn trước mặt thúc ấy?

Nghĩ như vậy, Tạ Thư càng thêm thiện cảm đối với Yên di nương.

Dẫu gì cũng là nữ tử của tam thúc, không những xinh đẹp mà còn rất biết lấy lòng người khác.

Hôm qua nàng cho A Yên chút thể diện, hôm nay lại nhận lại không ít. Quà cáp cũng chỉ là phụ, điều quan trọng là nàng để lại ấn tượng tốt với tam thúc.

Nếu sau này có chuyện gì, tam thúc cũng có thể giúp nàng.

Người được Hoàng thượng coi trọng đầu sao cũng khác với những người khác.

“Di nương đã có lòng như vậy, ta xin nhận, khi nào di nương rảnh thì hãy qua viện tự của ta trò chuyện.” Tạ Thư cười nói.

Bảo Trân nghe rồi cười đáp: “Vâng.”

“Nếu cô nương không còn gì dặn dò, vậy nô tỳ xin cáo lui.” Bảo Trân nói.

“Ngươi lui đi.”

Bảo Trân cúi người chào, quay ra ngoài và đi về Thanh Đại viện.

Chỉ một lúc sau, chuyện tam lão gia ban thưởng cho Yên di nương những món đồ quý giá đã lan truyền khắp phủ Ngụy Quốc Công.

Đám người bàn tán ầm ĩ, có người nói Yên di nương thật may mắn, cũng có người nói nàng thật sự là một người biết thủ đoạn, có thể thu phục được tính tình của tam thúc. Đừng nói là những nha hoàn thường ngày hầu hạ trong phủ, ngay cả những lão bà ở trong phủ cả nửa đời người cũng chưa từng thấy Hầu gia đối xử với ai như vậy.

Yên di nương quả là lắm thủ đoạn, lẽ nào nữ tử phương Nam toàn là loại hồ ly? Nếu không làm sao Yên di nương có thể sai khiến tam lão gia như vậy. Thế thì cũng không khác gì vũ nữ của giáo phường ti Tiết thị, cũng có thể khiến Quốc Công gia mê đắm, một hai phải đưa người vào phủ.

Chuyện này đương nhiên cũng truyền đến tai Khẩu lão phu nhân.

Hai ngày nay vì chuyện trưởng tử Ngụy Quốc Công và vũ nữ giáo phường ti Tiết thị mà Khẩu lão phu nhân đã rất tức giận, bây giờ lại

nghe thêm chuyện này thì không khỏi càng bức bối, đặt mạnh tách trà trên tay xuống bàn.

“Đúng là không ra làm sao, vì một di nương mà làm náo loạn lên như vậy. Ta thấy sau này hẳn không cần phải làm ban sai cho Hoàng thượng nữa, nếu không chỉ một lời đường mật của di nương cũng khiến hẳn choáng váng đầu óc rồi.”

Khẩu lão phu nhân trước giờ chưa từng chào đón Tạ Thận Chi, nên lời nói quả thực khó nghe, không giữ chút thể diện nào cho Tạ Thận Chi.

Lúc này, Thích thị cùng Phương thị đều ở trong phòng, nghe lời này của lão phu nhân xong, Phương thị không nói gì, nhưng Thích thị lại hòa theo: “Không phải chứ, chỉ là một di nương mà cũng xứng dùng loại gấm Tứ Xuyên này sao? Chuyện này nếu truyền tới trong cung, e là các nương nương cũng thất thần. Tam đệ sau khi đến Hoài An một chuyến thì làm việc không còn đúng chuẩn mực, không còn phân trên dưới nữa. Trước tiên là không một lời thông báo với người mà đã sắp xếp nữ tử Hoài An kia vào Thế An viện, bây giờ không ngờ lại sủng ái nàng ta đến vậy. Nếu chuyện này truyền ra ngoài cũng không phải chuyện đùa, nó sẽ ảnh hưởng đến thanh danh phủ Ngụy Quốc Công chúng ta.”

“Tam đệ là lần đầu quen biết nữ tử nhưng cũng không thể như vậy, lão phu nhân người phải quản giáo lại hẳn đi.”

Lời Thích thị chưa nói xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, là đại cô nương Tạ Thư đến.

Nàng còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng mẩu thân mình đang giật dẩy lão phu nhân giáo huấn, trách phạt Tạ Thận Chi, nàng nhanh chóng tiến vào trong.

“Tham kiến tổ mẫu.”

“Mẫu thân, nhị thẩm thẩm.”

Nàng tiến lên cúi người hành lễ, lễ phép chào hỏi.

Khẩu lão phu nhân rất yêu quý nàng, thấy nàng tiến đến liền tươi cười nói: “Sáng sớm không phải đến rồi sao, sao giờ này lại đến nữa, không sợ mệt à?”

Tạ Thư cười cười rồi đáp: “Đến thỉnh an tổ mẫu, Thư nhi sao có thể mệt được?”

Nàng liếc nhìn Thích thị, rồi nói: “Vừa rồi Bảo Trân cô nương người bên cạnh Yên di nương đã đến chỗ con, mang theo gấm Tứ Xuyên đến, nói rằng do đích thân tam thúc chọn cho con, loại gấm này quý giá như vậy, nữ nhi là lần đầu tiên có được.”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Thích thị liền thay đổi, có chút ngượng ngùng nói: “Sao có thể như vậy. Đang yên đang lành hắt lại tặng quà cho người làm gì? Tính tình hắt thường ngày đâu có như thế, trong mắt làm gì có mấy tiểu bối như các người?”

Thích thị trước giờ vẫn luôn thích nói xấu Tạ Thận Chi để lấy lòng lão phu nhân, nên bà ta cũng chẳng suy nghĩ gì mà hỏi ra những câu này.

Tạ Thư nhìn thấy Phương thị đang yên lặng ngồi bên cạnh không lên tiếng, cảm thấy mẫu thân nhà mình thật không biết xử lý sự tình, mấy nữ nhân trong phòng nói này nói kia thì có ảnh hưởng gì đến tam thúc được cơ chứ? Tổ mẫu nghe vậy lại còn thấy hứng thú, lẽ nào thật sự muốn ban thưởng cho mẫu thân?

Ngược lại là tam thúc, người ta thật sự là một Bình Tuyên hầu. Tổ mẫu nhìn tam thúc vốn không thuận mắt đã đành, sao mẫu thân cũng lại như vậy?

Tạ Thư kiên nhẫn giải thích: “Là hôm qua biểu muội có mời con đến

chỗ muội ấy, nói là muốn cùng ngồi uống trà với Yên di nương, nhưng vì bận nên con không đến đó. Sau đó con đã sai người đem cây trầm ngọc đến coi như lễ vật tặng cho Yên di nương. Con cũng không nghĩ rằng Yên di nương lại khách khí như vậy, trên người không có đồ vật gì giá trị để đáp lễ liền nói với tam thúc, nên mới có sự tình ngày hôm nay.”

Khẩu lão phu nhân nghe vậy, buồn bực trên mặt mới tan đi phần nào.

Gấm Tứ Xuyên mặc lên người Tạ Thư đương nhiên sẽ khác với mặc lên người A Yên.

Thích thị cũng ngượng ngừng cười một tiếng, rồi nói: “Thì ra là như vậy, tam đệ cũng thật là, muốn làm hài lòng Thư nha đầu thì sai người mang đồ đến là được rồi, cần gì phải qua tay một di nương, cũng không phải là chủ mẫu chính thức.”

Lời thì mặc dù nói như vậy, nhưng chung quy cũng là ‘cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn’. Nói xong lời này, Thích thị không nói thêm gì nữa.

Nhất thời những người trong phòng có chút lúng túng.

Khẩu lão phu nhân liếc nhìn bọn họ, nói: “Được rồi, nói chuyện một hồi cũng có chút mệt mỏi, các người trở về đi.”

Mọi người nghe xong đều đứng dậy rời đi.

Đợi cho những người của lão phu nhân rời khỏi viện tự, đến ngã ba Phương thị rời đi xong, Thích thị mới chịu không được mà nói với Tạ Thư: “Đứa trẻ này, tự xưng lại giữ thể diện cho Yên di nương kia làm gì chứ? Con thân phận gì, nó thân phận gì? Lễ nào con còn phải nịnh bợ nó sao? Con không đến cũng đâu có sao, nó tự phải biết thân biết phận, đâu cần con phải đặt biệt tặng đồ?”

“Ta dạy con nhiều năm như vậy mà chẳng thấy con thông minh hơn chút nào. Vừa rồi tổ mẫu nhất định có suy nghĩ gì đó mà không muốn nói ra.”

Tạ Thư nghe vậy, trong lòng có chút khó chịu, nói: “Mẫu thân sao cứ phải suốt ngày nói xấu sau lưng tam thúc, tam thúc bây giờ là người được Hoàng thượng xem trọng, có thể giao hảo thì tại sao lại phải kết thù?”

“Phụ thân bây giờ bình tập tước vị Quốc Công, ca ca cũng được phong thế tử, mẫu thân còn gì muốn cầu xin tổ mẫu sao? Vì một câu nói của tổ mẫu mà đắc tội với tam thúc thì đáng không? Người cũng không nhìn xem vừa rồi người ở trong phòng hùa theo tổ mẫu, nhị thẩm là người cầm đầu hay sao mà không nói lời nào?”

Tạ Thư vừa nói xong liền nhìn thấy một nữ tử chạy tới, có chút hụt hơi: “Phu nhân, cô nương, xe ngựa của Vĩnh Minh quận chúa đang đậu ngoài cửa phủ, nói rằng đến tìm chơi với cô nương nhà chúng ta.”

Tạ Thư nghe vậy, nhất thời ngây người ra.

Vĩnh Minh quận chúa Khương Uyển, hai người chỉ mới gặp qua vài lần trong yến tiệc, mà quận chúa thân phận cao quý, trước giờ vẫn luôn ngồi ở phía trên, có gặp qua cũng là không quen biết gì.

Tại sao hôm nay quận chúa lại tìm nàng chơi.

Chương 46

Trong lòng Tạ Thư nghĩ như vậy, nhưng vẫn vội vàng cùng Thích thị ra ngoài nghênh đón.

“Thần phụ, thần nữ bái kiến quận chúa.”

Tạ Thư theo phía sau Thích thị, phúc thân với quận chúa rồi mang theo vài phần cung kính nói.

Trong lòng nàng thực sự không nắm chắc, nàng vẫn chưa nói gì với Khương Uyển, sao Khương Uyển lại đến phủ Ngụy Quốc Công tìm nàng.

Thích thị thì lại khác, Vĩnh Minh quận chúa có thể đến quý phủ chơi với nữ nhi, đó là thể diện rất lớn. Vĩnh Minh quận chúa này rất được thái hậu yêu thích, nếu hai người có quan hệ tốt, quận chúa nói tốt vài câu thay Thư Nhi ở trước mặt thái hậu, thì việc hôn sự của Thư Nhi có lẽ sẽ tiến thêm được một bước, thậm chí cũng có khả năng được gả cho tôn thất hoàng gia.

Thích thị nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy máu huyết sôi trào, dường như cảnh tượng đó đang ở ngay trước mắt.

“Không cần khách sáo, ta tới đột ngột, Thư muội muội không cảm thấy đường đột là được.”

Khương Uyển nhìn Tạ Thư, khuôn mặt hiện lên ý thân thiết, khác xa với dáng vẻ cao cao tại thượng thường ngày của nàng ta.

Tạ Thư hơi sững sốt, có chút kinh ngạc, nhưng cũng vội lên tiếng: “Đâu có đường đột, quận chúa nói đùa rồi, mau vào trong đi.”

Tạ Thư nói xong liền mời Khương Uyển đi vào.

Đợi qua Thùy Hoa Môn, Thích thị bèn sai một bà bà bẩm báo chuyện quận chúa đến phủ cho Khẩu lão phu nhân.

Khương Uyển nghe xong liền lên tiếng ngăn cản: “Ta tới chơi với Thư muội muội, không cần kinh động lão phu nhân.”

Thích thị bị lời này của nàng làm nghệt thở, trong đầu không khỏi nghĩ quận chúa được nuôi dạy trong cung mà lại không trọng quy tắc như vậy sao? Phủ Ngụy Quốc Công bọn họ cũng không phải môn đệ tầm thường, Vĩnh Minh quận chúa đến, chẳng lẽ không nên đi thỉnh an lão phu nhân?

Trong lòng Thích thị nổi lên ý không vui, nhưng không hề thể hiện trên khuôn mặt, chỉ cười gật đầu: “Quận chúa đã nói như vậy thì không kinh động lão phu nhân nữa. Tiểu bối tự có chủ ý của mình. Chốc nữa ta sai người đưa chút trà nước và điểm tâm đến, cũng không phiền hai người nói chuyện nữa.”

Thích thị vốn chỉ định hót một câu, Khương Uyển nghe xong cũng không từ chối, có ý không cần đại phu nhân Thích thị này tiếp khách.

Thích thị không cười nổi nhưng lại không tiện thể hiện ra mặt, chỉ đành cười trừ, kêu người đưa đến viện của Tạ Thư, lại dặn dò người dưới chuẩn bị đưa lên trà nước và điểm tâm thượng hạng.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, bà ta nháy mắt với Tạ Thư, kêu nàng tiếp đãi quận chúa chu đáo, rồi quay người rời đi.

Trong phòng, Tạ Thư mời Khương Uyển ngồi xuống, có nha hoàn đưa nước trà và điểm tâm lên.

Tạ Thư bưng chén trà trong tay, trong lòng có chút khó hiểu, nhưng lại không tiện trực tiếp hỏi quận chúa hôm nay đến là có chuyện gì. Vì thế, bèn mở đầu bằng những chuyện thường ngày của nữ nhi.

Xưa nay Khương Uyển tự giữ thân phận, cảm thấy thân phận của mình cao hơn những quý nữ trong kinh thành, cho nên có vài phần ngạo mạn. Hơn nữa nàng ta quan tâm đến Tạ Thận Chi, đương nhiên biết rõ mọi chuyện của phủ Ngụy Quốc Công. Bởi vậy nàng ta cũng không có thiện cảm với Khấu lão phu nhân và những người trong chính phòng, nhị phòng của phủ Ngụy Quốc Công. Không những vậy mà còn có vài phần tức giận, cảm thấy thường ngày chắc chắn bọn họ đều khinh thường con của ngoại thất như Tạ Thận Chi.

Cũng vì thế, kể cả khi gặp mấy người Tạ Thư ở yến tiệc, nàng ta cũng tỏ ra rất lạnh nhạt, dường như các cô nương Tạ gia không lấy lòng được trước mặt nàng ta, coi như nàng ta xả giận giúp Tạ Thận Chi.

Nhưng lần này Tạ Thận Chi đưa về một nữ tử Hoài An, nghe nói còn rất sủng ái, nàng ta thực sự không kìm được, muốn nghe ngóng về nữ tử này.

Nhưng nếu nghe ngóng, nàng ta không thể trực tiếp đến hỏi Tạ Thận Chi. Một cô nương như nàng ta, lại có thân phận quận chúa tôn quý, làm sao có thể làm chuyện lỗ mãng như vậy? Nếu bị ngoại tổ mẫu và mẫu thân biết được, chắc chắn sẽ nổi giận với nàng ta. Cho nên, nàng ta nghĩ đi nghĩ lại, muốn nhân cơ hội quay về Khương gia, nhân tiện đến phủ Ngụy Quốc Công một chuyến. Nếu có thể, nàng ta cũng muốn gặp nữ tử mà Tạ Thận Chi đưa về từ Hoài An.

Nàng ta muốn xem xem, rốt cuộc nữ tử đó xinh đẹp đến mức nào mới khiến Tạ Thận Chi trước nay không gần nữ sắc lại không màng tất cả đưa về kinh thành.

Nàng ta biết, vì chuyện này mà trên triều đình có Ngự Sử buộc tội Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi, thậm chí nói hấn và Châu gia câu kết. Tuy nói Hoàng Thượng không công bố ra ngoài, nhưng rốt cuộc vẫn có người đoán Tạ Thận Chi liệu có bị mất thánh tâm vì việc này hay không. Phải biết rằng, lòng đế vương khó đoán, nếu đã có hoài nghi, thì sẽ càng ngày càng sâu.

Khương Uyển nghĩ tới đây bèn ngắt lời Tạ Thư, chuyển chủ đề, nói: “Ta nghe nói phủ Ngự Quốc Công các người gần đây có hai chuyện mới mẻ, đầu tiên là chuyện của chính phòng các người, nói là có quan hệ với vũ nữ giáo phường ti. Còn một chuyện, đó là tam thúc Tạ Thận Chi của người, nghe nói lần này hấn từ Hoài An trở về đưa theo một nữ tử xinh đẹp, hiện giờ đã sắp xếp ở trong phủ Quốc Công.”

“Ta chỉ nghe người trong cung hình dung nữ tử này xinh đẹp có một không hai, nói là e rằng quý nữ khắp kinh thành đều không sánh bằng nhan sắc của nàng ta. Cũng không biết hôm nay đến quý phủ các người, liệu có thể chứng kiến nhan sắc thực sự, xem xem lời đồn có thật hay không?”

Khương Uyển nói xong, liền nhìn sang Tạ Thư.

Kể cả trong lòng Tạ Thư có rất nhiều suy đoán, nhưng nghe lời này của Khương Uyển vẫn rất kinh ngạc.

Yên di nương? Vĩnh Minh quận chúa đến phủ Ngự Quốc Công là muốn gặp Yên di nương?

Điều này sao có thể, thân phận nàng ta như vậy, đâu cần phải để tâm đến một nữ tử thân phận thấp hèn?

Tạ Thư nghĩ thầm trong lòng, vô thức nhìn sang Khương Uyển.

Tâm tư của nữ nhi rốt cuộc cũng không giấu được, hôm nay Khương Uyển ăn mặc thực sự rất đẹp, còn trang trọng hơn vài phần so với

khi ở yến tiệc. Cái gọi là nữ nhi trang điểm vì người mình thích, có lẽ nàng ta thực sự muốn gặp Yên di nương, Tạ Thư cũng đoán ra vài phần.

“Yên di nương thân phận hèn mọn, nếu gặp sợ là làm bẩn mắt của quận chúa.” Tạ Thư chậm rãi mở miệng, thấy khuôn mặt Khương Uyển lộ vẻ không vui, lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, dù sao Yên di nương cũng là người của tam thúc ta, hiện giờ đang ở tại Thế An viện. Quận chúa lần đầu đến phủ Ngụy Quốc Công chúng ta, sợ là không biết Thế An viện chính là chỗ ở của tam thúc. Bên trong đình thai lầu các, cây cầu nước chảy, nhiều sân viện. Hơn nữa, từ lúc tam thúc được Hoàng Thượng phong làm Bình Tuyên Hầu, người bên ngoài lại càng không dám xông vào Thế An viện. Nếu có chuyện gì, đều phải phái người đi báo một tiếng. Kể cả tổ mẫu nay cũng không thể quản được tam thúc. Một văn bối như ta lại càng không dám sai khiến người bên cạnh tam thúc.”

“Gọi người ta tới là chuyện nhỏ, nếu để tam thúc biết việc này, tam thúc trách tội xuống dưới, người làm văn bối như ta đâu thể nào gánh được.”

Cách trả lời khéo léo này của Tạ Thư khiến Khương Uyển khó thở, nàng ta vốn tưởng rằng đến phủ Ngụy Quốc Công rồi, với thân phận của nàng ta thì chỉ cần một câu nói làm sao có thể không được gặp nữ tử tên A Yên đó.

Nhưng đâu thể ngờ, đại cô nương Tạ Thư của phủ Ngụy Quốc Công lại không biết điều, không hề kiêng sợ thân phận quận chúa của nàng ta, từ chối nàng ta với hai câu trả lời ngắn gọn.

Cho nên trong lòng Khương Uyển có chút tức giận không vui.

Lúc này, Tạ Thư lại lên tiếng: “Mặc dù không gặp được nàng ta, nhưng Yên di nương đúng là rất đẹp, trong phủ từ trên xuống dưới chúng ta ai ai nhìn thấy nàng ta cũng đều nói trong kinh thành không có nữ tử nào xinh đẹp hơn Yên di nương. Nói là chẳng trách

có thể khiến người không gần nữ sắc như tam thúc cũng phải sủng ái như vậy.”

“Ngày hôm nay thôi, tam thúc dậy sớm, trước khi thượng triều còn dặn dò người thưởng cho Yên di nương rất nhiều đồ, nghe nói chỉ riêng Đông Châu thượng hảo đã có cả một tráp, càng đừng nói đến những đồ vật quý trọng khác.”

Thấy sắc mặt Khương Uyển dần dần trở nên khó coi, trong con người hiện lên vẻ ghen tị không che dấu được, Tạ Thư liền chứng thực suy đoán của mình.

Thì ra Vĩnh Minh quận chúa này có lòng ái mộ tam thúc nhà mình.

Nàng nghe nói trước đây tam thúc đã cứu Vĩnh Minh quận chúa này, nhưng chỉ là nghe nói thôi, làm sao có thể nghĩ rằng quận chúa này lại tương tự ái mộ tam thúc, nay lại không màng đến thân phận của bản thân, tìm đến cửa vì một Yên di nương?

Để bị kích động như vậy, có thể thấy trong lòng nàng ta thích tam thúc thế nào.

Từ trước đến nay nữ tử động lòng trước thì sẽ yếu thế hơn một chút, kể cả Khương Uyển là Vĩnh Minh quận chúa cũng như vậy, nếu không, hôm nay cũng sẽ không đến phủ Ngụy Quốc Công này.

Tạ Thư bỗng nở nụ cười, lại nói: “Phải nói là tam thúc vô cùng coi trọng Yên di nương này, vì Yên di nương mà ngay cả văn bối như ta cũng được thơm lây.”

Tạ Thư thấy Khương Uyển nhìn qua, bèn kể chuyện nàng có được gấm Tứ Xuyên thế nào.

Quả nhiên, Khương Uyển nghe xong, ý cười trên khuôn mặt lập tức cứng đờ, vẻ ghen tị trong đôi mắt càng thêm rõ ràng.

Tạ Thư cười, lại giống như không để ý nói: “Theo ta thấy chỉ là một di nương mà thôi, được sủng ái cũng chỉ là chuyện của bản thân tam thúc. Nhưng hiện nay tam thúc là Bình Tuyên Hầu, sau này cũng phải chuyển ra khỏi phủ Ngụy Quốc Công, người phải đau đầu cũng là phu nhân sau này của Bình Tuyên Hầu, quận chúa hà tất phải lo lắng thay cho Hầu phu nhân tương lai?”

Khương Uyển bị lời này của nàng làm cho xấu hổ đỏ mặt, cho nên cũng không tiện tiếp tục hỏi thêm, mà chuyển chủ đề nói chuyện khác.

Nói chuyện một hồi, Khương Uyển liền đứng lên cáo từ, đích thân Tạ Thư tiễn người ra khỏi phủ Ngụy Quốc Công.

Thấy Khương Uyển lên xe ngựa ra về, lúc này Tạ Thư quay về phòng.

Thích thị bên này nghe nói Vĩnh Minh quận chúa ra về, vội vàng đến viện của Tạ Thư.

“Lần này Quận chúa tìm con có chuyện gì? Con có nhân cơ hội này làm thân với quận chúa thêm chút không?” Việc mà Thích thị quan tâm nhất là hôn sự của nữ nhi, bà ta muốn mượn Vĩnh Minh quận chúa để nâng cao thân phận của nữ nhi, đương nhiên là vội vàng hỏi nàng.

Tạ Thư nghe bà ta hỏi như vậy, cũng không nói gì, chỉ im lặng uống trà trong tay.

Thích thị vỗ nàng một cái, nói: “Mau nói đi, người muốn làm ta sốt ruột chết hả.”

Tạ Thư khẽ cười, quay đầu qua nhưng chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Vị quận chúa này của chúng ta đâu có đến vì con, rõ ràng là đến vì vị ở Thanh Đại viện kia.”

Thích thị sững sốt, có chút không hiểu ý của nữ nhi nhà mình.

Hiện nay người sống ở Thanh Đại viện không phải là Yên di nương sao? Vĩnh Minh quận chúa có thân phận cao quý, sao lại vì một Yên di nương thân phận thấp hèn mà đến phủ Ngụy Quốc Công bòn họ.

Chẳng lẽ là quận chúa nghe được lời đồn đại trong kinh thành, biết Yên di nương kia dung mạo xuất chúng, muốn đến xem rốt cuộc xuất chúng thế nào?

Nhưng Khương Uyển có thân phận gì, mặc dù trong lòng hiếu kỳ cũng không đến nỗi đến xem thật chứ. Tuy dung mạo của nữ tử quan trọng, nhưng so với dung mạo thì xuất thân môn đệ mới là quan trọng nhất, Vĩnh Minh quận chúa thật đúng là cây mình có thân phận cao nên không chú trọng quy củ, lại muốn làm gì thì làm...

Thích thị mang theo vài phần cảm khái nói: “Cũng chỉ có quận chúa như nàng ta gây sức ép ra những việc này mà chúng ta không thể nói gì, còn phải hầu hạ tử tế. Quận chúa này cũng thật là, đâu còn trẻ con nữa, hà cớ gì lại muốn đến nhà người ta nhìn mỹ nhân.”

Ánh mắt của Tạ Thư dừng trên người Thích thị, lần này nói với ý sâu xa: “Trên đời này nữ tử không nhìn được đâu chỉ có một mình quận chúa?”

Thích thị nghe lời này liền sững sốt, tròn mắt xoay tròn, đột nhiên mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nói: “Người, người nói, quận chúa là vì tam thúc của người?”

Thích thị bị lời nói của mình dọa sợ, điều này sao có thể, Vĩnh Minh quận chúa chính là thân nữ của trưởng công chúa, từ nhỏ được nuôi dưỡng ở phủ Trấn Quốc công, lại được thái hậu ân sủng, làm sao lại để ý đến con của vợ thứ phủ Ngụy Quốc Công bòn họ?

Trong lòng bà ta nghĩ như vậy liền nói ra: “Làm sao có thể, tam thúc

của con chỉ là con của ngoại thất sinh ra.”

Ngày thường Tạ Thư không thích nghe nhất chính là Thích thị nói đến con vợ thứ với không vợ thứ, lúc này nghe xong lời này, không nhin được nói: “Cái gì mà con vợ thứ với không phải vợ thứ, cũng chỉ có nương và tổ mẫu suốt ngày nói bên miệng, hiện giờ tam thúc là Bình Tuyên Hầu do Hoàng Thượng phong, rất được Hoàng Thượng coi trọng, chỉ cần có thánh ân, ra ngoài e là còn được người khác coi trọng hơn so với phụ thân Ngụy Quốc công này.”

Thích thị há hốc miệng, muốn phản bác, cảm thấy Tạ Thư làm nữ nhi không được nói phụ thân của mình như vậy. Hơn nữa, như vậy không phải là cảm thấy chính phòng bọn họ không bằng tam phòng, cảm thấy Quốc Công gia không sánh bằng thứ đệ sao?

Nhưng lời đến miệng, bà ta lại không biết phản bác thế nào.

Mấy năm nay Tạ Thận Chi đúng là rất được Hoàng Thượng coi trọng, hiện giờ lại thay Hoàng Thượng đến Hoài An làm án, còn có quan hệ tốt với tổng chỉ huy cấm vệ Bùi Thứ, những thể diện này, đâu phải phu quân nhà mình có thể sánh được. Ngay cả phu quân cũng nói riêng với bà ta rằng hắn cũng không nhìn thấu Tam đệ.

Tuy rằng trong lòng Thích thị khinh thường, cảm thấy chỉ là con vợ thứ mà thôi, nhưng lại không thể không thừa nhận với phần thánh sủng đó, sợ là cả kinh thành này không mấy ai có thể sánh được với Tạ Thận Chi.

Thiên tử gần thần tử, không phải người nào cũng được như vậy.

Nghĩ đến điều này, Thích thị không khỏi cảm thấy ức nghẹn.

“Cái gọi là làm bạn với vua như chơi với hổ, tam thúc của người cũng chưa chắc có thể được Hoàng Thượng coi trọng cả đời. Nhưng Vĩnh Minh quận chúa này cũng thật to gan, chuyện lỗ mắng như vậy cũng có thể làm ra.”

“Nàng ta nói với người thế nào, trực tiếp hỏi đến tam thúc người sao?”

Tạ Thư bất đắc dĩ nói: “Quận chúa dù thế nào cũng là cô nương, đâu đến nỗi mất tự trọng mà hỏi đến chuyện của nam nhân, là khi nàng ta nhắc đến Yên di nương thì sắc mặt không được tự nhiên, bị nữ nhi nhìn thấu tâm tư thôi.”

“Nữ nhi không cho người gọi Yên di nương đến, sợ đắc tội với tam thúc. Càng sợ sự việc truyền ra bên ngoài, truyền đến tai thái hậu và trưởng công chúa sẽ trút giận lên đầu nữ nhi. Dù sao quận chúa cũng có thân phận khác biệt, nàng ta có ái mộ tam thúc đi nữa, cũng phải xem ý của thái hậu và trưởng công chúa.”

“Mặc dù phủ Ngụy Quốc Công chúng ta cũng là vọng tộc trăm năm, nhưng cũng không đắc tội được với thái hậu và trưởng công chúa. Nữ nhi suy nghĩ, chỉ có thể nói là sợ đắc tội với tam thúc để từ chối nàng ta. Nàng ta nghe ra ý của nữ nhi nên cũng cáo từ.”

“Tóm lại nàng ta ái mộ tam thúc, sẽ không vì những chuyện này mà nổi giận lên nữ nhi. Nếu nàng ta muốn gặp Yên di nương, thì tự tìm cách đi.”

Ban đầu Thích thị cảm thấy nữ nhi kiến thức nông cạn sao có thể từ chối quận chúa, một di nương mà thôi, giống như con hát gọi đến là đến, nhìn một cái chẳng lẽ có thể mất đi ít thịt sao? Kể cả Tạ Thận Chi biết cũng không nổi giận vì chuyện này chứ.

Nhưng nghe nữ nhi kể lại, bà ta lại cảm thấy mình không bằng nữ nhi. Bà ta lại không hề nghĩ đến thái hậu và trưởng công chúa, nhất thời trong lòng cũng có chút buồn bực. Vừa cảm thấy nữ nhi khéo léo tốt bụng, lại lo lắng nữ nhi quá thông minh cũng không phải chuyện tốt. Nếu sau này gả đi, với lòng dạ của nữ nhi như vậy, sợ là khiến cô gia và mẹ chồng đều cảm thấy ghê gớm.

Vậy thì đâu có tốt?

Trong lòng Thích thị buồn sầu, cũng không nói lời này ra.

Bên này, A Yên cũng nghe nói Vĩnh Minh quận chúa Khương Uyển đến phủ Ngụy Quốc Công.

“Vĩnh Minh quận chúa?” A Yên không nhìn được tỏ vẻ hiếu kỳ.

Bảo Trân giải thích: “Vĩnh Minh quận chúa này là người mà tất cả mọi người ở trong kinh thành này đều biết đến, chỉ vì thân mẫu của nàng là muội muội cùng mẹ của đương kim hoàng thượng, Đoan Dương trưởng công chúa.”

Bảo Trân nói xong thì chần chờ một lát, bèn nói chuyện của Đoan Dương trưởng công chúa và Khương phủ, phủ Trấn Quốc Công cho chủ tử nhà mình nghe.

Khi nói đến chuyện cự phò mã bị thái hậu ban chết, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Nghe nói ban chết bằng một ly rượu độc, thái hậu trách phạt phò mã đối đãi không chu toàn, bất kính với công chúa đó là bất kính với hoàng gia, lấy tính mạng của cả nhà Khương gia ép cự phò mã uống rượu độc. Sau này Khương gia suy tàn, công chúa gả đến phủ Trấn Quốc Công, sinh được một nữ nhi cho Trấn Quốc Công, nhưng khi tiểu quận chúa vừa mới hai tuổi đi xem hoa đăng, người bên cạnh không trông nom cẩn thận đã để lạc mất quận chúa. Trưởng công chúa mất nữ nhi, ruột gan đứt từng khúc lâm bệnh nặng cũng sắp đi theo, sau này vẫn là thái hậu làm chủ đưa cô nương Khương gia cũng chính là Vĩnh Minh quận chúa đến phủ Trấn Quốc Công, lúc này sức khỏe của trưởng công chúa mới ngày một tốt hơn.”

“Người trong kinh thành đều nói, mọi thứ mà Vĩnh Minh quận chúa hiện giờ được hưởng đều là của tiểu quận chúa, nếu không, với sự ghét bỏ của thái hậu đối với Khương gia và cự phò mã, làm sao lại chịu cho cô nương Khương gia này phong hiệu quận chúa, cho dù là

nể mặt trưởng công chúa cũng không thể nào.”

“Cho nên nói, phúc trạch của con người thế nào đều do ông trời cai quản. Rõ ràng phải là ân sủng của tiểu quận chúa, hiện giờ lại rơi vào Vĩnh Minh quận chúa, cũng không biết hiện nay tiểu quận chúa đó lưu lạc ở nơi nào, còn sống hay đã chết?”

Ánh mắt của A Yên nhìn vào chén trà sứ men xanh ở trong tay, trong lòng cũng có chút khó chịu, tiểu quận chúa thật sự đáng thương. So với tiểu quận chúa còn không biết đã chết hay còn sống thì nàng vẫn rất may mắn, bởi vì nàng gặp được tổ mẫu. Những năm nay, kể cả làm nô tỳ ở Giang phủ, tổ mẫu cũng đều che chở nàng, yêu thương nàng.

Hiện giờ nàng đến kinh thành đã nhiều ngày, cũng không biết tổ mẫu sống trong biệt viện ở Hoài An có quen hay không?

Thấy khuôn mặt của chủ tử nhà mình lộ ra vài phần thương cảm, Bảo Trân không khỏi có chút hối hận vì đã nói những chuyện này với chủ tử, nàng ấy bèn chuyển chủ đề, nói: “Đúng rồi, bánh hoa quế mà đích thân chủ tử làm hôm qua, nô tỳ thấy Hầu gia ăn tận hai miếng. Hầu gia không thích đồ ngọt, có thể thấy Hầu gia thật lòng quan tâm chủ tử, hay là hôm nay chủ tử cũng làm chút điểm tâm, đến buổi tối đích thân đưa đến thư phòng của Hầu gia.”

A Yên nghe vậy thì dè dặt tâm trí khỏi tiểu quận chúa bị mất tích, có chút động lòng lại có chút do dự: “Nơi quan trọng như thư phòng, ta đi thích hợp không?”

Nghe chủ tử nhà mình hỏi như vậy, Bảo Trân cười nói: “Chủ tử là người của Hầu gia, có gì không thích hợp? Nếu chủ tử không đi, có lẽ người bên ngoài đều cảm thấy chủ tử không quan tâm đến Hầu gia đấy.”

“Làm sao ta lại không quan tâm...” A Yên nghe Bảo Trân nói như vậy, bất giác lên tiếng thanh minh.

Nhưng nói đến một nửa, lại cảm thấy hình như mình không thanh minh được.

Khi nàng ở Giang gia cũng từng thấy di nương của Giang phủ hành xử thế nào, so với những di nương đó, thực ra nàng cũng không quan tâm đến Tạ Thận Chi cho lắm.

A Yên nghĩ vậy, trong lòng có chút bất an, nàng nghĩ Hầu gia có ơn cứu giúp mình, làm sao nàng có thể không quan tâm, nàng chỉ không biết nên đối đãi với Hầu gia thế nào mới tốt thôi. Hầu gia có mọi thứ, một di nương nhỏ bé như nàng phải làm thế nào mới được coi là quan tâm?

“Trên đường đến đây ta đã thuê một cái hầu bao, Bảo Trân, người nói xem tặng cho Hầu gia có được không?” A Yên suy nghĩ, cố lấy dũng khí nói.

Bảo Trân nghe vậy, lại cười: “Cuối cùng cũng nghe thấy chủ tử nhắc tới hầu bao rồi, nô tỳ còn nghĩ cô nương thuê lâu như vậy, thuê xong rồi lại cất đi, rõ ràng là phối màu cũng hợp với Hầu gia.”

Nghe Bảo Trân nói, hai bên má A Yên không khỏi đỏ lên: “Ta đến phòng bếp làm chút điểm tâm, Bảo Trân người cũng đến giúp được không?”

Bảo Trân biết chủ tử nhà mình da mặt mỏng nên không tiếp tục trêu chọc, đáp một tiếng rồi cùng A Yên đến phòng bếp.

Đợi sau khi làm xong điểm tâm, sắc trời cũng dần tối.

A Yên xách hộp cơm bước ra khỏi Thanh Đại viện, đi thẳng đến thư phòng.

Hổ Phách đứng ở hành lang nhìn thấy A Yên đi vào sân viện, vẻ mặt không vui, trong con mắt thấp thoáng lộ ra vài phần ghen ghét đố

ky.

A Yên mặc một chiếc áo màu nước thêu hoa ngọc lan, búi kiểu tóc Lưu Vân Kế, trên tóc cài cây trâm phỉ thúy mà Tạ Thận Chi tặng nàng hôm đó, chậm rãi từ bên ngoài đi vào trong, đầu có giống như nha hoàn ngày xưa, cử chỉ phong thái tạo cho người khác bầu không khí nhẹ nhàng.

Hổ Phách nhất thời ngăn người, không đợi nàng lên tiếng, Đại Mạo đứng một bên sớm tươi cười đi lên nghênh đón.

“Nô tỳ bái kiến Yên di nương, nhiều ngày không gặp, di nương lại như biến thành người khác, khiến nô tỳ cũng không dám nhận.”

“Hầu gia vừa mới trở về, nếu di nương muốn gặp Hầu gia, để nô tỳ đi vào trước bẩm báo một tiếng.” Đại Mạo tỏ vẻ cung kính nhu thuận, thậm chí có chút lấy lòng và hồi lỗi, đầu còn dáng vẻ khinh thường A Yên khi ở Hoài An ngày đó.

A Yên gật đầu, nói với nàng ta: “Làm phiền cô nương rồi.”

Đại Mạo vội hỏi: “Không dám, vốn là việc của ta.” Nói xong, nàng ta bèn quay người đẩy cửa đi vào, chỉ một lát sau đã từ trong phòng đi ra.

“Hầu gia mời di nương vào.”

A Yên gật đầu với Đại Mạo, liền cất bước đi vào trong.

Chương 47

Lúc A Yên đi vào, trong phòng chỉ có một ngọn đèn, Tạ Thận Chi đang ngồi sau án trác, trên tay cầm cuốn sổ.

Nàng cúi người, nói: “Thiếp thân thỉnh an Hầu gia.”

Nói rồi nàng nhìn về phía Tạ Thận Chi.

Thấy Hầu gia vẫn đang xem sách trong tay, nàng suy nghĩ một hồi liền bước tới, mở hộp thức ăn trong tay ra, lấy ra một đĩa bánh trắng ngọc cùng một bát canh hạt sen.

“Đây là bánh thiếp thân tự tay làm, Hầu gia có muốn nếm thử chút không?” A Yên nghĩ đến những cô nương trong Giang phủ thường hay làm vậy nên cũng học theo họ.

Nàng nói một câu rồi lại khẽ cười.

Tạ Thận Chi buông tấu chương trong tay, nhìn về phía nàng.

“Nàng bình thường đâu phải dáng vẻ này, là Bảo Trân kêu nàng đến thư phòng phải không?” Mặc dù là Tạ Thận Chi đang hỏi nàng, nhưng trong giọng điệu lại rất chắc chắn.

A Yên kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tạ Thận Chi không lộ vẻ tức giận liền thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng giải thích: “Không phải, là thiếp thân muốn đến thăm Hầu gia.” A Yên do dự một hồi, rồi lại nói tiếp: “Thiếp thân cũng chưa từng đến thư phòng này, là muốn đến xem Hầu gia thường ngày làm việc như thế nào.”

A Yên nói lời này, hai má có chút đỏ lên, ánh mắt hơi rũ xuống, vẻ mặt đầy e thẹn, giống như những lời này lẽ ra không nên nói ra.

Tạ Thận Chi khẽ cười nói: “Thật sao?” Nói xong gấp một miếng bánh trong đĩa, cắn một miếng.

Khóe mắt thấy động tác của hắn, A Yên vô thức nhìn sang, nhìn thấy Hầu gia ăn miếng bánh một cách ngon lành, liền biết rằng Tạ Thận Chi rất thích những món điểm tâm thanh đạm như này.

Vậy sau này nàng sẽ làm nhiều thêm một chút. Nghĩ vậy, ánh mắt A Yên cũng lộ ra sự vui vẻ, nàng cảm thấy đây cũng là một cách để nàng báo đáp công tử.

Tạ Thận Chi ăn vài miếng bánh rồi uống nửa bát canh mới dừng lại.

“Hôm nay đã làm gì rồi?” Tạ Thận Chi giống như vô thức hỏi A Yên.

A Yên sững sốt, suy nghĩ một chút rồi nói: “Từ sớm Hầu gia đã cho người mang đồ đến, thiếp thân đã sắp xếp lại từng thứ, rồi kêu Bảo Trân mang gấm Tứ Xuyên đến viện tự của đại cô nương coi như là vật đáp lễ, ngoài ra thiếp cũng không làm gì cả.”

Nghe A Yên nói vậy, Tạ Thận Chi cũng không chút biểu cảm, chỉ nói: “Nếu cảm thấy chán thì mấy ngày nữa bản hầu sẽ đưa nàng ra ngoài đi dạo.”

Như không thể tin vào tai mình, A Yên bất giác mở to hai mắt, thầm nghĩ nhất định là mình nghe lầm, công tử muốn đưa nàng đi dạo sao?

Chuyện này làm sao có thể, nàng chỉ là thê thiếp của công tử, làm sao có thể cùng công tử ra ngoài dạo chơi thoải mái, nếu bị nhìn thấy nhất định sẽ bị lời đàm tiếu.

“Sao, không muốn đi?” Tạ Thận Chi nhìn nàng, có chút muốn trêu chọc.

Đương nhiên là A Yên muốn ra ngoài, đến kinh thành lâu như vậy rồi, nhưng ngoại trừ ở Thanh Đại viện thì nàng cũng chỉ đến viện tự của biểu cô nương Tần Nhiêu đúng một lần.

Nàng cũng cảm thấy quy củ trong phủ Ngụy Quốc Công rất nghiêm ngặt, ngay cả không khí cũng khiến người ta cảm thấy khó thở. Nếu có thể ra ngoài để thư giãn, nàng đương nhiên sẵn lòng.

Nghe Tạ Thận Chi hỏi vậy, A Yên vô thức vội gật đầu, cũng không nhìn được mà nói: “Nhưng mà, thiếp thân và công tử cùng nhau ra ngoài, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ không sao chứ?”

Tạ Thận Chi đã sớm biết tính tình A Yên như thế nào, cho nên khi nghe lời này cũng không có gì kinh ngạc, chỉ thờ ơ nói: “Có gì mà không ổn? Lễ nào bản hầu không thể gặp người? Hay là A Yên cảm thấy không tiện gặp?”

“Hay là A Yên cảm thấy làm thiếp của bản hầu thì cả đời này sẽ chỉ ở hậu viện, sẽ không gây thêm phiền phức cho bản hầu?”

Quả thật là trong lòng A Yên có nghĩ như vậy, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Tạ Thận Chi, không biết vì sao nàng lại không dám thừa nhận.

Nàng luôn cảm thấy rằng Hầu gia không thích nàng quá mức thận trọng.

Vì vậy, A Yên không dám gật đầu, chỉ mang theo vài khó hiểu nhìn Tạ Thận Chi.

A Yên còn đang tưởng rằng Tạ Thận Chi sẽ không nói gì nữa, lại thấy hắn mở miệng: “Bản hầu đã đưa nàng về kinh, nàng cũng đừng để tâm mấy chuyện này nữa, nếu không bảo vệ được nàng thì

lúc đó ta đã không đưa nàng theo.”

“Hơn nữa, một tiểu cô nương mà cố kỵ nhiều như vậy làm gì? Ngày nào cũng có bản hầu bên cạnh, sẽ luôn bảo vệ nàng. Thời gian rảnh đó, chỉ bằng nghĩ xem sẽ đi đâu giải sầu.”

A Yên bị câu nói của Tạ Thận Chi làm cho giật mình, những suy nghĩ của nàng dường như bị nhìn thấu.

Trong lòng nàng có chút khổ tâm cũng có phần cảm động, nàng nghĩ công tử quả thật là một người tốt.

Nghĩ như vậy, A Yên gật đầu cười: “Thiếp thân cảm tạ Hầu gia.”

Nàng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Thiếp thân muốn đến chùa dâng hương để cầu phúc cho tổ mẫu và...Hầu gia.”

Tạ Thân Chi nhìn nàng, ấm áp nói: “Được.”

A Yên nghe vậy, đôi mắt cong lên, không giấu được sự vui vẻ trên khuôn mặt.

Thấy Tạ Thận Chi cầm bút lên, nàng nhanh chóng tiến đến mài mực.

Mỹ nhân ở bên cạnh mà Tạ Thận Chi vẫn nghiêm túc xử lý công việc, A Yên nhìn dáng vẻ nghiêm túc ấy đến ngây người.

Lúc công tử đang bận bịu công việc đúng là dáng vẻ như vậy, so với ngày thường có phần nghiêm túc hơn, dù vậy nàng cũng không chút sợ hãi, ngược lại càng làm cho nàng có cảm giác tin tưởng có thể dựa vào.

Nhận ra mình đang mất tập trung, A Yên hơi giật mình, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nghiêm túc ngồi mài mực.

.....

Đêm đó, Tạ Thận Chi bận việc đến khuya nên kêu A Yên ở lại chính viện nghỉ ngơi.

A Yên có từ chối vài lần, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Tạ Thận Chi, nàng chỉ có thể đồng ý.

Chỉ là lần đầu tiên nghỉ ngơi ở chính viện, trong lòng cũng có chút bất an, may mà hôm nay nàng thật sự rất mệt, vừa nằm xuống một lúc, mí mắt đã cảm thấy nặng trĩu, liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tạ Thận Chi đã rời đi.

Bảo Trân mỉm cười, tiến lên giúp nàng thay đồ: "Hầu gia từ sớm đã lên triều, người có dặn hôm qua chủ tử mệt nên không cho chúng nô tỳ làm phiền chủ tử nghỉ ngơi."

Bảo Trân vừa nói xong liền hạ giọng hỏi: "Đêm qua chủ tử lưu lại chính viện nghỉ ngơi, nô tỳ có chút kinh hãi, nô tỳ còn tưởng rằng Hầu gia sẽ cho người đưa chủ tử về Thanh Đại viện."

Bảo Trân vừa nói vừa để ý trên người chủ tử, vừa rồi hầu hạ chủ tử thay đồ không thấy chút vết tích nào liền biết chủ tử và Hầu gia đêm qua cũng không phát sinh sự tình gì.

Thế nhưng Hầu gia đã giữ người ở lại sao lại không hề đụng chạm gì? Như vậy chẳng phải đã thật sự đem chủ tử để trong lòng, bên cạnh Hầu gia lại có thêm một người bầu bạn.

Nhưng chuyện này sao có thể, với tính tình của Hầu gia, dù là để ý đến chủ tử nhưng cũng không thể quan tâm một cách nhanh chóng như vậy.

Có lẽ, Hầu gia đối với chủ tử chỉ có một chút khác biệt, là chủ tử đa tâm rồi.

Bảo Trân đề nén suy nghĩ của mình, không nói với A Yên những gì nàng ấy đang nghĩ, mà thay vào đó nói: “Nô tỳ nghe nói hôm qua Hồ Phách đã đứng ngoài cửa cả đêm, sáng nay Triệu ma ma đến mới kêu mọi người rời đi.”

A Yên nghe xong, nụ cười trên mặt tắt ngấm, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Vì biết tâm tư của Hồ Phách đối với Tạ Thận Chi nên nàng luôn thấy không thoải mái khi phải đối diện với nàng ta.

Nếu đêm qua Hầu gia có đụng chạm vào nàng, mà Hồ Phách lại ở ngoài, nàng nghĩ thôi cũng thấy khó xử.

“Nô tỳ nghe nói Triệu ma ma gọi cha mẹ của Hồ Phách tới phủ, muốn đưa họ đến một cửa tiệm bên ngoài để sống một thời gian. Hồ Phách không muốn rời khỏi phủ, nhưng đâu thể cãi lời Triệu ma ma, bây giờ họ cũng đã rời đi. Cũng không biết khi nào sẽ trở về, nhưng tốt nhất là đừng về. Cũng không chỉ có người vì chuyện tâm tư của nàng ta với Hầu gia, mà những nha hoàn khác trong Thế An viện cũng đều thấy khó hòa hợp với nàng ta.”

“Chuyện này Hầu gia cũng biết, dù không lên tiếng nhưng Triệu ma ma cũng nhận thấy Hầu gia không vui. Bây giờ kêu cha mẹ nàng ta đưa đi cũng còn tốt hơn là sau này bị Hầu gia đuổi khỏi phủ, nói thật thì Triệu ma ma cũng là một người hiểu chuyện rất hiếm thấy.”

A Yên lắng nghe, cũng cảm thấy như vậy, nhưng dù sao Triệu ma ma cũng là tổ mẫu của Hồ Phách, nàng khẽ thở dài rồi nói: “Chỉ mong sau này Triệu ma ma đừng phiền đến ta.”

Bảo Trân đáp lại: “Sao có thể, nếu Triệu ma ma là người như vậy thì đã sớm giúp Hồ Phách, đâu cần đợi đến bây giờ.”

Bảo Trân vừa nói xong liền đổi chủ đề khác: “Đúng rồi, sáng nay lúc

Hầu gia ra ngoài đã dặn nô tỳ hỏi chủ tử xem chủ tử muốn đến chùa nào?”

A Yên ngập ngừng: “Đây là lần đầu tiên ta đến kinh thành. Ta không biết ở đây có những ngôi chùa nào, người nói cho ta được không?”

Bảo Trân lớn lên ở kinh thành, nên dĩ nhiên nàng ấy rất rõ những nơi này.

Thậm chí còn tìm đến một cuốn sách rồi nói với A Yên về những ngôi chùa được ghi trong đó, nơi nào phong cảnh đẹp hơn, rồi những món chay ở đó là gì.

Nghe những gì Bảo Trân nói, A Yên lên tiếng đáp: “Người nói ở trong Pháp Thanh tự trồng một vùng lớn cây phong lan trắng và Văn Thù lan, thậm chí còn có kim liên ngàn cánh hiếm thấy, hay là đến Pháp Thanh tự đi.”

Bảo Trân lắng nghe, gật đầu rồi nói: “Cũng được, ngoài những loại hoa này ra, đồ chay ở Pháp Thanh tự cũng rất nổi tiếng. Chủ tử và Hầu gia nhất định phải thử khi đến đó.” Bảo Trân nói, vẻ mặt mang theo vài phần tươi cười.

Nàng ấy thật sự vui mừng thay chủ tử, Hầu gia coi trọng chủ tử, sau này tiền đồ của chủ tử cũng thuận tiện hơn. Nếu chủ tử có thể sinh cho Hầu gia đứa con nối dõi thì tương lai không cần phải lo lắng gì nữa.

Từ lúc hầu hạ Hầu gia, chủ tử chưa từng phải uống canh tránh thai, có lẽ là người có phúc?

Bảo Trân đang nghĩ ngợi, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là nha hoàn Đại Mạo đang tiến đến.

Đại Mạo có chút khẩn trương, đến trước cúi người thỉnh an rồi vội nói: “Nô tỳ thỉnh an Yên di nương. Vừa rồi Ngọc Trần cô nương là

nha hoàn bên cạnh lão phu nhân có đến nói rằng, lão phu nhân cho gọi người qua đó một chuyến.”

A Yên nghe những lời này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Gương mặt của nàng có hơi tái đi, vô thức nắm chặt khăn trong tay, nàng biết tính tình lão phu nhân, đương nhiên sẽ không nghĩ rằng lão phu nhân gọi nàng qua là vì thích nàng.

Nghĩ như vậy, trong lòng A Yên càng thêm hồi hộp và lo lắng.

Bảo Trân nói: “Chuyện gì vậy, trước đây lão phu nhân chưa từng có ý muốn gặp chủ tử mà?”

Đại Mạo do dự một lúc rồi nói: “Nô tỳ nghe nói là vì chuyện hôm nay Hồ Phách tử tử bị cha mẹ dẫn đi khỏi phủ. Sự tình truyền đến chỗ lão phu nhân, liền nghĩ rằng do di nương ghen ghét, ngay cả một nha hoàn cũng không thể dung thứ, nên mới tức giận.”

Đại Mạo nhìn A Yên rồi lại nói: “Đại cô nãi nãi cũng đang ở chỗ lão phu nhân.”

Nghe vậy, trong lòng A Yên càng thêm bất an.

Hôm đó nàng gặp Tạ Vân Tương, dù là ngăn ngủ vài câu nói nhưng cũng đủ hiểu tính tình của bà ấy, còn lợi hại hơn cả Địch thị và Châu phu nhân Chương thị.

Chuyến này nàng ta tới đó, lão phu nhân sẽ không đem nàng bán đi chứ.

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt A Yên lập tức tái nhợt.

Chương 48

Bảo Trân nhìn thấy A Yên như vậy, trong lòng cũng hết sức sốt ruột, vội kêu Mộc Hương đi tìm Thanh Mạch, bảo hẳn nói chuyện này cho Hầu gia.

Phân phó xong mới cùng A Yên đến viện của Khẩu lão phu nhân.

Hôm nay A Yên mặc một chiếc váy màu xanh ngọc thêu hoa sơn chi, búi tóc Lưu Vân Kế, cài cây trâm khắc ngọc trắng, thoạt nhìn có vẻ ngoan ngoãn nhu thuận.

Thế nên, khi nàng vừa bước vào viện thì tất cả nha hoàn đứng dưới hành lang đều sửng sốt.

Đó là Yên di nương sao?

Bọn họ không ngờ Yên di nương được tam lão gia ân sủng lại không có một chút vẻ yêu mị quyến rũ nào.

Nha hoàn đứng dưới hành lang phúc thân với A Yên, vén rèm lên để nàng vào trong.

Trong lòng Bảo Trân tràn đầy lo lắng, nhưng thân phận của nàng ấy thấp hèn đâu thể đi theo vào, cho nên chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi trong bất an.

A Yên đi theo Ngọc Trân vào phòng, vừa bước vào đã ngửi thấy hương vị thuốc Đông y nồng nặc, nàng lập tức nghĩ tới chuyện của Ngụy Quốc Công và vũ nữ Tiết Ngọc Châu của giáo phường Ti mấy

ngày nay, nghe nói vì chuyện này mà Khẩu lão phu nhân tức giận đến mức bệnh đau đầu tái phát.

Nàng hít sâu một hơi, đi vòng qua tấm bình phong hoa cá bằng gỗ tử đàn, hơi ngẩng đầu đã nhìn thấy Khẩu lão phu nhân mặc áo màu nâu in chữ thọ ngồi trên sập giường.

Tuy chỉ nhìn thoáng qua, A Yên lập tức cảm giác được vẻ uy nghiêm và ghê gớm, khiến trong lòng nàng không nhịn được sợ hãi.

“Tì thiếp tham kiến lão phu nhân.” A Yên chậm rãi tiến lên, quỳ trên mặt đất cung kính thỉnh an Khẩu lão phu nhân.

Khẩu lão phu nhân vốn dĩ cũng tưởng rằng nàng có vẻ đẹp mê hoặc quyến rũ, nhưng hiện giờ thấy nàng sạch sẽ gọn gàng, đáng vẻ lại ngoan ngoãn an phận, ngược lại cũng thấy bất ngờ. Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, trong lòng Khẩu lão phu nhân vẫn không có chút yêu thích nào với A Yên, trái lại cảm thấy những cô nương đến từ Hoài An ai ai cũng xinh đẹp đầy tâm kế, ví như Tiết vũ nữ mê hoặc lão đại làm ra chuyện hoang đường, còn muốn đưa người về Ngụy Quốc Công phủ. Hiện giờ, người trước mắt trông có vẻ ngoan ngoãn an phận, chắc chắn cũng là loại mê hoặc quyến rũ từ tận xương cốt, nếu không, Tạ Thận Chi cũng không gần nữ sắc ngần ấy năm, sao lại luôn để tâm đến nàng.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Khẩu lão phu nhân càng lúc càng khó coi.

Một đứa con của vợ thứ, lại gây chuyện đến mức khiến phủ Ngụy Quốc Công mù mịt chướng khí, loại người gì cũng dẫn đến phủ, nghe nói tối hôm qua còn bảo nàng nghỉ ngơi ở chính viện, đúng là không có chút quy củ nào, một bụng sách thánh hiền ném cho chó ăn rồi!

“Người là người mà lão tam đưa về từ Hoài An?” Ánh mắt Khẩu lão phu nhân dò xét A Yên một lúc, vẫn không kêu đứng lên, chỉ lên tiếng hỏi với vẻ khinh thường.

A Yên nghe lời này, gật đầu, có chút căng thẳng đáp: “Phải.”

Nàng vừa dứt lời, Khẩu lão phu nhân liền cầm tách trà trong tay ném về phía nàng, A Yên không tránh né, tách trà vừa hay chạm đến cánh tay của nàng, lúc này sắc mặt bà ta liền thay đổi.

“Ta chỉ biết lão tam cố tình làm ta ấm ức, người đừng tưởng rằng người giả bộ ngoan ngoãn nhu thuận là có thể đánh lừa ta. Người mới vào phủ mấy ngày mà đã bảo lão tam đuổi Hồ Phách đi. Ta ngược lại cảm thấy rất kỳ lạ, nữ tử Hoài An các người sinh ra có phải có yêu thuật gì không? Nếu không người nào cũng dụ dỗ nam nhân đến đầu óc mù mịt, chuyện gì cũng dám làm?”

Lời này của Khẩu lão phu nhân không để lại cho A Yên một chút thể diện nào.

A Yên bị bà ta nói đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch, khiến nàng một câu cũng không dám biện minh.

Tạ Vân Tương ngồi phía dưới Khẩu lão phu nhân, thấy sắc mặt A Yên dần trắng bệch, đột nhiên cất tiếng: “Chẳng qua cũng chỉ là một con tiện tì, mầu thân hà tất bức tức như vậy, nếu như tức giận đến hại thân thể thì không đáng”.

“Yên di nương này là nữ nhân đầu tiên của tam đệ, tam đệ quan tâm nàng ta cũng là lẽ thường, nói cho cùng cũng chỉ là một di nương mà thôi, cho dù được sủng hơn nữa, chẳng lẽ có thể sủng lên tận trời sao? Sau này có chủ mẫu, nàng ta sẽ biết lợi hại. Chỉ cần phủ Ngụy Quốc Công chúng ta đừng để xảy ra chuyện con vợ thứ, có lẽ người ngoài cũng không thèm bàn tán một thân phận di nương thấp hèn đâu.”

Tạ Vân Tương nói xong, nhìn Khẩu lão phu nhân với ý vị sâu xa.

Khẩu lão phu nhân tất nhiên nghe ra ý trong lời nói của bà ấy, bà ta

lại không cảm thấy đó là những thủ đoạn tàn nhẫn, mà bà ta lại cảm thấy bây giờ nữ nhi đang suy nghĩ thay cho em chồng Tần gia. Lúc trước bà ấy nói rằng muốn gả tiểu cô tử của Tần gia cho Tạ Thận Chi, lên làm phu nhân Bình Tuyên Hầu, bây giờ lại thay tiểu cô tử của Tần gia xử lý Yên di nương này.

Lần đầu tiên Khẩu lão phu nhân cảm thấy nữ nhi hướng về bên ngoài, nữ nhi đã gả đi rồi cuối cùng mọi việc đều nghĩ cho nhà chồng.

Đương nhiên từ trước đến nay bà ta luôn cưng chiều nữ nhi duy nhất là Tạ Vân Tương này, cho nên suy nghĩ này cũng chỉ quanh quẩn trong đầu một chút liền bị bà ta nén xuống.

Bà ta liếc nhìn A Yên quỳ trên mặt đất một cái, chậm rãi nói: “Người nói cũng đúng, chúng ta như vậy, tuyệt đối không thể có chuyện sinh ra thứ trưởng tử.”

Nói xong lời này, bà ta liền dặn dò đại nha hoàn Ngọc Trần đứng bên cạnh: “Người đi cho người chuẩn bị một bát canh tránh tử đến đây.”

Khẩu lão phu nhân vừa dứt lời, không khí trong phòng lập tức căng thẳng.

Theo thủ đoạn của lão phu nhân, canh tránh tử chưa chắc đã là canh tránh tử, nói không chừng chính là thuốc tuyệt tử.

Nếu được tính hàn thì sau này Yên di nương còn có con đường sống không? Một nữ nhân chắc chắn không thể có con, chẳng lẽ còn có thể dựa vào dung mạo xuất chúng mà được sủng ái cả đời sao?

Đại cô nãi nãi đưa ra việc này thật đúng là tàn nhẫn, vì tiểu cô tử của Tần gia mà lại bảo lão phu nhân làm ra chuyện này.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, rằng lão phu nhân của phủ Ngụy Quốc Công bọn họ buộc thiếp thất của tam lão gia uống thuốc tuyệt

tử, người ngoài mà không bàn tán mới lạ đấy.

Suy cho cùng, tam lão gia sớm đã không chỉ là con của vợ thứ, hiện giờ còn là Bình Tuyên Hầu do Hoàng Thượng thân phong.

Người làm đích mẫu như lão phu nhân nếu làm việc quá đáng, không chỉ tam lão gia khó chịu ra mặt, sợ là cũng không ăn nói được với cả Hoàng Thượng.

Cũng không biết sao lão phu nhân lại cứng chiều đại cô nãi nãi đến như vậy, đại cô nãi nãi chỉ nói một câu, lão phu nhân đã thuận theo bà ấy mọi chuyện.

Trong lòng mọi người đều có suy nghĩ, nhưng đều không dám biểu lộ ra.

Ngọc Trần đáp lời, liền đi xuống sắp xếp.

A Yên nghe Khẩu lão phu nhân nói, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch.

Nàng cũng không phải muốn sinh thứ trưởng tử hay thứ trưởng nữ cho Tạ Thận Chi, nhưng nếu như nàng uống thuốc mà lão phu nhân kêu người chuẩn bị, đời này cũng không thể có con ư?

Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận nỗi hoang mang dâng lên trong lòng rồi lại không cách nào thoát khỏi, bởi vì thân phận nàng thấp kém, dù cho đập đầu chết ngay tức khắc thì người ngoài cũng sẽ không lo lắng nửa phần.

Bên này lão phu nhân gọi A Yên qua, sự việc cũng rất nhanh đã truyền tới tai đại cô nương Tạ Thư.

Sắc mặt Tạ Thư sầm xuống, lập tức đặt chén trà xuống rồi đứng dậy.

Thích thị thấy hành động của nàng, vội ngăn cản: “Người làm gì vậy, nàng ta là di nương, tất nhiên lão phu nhân thích quản giáo thế nào thì quản giáo như thế, liên quan gì đến người. Ngồi xuống đi, đừng tham dự vào lại khiến tổ mẫu giận lây sang người. Với tính tình cô mẫu của người, chuyện mà nàng ta muốn làm thì sẽ làm bằng được”.

Tạ Thư nghe xong lại cười lạnh lùng một tiếng: “Con còn chưa thấy bà ta đòi tước vị của Tần gia về. Bà ta chỉ là đại cô nãi nãi đã xuất giá, không biết xấu hổ còn quản chuyện trong phòng của Tam thúc, cũng không sợ truyền ra ngoài bị người ta chê cười. Tiểu cô tử bên Tần gia đó con cũng có gặp qua vài lần, làm sao có thể xứng với Tam thúc, càng đừng nói đến chuyện làm phu nhân Bình Tuyên Hầu”.

Tạ Thư nói xong, lại nói tiếp: “Nương, con qua đó xem sao”. Nói xong lời này, nàng không quan tâm Thích thị ngăn cản liền bước ra cửa.

Thích thị nhìn bóng lưng của nàng, bất đắc dĩ thở dài, đưa tay chỉ hồi lâu mới nói: “Chuyện gì cũng tự mình quyết định, cũng không biết bản thân là một cô nương, sớm muộn gì đều phải xuất giá, đắc tội với lão phu nhân thì có lợi gì!”

Đương nhiên Tạ Thư không nghe thấy những lời này của Thích thị, nàng đi thẳng đến viện của lão phu nhân.

Đúng lúc thấy Ngọc Trần bưng một chén thuốc đi vào cửa.

Ánh mắt của Tạ Thư dừng trên bát thuốc được đặt trên cái khay mà Ngọc Trần bưng, hỏi: “Chuyện gì vậy, tổ mẫu có chỗ nào không khỏe sao?”

Sắc mặt Ngọc Trần lúng túng, dù sao Tạ Thư cũng là cô nương chưa xuất giá, làm sao tiện nói cho nàng chuyện như vậy.

Tuy Ngọc Trần không nói, Tạ Thư cũng đoán được. Hồi nhỏ nàng vô tình nhìn thấy nhũ mẫu bên cạnh Thích thị đưa thứ này cho thể thiếp của phụ thân.

Nhưng không biết đây là canh tránh tử hay là thuốc tuyệt tử.

Tạ Thư nhìn Ngọc Trần một cái thật sâu, sau đó nhấc chân đi vào trong.

Ngọc Trần cảm thấy hình như đại cô nương có chút tức giận, nhưng lại không nghĩ ra được nguyên do.

Đại cô nương này từ trước đến nay tính tình có chút kỳ quái, vừa không giống Quốc Công gia, cũng không giống đại phu nhân, cũng không biết rốt cuộc là giống người nào. Từ nhỏ đã là một người có chính kiến của riêng mình. Có lúc ngay cả chuyện của lão phu nhân còn dám quản, hết lần này đến lần khác nói đạo lý.

Cũng không biết sau này ai dám lấy đại cô nương này của bọn họ.

Ngọc Trần cũng cất bước đi vào.

Nghe thấy tiếng bước chân, mọi người nhìn qua, thấy đại cô nương Tạ Thư và Ngọc Trần lần lượt tiến vào.

Sắc mặt Khẩu lão phu nhân hơi thay đổi, nói với Tạ Thư: “Sao lại qua đây? Chỗ ta đang có việc, con về trước đi”.

Khẩu lão phu nhân là trưởng bối, lại là tổ mẫu, ngày thường đối xử với mấy đứa cháu gái đầy tình yêu thương, hiển nhiên không muốn cháu gái ruột trông thấy cảnh bà ta ép buộc một di nương uống thuốc tuyệt tử.

Tạ Thư nghe Khẩu lão phu nhân nói thì lắc đầu, đáp: “Tổ mẫu, con đến là vì nghe nói tổ mẫu cho người chuẩn bị canh tránh tử.”

“Hiện giờ tam thúc không ở trong phủ, tổ mẫu lén ép buộc Yên di nương uống thuốc này, tam thúc trở về sẽ tức giận.”

Nghe Tạ Thư nói, lúc này Khẩu lão phu nhân liền nổi giận: “Ta là đích mẫu của nó, nó còn có thể chỉ vì một di nương mà oán trách ta sao? Con là cô nương chưa xuất giá, đừng có động vào mấy chuyện thế này, quay về viện của con đi”.

Tạ Thư lại nói: “Tổ mẫu không kiêng dè tam thúc, nhưng phải kiêng dè Hoàng Thượng chứ!”

Khẩu lão phu nhân nhìn nàng một cái: “Con nói như vậy là thế nào, chỉ là một di nương thấp hèn thì có liên quan gì đến Hoàng Thượng.”

Đại cô nãi nãi Tạ Vân Tương ngồi ở bên kia cũng nói: “Đúng thế, đại cô nương càng nói càng không ra sao. Người nghe cô cô một câu, sau này bớt tâm tư lại, nên xem nhiều phép tắc nữ nhi hơn, nếu không việc cháu gái quản chuyện của tổ mẫu nhà mình mà truyền ra ngoài thì danh tiếng có tốt cũng bị hủy, sau này làm sao tìm được hôn sự.”

Tạ Thư nghe xong cũng không gây ầm ĩ, không nổi giận, chỉ nói một câu: “Ta là đích tôn nữ của phủ Ngụy Quốc Công, với thân phận này, chuyện hôn sự không phiền cô cô lo lắng.”

Tạ Vân Tương vừa nghe liền nổi nóng, lời này của Tạ Thư chẳng phải nói Nhiêu tỷ nhi của bà ấy đã mất thân phận cô nương ở hầu phủ Thọ Ninh, kêu bà ấy chớ xen vào việc của người khác, để tâm vào chuyện hôn sự của Nhiêu tỷ nhi sao?

Tạ Vân Tương trước giờ vẫn không thích đứa cháu gái như nàng. Mấy năm nay đứa cháu gái này ngày càng có chủ kiến thì bà ấy lại càng ghét bỏ. Lúc này nghe Tạ Thư có ý chỉ thẳng, liền không nhịn được nói: “Người có ý gì, một hậu bối mà dám bất kính với trưởng bối như vậy, cũng không biết tấu tấu thường ngày dạy bảo người như thế nào!”

Tạ Vân Tương nói xong, liền bật khóc với Khẩu lão phu nhân: “Nữ nhi sớm đã nói con và Nhiêu tỷ nhi ở phủ Ngụy Quốc Công rất chướng mắt, người còn nói là con đa nghi, người nghe lời của Thư tỷ nhi xem, rõ ràng là khinh thường người cô cô này.”

Sắc mặt của Khẩu lão phu nhân sầm xuống, nói với Tạ Thư: “Còn không mau xin lỗi cô cô của người đi!”

Tạ Thư cũng không dễ bị bắt nạt: “Tôn nữ nhi thật sự không biết mình sai ở đâu, cô cô hỏi về chuyện hôn nhân của con, con chỉ nói sự thật, chẳng lẽ cũng sai sao?”

“Ngược lại là cô nãi nãi, một người đã xuất giá lại quay về quản chuyện trong phòng thứ đệ, cũng không biết là quy củ gì? Lễ nào, Tần gia muốn đưa người đến làm phu nhân Bình Tuyên Hầu, cho nên mới không chấp nhận được Yên di nương sao?”

Tạ Thư nói xong thì phúc thân với lão phu nhân, trịnh trọng nói: “Nếu tổ mẫu cứ khẳng khẳng vì Tần gia, ngược lại sẽ khiến tam thúc trong lòng nguội lạnh. Với tính tình của tam thúc, hôm nay tổ mẫu ép Yên di nương uống thuốc, ngày mai tam thúc có thể chuyển ra khỏi phủ Ngụy Quốc Công, vào sống trong phủ Bình Tuyên Hầu, đến lúc đó tổ mẫu có ngăn cũng ngăn không được. Tam thúc chỉ cần nói không ở trong phủ đệ do Hoàng Thượng ban là bất kính, người có thể nói câu thứ hai sao?”

“Người luôn muốn không để người ngoài bàn tán về phủ Ngụy Quốc Công chúng ta, nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài, người ngoài đâu có thể không bàn tán? Yên di nương là người của tam thúc, tam thúc lại là người luôn có tính toán. Hiện tại tam thúc được Hoàng Thượng coi trọng, tổ mẫu thật sự không đáng phải vì bất cứ ai hoặc bất cứ chuyện gì mà khiến tam thúc và phủ Ngụy Quốc Công chúng ta chia tách.”

Tạ Thư do dự một chút, cuối cùng lại để lại một câu: “Sau khi tổ phụ

đi, tuy phụ thân ổn định tước vị Ngụy Quốc Công, nhưng mấy năm nay phụ thân cũng không được Hoàng Thượng trọng dụng, trừ phi dịp lễ tết được Hoàng Thượng ban thưởng giống như thời tổ phụ năm đó.”

“Hiện tại ngược lại tam thúc được Hoàng Thượng coi trọng, người hà cớ gì phải đắc tội. Có tam thúc được ân sủng, phủ Ngụy Quốc Công chúng ta cũng không nở mày nở mặt sao? Trong kinh thành này, người nào trong phủ chẳng có di nương thiếp thất. Năm đó tổ phụ cũng một hai muốn đưa ngoại thất kia vào phủ khiến tổ mẫu ấm ức, nhưng khi ngoại thất sinh ra tam thúc đã xuất huyết mà chết, tổ phụ yêu thương tam thúc cũng chỉ là thương tiếc mà thôi, người hà tất phải canh cánh trong lòng đến hôm nay.”

“Ngươi!” Tạ Vân Tương thấy Tạ Thư dám nhắc tới ngoại thất năm đó ở trước mặt Khấu lão phu nhân, trong lòng kinh hãi, sầm mặt đến mức muốn quở trách Tạ Thư.

Đầu gối nàng ta còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài truyền đến, ngay sau đó, chợt thấy Tạ Thận Chi nhanh chóng tiến vào.

Chương 49

Các bạn cũng có thể nghe bản audio của chương 49 tại:

Về mặt Tạ Vân Tương thay đổi, nhưng vẫn không tìm được vài phần kinh ngạc nói: “Chẳng phải tam đệ lên triều rồi sao? Sao lại trở về nhanh như vậy? Lễ nào là vì Yên di nương kia?”

Tạ Thận Chi nhàn nhạt liếc nhìn bà ấy, tuy chỉ là một cái liếc mắt, nhưng cũng đủ làm Tạ Vân Tương thấy lạnh người.

Tạ Vân Tương dù sao cũng là cô nãi nãi trong phủ, lại luôn được Khẩu lão phu nhân cưng chiều, trước giờ vẫn không vừa mắt với một đệ đệ do ngoại thất sinh ra như Tạ Thận Chi, cho nên cũng chẳng bao giờ có cảm giác lo ngại hay e sợ gì với Tạ Thận Chi, nghĩ như vậy, bà ấy liền nói với Khẩu lão phu nhân: “Người xem kia, tam đệ chẳng phải vì thấy người gọi Yên di nương đến, sợ người gây khó dễ cho nàng ta nên mới vội vàng quay về chống lưng hay sao.”

Tạ Thu ở một bên nhìn thấy Tạ Thận Chi không hề thay đổi sắc mặt, trong đầu trách thầm Tạ Vân Tương một câu ngu xuẩn.

Đã muốn người của Tần gia làm Bình Tuyên hầu phu nhân, nhưng lại không thể thay đổi cách nói chuyện của mình với Hầu gia, một tiểu cô cô như bà ấy đúng là đã bị tổ mẫu cưng chiều mà quên mất thân phận của mình rồi, ngay cả việc Thọ Ninh hầu phủ tàn bại cũng không thể khiến bà ấy thông minh hơn.

Tạ Thu vừa nghĩ như vậy, lại thấy Khẩu lão phu nhân nghe lời con gái mà quay ra nói với Tạ Thận Chi: “Sao vậy? Ta không thể gặp

người trong phòng người được sao?”

Tạ Thận Chi nhìn Khẩu lão phu nhân một lúc, rồi nói với Bảo Trân: “Đi chủ tử người về.”

Lời này như đánh vào mặt Khẩu lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe xong câu này giận đến tím cả mặt, chỉ tay vào Tạ Thận Chi, nói: “Người dám! Ai cho phép đi! Trong mắt người có còn coi đích mẫu ta ra gì không!”

Tạ Thận Chi nhìn lão phu nhân, lại quay sang nhìn cái chén trên tay Ngọc Trân, cười mỉa một tiếng rồi nói: “Người định cho A Yên dùng thuốc gì? Canh tránh tử hay canh tuyệt tử?”

Tạ Thận Chi nói xong, nhìn Thanh Mạch đang ở phía sau, nói: “Truyền thái y đến đây, để thái y xem xem đây rốt cuộc là thứ thuốc gì.”

Khẩu lão phu nhân đương nhiên là biết cái chén Ngọc Trân đang cầm là canh tuyệt tử, nào dám để cho thái y đến kiểm tra.

Nếu thái y đến, rồi đem chuyện này truyền ra ngoài, ngày mai khắp kinh thành chẳng phải sẽ biết bà ta cho di nương dùng canh tuyệt tử sao?

Hai loại canh này dù không giống nhau, nhưng nếu truyền ra ngoài thì khắp kinh thành sẽ bàn tán rằng lão phu nhân độc ác nhẫn tâm không muốn để thứ tử Tạ Thận Chi có người nối dõi.

Khẩu lão phu nhân suy nghĩ chuyện này đến đau cả đầu, trong lòng cũng hơi trách Tạ Vân Tương vì đem chuyện Hồ Phách nói cho bà nghe, cho nên mới gọi Yên di nương kia đến, còn sai người chuẩn bị canh tuyệt tử.

Vì chuyện của tiểu cô tử Tần gia, mà giờ trước mặt Tạ Thận Chi bà

ta không còn phân biệt được cao thấp, để Tạ Thận Chi chiếm thượng phong.

Nhìn thấy cảnh này, Tạ Thư trong lòng khẽ thở dài, nàng bước tới đối mặt với Tạ Thận Chi, cúi người, nói: “Tổ mẫu cũng là sai lầm nhất thời, lo lắng Yên di nương có trường tử, đối với hôn sự của tam thúc sau này sẽ không tốt.”

“Ta thấy sắc mặt Yên di nương có vẻ không tốt, có lẽ là do phải quý lâu, chi bằng tam thúc đưa di nương về trước đi.”

Tạ Thư nói như vậy là cứu nguy cho lão phu nhân một bước, nhưng cũng cho thấy trong việc này lão phu nhân yếu thế hơn.

Đại cô nương thật là to gan, lão phu nhân còn chưa lên tiếng mà lại dám đứng ra thay người làm chủ. Đây nào phải một cô nương còn chưa xuất giá, lời nói còn có uy hơn cả đại cô nãi nãi Tạ Vân Tương.

Bầu không khí trong phòng trở nên nghiêm trọng, vô cùng ngột ngạt, sắc mặt lão phu nhân cũng lúc xanh lúc trắng, dù sao bà ta cũng thấy lời Tạ Thư nói đúng, vì biết lúc này nếu làm rồi mọi chuyện lên để Tạ Thận Chi gọi thái y đến, thì lão phu nhân của phủ Ngụy Quốc Công đúng là không còn mặt mũi nào nữa.

Cho nên, nghe Tạ Thư nói như vậy, Khẩu lão phu nhân cũng không nói gì thêm.

Tạ Thận Chi liếc nhìn lão phu nhân rồi lại quay sang nhìn Tạ Vân Tương, lạnh nhạt nói: “Về sau người của ta không phiền người ngoài phí tâm, không phải ta không thoải mái, mà sợ rằng Tần gia càng khó chịu hơn.”

Tạ Thận Chi nói xong cũng chẳng thèm quan tâm đến lão phu nhân và Tạ Vân Tương nữa, tiến lên cúi người trực tiếp bế ngang A Yên lên, rồi đi thẳng ra ngoài.

Mọi người nhìn thấy vậy cũng không ai dám cản lại, dõi theo đến khi Tạ Thận Chi đi khuất mới quay mắt lại nhìn Tạ Vân Tương.

Mọi chuyện hôm nay đều do Tạ Vân Tương châm ngòi, bây giờ Hầu gia bế người rời đi, Khẩu lão phu nhân ôm mặt không nén được cơn giận.

Sắc mặt Tạ Vân Tương bây giờ cũng rất khó coi, còn bị câu nói của Tạ Thận Chi hù dọa đến Tần gia. Mặc dù bà ấy luôn không vừa mắt thứ đệ này, nhưng không thể không thừa nhận Tạ Thận Chi bây giờ là người rất được Hoàng thượng coi trọng.

Nếu Tạ Thận Chi đã có ý muốn để cho Tần gia không ngóc đầu lên được, thì e rằng Tần gia còn tệ hơn cả bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tạ Vân Tương bất giác rung mình. Nhưng đối diện với những ánh mắt xung quanh, bà ấy không thể khiến mọi người xem thường hơn được nữa.

Tạ Vân Tương nhìn lão phu nhân, nói: “Tam đệ thật đúng là, hắn không coi đích tử ta ra gì cũng không sao, nhưng ngay đến cả đích mẫu người cũng không, thật là...”

Trước đây mỗi lần nghe bà ấy nói vậy, lão phu nhân càng thêm chán ghét Tạ Thận Chi.

Nhưng lần này, bà ấy còn chưa nói xong đã bị lão phu nhân cắt ngang lời.

“Được rồi, náo loạn đến đây là đủ rồi, người trở về đi. Nếu không muốn về Tần gia thì đến viện tự của Tần Nhiêu.”

Tạ Vân Tương sững sờ một lúc, rưng rưng nước mắt, không thể tin được mình lại nghe thấy những lời thiếu kiên nhẫn này.

“Mẫu thân.”

“Được rồi, đến chỗ Nhiêu nha đầu đi.” Sắc mặt lão phu nhân có chút khó coi.

Sắc mặt Tạ Vân Tương tái nhợt đi, ánh mắt những nha hoàn xung quanh khiến bà ấy cảm thấy vô cùng bế tắc.

Lúc lâu sau bà ấy mới đáp một tiếng vâng, cúi người chào lão phu nhân rồi đi ra ngoài.

.....

Bên này, A Yên được Tạ Thận Chi ôm trở về Thanh Đại viện.

Nha hoàn trong viện thấy vậy, lúc đầu là sửng sốt, sau đó lại thờ dãi.

Yên di nương bị lão phu nhân gọi qua đó, các nàng cũng luôn dõi theo, sợ di nương sẽ xảy ra chuyện gì. Bây giờ Hầu gia đích thân đưa người trở về họ cũng yên tâm hơn nhiều. Dù sao người làm chủ tử mà có mệnh hệ gì thì những người như bọn họ cũng không được yên ổn. Hậu viện của Hầu gia cũng chỉ có một mình Yên di nương, bọn họ đi theo hầu hạ, nói không chừng sau này còn có tiền đồ, gia tự cũng nở mày nở mặt.

Tạ Thận Chi ôm nàng vào phòng, đi đến chỗ mềm mại mới đặt nàng xuống.

“Đi mời thái y.” Tạ Thận Chi dặn dò xuống.

Tạ Thận Chi vừa dứt lời, A Yên giật giật tay áo nói: “Không cần mời thái y, ta không sao.”

Tạ Thận Chi nay đã bất hiếu với lão phu nhân, nàng không muốn Hầu gia lại cho mời thái y vào viện, việc này truyền ra ngoài nhất định sẽ bị nói ra nói vào.

Thấy Tạ Thận Chi không có phản ứng, giọng nói của A Yên dịu đi một chút: “Chỉ là đầu gối hơi đau, dùng chút thuốc sẽ ổn thôi.”

Nghe A Yên nói vậy, Tạ Thận Chi mới không tiếp tục sai người mời thái y.

Bảo Trân sớm đã bưng chậu nước ấm đến, ngồi xuống dưới vén ống quần của A Yên lên đến đầu gối, quả nhiên đầu gối đã tím xanh.

Bảo Trân vắt khô khăn, cẩn thận lau nhẹ nhàng, A Yên cũng không chịu được mà run lên.

“Chủ tử cố gắng chịu một chút, nô tỳ sẽ nhẹ nhàng hơn.”

A Yên khẽ gật đầu, để cho Bảo Trân giúp mình xử lý vết thương, rồi bôi một lớp cao dược. Dù Bảo Trân đã hết sức nhẹ nhàng, nhưng trên trán A Yên mồ hôi vẫn liên tục toát ra vì đau.

“Lui xuống đi.” Tạ Thận Chi thấy Bảo Trân đã bôi thuốc xong liền nói.

“Vâng.” Bảo Trân đáp lại rồi đứng dậy quay người rời đi.

A Yên nhìn Tạ Thận Chi một hồi, vẻ mặt nàng bất an hỏi: “Sao người lại trở về nhanh như vậy, là Thanh Mạch nói cho người biết sao?”

Tạ Thận Chi khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn lên vết thương của nàng rồi nói: “Nàng là người của bản hầu, sau này có ai kêu nàng đi đâu nàng cũng không cần để ý tới, biết chưa.”

Trước đây A Yên không hiểu nhưng giờ đã biết rồi.

Nghe hẳn nói vậy, nàng liền gật đầu. Trong lòng nàng biết rằng nếu như hôm nay Hầu gia không đến kịp, thì chén thuốc kia nàng nhất định sẽ bị ép uống.

Nghĩ vậy, nàng bất giác rung mình.

“Ta đã kêu nhà bếp chuẩn bị chén canh an thần, nàng uống rồi ngủ một giấc đi, đừng nghĩ gì nữa.” Tạ Thận Chi nhẹ nhàng nói.

A Yên nghe rồi gật đầu “Hầu gia bận việc thì mau đi đi, thiếp thân sẽ tự chăm sóc bản thân.”

Tạ Thận Chi nghe A Yên nói vậy ánh mắt cũng có ý không muốn, nhưng cũng gật đầu: “Vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta đến thư phòng, muộn chút sẽ đến thăm nàng.”

A Yên vâng một tiếng, Tạ Thận Chi cũng đứng dậy rời đi.

Biết Tạ Thận Chi đã đi, Bảo Trân mới dám đi vào, giọng sợ hãi nói: “Cũng may hôm nay Hầu gia đến kịp lúc, nếu bị lão phu nhân ép uống hết chén canh kia, cơ thể chủ tử sẽ bị tổn thương, nô tỳ nghĩ lại mà vẫn còn thấy sợ.”

“Có điều, hôm nay đại cô nương đứng ra thay chủ tử nói chuyện, nô tỳ lại có chút kinh ngạc.”

Nghe Bảo Trân nói, A Yên cũng gật đầu, không chỉ Bảo Trân mà đến nàng cũng ngạc nhiên.

Tạ Thư là đại cô nương, hôm nay lại vì một di nương thấp kém như nàng mà chút nữa đã đắc tội với tổ mẫu của mình, quả thực là ngạc nhiên.

Nàng lập tức nhớ đến những lời Tạ Thư nói, nàng cảm thấy đại cô nương rất thông minh, phải suy tính nhiều hơn người khác nên mới nói ra được những lời đó.

Nàng nghĩ một thời gian nữa sẽ đến tạ ơn đại cô nương.

Dù sao, ngoại trừ Hầu gia thì đại cô nương là người duy nhất chịu giúp nàng.

Bên này.

Tạ Vân Tương trở về Phương Phi Uyển, lúc tiến vào sắc mặt vô cùng khó coi.

Tần Nhiêu biết mẫu thân vừa đến chỗ tổ mẫu, nhìn sắc mặt bà ấy như vậy nàng ta thấy rất kinh ngạc.

Có chuyện gì xảy ra vậy, bên chỗ tổ mẫu còn có ai dám làm mẫu thân tức giận như vậy sao? Tần Nhiêu không tin, dù sao ngoại tổ mẫu vẫn luôn yêu thương mẫu thân, mọi người trong phủ đều hiểu rõ, ngay đến cả đại phu nhân Thích thị thường ngày cũng phải nhường bà ấy vài phần.

Dưới sự thăm hỏi của Tần Nhiêu, Tạ Vân Tương mới đem sự tình vừa rồi kể lại.

Tần Nhiêu sau khi nghe xong liền đổi sắc mặt, mang theo vài phần bất an nói: "Làm sao bây giờ, ngoại tổ mẫu nhất định là rất giận mẫu thân, nếu không người sẽ không nói những lời như vậy, gì mà có muốn về Tần gia không, trước kia dù chính mẫu thân muốn về Tần gia thì tổ mẫu cũng sẽ tìm cách giữ lại."

Tạ Vân Tương trong lòng cũng rối tung lên, vừa oán hận vừa ấm ức, nhưng nghe nữ nhi nói xong, nhìn thấy dáng vẻ bối rối khó chịu của nàng ta, Tạ Vân Tương không đành lòng, vội vàng nắm lấy tay Tần Nhiêu, nói: "Đừng sợ, chỉ là ngoại tổ mẫu con trong lòng đang tức giận nên mới giận lây sang ta thôi."

"Đối với người thân cận mới không có chút kiêng kỵ gì. Chờ ngoại tổ mẫu con bình tĩnh lại, trong lòng càng thêm thương ta hơn."

"Con cứ yên tâm ở lại phủ Ngụy Quốc Công, coi như không biết

chuyện gì, ngày mai lại đến thỉnh an tổ mẫu.”

Tần Nhiên mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt xuống.

Nàng ta có chút nghi ngờ, nếu mẫu thân làm ầm lên như vậy, liệu tiểu cô tử có thể trở thành Bình Tuyên hầu phu nhân được nữa không? Kết quả không chỉ đắc tội với tam cứu cứu, mà còn khiến tổ mẫu ôm cục tức trong lòng.

Kỳ thực, Tần gia nếu không có được Bình Tuyên hầu phu nhân thì có dựa vào phủ Ngụy Quốc Công cũng chẳng có gì.

Tiểu cô tử nếu làm Bình Tuyên hầu phu nhân, một người đã xuất giá đi thật sự sẽ quay về giúp đỡ gia đình sao? Nhìn nhà mình thì cũng đủ biết, gả con gái đi như tát nước ra ngoài, ai ai cũng toàn tâm toàn ý hướng về nhà chồng đó sao?

Những lời này Tần Nhiên giấu ở trong lòng không nói ra, nàng ta âm thầm nghĩ ngày mai nhất định phải đi lấy lòng ngoại tổ mẫu, để ngoại tổ mẫu chớ có tức giận. Dù sao nàng ta bây giờ cũng đã mất tư cách là cô nương của Thọ Ninh hầu phủ rồi, hôn sự vẫn phải dựa vào phủ Ngụy Quốc Công.

Hơn nữa còn có biểu ca, nàng ta biết rằng đại cứu mẫu nhất định sẽ không để ý đến mình, nhưng nếu nàng ta lấy lòng tổ mẫu, tổ mẫu sẽ làm chủ để nàng ta được gả cho biểu ca, thế là nàng ta có thể làm thế tử phu nhân của phủ Ngụy Quốc Công rồi.

—

(Ở Trung Quốc, biểu ca và biểu muội tức là anh chị em họ có thể yêu nhau và kết hôn với nhau.)

Chương 50

Một hồi sóng gió đi qua, nghỉ dưỡng sáu bảy ngày vết thương ở đầu gối A Yên cũng đã ổn.

Bảo Trân hầu hạ chủ tử của mình thay xong quần áo, lại tỉ mỉ trang điểm, nhìn không được cười nói: “Hôm nay Hầu gia dẫn chủ tử đi chùa, nếu như là trước kia, nô tỳ nghĩ cũng không dám nghĩ”.

Khuôn mặt A Yên lộ ra vài phần ngượng ngùng, ngấm mình với đôi lông mi cong cong trong gương, trong lòng cũng thích thú.

Đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài giải sầu từ khi nàng tới kinh thành đến nay, tuy chỉ đi đến Pháp Thanh tự dâng hương cầu phúc, nhưng cũng là điều không dễ dàng với nàng.

Bọn họ chuẩn bị ổn thỏa xong xuôi, lại đợi thêm nửa canh giờ Tạ Thận Chi mới quay trở về.

A Yên đích thân hầu hạ hãnh thay thường phục với ý lấy lòng, nũng nịu hỏi: “Hầu gia còn muốn mang theo gì? Thiếp thân cho người chuẩn bị”.

Tạ Thận Chi nhìn nàng một cái: “Không cần phiền phức, bản hầu đâu có cần mang nhiều đồ giống nữ nhi các nàng.”.

A Yên nghĩ thầm, nàng cũng không mang nhiều đồ, chỉ kêu Bảo Trân chuẩn bị ít lá trà, còn có điểm tâm để ăn trên đường, đâu có tính là nhiều.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng A Yên không nói ra, chỉ tiến lên giúp Tạ Thận Chi thay quần áo.

Đến khi hai người từ Thế An viện sắp đi ra khỏi phủ Quốc Công, nửa đường lại gặp Tạ Vân Tương và biểu cô nương Tần Nhiêu.

Tạ Vân Tương nhìn A Yên mặc một chiếc áo màu vàng nhạt thêu cây ngọc lan, cài dây trâm nam phi thủy, trong lòng cảm thấy A Yên là người tùy tiện, Tạ Thận Chi không biết quy củ lại rước về một thiếp thất như vậy, nếu truyền ra ngoài khéo lại phá hủy thanh danh của phủ Ngự Quốc Công bọn họ.

Bà ấy vốn định nói, nhưng nghĩ đến câu nói của thứ đệ ném lại hôm đó, cũng không dám nói ra những suy nghĩ trong lòng, chỉ cười với ý trêu đùa: “Người bên cạnh Tam đệ thật sự quý giá quá, xem cách ăn mặc này, người không biết chắc còn tưởng rằng là quý nữ của nhà quyền quý nào đó trong kinh thành ấy chứ?”

Nói xong lại nhìn thoáng qua A Yên, rồi đưa Tần Nhiêu rời khỏi.

Vẻ mặt A Yên hơi biến sắc, lộ ra vài phần không được tự nhiên, vô thức nhìn Tạ Thận Chi.

“Hầu gia”.

Sắc mặt Tạ Thận Chi lãnh đạm, trong con mắt nhìn Tạ Vân Tương đi xa lộ ra vài phần lạnh lùng.

A Yên thấy sắc mặt của hắn, trong lòng có chút căng thẳng.

Ngay sau đó, Tạ Thận Chi khẽ cười nói: “Đi thôi, không cần để ý tới tỷ ấy.”

“Vâng.” A Yên đáp lại, đi theo sau Tạ Thận Chi.

Xe ngựa đã đứng trước cổng phủ Quốc Công từ sớm, bà bà ở cổng

thấy Tạ Thận Chi và A Yên, khuôn mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, liên tục đưa mắt nhìn bọn họ.

Thấy Tạ Thận Chi bước lên xe ngựa trước, sau đó lại đưa tay ra với A Yên, đỡ A Yên bước lên xe ngựa, bà ấy nhất thời không nhịn được nói thầm: “Thật sự như lời đồn đại, tam lão gia lại cưng chiều Yên di nương này.”

Tất nhiên A Yên không nghe được lời này của bà ấy, nàng lúc này ngồi trong xe ngựa xa hoa, nhìn cách bài trí trong xe, trong lòng có vài phần giật mình.

Trong xe ngựa lại có thể bài trí như vậy, giống như một căn phòng nhỏ mà đầy vẻ lịch sự tao nhã.

Trong lòng A Yên thầm thán phục một tiếng, xe ngựa cọt két nhanh chóng rời khỏi phủ Ngụy Quốc Công, đến con ngõ nhỏ, nghe trên đường liên tục có tiếng rao hàng, nàng lại bị sự náo nhiệt trên đường hấp dẫn, không nhịn được đưa tay vén rèm lên nhìn ra ngoài cửa xe.

Tạ Thận Chi thấy hành động của nàng, không nói gì, tiện tay lấy từ bên hông ra một cuốn sách.

Đợi A Yên ngắm xong cảnh vật bên ngoài, lúc quay đầu lại thì thấy Tạ Thận Chi đang cầm một quyển sách chăm chú đọc.

Nàng vội rót chén trà nhỏ, dịu dàng nói: “Hầu gia uống chén trà đi.”

Tạ Thận Chi đưa tay nhận lấy chén trà, uống một ngụm, nói với A Yên: “Ra khỏi phủ lại nhanh nhẹn hơn một chút.”

Trong lòng A Yên hiểu rõ Tạ Thận Chi ám chỉ ý gì, trên mặt lộ ra vài phần ngượng ngùng, lại không nhịn được nói: “Trong phủ nhiều phép tắc, đương nhiên thiếp thân bị gò bó. Hiện giờ ra khỏi phủ, bên cạnh chỉ có một mình công tử, nghĩ rằng tùy ý một chút công tử

cũng sẽ không trách tội thiếp thân.”

Tạ Thận Chi nghe nàng nói như vậy, không kìm được mà cong khóe môi: “Nàng biết rõ tính tình của bản hầu mà.”

A Yên cong cong khóe mắt, gật nhẹ đầu, nhích lại gần Tạ Thận Chi ngậm ý cười nói: “A Yên biết công tử tính tình tốt, cũng là người tốt.”

Tạ Thận Chi khẽ cười, nghĩ thầm tính tình tốt là vì nha đầu này chưa thấy lúc hăn tính tình không tốt thôi.

Chỉ có điều không nên hù dọa tiểu cô nương, hăn cũng không đùa nàng nữa.

Tạ Thận Chi liếc nhìn A Yên một cái, tiếp tục cúi đầu xem sách.

Xe ngựa rất nhanh đã ra đến cổng thành, cảnh sắc ngoại thành mênh mông dễ chịu, tâm tình A Yên khoan khoái hẳn nguyện rất nhiều. Hỏi Tạ Thận Chi mấy vấn đề, Tạ Thận Chi đều mỉm cười giảng giải cho nàng nghe.

A Yên chống cằm, bên tai là tiếng nói vừa dịu dàng vừa dễ nghe của Tạ Thận Chi, lập tức trong lòng có cảm giác yên bình.

Loại cảm giác yên bình này, không giống như cảm giác mà tổ mẫu đã cho nàng.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa dừng lại, lúc này A Yên mới thu hồi suy nghĩ.

Pháp Thanh tự đã xây được trăm năm, mặc dù không sánh bằng chùa trong cung, nhưng vẫn tràn ngập hương khói, người lui tới đây nườm nượp tấp nập.

Tạ Thận Chi dìu A Yên xuống xe ngựa, bước chân vào trong chùa,

chỉ thấy khách hành hương trong sân trước điện rất đông, sương khói lượn lờ.

“Đi dâng hương đi, bản hầu ở bên ngoài đợi người.” Tạ Thận Chi nói.

A Yên gật đầu, phúc thân với Tạ Thận Chi rồi quay người đi vào trong điện.

Mà lúc này, một ma ma mặc áo màu nâu dũi một vị phu nhân từ hành lang đi đến.

Ba ta nhìn thấy Tạ Thận Chi, hiển nhiên ngăn người ra.

Ma ma này chính là Hoắc ma ma, hôm nay cùng trưởng công chúa đến Pháp Thanh tự dâng hương cầu phúc.

Bà ấy thường xuyên cùng trưởng công chúa vào cung, cho nên cũng từng gặp vị Bình Tuyên hầu Tạ Thận Chi mà Hoàng Thượng hết sức coi trọng này.

Nhưng Bình Tuyên hầu nhiều năm chém giết trên chiến trường, bà ấy có chút bất ngờ khi hẵn lại xuất hiện tại nơi Phật tự thanh tịnh như vậy.

Hoắc ma ma nói nhỏ bên tai trưởng công chúa.

Sắc mặt Trưởng công chúa không thay đổi, chỉ thuận miệng nói: “Có lẽ là đi cùng lão phu nhân của phủ Ngụy Quốc Công.”

Trưởng công chúa thân phận cao quý, cho dù Tạ Thận Chi được Hoàng Thượng coi trọng, trưởng công chúa cũng sẽ không quá mức xem trọng hẵn, cho nên chỉ liếc mắt nhìn Tạ Thận Chi một cái liền dời tầm mắt, lập tức đi vào trong điện.

A Yên lúc này dâng hương xong, mới đứng dậy đi ra ngoài.

Thấy có người tiến vào thì tạm dừng bước chân một chút, tầm mắt vừa lúc đối diện Hoắc ma ma.

Hoắc ma ma sững sốt, A Yên thấy bà nhìn nàng thì cười lễ phép rồi nhắc chân đi ra ngoài.

Tiểu cô nương xinh đẹp xuất chúng, da thịt trắng nõn như tuyết, đôi mắt xinh đẹp trong veo như nước, chỉ nhìn một cái lại khiến người ta không thể rời mắt.

Quan trọng hơn là, Hoắc ma ma nhìn thấy tiểu cô nương này, trong lòng có cảm giác thân thiết không biết từ đâu đến.

Hoắc ma ma vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tiểu cô nương kia đi về hướng Tạ Thận Chi, mặt mày vui vẻ không biết nói gì với Tạ Thận Chi, xem chừng có vài phần thân mật.

Nhìn cách hai người tiếp xúc với nhau không giống như văn bối của Bình Tuyên hầu.

Lúc này Trưởng công chúa đã cầm hương từ lâu, thấy Hoắc ma ma không biết đang nhìn cái gì, bèn hỏi: "Làm sao vậy?"

Hoắc ma ma lắc đầu, dời ánh mắt: "Không có gì." Nói xong liền đỡ trưởng công chúa quỳ trên chiếc gối màu vàng.

Trưởng công chúa quỳ trước Phật hồi lâu, Hoắc ma ma lại quay đầu nhìn trước đại điện, nhưng đã sớm không nhìn thấy Bình Tuyên Hầu và vị cô nương kia đâu.

Chương 51

Khương gia.

Nhị phu nhân Thường thị từ sớm đã đến phòng của lão phu nhân, tự mình hầu hạ lão phu nhân thay đồ, chải tóc, rồi bưng đến một chén trà, cười nói với lão phu nhân: “Nương, quận chúa đã trở về phủ, khí sắc của người cũng dần tốt lên, đúng là người ta thường nói gặp chuyện vui tinh thần cũng sẽ thoải mái.”

Khương lão phu nhân nghe lời này của con dâu thứ hai Thường thị, sắc mặt cũng tươi cười, nhìn Thường thị nói: “Ngồi đi, Khương gia chúng ta tuy không được như trước kia, nhưng vẫn còn có nha hoàn, cũng không cần con phải đích thân hầu hạ, như vậy lại khiến người khác chê cười.”

Thường thị ngượng ngùng cười một tiếng, nghĩ đến lời của lão phu nhân, trong thành giờ còn ai nhắc đến chuyện quá khứ Khương gia nữa, chưa kể đó là những lời nói đùa, nói rằng là do Khương gia tự tìm đến chỗ chết, nên mới thành ra như bây giờ.

Khương thị ngồi xuống, nửa ngày chẳng thấy lão phu nhân nói lời nào, không nhịn được đành lên tiếng: “Mẫu thân, con thấy quận chúa có vẻ ghét bỏ Khương gia, ngay cả đối với người, quận chúa chỉ qua thỉnh an đúng một ngày hôm đó rồi cũng không thấy đâu, phải làm sao mới ổn đây.”

“Quận chúa dù sao cũng là huyết thống Khương gia ta, nếu cứ xa cách như vậy thì thật không phải chuyện tốt.”

Thường thị vừa nói vừa tỏ ra lo lắng.

Lão phu nhân nhìn rồi cười một tiếng: “Bỏ hết những suy nghĩ đó đi, ta đâu có hồ đồ đến nỗi không nhận ra.”

Thường thị bị lời nói của lão phu nhân làm cho ghen hòng, bà ấy vô thức liếc mắt nhìn lão phu nhân, thật lâu mới giải thích: “Những tâm tư đó của con chẳng phải đều là vì Khương gia chúng ta sao?”

“Hơn nữa, quận chúa từ khi còn nhỏ đã rời bỏ Khương gia để hưởng phú quý, Khương gia chúng ta cũng không có nửa phần dính líu đến nàng ta, bây giờ là lúc nàng ta phải trả ơn rồi. Từ khi đại ca ca đi, Khương gia chúng ta vẫn luôn giữ lại nhị phòng, Triều ca nhi là nam tử có thể tự mình thi đỗ công danh, nhưng Mẫn nha đầu bị chuyện của Khương gia năm đó làm liên lụy, người khác nghe nó là Khương gia cô nương, nào dám để nó bước vào cửa, vì chuyện này trong lòng con thấy rất khó chịu. Bây giờ chỉ mong nó có thể thân thiết với quận chúa một chút, dựa vào đó mà tìm được một chốn tốt hơn. Nhưng dù có quay về đây, quận chúa vẫn luôn lạnh nhạt với người tử tử Mẫn nha đầu này, nào có giống như tử muội mà còn giống người dưng hơn. Nàng ta thân làm quận chúa cao quý, con làm sao dám cầu điều gì, chỉ đành nói với người, dù sao thì người cũng là trưởng bối, nếu như người nói thì quận chúa nhất định sẽ nghe.”

Thường thị vừa nói vừa nghĩ đến hôn sự của nữ nhi mình gian nan, không tìm được mà đỏ hai mắt.

Khương lão phu nhân im lặng một lúc rồi nói: “Được rồi, suy nghĩ đó ta hiểu, ta cũng rất thương Mẫn nha đầu, lát nữa sẽ gọi Uyển nha đầu đến nói chuyện với nó.”

Khương lão phu nhân do dự một chút rồi nói tiếp: “Tốt nhất bây giờ nên trở về đưa Mẫn nha đầu đến phủ Trấn Quốc Công ở vài ngày.”

Thường thị sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn về phía lão phu nhân, dù bà ấy có muốn quan hệ của Khương Uyển và con gái Khương

Mẫn tốt đi nữa cũng chưa từng dám nghĩ như vậy.

Phủ Trấn Quốc Công là nơi nào cơ chứ, đâu phải là chỗ để Mẫn nha đầu có thể vào được? Hơn nữa Khương gia bọn họ và phủ Trấn Quốc Công đều có phò mã, dù là người ngoài không nhắc đến nhưng quan hệ hai nhà cũng rất khó xử.

Giống như là nhìn ra suy nghĩ của Thường thị, Khương lão phu nhân liền nói: “Người đó, phải linh hoạt lên chút, bây giờ trưởng công chúa đã cho phép Uyển nha đầu trở về Khương gia, tức là trong đầu vẫn luôn nhớ nó còn mang họ Khương, dù nó từ nhỏ đã sống trong phủ Trấn Quốc Cphủ, nhưng vẫn là Khương gia cô nương. Nhiều năm như vậy, ta thân là bà bà nhưng cũng không hề nói gì với bên ngoài, người ngoài có nói gì ta cũng không phản bác dù một câu. Nhưng công bằng mà nói, trong kinh thành này nào có lão gia nhà nào không có bên mình mấy thiệp thân, lẽ nào mấy vị công chúa hay phò mã cũng đều trong sạch hết sao? Điều sai lầm nhất là năm đó lão đại đã động vào nàng ta, thái hậu muốn cái mạng đó ta cũng không thể nói gì. Nhưng nói cho cùng, năm đó công chúa cũng có chỗ không đúng. Nàng ta cũng không nghĩ xem, nếu năm đó không phải ông trời cũng thấy Khương gia ta oan uổng, sao lại khiến nàng ta mất đi đứa bé? Rõ ràng là ông trời cũng đang thay chúng ta kêu oan, hận vương quyền bọn họ ức hiếp người quá đáng.”

Lão phu nhân vừa nói, hận ý trong mắt không thể che giấu.

Bà ổn định tinh thần lại, nói: “Cho nên, ta mới kêu Mẫn nha đầu cùng quận chúa qua đó mấy ngày, chẳng lẽ có thể đuổi người ra khỏi thành sao? Dù gì, năm đó Mẫn nhi cũng kêu nàng ta một tiếng bá mẫu.”

Ban đầu Thường thị kinh ngạc trước lời nói của lão phu nhân, nhưng bây giờ nghe lão phu nhân nói vậy lại cảm thấy rất đúng.

Cho dù năm đó có xảy ra chuyện gì đi nữa thì Mẫn nhi cũng gọi trưởng công chúa một tiếng bá mẫu, làm bá mẫu cất nhắc cháu gái

mình thì có gì không hợp lý? Chưa kể nếu không phải Mẫn nhi gặp phải rắc rối trong nhà thì hôn sự có sao lại khó khăn đến vậy.

Thường thị nghĩ như vậy, càng cảm thấy lời lão phu nhân không có chỗ nào không đúng.

“Phải, vẫn là nương nghĩ thông thấu, chuyện của đại ca ca người cũng đừng quá khó chịu. Nếu vì chuyện này mà làm tổn thương thân thể, đại ca cũng sẽ không thoải mái.”

Dù sao lão phu nhân cũng đã sống hơn nửa đời người, cảm xúc lên xuống khó chịu ra sao cũng đã trải qua, lúc này bà cũng bình tĩnh lại, quay người kêu nha hoàn gọi Khương Uyển đến.

Nha hoàn đáp lại một tiếng, cúi người rồi lui xuống.

Những năm nay Khương gia sinh kế khó khăn, cho nên cả nhà đều ở cùng trong một viện tự có hai lối ra, Khương Uyển quận chúa quay về cũng chỉ có thể thu mình đến sống trong một gian phòng ở phía đông.

Cho nên nha hoàn kia rất nhanh đã đến chỗ Khương Uyển.

Khương Uyển đang ngồi dưới cửa sổ vẽ hoa, nghe lão phu nhân có chuyện muốn gọi nàng ta qua, trong ánh mắt lại lộ ra chút bức bối.

“Sao vậy, lại có chỗ nào khó chịu sao?” Khương Uyển không chút khách khí hỏi.

Nha hoàn kia bị lời này của nàng ta làm cho ghen hòng, gượng gạo cười đáp: “Quận chúa nói đùa rồi, lão phu nhân vì nhớ người nên gọi người qua trò chuyện thôi.”

Mặc dù Khương Uyển cũng không ưa gì lão phu nhân, nhưng tính tình của bà ấy thế nào nàng ta lại hiểu rất rõ, nếu nàng ta không qua đó, sợ rằng bên đó lại tiếp tục phái người qua mời. Rồi chuyện

này truyền ra ngoài, ảnh hưởng đến thanh danh quận chúa của nàng ta.

Cho nên Khương Uyển liền đứng dậy đi đến chỗ lão phu nhân.

Nghe lão phu nhân cùng Thường thị kể lại sự tình, Khương Uyển sửng sốt, lúc này lại nói với vẻ khinh thường: “Quốc công phủ không phải nơi nào cũng có thể đến, Mẫn tỷ tỷ nếu muốn nhìn ngắm cảnh đời, đợi khi ta trở về sẽ tổ chức yến tiệc thưởng hoa, rồi gửi thiệp mời đến, hà cớ phải nhọc lòng như vậy.”

Thường thị bị những lời khinh thường kia châm chọc, nhưng cũng không có cách nào phản bác lại.

Khương lão phu nhân lại ngược mắt nhìn Khương Uyển, cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng vậy, phủ Trấn Quốc Công không phải nơi mà cô nương nào cũng có thể tùy tiện vào được, nhưng có những người bỏ mặc tổ mẫu ở lại trong phủ mà không biết hiếu thuận, ở trong đó bao nhiêu năm không chịu quay về.”

“Vương triều lấy hiếu trị thiên hạ, chỉ là năm đó cha người phạm phải tội lớn, thái hậu cũng đã lấy đi mạng của hắn. Không có đạo lý nào lại kêu cháu gái Khương gia ta đến nhà khác tận hiếu. Nếu như một lão bà tử như ta không bằng lòng, đi tới quỳ trước cửa cung, để cho thiên hạ nhìn vào rồi phán xét giùm ta thì sao đây! Liệu ta có thể đòi lại đứa cháu gái ruột thịt về cho Khương gia bọn ta không.”

Nói cho cùng Khương Uyển vẫn chỉ là một tiểu cô nương, nói về thủ đoạn thì sao có thể bì lại với lão phu nhân. Huống hồ lão phu nhân cứ như vậy ra ngoài, đâu cần đến mặt mũi thể diện gì.

Sắc mặt nàng ta thay đổi liên tục, nhất thời không có cách nào từ chối, lại sợ lão bà tử này thật sự sẽ đến náo loạn cửa cung, như vậy còn mặt mũi nào nữa chứ?

Ngay cả một ngoại tổ mẫu yêu thương nàng ta mấy năm nay cũng

có thể vì chuyện này mà làm lớn chuyện rồi kêu người đưa nàng ta về Khương gia.

Nếu thật sự phải trở về Khương gia, thì mặt mũi thể diện bao năm qua của nàng ta cũng coi như mất, về sau nào có ai còn xem nàng ta là Vĩnh Minh quận chúa nữa?

Vì vậy, Khương Uyển nhanh chóng nén nỗi không vui trong lòng, cố nặn ra một nụ cười, nói: “Tổ mẫu người nói gì vậy, người không nghĩ đến con thì cũng nên nghĩ đến đường đệ chứ. Người định vì chuyện của Mẫn tỷ mà hại hấn ở trong thư viện bị người khác dị nghị, ngay đến khoa cử cũng không thể sao?”

Không đợi lão phu nhân lên tiếng, Khương Uyển lại nói: “Không phải chỉ là đưa Mẫn tỷ đến phủ Trấn Quốc Công một chuyến thôi sao, chuyện này có gì khó khăn, sao người lại đem chuyện cũ của cha ra nói.”

Nghe Khương Uyển chịu nhận, sắc mặt lão phu nhân mới dễ coi hơn một chút. Bà lập tức sai người gọi Khương Mẫn đến, nói với nàng ấy chuyện Khương Uyển sẽ dẫn nàng ấy theo đến phủ Trấn Quốc Công.

Khương Mẫn vô cùng kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Khương Uyển.

Khương Uyển cười nói với nàng ấy vài câu, lúc này nàng ấy mới tin đây là sự thật. Vị quận chúa muội muội này, từ khi trở về Khương gia đã không vui vẻ gì, cũng chẳng thèm để ý tới đường tỷ này, đột nhiên hôm nay lại đổi tính, đề xuất muốn đưa nàng ấy cùng đến phủ Trấn Quốc Công.

Khương Mẫn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên đoán được chuyện này là do tổ mẫu và mẫu thân nàng ấy làm, nhưng nghĩ đến hôn sự của mình khó khăn, chuyện đến phủ Trấn Quốc Công lại rất tốt. Nếu có thể gặp được trưởng công chúa, khiến cho người từng là bá mẫu kia thương tiếc nàng ấy mấy phần, thì có lẽ hôn sự của nàng ấy sẽ không còn khó khăn như vậy nữa.

Dù sao Khương gia những năm nay thành ra như vậy đều là do sai lầm của đại bá, cũng chẳng liên quan gì đến nhị phòng bọn họ, nhưng lại hết lần này đến lần khác liên lụy đến chuyện chung thân đại sự của nàng ấy. Trong lòng nàng ấy vẫn luôn vì chuyện này mà ấm ức, bây giờ tổ mẫu và mẫu thân thay nàng ấy tìm cách để nàng ấy đến phủ Trấn Quốc Công, nàng ấy đương nhiên là muốn đi.

Cứ như thế trong phòng truyền ra tiếng cười nói.

Cho đến trưa, Khương Uyển cùng lão phu nhân dùng bữa xong mới trở về phòng của mình.

Vừa vào cửa, Khương Uyển tức giận đến mức cầm chén trà trên bàn lên, muốn ném ra ngoài.

Vẫn là nha hoàn tay mắt nhanh nhẹn ngăn cản nàng ta lại: “Quận chúa không thể, Khương gia này nhỏ bé, nếu người làm vậy bên ngoài đều nghe thấy được, hôm nay người đã nhượng một bước, chớ có động đến lão phu nhân nữa. Đối với một người như lão phu nhân, quận chúa tại sao phải đối đầu, thật sự không đáng.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một nha hoàn khác từ bên ngoài vội vàng bước vào, khi nhìn thấy Khương Uyển, nàng ta có chút do dự không biết nói gì.

Khương Uyển nhìn nàng ta rồi nói: “Có chuyện gì còn không mau nói!”

Nha hoàn kia bất giác co người lại, nhẹ giọng nói: “Quận chúa kêu người theo dõi phủ Ngụy Quốc Công và Bình Tuyên hầu, hôm nay, hôm nay Hầu gia đã cùng với Yên di nương kia đến Pháp Thanh tự dâng hương.”

Chương 52

Khương Uyển nghe nha hoàn hồi bẩm, lúc này khuôn mặt biến sắc, trong con mắt tràn đầy vẻ đố kỵ.

Tạ Thận Chi lại cùng ả tiện nhân đó đi chùa dâng hương?

Tính tình của hã vốn dĩ lạnh lùng, nay vậy mà lại sùng ái ả tiện nhân đó như vậy sao?

Khương Uyển tức giận đến mức sắc mặt cũng trắng bệch, hai mắt đỏ lên, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế không để rơi nước mắt.

“Vậy sao, đi chùa dâng hương, thật đúng là nơi thích hợp để đi.”

Nha hoàn Ngọc Bình thấy quận chúa nhà mình như vậy, làm sao không biết nàng ta vô cùng khó chịu. Từ khi được Hầu gia cứu, quận chúa quay về liền ái mộ Hầu gia, mấy năm nay trong lòng trong mắt quận chúa chỉ có một mình Hầu gia, chưa từng nhìn đến người khác một cái.

Nhưng tâm tư của quận chúa lại chỉ có những người hầu hạ thân cận như các nàng mới biết, kể cả chỗ trưởng công chúa mà nàng ta cũng giấu.

“Chi bằng quận chúa đi bẩm báo công chúa còn hơn ngày ngày phải người theo dõi phủ Ngụy Quốc Công rồi âm thầm đau lòng, đương nhiên công chúa thương người, biết tâm tư của người chắc chắn sẽ tác thành cho người.”

Khương Uyển nghe vậy cũng sửng sốt, nàng ta có chút do dự nói: “Nhưng Tạ Thận Chi là do ngoại thất sinh ra, nghe nói sinh mẫu của hắn là ngoại thất của Hầu gia nuôi bên ngoài, thân phận như vậy làm sao mẫu thân có thể đồng ý?”

Ngọc Bình nghe lời này, ôn hòa nói: “Nhưng hiện giờ Hầu gia được Hoàng Thượng coi trọng, còn ban cho phủ đệ, nhiều lần chia sẻ gánh nặng thay Hoàng Thượng, lời nói của hắn rất có trọng lượng trước Hoàng Thượng. Nô tỳ cả gan nói một câu, năm đó công chúa gả cho lão gia chúng ta, tuy lão gia là con vợ cả, nhưng đâu có tước vị Hầu gia, nói dễ nghe thì là người đọc sách cao quý, nhưng công chúa đem lòng ái mộ, chẳng phải cũng không màng đến hoàng thái hậu ngăn cản muốn gả đến Khương gia sao?”

“Nếu quận chúa thật sự thích Hầu gia, thì có gì là không thể?”

Ngọc Bình nói xong, đôi mắt liếc ngang liếc dọc rồi nhanh chóng cúi đầu.

Khương Uyển nghe những lời này, trong lòng cũng không mấy chắc chắn, nhưng vừa nghĩ đến hiện giờ Tạ Thận Chi sủng ái Yên di nương đó như vậy, lại cảm thấy nàng ta muốn gả cho Tạ Thận Chi thì cũng chỉ có cách này.

Suy nghĩ kỹ những điều này, nàng ta lập tức đứng dậy, nói với Ngọc Bình: “Đi thôi, chúng ta về phủ.”

Trong mắt Ngọc Bình hiện lên vẻ vui mừng, nhưng cũng có vài phần do dự nói: “Quận chúa muốn về ngay như vậy liệu có hơi vội vàng không, cũng nên đích thân cáo biệt lão phu nhân mới phải.”

“Hơn nữa, không phải lão phu nhân nói muốn quận chúa đưa theo biểu cô nương đến phủ Quốc Công ở mấy ngày sao.”

Trong con mắt của Khương Uyển hiện lên vẻ khinh thường: “Việc này có là gì, ta đi hồi bẩm lão phu nhân, còn biểu tỷ đi theo chúng

ta là được, về đến phủ rồi sắp xếp một viện tử cho nàng ta, ăn mặc hàng ngày thì cho nàng ta giống như các nha hoàn nhất đẳng. Chỉ mấy ngày thôi, cũng không phải bảo nàng ta sống ở phủ Quốc Công cả đời.”

Ngọc Bình thấy Khương Uyển đã quyết ý cũng không khuyên nữa.

Khương Uyển đến phòng của lão phu nhân, nói với lão phu nhân nàng ta muốn về phủ Quốc Công.

Đầu tiên Khương lão phu nhân sững sốt, lại nghe nàng ta nói muốn đưa Khương Mẫn đi cùng, bèn gật đầu đồng ý.

Dù sao bà cũng biết rõ tính cách của đứa cháu gái Khương Uyển này, hôm nay đồng ý rồi, không chừng ngày mai trong lòng suy nghĩ điều gì lại từ chối.

Mẫn nha đầu bị chuyện của chính phòng làm lỡ dở mấy năm nay, nếu có thể đến phủ Trấn Quốc Công lấy được lòng thương yêu của trưởng công chúa, đó mới là kế lâu dài.

“Được, đi đường chậm một chút, khi nào về đến phủ Trấn Quốc Công thì sai người báo với ta.”

Khương Uyển gật đầu đáp lại, rồi phái người đi nói với Khương Mẫn.

Khoảng nửa canh giờ sau, hai người ra khỏi Khương phủ, ngồi xe ngựa đi thẳng về hướng của phủ Trấn Quốc Công.

Chạng vạng tối, xe ngựa dừng trước cửa phủ Trấn Quốc Công.

Khương Uyển sai Ngọc Bình dẫn Khương Mẫn đến một viện tử ở góc phía Tây Bắc, còn mình đi thẳng đến phòng của trưởng công chúa.

Trưởng công chúa cũng mới từ Pháp Thanh Tự dâng hương trở về, vừa mới tắm rửa thay thường phục, liền nghe thấy nha hoàn hồi

bầm, nói là quận chúa hồi phủ, lúc này đang đi đến chính viện.

Trưởng công chúa sững sốt: “Đứa trẻ này, mới có mấy ngày mà đã về rồi.”

Hoắc ma ma nghe trưởng công chúa nói như vậy, hé miệng cười nói: “Quận chúa không rời công chúa người được đâu, hơn nữa quận chúa chúng ta đâu có sống quen ở Khương gia, về sớm một chút cũng tốt, nếu không người cũng phải thương xót.”

Trưởng công chúa nghe lời này cũng phải bật cười, nhưng cười xong lại nghĩ đến Chiêu Chiêu bị mất tích từ nhỏ, cho nên ý cười nhạt dần, giữa đôi lông mày lại lộ ra vài phần buồn sầu.

Lúc này, Khương Uyển từ bên ngoài đi vào.

Nàng ta phúc thân nói một tiếng nữ nhi thỉnh an mẫu thân, không đợi trưởng công chúa kêu đứng dậy đã đi đến trước sập giường làm nũng nói: “Nữ nhi đến Khương gia lâu như vậy, mẫu thân cũng không phải người đến Khương gia đón con.”

Trưởng công chúa nghe những lời nói giận hờn trẻ con này, cười xoa đầu của nàng ta, nói: “Mới có mấy ngày con đã không chịu được rồi sao?”

Khương Uyển bĩu môi, mang theo vài phần tủi thân: “Mẫu thân người không biết Khương gia không tốt thế nào đâu, sống ở trong viện tử có hai lối vào rất khó chịu, nữ nhi ở trong một gian sương phòng, tuy những đồ cũ đều được thay mới, nhưng trong phòng luôn có mùi cũ kỹ. Lão phu nhân và nhị phu nhân cũng vậy, ánh mắt nhìn nữ nhi cũng kỳ lạ, giống như muốn dùng nữ nhi đổi lấy tiền đồ tốt đẹp gì vậy. Còn đồ ăn của Khương gia cũng không ngon, phòng bếp làm bánh hoa quế cũng chẳng ra sao, nữ nhi cắn một miếng đã không muốn ăn.”

“Còn có Khương biểu tỷ, không phóng khoáng chút nào...”

Khương Uyên bất giác kể ra hết ảm ức của mình, nhưng lại không hề phát hiện ra trưởng công chúa thường ngày vô cùng yêu thương nàng ta nghe thấy những lời này, giữa đôi lông mày dần lộ ra vài phần chán nản.

Vẫn là Hoắc ma ma nhìn ra điều gì đó, lên tiếng cắt ngang lời Khương Uyên: “Quận chúa mới trở về, mau về rửa mặt chải đầu đi, đã trở về rồi thì phải đến thỉnh an lão phu nhân.”

Khương Uyên bị bà ấy đột nhiên ngắt lời, trong lòng có chút không vui, nhưng nàng ta cũng biết Hoắc ma ma là người bên cạnh mẫu thân, ở trong phủ rất có thể diện, không phải người mà nàng ta có thể tùy ý quát mắng. Cho nên mặc dù không vui cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nàng ta đứng dậy nói: “Nữ nhi cáo lui trước, ngày mai lại đến nói chuyện với mẫu thân.” Khương Uyên nói xong, thấy trưởng công chúa gật đầu, bèn quay người đi ra.

Khi đi ra khỏi phòng, nàng ta lại hỏi nha hoàn mặc áo màu hồng cánh sen đứng ở hành lang: “Hôm nay mẫu thân đi đâu?”

Nha hoàn đó hồi bẩm: “Nô tỳ nghe nói hôm nay trưởng công chúa đến Pháp Thanh Tự cầu phúc dâng hương, là Hoắc ma ma đi cùng.”

Khương Uyên vừa nghe, trong con mắt lóe lên vẻ ảm ức.

Lại đi chùa dâng hương cầu phúc, bà ấy mong Bùi Chiêu quay về như vậy sao?

Đáng tiếc, số phận của Bùi Chiêu không tốt, cả đời này cũng không thể quay về phủ Trấn Quốc Công.

Đợi sau khi Khương Uyên rời đi, Hoắc ma ma không nhịn được nói: “Quận chúa tính tình trẻ con, công chúa chớ so đo với nàng ấy.”

Trưởng công chúa cúi mặt im lặng, một lát sau quay đầu nhìn về phía bà ấy: “Ta nào có so đo? Nhưng Chiêu Chiêu của ta ở bên ngoài chịu bao nhiêu khổ cực, còn đứa con trước mắt lại không chịu nổi một chút ấm ức, Khương gia có không tốt đi nữa thì nó cũng từ nhà đó đi ra. Vừa nãy ta nghe nó nói những lời đó, không nhịn được nhớ đến Chiêu Chiêu của ta.”

“Vinh hoa phú quý hiện nay của Uyển Nhi vốn thuộc về Chiêu Chiêu. Ta biết mình nghĩ như vậy là không tốt, nhưng không nhịn được, người nói xem có phải ta không xứng làm nương, lại nghĩ về nữ nhi của mình như vậy.”

Hoắc ma ma nghe lời này không nhịn được trong ánh mắt cũng nhòa lệ: “Đâu có, mấy năm nay công chúa người đối tốt với quận chúa như vậy, đó chỉ là tình cảm bình thường của con người, đợi sau này tìm được tiểu quận chúa về thì tốt rồi.”

Hoắc ma ma nói xong, trong đầu bất giác hiện lên nữ tử mà hôm nay nhìn thấy.

Bà ấy bỗng sững sốt, vô thức nhìn lại gương mặt của trưởng công chúa, lại nhớ tới dáng vẻ của trưởng công chúa khi chưa xuất giá.

Vừa nghĩ đến trong lòng lại kinh hãi, nữ tử gặp hôm nay lại giống đến bảy tám phần với công chúa thời chưa xuất giá.

Chương 53

Hoắc ma ma nghĩ vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng, nhất thời hoảng loạn tột độ.

Bà ấy vội vàng che đậy cảm xúc của mình, nghĩ bụng sẽ tự lén lút dò la trước, để mất công lại vô cơ huyệt hổng, ngược lại sẽ khiến công chúa chịu không được mà tổn thương thân thể.

Vì vậy, ngày hôm sau, Hoắc ma ma phái người âm thầm nghe ngóng phủ Ngụy Quốc Công và Tạ Thận Chi.

Sau khi nghe ngóng mới biết được Tạ Thận Chi đã dẫn theo một nữ tử từ Hoài An cùng về kinh và rất sủng ái nàng ta. Nữ tử kia tên A Yên, khuôn mặt xinh đẹp, khiến một người vốn không gần nữ sắc như Tạ Thận Chi phải thích thú như bị mê hoặc, không chỉ vì nàng ta mà tranh cãi với lão phu nhân, mà còn ban thưởng cho nàng ta rất nhiều, thậm chí còn tự mình đưa nàng ta đến Pháp Thanh tự để dâng hương.

Hoắc ma ma nghe được tin tức này, liền biết nữ tử mình gặp chính là A Yên.

“Là từ Hoài An đến sao, có biết được nàng ta đã từng làm gì hay là cô nương nhà nào không?” Hoắc ma ma hỏi.

Người vừa hỏi bấm khoảng 40 tuổi, họ Trịnh, khuôn mặt dài và dáng người hơi bầu bĩnh, bà là đồng hương của quản sự Lục ma ma ở phủ Ngụy Quốc Công, lần này chính là nghe ngóng từ bà ấy.

Trình ma ma nghe Hoắc ma ma hỏi vậy, vội trả lời: “Nguyên là nô tì của Giang gia ở Hoài An, về sau không biết vì sao lại đến hầu hạ bên cạnh Bình Tuyên hầu, bởi vì dung mạo xinh đẹp nên được Hầu gia yêu mến.”

“Cụ thể ra sao thì đồng hương kia của lão nô cũng không biết, e là phải phái người đến Hoài An dò la một chuyến.”

Hoắc ma ma trong lòng cũng hiểu rõ, ngay cả những người xung quanh Yên di nương cũng sẽ không bô bô cái miệng nói về xuất thân của chủ tử nhà mình, nên không nghe ngóng được tin tức cũng là chuyện bình thường.

Hay là phái người đến Hoài An? Hoắc ma ma trong lòng thầm nghĩ.

“Được, ta hiểu rồi, làm phiền muội muội đến đó một chuyến.”

Trịnh thị nghe được lời này, hàng lông mày nhướng lên, miệng tươi cười đáp: “Xem tử nói gì kìa, là chuyện tử phân phó, muội đều sẽ thay tử làm tốt.”

Qua lại khách khí với nhau vài câu, Trịnh thị liền cáo từ rời đi.

Bên này.

Khương Uyển trở về phòng, trên mặt có chút bức bối, nha hoàn Ngọc Bích thấy nàng ta như vậy thì không kìm được nhẹ giọng nói: “Hoắc ma ma là lão nhân bên cạnh công chúa, bà ấy đương nhiên quan tâm đến công chúa nhiều hơn rồi, người hà cớ phải mang nỗi bức dọc trong mình, nếu như ảnh hưởng đến thân thể thì thật không đáng.”

Khương Uyển bình tĩnh lại, nhưng vẻ mặt vẫn có chút tức giận: “Đúng rồi, trong phủ này ai mà chẳng biết bà ta là người thân cận nhất với mẫu thân. Nhưng ta cũng chỉ muốn nói chuyện với mẫu thân thêm vài câu thôi cũng không được sao, lẽ nào ta nói gì làm gì

đều phải được sự đồng ý của một nô tài?”

“Ta còn đang muốn nhắc đến chuyện của Tạ Thận Chi, lại bị một câu của bà ta nói rằng phải đến thỉnh an lão phu nhân, liền không nói được lời nào.”

“Ta biết, trong mắt bà ta căn bản không coi ta là quận chúa, rõ ràng vì ta là cháu gái của Khương gia mà tỏ ra khinh thường ta như vậy.”

“Nếu đổi lại là Bùi Chiêu, bà ta nào dám...” Khương Uyển vừa mở miệng liền dừng lại, nhận ra lời không nên nói, nhất thời sắc mặt cũng thay đổi, trong mắt lại có chút buồn phiền.

Ngọc Bính lại càng sợ hãi, tiểu quận chúa trước nay luôn là điều cấm kị nhắc trong phủ, không ai dám nhắc đến dù một câu, quận chúa của bọn họ sao vậy, tức giận mấy thì tức giận lại đi nhắc đến tiểu quận chúa.

Ngọc Bính không dám lên tiếng, bầu không khí trong phòng bỗng trở nên tĩnh lặng.

Một lúc sau, Khương Uyển mới nói: “Được rồi, ta cũng thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát, người lui xuống trước đi.”

Ngọc Bính gật đầu, do dự một chút lại nói: “Cô nương vẫn chưa hồi bẩm với trưởng công chúa chuyện biểu cô nương đến phủ, có cần nô tỳ bây giờ đi báo một tiếng không?”

Khương Uyển đáp: “Có gì quan trọng đâu, ngày mai ta sẽ đến nói với mẫu thân.”

Ngọc Bính nghe giọng Khương Uyển có vẻ rất sốt ruột, vội vâng một tiếng rồi rời đi.

Phủ Ngụy Quốc Công.

Lúc A Yên cùng Tạ Thận Chi từ Pháp Thanh tự dâng hương trở về, trời cũng đã chạng vạng tối.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tạ Thận Chi cầm một cuốn sách xem qua, A Yên nhìn hẩn mấy lần rồi mới lấy ra một chiếc túi thêu tinh xảo từ trong giỏ, thì thầm: “Hầu gia.”

Tạ Thận Chi ngược mắt nhìn qua, ánh mắt dừng lại trên chiếc túi trong tay A Yên.

“Đây là chiếc túi thiếp thân đích thân làm cho Hầu gia.” Mặt A Yên bỗng đỏ lên, nàng đưa chiếc túi về phía Tạ Thận Chi.

Tạ Thận Chi mỉm cười nhận lấy, nhìn chăm chú một hồi rồi nói với A Yên: “Trình độ thêu thùa của nàng cũng khá đấy.”

Lời khen của Tạ Thận Chi khiến A Yên cảm thấy ngượng ngùng, nhưng nàng cũng rất đặc ý, không kìm được nói: “Ngày trước ở Hoài An tay nghề của tổ mẫu rất tốt, thiếp thân cũng là từ nhỏ theo học từ người.”

“Nếu Hầu gia thấy được thì về sau hãy mang theo nó trên người.”

Nàng suy nghĩ một chút rồi lấy hết can đảm nói: “Như vậy coi như thiếp thân luôn luôn ở bên cạnh Hầu gia.”

Tạ Thận Chi bị lời nói táo bạo của nàng làm cho sững sờ, sau đó gật đầu cười khẽ: “Được.” Tiếp đó lại bồi thêm một câu nói đùa: “Có phải Yên nhi cảm thấy thời gian bản hầu bên cạnh nàng quá ít không?”

A Yên nào ngờ tới Tạ Thận Chi sẽ hỏi lại như vậy, mặt nàng lúc này càng đỏ thêm.

Nàng ấp úng nói không nên lời, ngay sau đó lại bị Tạ Thận Chi kéo vào trong vòng tay.

“Hầu gia.” A Yên cảm nhận được mùi hương quen thuộc trên người Tạ Thận Chi, cảm nhận được Hầu gia sẽ làm chuyện gì đó, nàng vô thức đẩy người ra.

“Hầu gia, thiếp thân có hơi mệt.”

Tạ Thận Chi không nhịn được cười: “Bản hầu cũng mệt rồi, vậy nên chúng ta nằm nghỉ một lát. Sao hả, nàng nghĩ ta sẽ làm gì?”

Nghe Tạ Thận Chi hỏi như vậy, A Yên mặt càng thêm đỏ lên.

“Không có gì, thiếp thân cũng định nói muốn cùng Hầu gia nằm nghỉ một lát.” Nói xong nàng liền vùi đầu vào trong ngực Tạ Thận Chi, không nói gì nữa.

Tạ Thận Chi cũng không tiếp tục trêu ghẹo nàng nữa, cứ như vậy hai người nằm trên sập nghỉ ngơi.

Mấy người Bảo Trân sớm thấy động tĩnh nên đã lui xuống hết.

Hai người ngủ đến tận khuya, sau khi A Yên tỉnh dậy, nàng dùng nửa bát canh gà nhỏ, sau đó cũng không ngủ tiếp được, liền cùng Tạ Thận Chi đánh cờ.

Đương nhiên A Yên chơi cờ không giỏi, cũng chưa từng thắng một lần, có lúc không khỏi tiếc nuối ván cờ, Tạ Thận Chi cũng để cho nàng đi lại, vì vậy không khí giữa hai người họ rất tốt, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng cười của A Yên.

Bảo Trân đứng bên cạnh, nhìn thấy hai người họ như vậy, ánh mắt cũng mang theo ý cười.

Ngày hôm sau, Tạ Thận Chi cũng dùng bữa sáng ở Thanh Đại viện.

Vừa mới dùng bữa sáng xong, bên ngoài truyền đến tiếng bước

chân gấp gáp, nha hoàn Mộc Hương sắc mặt tái nhợt đi vào, nhìn thấy Tạ Thận Chi ngồi ở đó lại không dám nói.

Vẫn là Bảo Trân hỏi: “Sao vậy, nhìn người có vẻ gấp gáp?”

Mộc Hương chần chờ một lát, lúc này mới run rẩy trả lời: “Trong phủ, trong phủ đều đang đồn, nói di nương là, là, xuất thân kỹ nữ, thân phận hèn mọn.”

Mộc Hương nói xong lời này liền cúi đầu, một câu cũng không dám nói tiếp.

A Yên nghe thấy lời này, sắc mặt trắng bệch đi, mang theo vài phần hoảng hốt cùng bất an nhìn Tạ Thận Chi.

Tạ Thận Chi đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn: “Nói bậy!”

Mộc Hương sợ co rúm người lại, trong lòng không khỏi thay di nương kêu oan, rõ ràng di nương được đích thân Hầu gia đưa về từ Hoài An, tính Hầu gia lại cẩn thận, sao có thể đưa nữ tử thân phận thấp hèn về được. Vì vậy những lời đồn đại này nàng ta đều không tin.

Nhưng không hiểu vì sao chuyện này từ sáng sớm đã lan truyền khắp trong phủ.

Mộc Hương đang suy nghĩ vậy, lại thấy người của lão phu nhân phái đến nói rằng muốn gọi Yên di nương qua tra hỏi.

A Yên nghe thấy lời này, lòng càng thêm bất an.

Tạ Thận Chi lúc này lại đưa tay vỗ vỗ tay nàng rồi nói: “Nàng không cần đi, để bản hầu đích thân qua đó một chuyến.”

A Yên nghe lời này của Hầu gia, vành mắt đỏ lên, nước mắt kìm không được mà rơi xuống.

Tạ Thận Chi đưa tay vỗ vỗ bờ vai của nàng như trấn an, lại hướng về phía Bảo Trân phân phó: “Chăm sóc tốt cho chủ tử người.”

Nói xong lời này liền đứng dậy sai bước ra ngoài.

.....

Bên phía Khẩu lão phu nhân, từ sáng sớm trong phòng đã chật kín người.

Đại phu nhân Thích thị, nhị phu nhân Phương thị, mấy vị cô nương, biểu cô nương, còn có đại cô nãi nãi Tạ Vân Tương đều có mặt.

Khẩu lão phu nhân trầm mặt, thấy Tạ Thận Chi tiến đến, lúc này liền ném chén trà trong tay về phía hắn.

Tạ Thận Chi thân thủ vô cùng tốt, thân nhiên nghiêng người qua một bên né tránh, không một chút trà nào dính vào người.

“Nghịch tử nhà ngươi! Phủ Quốc công chúng ta là nơi nào mà ngươi dám đưa một kỹ nữ về đây, còn sắp xếp cho nó ở Thanh Đại viện. Nếu không phải có người nói cho ta biết chuyện này, lão bà ta còn bị ngươi lừa gạt đến bao giờ đây.”

“Nếu hôm nay ngươi không cho ta một lời giải thích, thì tự mình quỳ trước tổ đường mà thỉnh tội với tổ tông đi.”

“Còn nữa, tại sao chỉ có một mình ngươi qua đây, chuyện tới nước này ngươi vẫn còn muốn bao che cho nó sao?”

Khẩu lão phu nhân tức đến xanh mặt: “Ta đặt nói lời này ở đây, một nữ tử thấp hèn như vậy, phủ Quốc Công ta không chấp nhận dung thứ. Nếu trong mắt người còn có đích mẫu ta, thì ngay ngày hôm nay đuổi ả ra khỏi đây!”

Tạ Vân Tương ngồi bên cạnh, ánh mắt đặc ý, tin tức này là do bà ấy tìm hiểu được ở chỗ Hồ Phách, bèn lợi dụng một phen.

Bằng không thứ đệ này lại cho rằng bản thân nhiều năng lực, được phong Bình Tuyên hầu liền tự cao, không coi đích tỷ này ra gì.

Bà ấy muốn xem xem thứ đệ có bản lĩnh gì mà có thể tiếp tục giữ Yên di nương ở lại trong phủ?

Tạ Vân Tương nói: “Ta nghe nói, Yên di nương kia là người từ Vạn Xuân Phường ở Hoài An ra.”

Tạ Thận Chi nghe lời này lại là không hề tức giận, chỉ nói: “Nàng ấy vốn là nô tỳ của Giang gia, bị người ta bán đến Vạn Xuân phường, sau lại bị Châu gia mua lại coi như lễ vật tặng cho ta, thời điểm đi theo ta nàng ấy hoàn toàn trong sạch.”

Lão phu nhân nghe vậy tức giận nói: “Đã từng ở nơi dơ bẩn đó thì không thể trong sạch được, người đừng hòng lừa gạt ta.”

Tạ Vân Tương cũng hòa theo: “Đúng vậy, tam đệ chớ để nữ tử kia lừa gạt, đến nơi đó nửa ngày, dù kiên cường đến đâu cũng liều lĩnh đâm đầu vào, nào có đợi được đến khi Châu gia mua lại. Nhìn Yên di nương kia cũng đúng là không biết liêm sỉ, thực chất cũng chỉ là một kẻ hèn mọn. Tốt hơn hết tam đệ đừng để bị tiêm nhiễm, lại khiến trên dưới trong phủ đều dị nghị sau lưng. Người không biết đấy thôi, chuyện này sáng nay đã truyền khắp kinh thành, bây giờ bên ngoài bàn tán rất nhiều.”

“Yên di nương kia nếu đã có xuất thân không trong sạch như vậy, tam đệ nên đuổi ả ra khỏi phủ càng sớm càng tốt vì tiền đồ của bản thân, sau đó mẫu thân sẽ tìm cho người một mối hôn sự tốt đẹp hơn.”

Tạ Thận Chi cười lạnh một tiếng: “Hôn sự tốt? Đó là người của Tần gia sao? Hôm nay ta sẽ nói cho người biết, người kia đừng nói là làm

chính thê của bản hầu, dù có làm thiếp ta cũng không để vào mắt đâu. Chưa gả đi mà lại sảy thai, không biết tiểu cô tử của Tần gia liêm sỉ đến mức nào?”

“Bản hầu không cần phải hỏi câu này, người vẫn còn sống đó, còn muốn làm Bình Tuyên hầu phu nhân, đương nhiên tới ngày đó không đập đầu cũng tự chết.”

Nghe vậy, Tạ Vân Tương đỏ mặt, nhìn Tạ Thận Chi với vẻ mặt không tin nổi.

Làm thế nào mà Tạ Thận Chi biết được những bí mật này?

Vốn dĩ là buổi chất vấn, nhưng bởi vì Tạ Thận Chi lại nói đến chuyện tiểu cô tử của Tần gia bị sảy thai nhiều năm trước, Khẩu lão phu nhân nhất thời không kịp hoàn hồn.

Đến khi kịp phản ứng thì lại nghe Tạ Thận Chi nói: “Hôm nay ta sẽ dọn đến Hầu phủ ở, về sau chuyện Yên di nương cũng không phiền Quốc Công phủ quan tâm.” Nói xong, Tạ Thận Chi quay người rời đi.

Khẩu lão phu nhân sắc mặt tái xanh, chỉ vào bóng lưng của Tạ Thận Chi, nửa ngày vẫn không nói ra được một từ.

Chuyện Bình Tuyên hầu Tạ Thận Chi nạp nữ tử xuất thân kỹ nữ làm thiếp, hơn nữa còn vô cùng sủng ái, từ sáng sớm đã lan truyền khắp thành, đương nhiên chuyện cũng truyền đến tai Hoắc ma ma.

“Nghe nói, Yên di nương kia vốn là nha hoàn của Giang gia, về sau vì Giang đại thiếu gia coi trọng mà bị đại nãi nãi ghen ghét mới đem bán đến Vạn Xuân Phường, dù sao nàng ta cũng tốt số, bởi vì xinh đẹp nên tú bà cũng không gọi nàng ta đi tiếp khách mà lại bán đến Châu phủ, nghe nói là bán với ba ngàn lượng bạc.”

“Rồi sau đó bị Châu gia coi như lễ vật đưa đến trước mặt Bình Tuyên hầu, Bình Tuyên hầu trước nay không gần nữ sắc mà gặp nàng ta

cũng phải động tâm, về sau còn đưa người về sắp xếp cho ở Quốc Công phủ.”

“Phải không vậy, thật là may mắn.”

“Cũng không biết, nghe nói Yên di nương kia vốn không cha không mẹ, là được một ma ma trong Giang phủ nhặt được, coi như cháu ruột và nuôi lớn. Bằng không nàng ta đã sớm chết đói chết rét rồi.”

Hoặc ma ma nghe tiếng bàn tán cách đó không xa, tim đập thành thịch, vô thức siết chặt chiếc khăn trong tay. Suy nghĩ một chút rồi đi về hướng chính viện.

Chương 54

Trong chính viện, trưởng công chúa nghe Hoắc ma ma nói xong liền đứng bật dậy.

“Chiêu Chiêu của ta.” Vì công chúa đứng dậy quá vội nên suýt nữa đứng không vững, vẫn là Hoắc ma ma nhanh tay đỡ công chúa.

Bà ấy làm sao có thể không hiểu tâm tư của công chúa nhà mình, sợ dĩ bà ấy muốn điều tra rõ ràng trước rồi bẩm báo chuyện này cũng chính là vì sợ điều này, nhưng nay sự việc ầm ỹ như vậy, nếu A Yên thực sự là tiểu quận chúa, bà ấy giấu không nói cho công chúa biết, không chừng hai ngày này A Yên sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng bà ấy nghe nói Khẩu lão phu nhân của phủ Ngụy Quốc Công kia thủ đoạn tàn nhẫn, thế gian này vốn khắc nghiệt với nữ tử, vì danh tiếng của phủ Ngụy Quốc Công, những người đó chuyện gì cũng làm được.

Nhưng cuối cùng sự việc vẫn chưa điều tra rõ ràng, cũng không thể đưa ra kết luận.

“Công chúa yên tâm, ngày ấy lão nô ở Pháp Thanh Tự vừa nhìn một cái đã thấy quen thuộc, hiện giờ biết A Yên là do Cầu ma ma nhặt về từ trên đường, cũng không có nghĩa nàng ta là tiểu quận chúa thật.”

“Việc liên quan đến huyết mạch phủ Quốc Công, lão nô cảm thấy vẫn nên phái người đến Hoài An một chuyến mới được, tốt nhất là đón Cầu ma ma đó vào kinh thành.”

Trưởng công chúa nghe ra ý của Hoắc ma ma, đây là vừa sợ A Yên là Chiêu Chiêu của bà, sẽ khiến con bé chịu ảm ức, lại sợ A Yên không phải, ngược lại khiến bà mừng hụt một phen.

Nhưng bà có trực giác, nếu Hoắc ma ma cảm thấy A Yên giống mình, vậy thì có lẽ không sai.

Hơn nữa, bà đến Pháp Thanh Tự vốn để cầu xin Bồ Tát có thể trả Chiêu Chiêu của bà lại cho bà, nếu không phải ông trời sắp đặt thì A Yên đúng là Chiêu Chiêu của bà, trên đời làm sao có chuyện trùng hợp như vậy.

Nghĩ như vậy, trưởng công chúa bèn nói: “Người phái người đánh roi thúc ngựa mau chóng đến Hoài An.”

Nói xong lời này, trưởng công chúa do dự một chút, lại nói: “Không cần người của chúng ta, người đến thư phòng nói chuyện này cho Quốc Công gia, để Quốc Công gia phái người đi.”

“Chuyện lớn như vậy, ta không tiện giấu ông ấy. Nếu ngày khác ông ấy biết được, chắc chắn sẽ giận ta.”

Hoắc ma ma nghe công chúa nhà mình nói như vậy, nhất thời có chút cảm khái, tình nghĩa phu thê của công chúa và Quốc Công gia sâu nặng, mấy năm nay nếu không phải dè dặt lẫn nhau, làm sao có thể sống yên ổn. Sự việc liên quan đến tiểu quận chúa, không nên giấu Quốc Công gia. Hơn nữa, Quốc Công gia là nam tử, bên cạnh có người đặc lực, làm việc sẽ dễ dàng hơn.

Nghĩ như thế, Hoắc ma ma liền đáp một tiếng, lui xuống đi đến thư phòng.

Trần Quốc Công nghe thấy lời của Hoắc ma ma, đương nhiên là chấn hải, lập tức sai thuộc hạ được coi trọng nhất đến Hoài An đưa Cầu ma ma đến kinh thành.

“Công chúa không sao chứ?”

Hoắc ma ma lắc đầu: “Cảm xúc của công chúa có chút kích động, sợ là hai ngày nay ngủ không được. Nếu lão gia có thời gian, vẫn nên ở bên công chúa nhiều hơn.”

Hoắc ma ma là người bên cạnh trưởng công chúa, có vài phần thể diện ở phủ Trấn Quốc Công, nói chuyện cũng không kiêng sợ quá nhiều.

Trấn Quốc Công nghe xong gật đầu, thần sắc vẫn nghiêm nghị, nếu nữ tử tên A Yên đó thực sự là Chiêu Chiêu của ông ấy, vậy thì mấy năm nay làm nô tỳ trong Giang gia Hoài An chắc chắn chịu không ít ảm ức. Còn Địch thị, dám bán nữ nhi của ông ấy đến nơi dơ bẩn, ông ấy nhất định phải đòi lại món nợ này!

Hoắc ma ma biết lúc này cảm xúc của Quốc Công gia phức tạp, liền cáo lui rời đi.

Vùng ngoại ô kinh thành, một đoàn người vội vã đi về phía Nam, vẻ mặt của từng người đều rất nghiêm nghị.

...

Thanh Đại viện của phủ Ngụy Quốc Công.

Khi A Yên nghe nói Tạ Thận Chi nói với Khẩu lão phu nhân muốn chuyển ra khỏi phủ Quốc Công đến phủ Bình Tuyên Hầu, nàng không cần nghĩ cũng biết hẳn và Khẩu lão phu nhân xảy ra tranh chấp, chính viện chắc chắn rất ầm ĩ ồn ào.

Nàng không biết nói gì, chỉ cùng Bảo Trân thu dọn đồ đạc, như thế làm gì đó để không cần nghĩ ngợi.

Tạ Thận Chi thấy hành động của nàng, trong con ngươi dần hiện lên

vẻ bất đắc dĩ, đưa tay kéo nàng qua.

“Việc này kêu người dưới làm. Nếu A Yên cảm thấy có lỗi với bản hầu, thì cùng bản hầu đến thư phòng thu dọn sách, tốt nhất hôm nay kêu người chuyển đến Hầu phủ.”

Sự chú ý của A Yên bị lời này của hắn thu hút, nghe vậy nàng vội gật đầu.

Đợi khi nàng đi theo Tạ Thận Chi đến thư phòng, thấy hai kệ sách trong thư phòng bày đầy sách, mới biết phải bận đến tối mới có thể sắp xếp được hết số sách này cho vào trong thùng.

Dáng người A Yên nhỏ bé, đương nhiên không thể lấy sách trên cao, cho nên chỉ thu dọn mấy hàng phía dưới, những cái khác giao cho Tạ Thận Chi.

Ban đầu khi nàng ở Giang gia, mặc dù Giang Phù không thích đọc sách, nhưng để ra vẻ giả bộ thư hương môn đệ thanh cao, đương nhiên cũng có một thư phòng. Cho nên, A Yên cũng thường xuyên sắp xếp sách, hoặc là hôm nào trời nắng lấy sách ra phơi, loại bỏ hơi ẩm. Cho nên bây giờ làm những việc này rất nhanh nhẹn.

Tiểu cô nương hơi ngửa đầu, còn thật sự lấy sách trên kệ sách, lông mi dài dày cong vút giống như chiếc quạt, làn da nàng trắng tinh như tuyết, ngón tay như cọng hành, thon dài nhỏ nhắn, móng tay trắng hồng, lại thêm nàng mặc một chiếc áo màu vàng liễu thêu đóa hoa trà nhỏ, càng nổi bật lên vẻ dịu dàng mềm mại kiều kỳ.

Khi A Yên lấy ra một quyển sách đặt vào trong thùng ở một bên, quay đầu lại gần tủ sách thì cảm thấy có người đang nhìn nàng.

Nàng vừa quay đầu, lập tức đối diện tầm mắt của Tạ Thận Chi, chỉ cảm thấy ánh mắt của công tử hình như chỗ nào không đúng, nhưng nàng không nói ra được.

Mặc dù A Yên và Tạ Thận Chi đã có tiếp xúc da thịt, cũng rất ỷ lại và thân thiết với Tạ Thận Chi, nhưng tiểu cô nương chưa từng thích người nào, lại vì thân phận của mình mà không dám vọng tưởng, cho nên có chút không nhanh nhạy với một số chuyện.

“Thiếp thân đặt không đúng quyển sách nào rồi sao? Hay là trên mặt thiếp thân có thứ gì bẩn?” A Yên mang theo vài phần kinh ngạc nói.

Tạ Thận Chi nhìn nàng một cái sâu sắc, không nói gì, làm tiếp việc đang làm.

Cuối cùng A Yên vẫn để ý đến dung mạo của mình, lại sợ chốc nữa đi ra ngoài bị người khác nhìn thấy trên mặt dính bụi bẩn người ta chê cười, càng làm mất mặt Tạ Thận Chi, cho nên liền đến phía sau bình phong, lấy một chiếc gương nhỏ trong túi ra soi.

Làn da trắng nõn, trên trán cũng không có bụi bẩn.

Vậy Hầu gia vừa rồi đang yên đang lành lại nhìn nàng làm gì?

Trong lòng A Yên có chút không hiểu, cũng không tiếp tục nghĩ nữa, định đi ra tiếp tục làm việc, dù sao trong thư phòng chỉ có hai người nàng và Hầu gia, sẽ phải làm rất lâu.

Nhưng nàng còn chưa quay người, đã nghe thấy phía sau bình phong vang lên tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân này, nàng biết là Tạ Thận Chi.

Nàng liền quay đầu nhìn qua, một đôi mắt trong suốt thực sự có thể khiến người ta chìm sâu vào trong đó.

Nhưng A Yên quá ngốc, ngốc đến mức đẹp mà không biết.

A Yên bị chặn ở phía sau bình phong một hồi lâu mới được thả ra.

Khi đi ra, hai má ửng hồng, mang theo vẻ xấu hổ.

Nàng quay đầu nhìn Tạ Thận Chi đi theo ra một cái, quả quyết bỏ lại một câu: “Công tử thu dọn một mình đi.”

Nói xong lời này, nàng vội vàng ra khỏi thư phòng, khi đi ra không biết tại sao tim mình đập cực nhanh, giống như có thể nhảy ra ngoài vậy.

Tạ Thận Chi ngăn người một lúc, nhìn mỹ nhân bỏ chạy, trong lòng có chút bất lực.

Chạng vạng tối, xe ngựa chở từng hòm đồ đi về hướng phủ Bình Tuyên Hầu.

A Yên cũng cùng Tạ Thận Chi ngồi xe ngựa đi về phủ Bình Tuyên Hầu.

Phủ Bình Tuyên Hầu là đích thân Hoàng Thượng ban thưởng, cảnh sắc trong phủ hợp lòng người, đình đài lầu các cây cầu nước chảy, không biết tại sao không hề kém hơn so với phủ Ngụy Quốc Công, thậm chí còn quý phái xa hoa hơn.

Nha hoàn bà bà trong phủ được huấn luyện đầy đủ, trong lúc đi lại không hề phát ra tiếng động, như thể Hầu phủ này vẫn luôn có chủ tử sống ở đây vậy.

Trong ánh mắt của A Yên lộ ra vài phần nghi hoặc, vô thức nhìn sang Tạ Thận Chi.

“Nàng muốn hỏi gì?” Tạ Thận Chi lên tiếng.

A Yên lắc đầu, không hỏi ra điều thắc mắc trong lòng, chỉ cười với hần.

“Không có, thiếp thân cảm thấy cảnh sắc ở đây còn đẹp hơn so với phủ Quốc Công.”

Nàng chần chờ một chút, lại hỏi: “Trước đây Hầu gia từng đến sống ở đây sao? Những nô tỳ nha hoàn này cũng được mua về từ lâu rồi sao?”

A Yên luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Khi ở Giang gia nàng cũng làm nha hoàn, nha hoàn bà bà ở phủ Ngụy Quốc Công còn nhiều hơn, nhưng những người trong phủ này hôm nay lại cảm thấy có chỗ nào đó rất khác.

Hình như, hình như đi lại quay người đều rất có chừng mực, quá mức quy củ.

A Yên sinh lòng nghi ngờ hỏi, hỏi ra rồi lại không muốn Tạ Thận Chi trả lời.

Không ngờ, Tạ Thận Chi lại cong khóe môi, cất tiếng đáp: “Đều là người của phủ Nội Vụ phái tới.”

A Yên như hiểu như không, bèn dừng bước chân, tụt lại sau Tạ Thận Chi vài bước.

Nghĩ đến những chuyện trong hý văn, A Yên đột nhiên căng thẳng hỏi: “Hầu gia, Hầu gia muốn cưới công chúa sao?” Giọng của nàng vừa nhỏ vừa nhẹ, cuối cùng còn có chút run run, cũng may thính lực của Tạ Thận Chi rất tốt, nghe rõ lời nói đường đột của nàng.

Hắn nhìn nàng, không trả lời.

A Yên càng căng thẳng, cũng biết một thiếp thất như nàng không nên mở miệng hỏi những câu như này.

Nhưng nếu không phải muốn lấy công chúa, thì sao Hoàng Thượng

lại phải đến nhiều cung nữ và nô tài như vậy, người nào cũng có thể dùng được người của phủ Nội Vụ sao? Trước đó nàng ở phủ Ngự Quốc Công cũng chưa từng gặp người trong cung.

A Yên cảm thấy tâm trạng của mình đột nhiên trở nên nặng nề, còn có một cảm xúc chua xót dâng lên, không nói ra được là cảm giác gì, chỉ là có chút khó chịu, trong lòng bức bách, lại không thể giải tỏa, không thể nói được với ai.

Lúc này, Tạ Thận Chi nói: “Nói bừa gì vậy, sao bản hầu lại lấy công chúa?”

A Yên ngẩn người, trong lòng yên tâm một chút, nhưng vẫn có chút sợ hãi hỏi: “Vậy bên cạnh Hầu gia chỉ có một mình thiếp thân sao?”

Hỏi xong lời này, bản thân A Yên cũng ngẩn người, lời này vốn không giống như được nói ra từ miệng nàng.

Nàng tự biết thân phận, làm sao lại hỏi những lời như này.

Nhưng nàng lại muốn biết, vì vậy nàng càng căng thẳng.

“Tại sao A Yên hỏi ta như vậy?” Tạ Thận Chi hỏi.

A Yên nghe lời này, sững ra một lúc, không biết trả lời công tử thế nào.

Tạ Thận Chi nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên nói: “Thôi bỏ đi.” Nói xong, hần bèn đi về phía trước.

A Yên không hiểu gì, thấy Tạ Thận Chi đi một mình như vậy, tất nhiên biết hần đang tức giận, tuy rằng nàng không biết hần tức giận cái gì, có lẽ là nàng hỏi điều không nên hỏi.

A Yên vội vàng cất bước đuổi theo: “Công tử đợi thiếp thân.”

Tạ Thận Chi không quay đầu lại, nhưng bước chân cũng chậm lại.

A Yên đuổi theo đến, chần chờ hồi lâu, vẫn nói: “Thiếp thân biết sai rồi, sau này thiếp thân không hỏi nhiều nữa.”

Tạ Thận Chi dừng bước chân, muốn nói điều gì, cuối cùng lại không nói.

Ăn xong bữa tối, Tạ Thận Chi đến thư phòng, A Yên đợi đến khi trời tối đen mới được thông báo hôm nay Hầu gia ngủ lại ở thư phòng.

Trong lòng A Yên có chút buồn bã, nghĩ thầm sớm biết như vậy thì trước đó đã không hỏi. Nàng hỏi hắn có phải muốn lấy công chúa hay không, chắc hẳn hắn đã nổi giận, sao nàng lại không nhẫn nhịn mà đi hỏi chuyện đó chứ.

A Yên nằm trên giường, cảm thấy muộn phiền, trong đầu dường như trống rỗng, vô cùng buồn bã.

Liên tiếp mấy ngày liền, Tạ Thận Chi cũng không đến trong viện của A Yên.

Ban đầu Bảo Trân còn tưởng rằng Hầu gia mới vừa chuyển đến Hầu phủ, có nhiều việc phải làm.

Nhưng dần dần nàng ấy nhìn ra, Hầu gia và chủ tử nhà mình hình như có chuyện rồi.

Bảo Trân truy hỏi kỹ, A Yên mới nói cho Bảo Trân nghe chuyện xảy ra hôm đó, còn nói với vẻ ảm ức: “Ta biết thân phận của ta thấp kém, không nên hỏi nhiều, cũng đã nhận sai rồi, nhưng công tử vẫn không để ý đến ta.”

“Liệu có phải sau này công tử vẫn giận ta không?”

Nghe câu này của chủ tử, Bảo Trân thực sự có chút buồn cười,

nhưng ít nhất vẫn phải nhin cười.

Hầu gia lại giận dữ một cô nương không thèm để ý đến người ta, nếu là mấy năm trước, dù thế nào thì nàng ấy cũng không tin.

Nàng ấy đang muốn nói gì đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, là Mộc Hương vội vàng đi vào, nói: “Chủ tử, trưởng công chúa đến phủ.”

Chương 55

Âm thanh kia vừa dứt, cả A Yên và Bảo Trân đều ngây người.

Trưởng công chúa?

Ánh mắt A Yên đầy nghi hoặc, một lát sau quay sang hỏi Bảo Trân: “Hầu gia vẫn chưa thành thân, trong phủ cũng không có chủ mẫu, vậy trưởng công chúa qua đây làm gì?”

Hơn nữa, dù là có Hầu phu nhân thì với thân phận cao quý của công chúa cũng không thể hạ mình đến thăm.

Trong lòng Bảo Trân cũng đầy bất ngờ, chưa kịp nói thì bên ngoài đã có tiếng bước chân, ngay lập tức, tấm rèm được vén lên, một người phụ nữ với vẻ ngoài sang trọng vội vã bước vào cửa, theo sau còn có một ma ma.

A Yên nhìn vị ma ma kia thì hơi sửng sốt, nửa ngày mới nhớ ra là hôm đó có gặp qua ở Pháp Thanh tự.

Ánh mắt nàng lại nhìn về phía trưởng công chúa, còn chưa kịp nói chuyện, công chúa đã tiến lên mấy bước, ôm lấy nàng rồi bật khóc: “Chiêu Chiêu của ta, nương cuối cùng cũng tìm được con rồi!”

Ngay khi nói xong, vẻ mặt của những người đứng trong phòng đều thay đổi rõ rệt.

Người trong thành ai ai cũng đều biết trưởng công chúa và Trấn Quốc Công sinh hạ được một tiểu quận chúa, nhưng lúc hai tuổi đã

bị lạc trong hội hoa đăng, bây giờ nghe trưởng công chúa nói vậy, trong lòng ai nấy kinh hãi, lẽ nào chủ tử của bọn họ chính là tiểu quận chúa bị thất lạc năm đó sao?

Trưởng công chúa khóc đến nỗi thở không ra hơi, còn A Yên thì đứng đơ người không biết phải làm như thế nào, chỉ cảm thấy trên vai ướt át, cả người đều ướt đẫm nước mắt.

Lúc này, Hoắc ma ma tiến lên khuyên nhủ: “Công chúa đừng khóc nữa kẻo dọa tiểu quận chúa sợ, tiểu quận chúa vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra.”

Nghe Hoắc ma ma nói vậy, trưởng công chúa vội lấy lại tinh thần.

Bà buông A Yên ra, nhưng ánh mắt vẫn nhìn nàng đầy lưu luyến.

“Chiêu chiêu của ta.” Trưởng công chúa ghen ngào nói.

Nha hoàn trong phòng đều bị đuổi ra ngoài, chỉ còn trưởng công chúa, Hoắc ma ma và A Yên bên trong.

Trưởng công chúa kéo A Yên ngồi xuống ghế, rồi mới ghen ngào kể lại cho nàng chuyện năm đó.

“Đều tại ta không tốt, không trông chừng con, những năm nay để con phải chịu nhiều ấm ức rồi.”

“Con yên tâm đi, giờ ta đã tìm được con rồi, sau này nhất định sẽ bù đắp cho con gấp trăm nghìn lần, sẽ không để con phải chịu dù chỉ một chút ấm ức.”

Trưởng công chúa vừa nói, nước mắt vừa chảy, bà đưa đôi tay run run lên ôm lấy má A Yên: “Ta đã phái người đến Hoài An đón Cầu ma ma đến kinh thành, bà ấy vẫn giữ bộ y phục con mặc khi nhặt được con, còn nói trong tay có miếng ngọc bội, đó chính là miếng ngọc bội tổ mẫu để lại cho con khi con mới ra đời.”

“Những năm qua là ta có lỗi với con, nghe Cầu ma ma kể lại những chuyện con phải trải qua ở Giang gia mà lòng ta đau xót, là ta không bảo vệ con tốt.”

Trưởng công chúa khóc không thành tiếng, lại một lần nữa đưa tay ôm A Yên vào lòng.

Cơ thể A Yên bị siết chặt lại, nàng dường như cũng hiểu được nỗi thống khổ của trưởng công chúa, nàng đưa tay lên ôm lấy bà.

Bà khóc run cả người, khóc càng ngày càng nhiều, suýt nữa thì ngất đi.

“Công chúa người đừng khóc nữa, đây là chuyện tốt, người nên vui mừng mới phải.”

“Lúc này lão phu nhân và lão gia chắc cũng đã nhận được tin tức, chúng ta nên sớm đưa tiểu quận chúa hồi phủ thì hơn, đừng để lão phu nhân và lão gia nóng lòng chờ đợi.”

Nghe lời này của ma ma, trưởng công chúa mới ngừng rơi nước mắt, nói với A Yên: “Đi, chúng ta về nhà thôi.”

A Yên bị trưởng công chúa kéo đứng dậy, ánh mắt nàng đầy bất an và do dự.

Nàng không hề lên tiếng, đôi chân cũng không nhúc nhích, tim thì đập thình thịch, nàng đang rất mong chờ Tạ Thận Chi đến đây.

Trưởng công chúa dẫu sao cũng là nữ tử, lại là một người mẹ, nhìn thấy A Yên như vậy cũng đoán được một chút tâm tư của nàng, lẽ nào là nàng không nỡ rời xa Tạ Thận Chi?

Vừa nghĩ như vậy, bà liền cảm thấy rất khó chịu. Chiêu Chiêu của bà vốn nên là cành vàng lá ngọc tôn quý lớn lên ở Quốc Công phủ, vậy

mà lại phải lưu lạc bên ngoài làm thiếp thân của Tạ Thận Chi, thậm chí vì thân phận hèn mọn mà đến cả thiếp thân cũng không được Khấu lão phu nhân chấp thuận.

Biết bao nhiêu tủi nhục? Một hầu tước như Tạ Thận Chi, lại là thứ tử, sao có thể xứng với Chiêu Chiêu? Chưa kể, còn để Chiêu Chiêu làm thiếp của hắn sao?

Dù từ Cầu ma ma biết được ngày đó là Tạ Thận Chi đã cứu Chiêu Chiêu của bà, nếu không để Châu Hiên Vinh kia có được nàng thì e là phải đi nộp mạng. Nhưng cho dù là như vậy, trong lòng bà vẫn cảm thấy biệt khuất.

Con gái của bà, cô nương của Trấn Quốc Công phủ, nếu như năm đó không xảy ra chuyện thì tất cả đều không phát sinh.

Song dù là đã xảy ra, nhưng với thân phận của bà thì tất cả chuyện quá khứ của Chiêu Chiêu đều có thể biến mất, đời này sẽ không có ai dám nhắc đến một chữ trước mặt bà. Càng đừng nói đến chuyện làm thiếp.

Nhưng nhìn Chiêu Chiêu lúc này dường như đã động lòng với Tạ Thận Chi, bà biết nếu như lúc này mà làm quá cứng rắn ngược lại khiến Chiêu Chiêu càng rời xa mình.

Nhưng ngay cả như vậy, có một số điều mà người làm mẹ như bà phải nói. Dù sao Chiêu Chiêu cũng có thân phận cao quý, ngày đó lại vì không có nơi nương tựa để người khác mặc sức xỉ nhục, cứ như vậy ở trong Bình Tuyên Hầu phủ, người bên ngoài không biết sẽ dị nghị ra sao, cho dù là mẫu hậu biết chuyện này cũng sẽ tức giận.

Nghĩ vậy, trưởng công chúa bước lại kéo A Yên ngồi xuống, ôn nhu nói: "Hôm nay hãy cùng nương hồi phủ trước đi, còn phía Hầu gia sẽ có người đến thông báo, nếu sau này A Yên muốn gặp hắn thì ta sẽ tự có sắp xếp."

“Chỉ có điều, không nên là thân phận như này. Con là nữ nhi của a nương, ngoại tổ con là thái hậu cao quý, cứu cứu là đương kim Thánh thượng, phụ thân là Trấn Quốc Công. Dù Tạ Thận Chi kia có ơn cứu mạng con, nhưng chuyện của hai người vẫn nên suy nghĩ lại.”

“Con không nghĩ cho mình, cũng nên nghĩ cho Tạ Thận Chi, nếu bây giờ con tiếp tục ở lại đây thì cũng không có lợi gì cho hẳn.”

A Yên nghe hiểu ý của trưởng công chúa, đôi môi khẽ run lên, gò má hơi tái đi.

Trưởng công chúa không đành lòng, nhưng cũng không thể không khiến nàng hạ quyết tâm.

Một lúc lâu sau, A Yên mới gật đầu, nói: “A Yên cùng người về.”

Trưởng công chúa nhìn A Yên nhu thuận hiểu chuyện như vậy, trong lòng càng thêm thương xót.

Nghĩ đến Chiêu Chiêu thật sự thích Tạ Thận Chi như vậy, bà cũng muốn Tạ Thận Chi đến cưới hỏi đoàn hoàng đưa A Yên về Bình Tuyên hầu phủ. Với thân phận bây giờ của A Yên, Tạ Thận Chi cũng không dám tùy ý khó dễ.

Vì lần đầu nữ nhi đến Trấn Quốc Công phủ, nên bà đã kêu Bảo Trân đi cùng, vì vậy Chiêu Chiêu cũng có một người quen thuộc bên cạnh.

Thế nên, Bảo Trân còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau cú sốc, nàng ấy đã cùng chủ tử ra khỏi phủ, lên xe rồi lập tức đến phủ Trấn Quốc Công.

Trong vòng chưa đầy nửa giờ sau khi trưởng công chúa rời đi, sự việc đã lan ra khắp kinh thành.

Ở phủ Ngụy Quốc Công lại càng gây sóng lớn.

Khẩu lão phu nhân, đại phu nhân Thích thị, nhị phu nhân Phương thị cùng đại cô nãi nãi Tạ Vân Tương, còn có trong phủ mấy vị cô nương đều tập trung trong phòng lão phu nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, A Yên thay đổi từ một người hèn mọn, thân phận thậm chí không được công nhận làm thiếp thân giờ thành tiểu quận chúa thất lạc nhiều năm của trưởng công chúa. Sự thay đổi này nào ai nghĩ đến, tiểu quận chúa kia chính là A Yên.

Khẩu lão phu nhân sắc mặt khó coi, Tạ Vân Tương cũng vô cùng sửng sốt, nghĩ đến những lời bọn họ làm nhục A Yên năm xưa, bây giờ như quay lại đánh vào mặt bọn họ.

Khẩu lão phu nhân lại càng khó chịu, cảm thấy thứ tử của mình sao lại có vận khí tốt như vậy, nếu như bám víu được trưởng công chúa thì chẳng phải càng phong quang hơn sao, sẽ càng không coi đích mẫu là bà ta ra gì?

Dựa vào cái gì chứ, hắc cũng chỉ là một đứa con của ngoại thất. Dựa vào cái gì mà bọn họ đều bị đè đầu?

Lão phu nhân sắc mặt khó coi, hồi lâu không nói lời nào.

Những người trong phòng đều đoán ra suy nghĩ của bà ta nên cũng không ai dám lên tiếng.

Cuối cùng, vẫn là Tạ Vân Tương không kìm được mà nói: “Mẫu thân, chuyện như vậy trưởng công chúa và Trấn Quốc Công giấu còn không kịp chứ đừng nói là có liên quan đến tam đệ. Theo con thấy, với tính tình của trưởng công chúa, nếu đã tự mình đón quận chúa về phủ thì sẽ chẳng có sau đó gì đâu. Quận chúa thân phận cao quý, tam đệ lại là thứ tử, mẫu thân hắc cũng chỉ là ngoại thất, trưởng công chúa sao có thể coi trọng để hắc làm con rể của mình được?”

Khẩu lão phu nhân nghe vậy gật đầu: “Đúng vậy, đổi lại là ta, bao nhiêu năm mong nhớ không dễ gì tìm được người trở về, cũng nên che đậy vết nhơ này lại.”

Khẩu lão phu nhân nói vậy, sắc mặt cũng có chút chuyển biến: “Vẫn là ta không nghĩ đến, có trách thì cũng chỉ trách tam lão thân phận thấp hèn, không đủ phúc khí lấy được quận chúa.”

Khi bà ta nói lời này, đại cô nương Tạ Thư quay sang nhìn, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đến tính tình lão phu nhân lại không lên tiếng.

Phủ Trấn Quốc Công.

Khương Uyển bông đứng bật dậy, vì quá gấp nên cánh tay va vào cạnh bàn gần đó, chén trà vì thế mà rơi xuống đất, phát ra tiếng lách lách.

“Sao cơ, không thể nào, làm sao có thể!”

Sắc mặt nàng ta tái nhợt, thân thể khẽ run lên, trong mắt hiện lên một chút kinh hoàng không thể che giấu.

Bùi Chiêu sao lại có thể trở về? Nhiều năm như vậy rồi sao có thể còn sống?

Thấy chủ tử nhà mình sắc mặt tái nhợt đi, nha hoàn bên cạnh vội vàng giải thích: “Đều là thật, tiểu quận chúa vốn là nữ tử A Yên mà Bình Tuyên hầu đưa về từ Hoài An. Bây giờ trưởng công chúa và Hoắc ma ma đang đón người về phủ, sẽ đến thẳng chỗ lão phu nhân, Quốc Công gia cũng ở đó, quận chúa người cũng mau qua đó đi.”

Nghe được lời này của nha hoàn, sắc mặt Khương Uyển càng thêm khó coi, trên trán lấm tấm mồ hôi.

A Yên, chính là tiện nhân kia? Tại sao, tại sao sau bao nhiêu năm người vẫn xuất hiện, lại còn muốn cướp Tạ Thận Chi?

Chương 56

Phòng chính.

Lão phu nhân và Trần Quốc Công thấy A Yên đứng ở đó, dáng người tiểu cô nương nhỏ bé, đứng ngoan ngoãn, giữa đôi lông mày mang theo vài phần gò bó bất an.

Nhất thời, trong lòng có chút chua xót.

“Con ngoan, đừng sợ, lại đây với tổ mẫu.” Lão phu nhân đưa tay kéo nàng qua, ngắm kỹ dáng vẻ của nàng, hồi lâu mới mang theo chút ghen ngào nói với Ngụy Quốc Công: “Cuối cùng ông trời thương xót, tìm Chiêu Chiêu về cho chúng ta.”

Nghe lời này, Trần Quốc Công thường ngày luôn tỏ vẻ mặt nghiêm túc, nay cũng lộ ra vài phần xúc động.

“Đúng, sau này Chiêu Chiêu muốn gì, phụ thân đều tìm cho con.”

Khi Khương Uyển vào cửa, vừa hay nghe thấy câu này được nói ra từ miệng Trần Quốc Công.

Nàng ta dừng bước chân, đáy mắt hiện lên vẻ ghen ghét đố kỵ, nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười.

“Phụ thân, mẫu thân, Uyển Nhi nghe nói tìm được muội muội rồi, là thật sao?” Khương Uyển tỏ vẻ vui mừng đi vào, ánh mắt dừng trên người A Yên, cười rất thân thiết với nàng, lên tiếng nói: “Đây là Chiêu Chiêu muội muội phải không, đúng là rất xinh đẹp.”

Thấy nàng ta đi vào, lão phu nhân hơi cau mày, rõ ràng không thích cháu gái họ Khương này, nhưng ngại con dâu là trưởng công chúa ở đây, bà ta cũng không tiện nói gì.

Trưởng công chúa nghe lời này của nàng ta, cũng cười theo, nói: “Đúng vậy, từ khi sinh ra Chiêu Chiêu đã rất xinh đẹp, bà bà đỡ đẻ cũng nói trước nay chưa từng thấy đứa trẻ nào xinh đẹp như vậy.”

Trưởng công chúa nói xong, lại nói với Khương Uyển: “Muội muội con mới trở về, sau này con phải chăm sóc muội muội nhiều hơn, không được để người khác ức hiếp muội muội đâu đấy.”

Khương Uyển nghe xong bèn nói: “Đương nhiên, hơn nữa, người và tổ mẫu đều yêu thương muội muội như vậy, trong phủ đâu có ai dám ức hiếp muội muội.”

Đến buổi trưa, mọi người cùng dùng cơm, cuối cùng A Yên được sắp xếp ở trong một gian viện tử gần nơi ở của trưởng công chúa nhất.

Sân viện rộng rãi sáng sủa, trong phòng bài trí đẹp để quý giá, vừa nhìn là biết được đặc biệt sắp xếp.

Trưởng công chúa nói với A Yên: “Chiêu Chiêu, sau này con ở Tê Ngô Viện, nếu có gì không thích, nường cho người thay đổi cho con.”

A Yên vâng một tiếng.

Trưởng công chúa lại muốn nói thêm điều gì đó, Hoắc ma ma đã lên tiếng: “Vất vả hơn nửa ngày e là quận chúa cũng mệt rồi, người có lời gì sau này hãy nói, quận chúa đã về phủ, sau này sẽ ngày ngày ở bên người, còn sợ không có cơ hội nói chuyện sao?”

Trưởng công chúa bị lời của bà ấy chọc cười, vỗ tay của A Yên nói: “Đúng, đúng, con mau nghỉ ngơi đi, ngày mai nường lại đến thăm con.”

Trưởng công chúa nói xong liền đứng dậy.

A Yên đứng dậy đích thân tiễn trưởng công chúa về, rồi mới trở về trong phòng.

Hơn nửa ngày nay mà đầu óc nàng vẫn hỗn loạn, cho đến bây giờ vẫn không dám tin mình lại là nữ nhi của trưởng công chúa. Nàng có tổ mẫu, phụ thân và còn có mẫu thân.

Nàng ngẩn ngơ ngồi ở đó, hồi lâu cũng không nói gì.

Bảo Trân đứng bên cạnh nàng, cũng có cảm giác không chân thực.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, chủ tử trở thành tiểu quận chúa của phủ Trấn Quốc Công cũng là chuyện tốt với chủ tử.

Nhưng bây giờ chủ tử trở về phủ Trấn Quốc Công, chỗ Hầu gia phải làm thế nào?

Bảo Trân suy nghĩ không biết có nên hỏi hay không, do dự hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, người nghĩ thế nào về Hầu gia?”

A Yên sững sốt, lập tức hiểu ra ý trong lời nói của nàng ta.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, siết chiếc khăn trong tay không nói gì, nhưng làm sao Bảo Trân không nhìn ra ý của nàng.

Bảo Trân nhẹ nhõm trong lòng, càng thêm yêu mến chủ tử nhà mình.

Hiện giờ chủ tử trở thành tiểu quận chúa, thân phận quý trọng, nhưng không hề chê bỏ Hầu gia.

Dù sao Hầu gia cũng là con của vợ thứ, người trong kinh thành luôn

mang chuyện này ra nói.

Hầu gia đúng là cứu chủ tử không vô ích, còn sủng ái chủ tử những ngày qua.

Nghĩ như vậy, Bảo Trân thấp giọng nói: “Nếu trong lòng chủ tử có Hầu gia, thì nên đường đường chính chính gả đến phủ Bình Tuyên Hầu, chắc chắn trưởng công chúa, lão phu nhân và Quốc Công gia vì thương yêu chủ tử, sẽ cho chủ tử như ý nguyện.”

A Yên làm sao có thể không hiểu ý trong lời nói của Bảo Trân, đối với công tử, đương nhiên nàng muốn bầu bạn bên cạnh công tử.

Nhưng chẳng phải mẫu thân cũng nói, nàng có quan hệ với công tử, sẽ không tốt cho công tử.

A Yên muộn phiền trong lòng, cảm thấy có chút buồn bã.

Nàng không biết mẫu thân có ý gì, là đưa nàng về phủ Trấn Quốc Công, sau này không cho phép nàng gặp công tử nữa sao?

Còn tổ mẫu, mẫu thân cũng nói đón tổ mẫu từ Hoài An đến kinh thành, hôm nay lại không nhắc đến tổ mẫu một câu. Nàng muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy không ổn, hay là ngày mai hỏi riêng mẫu thân.

Hoàng cung.

Đương nhiên chuyện trưởng công chúa tìm được tiểu quận chúa đã truyền đến trong cung.

Quý phi nghe cung nữ hồi bẩm xong, bèn cười nhạt một tiếng, nói: “Đáng thương, quý nữ nhà cao cửa rộng lại lưu lạc đến nông nổi đó? Nhưng cũng thật trùng hợp, nữ nhi của trưởng công chúa lại chính là A Yên đó.”

“Quận chúa tử tế lại làm thiệp thất cho người ta, ầm ỉ đến mức khiến mọi người trong kinh thành đều biết.”

“Bản cung thật muốn xem xem, Bình Tuyên Hầu đó sẽ ăn nói thế nào với trưởng công chúa và thái hậu!”

Nghĩ đến mấy ngày nay Hoàng Thượng không công bố văn sở buộc tội Bình Tuyên Hầu, quý phi liền thấy ức ghen.

Bây giờ xảy ra chuyện này, bà ta cũng không tin Hoàng Thượng thiên vị một thần tử, mà không để ý đến thể diện của trưởng công chúa, thái hậu và cả hoàng gia.

Không chừng, Hoàng Thượng vì che đậy chuyện bê bối này sẽ đuổi Tạ Thận Chi ra khỏi kinh thành đi thật xa, còn tìm lý do để lấy lại tước vị của hân.

Đến lúc đó, xem hân có hối hận vì đã làm những chuyện ở Hoài An hay không.

Hân dám phá hỏng chuyển lớn của của bà ta, bà ta sẽ dẫn hân xuống bùn!

Mặc dù chỉ là trong suy nghĩ, nhưng trong lòng quý phi cũng hả hê.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói khe khẽ: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Quý phi vội vàng sửa lại đầu tóc, đứng lên nghênh đón.

“Thần thiệp bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an.”

Bà ta nói xong, ngược mắt lên, trong con mắt mang theo vài phần ướat át.

Mấy ngày nay, vì chuyện Châu gia và Ngự gia ở Hoài An có liên quan đến mẫu tộc của quý phi, Hoàng Thượng rất ít đến cung quý phi.

Cũng may, mặc dù có người hắt nước bẩn lên người hoàng nhi, Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ tin.

Nếu không phải như vậy, sợ là trong lòng quý phi sẽ sôi ruột muốn chết. Nhưng mặc dù như vậy, quý phi vẫn rất hận Tạ Thận Chi.

“Đứng lên đi, trẫm mới từ chỗ thái hậu qua đây, muốn đến thăm nàng.”

“Nghe nói mấy ngày trước nàng bị bệnh, hôm nay đã đỡ chưa?”

Quý phi vịn vào tay Hoàng Thượng đứng lên, tỏ ra vui mừng nói: “Đa tạ Hoàng Thượng thương nhớ, thần thiếp đã truyền thái y đến khám, uống mấy thang thuốc đã khỏe rồi.”

Đợi Hoàng Thượng đến ngồi trước sập giường, quý phi do dự một lúc mới lên tiếng hỏi: “Chắc Hoàng Thượng cũng nghe nói chuyện trưởng công chúa tìm được tiểu quận chúa rồi đúng không?”

“Thật đúng là chuyện vui, có lẽ sau này thái hậu và trưởng công chúa có thể an tâm rồi.”

Quý phi bóp vai cho hoàng thượng, suy nghĩ một lát lại cất tiếng: “Nhưng thân phận quận chúa tôn quý, lại làm thiếp thất cho Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi kia, thực sự vừa đáng giận vừa đáng hận.”

“Bình Tuyên Hầu đó chỉ là con của ngoại thất sinh ra, lại dám sỉ nhục nữ nhi của trưởng công chúa như vậy, Hoàng Thượng nhất định phải trách phạt hăn, xả giận cho trưởng công chúa và tiểu quận chúa mới phải!”

Chương 57

Quý phi vừa dứt lời, hoàng thượng liền trầm mặt, có chút bất mãn hỏi: “Quý phi đã quên rồi sao, quy củ của tổ tông là hậu cung không được phép tham dự chính sự.”

Hoàng thượng vừa dứt câu, quý phi liền sững sốt, sau đó sắc mặt tái nhợt bước tới quỳ xuống đất nhận tội, có chút hoảng hốt nói: “Hoàng thượng tha tội, thần thiếp, thần thiếp nhất thời thất ngôn, sẽ không dám tái phạm.”

Hoàng Thượng không kêu bà ta đứng dậy, chỉ nhìn bà tamột cái thật sâu, sau đó đứng dậy đi ra khỏi điện.

Trong điện lúc này rất yên tĩnh, cung nữ ma ma đều nín thở, thậm chí không dám phát ra tiếng, vì sợ chọc giận nương nương.

Nhưng thật kỳ lạ, những lời tư gia nương nương vừa nói cũng rất bình thường, thường ngày cũng đâu phải không nhắc đến trước mặt Hoàng thượng, tại sao lúc này Hoàng thượng lại đột nhiên tức giận như vậy?

Sau khi Hoàng thượng rời đi, Hứa ma ma mới vội vã đến đỡ nương nương nhà mình dậy.

“Dưới đất lạnh lắm, nương nương mau đứng dậy đi.”

Quý phi vịn tay Hứa ma ma từ từ đứng dậy, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, có chút khó hiểu hỏi: “Hoàng thượng làm sao vậy, bản cung cũng chỉ nói vài câu về trưởng công chúa và tiểu quận chúa thôi mà,

cũng đâu đến mức gấn cho bản cung tội lớn như vậy?”

Hậu cung tham dự chính sự, chuyện liên quan đến thái hậu và trưởng công chúa, những gì bà ta nói cũng chỉ là hoàng sự thôi mà.

Trong hậu cung này, ai mà không dị nghị? Nếu một câu nói như vậy lại là hậu cũng tham dự chính sự, thì mọi người đều phải cân nhắc cả sao?

Trong lòng quý phi rất bức bối, vẫn luôn không hiểu tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên nổi giận. Lẽ nào là vì Bình Tuyên hầu Tạ Thận Chi?

Bà ta lại nghĩ không đến mức như vậy, Tạ Thận Chi kia dù được Hoàng thượng coi trọng nhưng cũng chỉ là thần tử mà thôi, Hoàng thượng sao có thể đột nhiên vì hắn mà nổi giận đến mức đó.

Nhưng, thường ngày Hoàng thượng cũng rất biết cách giữ thể diện cho bà ta, ngay cả chuyện Châu gia và phủ Ngụy Quốc Công cũng không tức giận mà đổ lỗi lên người bà ta, hôm nay trước mặt bao nhiêu nô tài lại nổi nóng như vậy, thật là không còn chút mặt mũi nào nữa.

Chẳng lẽ là vì chuyện quá khứ của A Yên kia đang xôn xao khắp nơi, Hoàng thượng cũng vì thế mà cảm thấy mất thể diện?

Quý phi cảm thấy tâm tư Hoàng thượng không dễ đoán, nhưng tám phần là vì chuyện này.

Cũng đúng, A Yên kia dù sao trước đó cũng từng bị bán đến nơi dơ bẩn Vạn Xuân phường, Hoàng thượng đương là cứu cứu, đương nhiên đối với đứa cháu gái mới tìm về này sẽ không thích.

Nếu đúng như vậy, ban đầu bà ta còn định đưa A Yên đó vào cung để cho nàng có thể diện, nhưng bây giờ nghĩ lại thì không cần thiết.

Hôm sau.

A Yên vừa tỉnh dậy, liền nghe trưởng công chúa phái người đến truyền lời, nói rằng trong viện lão phu nhân đã chuẩn bị bữa sáng, gọi nàng qua đó cùng dùng bữa.

“Quận chúa mới trở về, lão phu nhân vui mừng khôn siết, một giây một khắc cũng không muốn rời xa. Nếu không phải công chúa khuyên nhủ, thì lão phu nhân còn muốn giữ người ở lại trong viện để bên người cả ngày.”

“Người trong Quốc Công phủ chúng ta ít, nên lão phu nhân rất yêu mến những tiểu bối, quận chúa ở đây rồi sẽ biết.”

A Yên gật đầu đáp lại, chài chuốt lại rồi đi.

Lúc A Yên đến, Khương Uyển cũng ở đó.

Khương Uyển nhìn thấy nàng mặc bộ y phục màu vàng nhạt thêu hoa dành dành, làn da trắng mịn như tuyết, chỉ dặm thêm một lớp phấn trang điểm mỏng nhẹ, nhưng vẫn nổi bật giữa căn phòng, nhất thời nổi ý ghen ghét.

Sao nàng lại tốt số như vậy, rõ ràng là lưu lạc nhiều năm bên ngoài, lại còn làm phận nô tỳ khổ cực, nhưng dáng vẻ lại giống như những tiểu thư khuê các, thậm chí còn nổi trội hơn?

Chính là vì gương mặt này, nên Tạ Thận Chi mới nhìn trúng nàng?

Cũng chính vì ngoại hình nổi bật mà nàng được Châu gia mua từ một nơi như Vạn Xuân phường rồi đem tặng cho Tạ Thận Chi như một món quà.

Khương Uyển mấp máy môi, muốn chế nhạo quá khứ của A Yên, nhưng nàng ta vẫn luôn biết rằng dù có cảm thấy thế nào thì cũng không thể nói ra suy nghĩ của mình trước mặt người khác. Bây giờ

lão phu nhân và mẫu thân mới tìm lại được Bùi Chiêu, muốn toàn tâm toàn ý bù đắp, nên có nói cái gì cũng không được.

Lúc A Yên tiến vào, nàng nhạy cảm phát hiện ra một ánh mắt không mấy thiện chí, là Khương Uyển.

Nàng từ nhỏ đã rất tinh tế, hay để ý, nhất là khi người khác chán ghét và ganh tị với mình.

Chỉ là Khương Uyển vốn là một quận chúa cao cao tại thượng, còn nàng thì có gì để nàng ta phải ghen tị?

A Yên bối rối và cảm thấy rất khó hiểu.

Lẽ nào là vì nàng ta không mang họ Bùi mà là họ Khương, là nữ nhi của Khương phò mã sao?

Nhưng, thái hậu...ngoại tổ mẫu rất cưng chiều nàng ta, sẽ không vì chuyện này mà không thích nàng chứ?

Đang lúc A Yên nghĩ điều này, Khương Uyển khẽ cười rồi tiến lên phía trước, nói: "Muội muội hôm qua ngủ có ngon giấc không? Nếu có gì không quen thì cứ nói với tỷ tỷ, tỷ sẽ giúp muội sắp xếp."

A Yên đưa mắt nhìn Khương Uyển, khẽ cười, sau đó lắc đầu.

"Đều tốt cả, không có gì là không quen."

Lão phu nhân nghe vậy, cũng cười nói: "Đúng vậy, trở về nhà của mình thì có gì mà không quen cơ chứ."

Đây vốn là một câu nói bình thường, lão phu nhân cũng không có ý gì khác, nhưng lọt vào tai Khương Uyển thì nó như ẩn chứa nhiều điều, giống như lão phu nhân có ý gì đó, ám chỉ Khương Uyển mới là người ngoài của phủ Trấn Quốc Công.

Sắc mặt Khương Uyển thay đổi, miễn cưỡng kìm nén sự khó chịu trong lòng rồi nở nụ cười.

Lúc này cũng đã đến giờ ăn sáng, nha hoàn lần lượt bưng đồ vào, bày biện một bàn đầy đồ ăn.

Lão phu nhân kéo A Yên ngồi lại bên cạnh mình, hỏi nàng thường ngày thích ăn gì, còn nói đã mời một đầu bếp ở phương Nam tới, nếu nàng có muốn ăn gì thì cứ kêu thiện phòng chuẩn bị.

“Nếu Chiêu Chiêu thích, ta sẽ thiết kế thêm một căn bếp nhỏ ở viện tự, kêu người đến ngày ngày hầu hạ, phủ Trấn Quốc Công cũng không ngại nuôi thêm một nô tài.”

A Yên ngẩng đầu lên cười đáp: “Đa tạ tổ mẫu, nhưng cũng không cần đâu ạ. Nếu A Yên thích ăn gì thì đến chỗ tổ mẫu là được rồi.”

Một tiếng tổ mẫu cùng với lời nói gần gũi của A Yên đã khiến cho lão phu nhân vô cùng vui vẻ, hôm nay dùng cơm cũng nhiều hơn thường ngày.

“Được được! Chiêu Chiêu của chúng ta thật sự rất hiếu thuận.”

Khương Uyển cúi đầu, liên tục lấy thìa khuấy cháo trong bát, chỉ cảm thấy mọi thứ trong phòng đều chói tai.

Tại sao, tại sao khi Bùi Chiêu trở về, mọi người lại cưng chiều nàng đến vậy?

Nàng ta cố gắng kìm nén sự khó chịu và uất ức trong lòng, không để gì mới dùng xong bữa, nhanh chóng tìm cơ rồi quay về viện tự của mình.

Hoặc ma ma sớm đã để ý sắc mặt của nàng ta, nhưng đợi đến khi cùng công chúa trở về viện tự, mới âm thầm nói hết cho trưởng công chúa nghe.

“Nô tỳ thấy sắc mặt của quận chúa không được tốt.”

Trưởng công chúa sững sốt một chút, sau đó nói: “Ta hiểu nó đang nghĩ gì, chỉ là Chiêu Chiêu đã phải chịu khổ bên ngoài nhiều năm như vậy, lẽ nào người làm mẹ như ta lại không thể yêu thương hơn một chút sao?”

“Còn Khương Uyển, từ nhỏ đã được nuông chiều lớn lên ở phủ Trấn Quốc Công, lại được thái hậu ân sủng, nó làm tỳ tỳ thì nên yêu thương chăm sóc muội muội của mình mới phải. Năm đó nếu không phải Chiêu Chiêu mất tích, thì nó cũng không thể từ Khương gia mà vào Bùi gia, ở lại phủ Trấn Quốc Công nhiều năm như vậy. Những năm này, nó nhận được nhiều ân sủng chẳng phải là vì Bùi Chiêu sao, bằng không, dựa vào mẫu thân đối với Khương gia...”

Nói đến đây, trưởng công chúa không nói thêm nữa, dù năm đó Khương gia có ra sao thì bà cũng thật lòng yêu thương Khương Uyển, có những chuyện dù là sự thật nhưng cũng không dễ nghe.

Trưởng công chúa khẽ thở dài, đổi chủ đề, nói: “So với chuyện này, điều mà ta lo lắng hơn chính là chuyện của Chiêu Chiêu và Bình Tuyên hầu kia.”

“Bản cung thấy, hình như Chiêu Chiêu đã động lòng với Tạ Thận Chi. Nhưng xét cho cùng hẳn cũng chỉ là con thứ ngoại thất, sao có thể xứng với Chiêu Chiêu?”

Hoắc ma ma nghe vậy lại nói: “Nô tỳ biết công chúa yêu thương tiểu quận chúa, nhưng tiểu quận chúa nếu đã thích Bình Tuyên hầu kia thì người nên tác thành cho họ mới phải. Còn về thân phận địa vị, về sau có người, thái hậu, còn cả phủ Trấn Quốc Công ở đó, tiểu quận chúa làm Hầu phu nhân, nào có ai dám coi thường?”

Giọng nói của Hoắc ma ma vừa dứt, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Khương Uyển tiến vào đôi mắt đỏ hoe, quỳ rạp xuống đất, nước mắt rơi lã chã: “Mẫu thân, Bình Tuyên hầu đối với nữ nhi có ơn cứu mạng, nữ nhi vẫn luôn một lòng ái mộ ngài ấy, mong mẫu thân thành toàn, chớ để muội muội lấy đi người trong lòng của nữ nhi.”

Chương 58

Khương Uyển đột nhiên xông vào rồi quỳ xuống đất nói ra lời này, lập tức khiến trưởng công chúa và Hoắc ma ma đều ngẩn người.

Sắc mặt trưởng công chúa sầm xuống, dù thế nào bà cũng không ngờ trưởng nữ của mình lại nói ra những lời này.

Nói Chiêu Chiêu đã cướp người trong lòng của nàng ta?

Không biết nàng ta có từng nghĩ tất cả thể diện tôn quý của nàng ta bao năm qua, ngoại trừ vì việc nàng ta là nữ nhi của bà ra thì đều được thừa hưởng của muội muội Chiêu Chiêu này không.

Bây giờ sao nàng ta dám nói ra những lời này?

Một chữ cướp, nếu thật sự muốn bàn cho ra lẽ, thì cũng là nàng ta cướp đi những ngày tháng vốn dĩ là của Chiêu Chiêu.

Lẽ nào nàng ta không hề biết thỏa mãn, không thương xót việc muội muội Chiêu Chiêu khổ cực lưu lạc bên ngoài gần ấy năm sao?

“Con thật hồ đồ, coi như ta chưa từng nghe nói những lời này.”
Trưởng công chúa nhìn nàng ta một lúc lâu mới lên tiếng.

Khương Uyển sững sốt, hiển nhiên không ngờ trưởng công chúa sẽ nói ra những lời này.

Nàng ta tự hỏi mình rất được lòng mẫu thân trưởng công chúa này, cảm thấy hôm nay nàng ta xông vào cầu xin, có lẽ mẫu thân cũng

sẽ thiên vị nàng ta vài phần.

Nếu không, chẳng nhẽ lại cho Bùi Chiêu kia gả cho Tạ Thận Chi, làm phu nhân Bình Tuyên Hầu sao? Khương Uyển rất không cam tâm, tại sao nàng vừa về đã muốn cướp đi tất cả của nàng ta.

Nước mắt Khương Uyển đã chảy rơi, có chút không dám tin nói: "Hiện giờ muội muội đã được tìm về, mẫu thân liền không thương yêu nữ nhi nữa sao, chẳng lẽ mấy năm nay tình thương yêu của mẫu thân với con chỉ là giả thôi sao?"

"Người đã quên, người luôn ở bên mẫu thân bao nhiêu năm qua không phải muội muội, mà là con."

Khương Uyển khóc lóc dữ dội, tay nắm lấy tà váy của trưởng công chúa, không ngừng khóc nói: "Mẫu thân, nữ nhi thích Tạ Thận Chi, cầu xin người tác thành một lần cuối cho nữ nhi đi. Ngoại trừ việc này, sau này nữ nhi sẽ không cầu xin việc gì nữa. Cũng nhất định sẽ chăm sóc muội muội thật tốt, bù đắp cho muội muội."

Trước kia nếu nàng ta khóc lóc như vậy, trưởng công chúa sẽ mềm lòng, đồng ý với tất cả yêu cầu của nàng ta, nhưng lần này, trưởng công chúa coi như không thấy đáng vẻ khóc lóc của nàng ta, trong con người còn hiện lên vẻ thất vọng, mệt mỏi nói: "Quận chúa bị bệnh rồi, đưa quận chúa về viện đi, không có sự dằn dò của ta, không ai được cho nàng ta ra ngoài."

"Mẫu thân!" Khương Uyển mở to hai mắt không dám tin, liên tục hét: "Có phải vì Bùi Chiêu không? Nàng ta vừa trở về là mẫu thân không thương con nữa, tại sao nàng ta lại quay về, tại sao nàng ta không lưu lạc bên ngoài cả đời đi, cứ phải trở về cướp..."

Nàng ta còn chưa nói hết đã bị trưởng công chúa tát mạnh một cái.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng, khuôn mặt Khương Uyển lập tức sưng đỏ lên.

“Người im miệng! Nàng ấy là muội muội của người! Người có biết nàng ấy đã phải chịu biết bao khổ cực bên ngoài không, người còn dám nghĩ như vậy!”

Trong ánh mắt trưởng công chúa tràn đầy tức giận và thất vọng.

Khương Uyển ôm nửa bên mặt, vừa khóc vừa đứng lên chạy ra ngoài.

Hoắc ma ma định cho người đuổi theo liền bị trưởng công chúa lạnh lùng quát: “Không ai được đuổi theo nàng ta! Nàng ta là tỷ tỷ của Chiêu Chiêu, nhưng lại nói ra những lời tuyệt tình ác độc đến như vậy! Bản cung, bản cung mấy năm nay thật sự là đã thương yêu nàng ta vô ích rồi!”

Vì tức giận quá mức, trưởng công chúa thở hổn hển, ngồi trên sập giường hồi lâu cũng chưa nguôi giận.

Hoắc ma ma mấp máy khóe môi muốn khuyên nhủ, nhưng lại không biết nên khuyên như thế nào.

Nghe những lời quận chúa nói lúc này, rõ ràng không chỉ bởi vì tiểu quận chúa trở về, mà vì Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi kia.

Bà ấy thật sự không ngờ lại xảy ra việc trùng hợp như vậy, hai nữ nhi dưới gối trưởng công chúa đều có liên quan đến Tạ Thận Chi.

Có lẽ đây là số phận. Tiểu quận chúa lưu lạc bên ngoài khổ cực nhiều năm, bây giờ lại được Bình Tuyên Hầu quan tâm yêu thương. Mà người còn lại, cầu mà không được, nhưng vẫn ôm lòng ái mộ không thôi.

Như thế mọi chuyện đều được sắp đặt trong âm thầm vậy.

Có ai có thể hưởng lợi cả đời chứ?

Hoắc ma ma khẽ thở dài trong lòng, tiến lên rót chén trà đưa đến trước mặt trưởng công chúa.

“Mọi chuyện đã như vậy, công chúa nên sớm quyết định, tránh cho hai vị quận chúa gây ra trò cười vì một Bình Tuyên Hầu.”

“Nếu chuyện này truyền vào trong cung, thế nào cũng khiến thái hậu và Hoàng thượng tức giận.”

Trưởng công chúa đưa tay nhận lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng nói: “Bản cung biết, hôm nay bản cung sẽ vào cung một chuyến.”

Hoắc ma ma cũng không lấy làm kinh ngạc với lời này của trưởng công chúa, bà ấy theo trưởng công chúa nhiều năm như vậy, biết rõ tính tình của trưởng công chúa.

Đừng nói tiểu quận chúa lưu lạc khổ cực bên ngoài nhiều năm, trong lòng công chúa thương xót thiên vị nàng hơn một chút. Cho dù không có thì tiểu quận chúa và Bình Tuyên Hầu cũng đã có quan hệ vợ chồng, mà trong lòng nàng lại có Bình Tuyên Hầu kia. Công chúa nhà mình sẽ không cho quận chúa chen chân, gây ra chuyện xấu hổ hai nữ nhi tranh một chồng.

Lúc này ở ngự thư phòng trong hoàng cung.

Hoàng thượng ngồi ở sau long án, nhìn Tạ Thận Chi đứng trước mặt, ngẩn người hồi lâu.

“Thôi vậy, vốn dĩ trầm cảm thấy Bùi Chiêu lưu lạc bên ngoài, truyền ra lời đồn thân phận không trong sạch sẽ không xứng với người, làm thiếp thất cũng được. Sau này trầm ban cho người tước vị thân vương, nàng ấy sẽ là trắc phi thân vương, cũng không coi như sĩ nhục nàng ấy. Nếu người đã một lòng muốn để nàng làm chính thê, thì tùy người, ý chỉ ban hôn được ban xuống, thái hậu, trưởng công

chúa, và phủ Trấn Quốc Công sau này sẽ là chỗ dựa lớn nhất của người.”

“Mấy năm nay để người sống trong Tạ gia, cũng là trăm có lỗi với người, nếu mẫu hậu người vẫn còn...”

Hoàng thượng nói đến đây, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tạ Thận Chi, cuối cùng không nói thêm nữa.

“Nếu hoàng thượng không còn việc gì, thần xin cáo lui.”

Nếu người khác làm vậy trước mặt hoàng thượng, chắc chắn hoàng thượng sẽ tức giận, nhưng với đích tử mà hoàng thượng luôn cảm thấy áy náy này, bình thường hoàng thượng cũng phải nhường hân vài phần.

“Lui đi.” Hoàng thượng bất đắc dĩ xua tay, nói.

Tạ Thận Chi không chần chừ, quay người đi ra ngoài.

Hoàng thượng nhìn bóng dáng của hân, hồi lâu mới đưa tay chỉ vào hân nói: “Người xem đi, trong cung này đâu có ai dám có tính cách như hân!”

Ngự tiền tổng quản Đức công công cười nói: “Lão nô thấy, tính tình của điện hạ rất giống Hoàng Thượng thời còn trẻ.”

Hoàng thượng nghe thấy lời này liền ngẩn người, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Chẳng phải lời này có nghĩa là hân giống hoàng thượng sao? Chỉ tiếc, bởi vì chuyện của hoàng hậu nên hân không chịu gọi một tiếng phụ hoàng.

Tuy hân không chịu gọi một tiếng phụ hoàng, nhưng hân cũng không trả về những người trong cung do phủ Nội Vụ phái đến. Hơn

nữa, ở trước mặt phụ hoàng việc gì hăn cũng dám nói, không hề có chút gò bó, giống như việc đương nhiên vậy, dường như hăn đã bắt được lòng hổ thẹn của người làm phụ thân như Hoàng thượng.

Nhưng hăn vẫn luôn hành sự như vậy, ngược lại trong lòng Hoàng thượng không những không tức giận, thậm chí còn rất hài lòng.

Người ta thường nói vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có lẽ là như vậy.

Hoàng thượng khẽ cười, lên tiếng: “Người đâu, tuyên chỉ!”

...

Chương 59

Trưởng công chúa còn chưa tiến cung, ý chỉ ban hôn đã đến phủ Trấn Quốc Công.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nay có nữ nhi của Trấn Quốc Công là quận chúa Chiêu Hoa tên tục Bùi Chiêu dung mạo xuất chúng, dịu dàng thực đức, trầm và thái hậu nghe mà rất vui mừng, đặc biệt chỉ hôn cho Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi, hôn lễ giao cho phủ Nội Vụ và bộ lễ xử lý, chọn ngày lành tháng tốt để thành hôn. Khâm thủ!”

Mọi người quỳ trong viện nghe thái giám tổng quản tuyên chỉ xong mới đứng dậy.

Trong lòng trưởng công chúa vẫn khó hiểu, nhưng cũng không nói gì trước mặt tổng quản thái giám, nhận thánh chỉ rồi khách sáo sai người tiễn tổng quản về.

Đến lúc mọi người trở về trong viện của lão phu nhân, trưởng công chúa mới nói: “Thật trùng hợp, ta còn muốn vào cung xin mẫu hậu ban hôn, không ngờ hoàng huynh lại ban thánh chỉ này trước.”

Lão phu nhân sống đến từng tuổi này làm sao có thể nghe không ra ý trong lời nói của con dâu, kể cả con dâu không nói, bà cũng có thể nhìn ra thái giám đến tuyên chỉ hôm nay không phải thái giám bình thường, mà là tổng quản thái giám cung Càn Thanh.

Cho dù hoàng thượng vui mừng vì tìm về được cháu gái Chiêu Chiêu, chịu nể mặt Trấn Quốc Công và con dâu, thì cũng không đến

mức làm thế này.

Lão phu nhân lặng lẽ nắm chặt tay, lần đầu tiên trong lòng đầu không còn quy tắc.

Đúng là nghĩ thế nào cũng không hiểu được.

A Yên đứng ở một bên cũng bị kinh hãi bởi thánh chỉ ban hôn đó, đến bây giờ vẫn hoang mang.

Lão phu nhân không tiện nói gì trước mặt cháu gái Chiêu Chiêu và trưởng công chúa, bèn cười nói: “Thánh chỉ ban hôn đã được ban xuống, trong phủ cũng chuẩn bị đi, Chiêu Chiêu của chúng ta lại xuất giá sớm hơn tỷ tỷ.”

Trưởng công chúa còn chưa kịp hồi bẩm với lão phu nhân chuyện của Khương Uyển, bà cũng không có mặt mũi để hồi bẩm. Uyển nha đầu lớn lên trong nhung lụa ở phủ Trấn Quốc Công, kết quả lại nói những lời như vậy, nếu để lão phu nhân biết, chắc chắn sẽ lạnh lòng.

Vậy nên bà sẽ cố gắng khuyên nhủ nàng ta, tìm một nhà tốt gả nàng ta đi vậy.

Câu nói của lão phu nhân khiến A Yên xấu hổ đỏ mặt.

Trưởng công chúa nhìn nàng bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương, biết da mặt nàng mỏng, chỉ dặn dò vài câu rồi bảo nàng quay về viện của mình.

Trong phòng chỉ còn lại lão phu nhân và trưởng công chúa.

Lão phu nhân liền mở miệng nói: “Chuyện ban hôn hôm nay, người thấy thế nào? Trong thánh chỉ nói là giao việc hôn sự cho bộ lễ và phủ Nội Vụ xử lý, tuy Chiêu Chiêu của chúng ta là quận chúa, nhưng không phải công chúa, sao đến mức phiền đến bộ lễ và phủ Nội

Vụ?”

Lão phu nhân nói đến điều này, đây là chuyện khiến bà cảm thấy không ổn hơn là chuyện người đến tuyên chỉ là tổng quản thái giám cung Càn Thanh.

Phủ Trấn Quốc Công bọn họ được thánh ân, nhưng từ trước tới nay chưa từng cảm thấy mình có thể diện lớn như vậy.

Ân sủng này quá lớn, có khi cũng khiến người ta phải kinh hãi.

Dù sao, lòng hoàng đế cũng khó đoán.

Trưởng công chúa nghe lời nói của mẹ chồng, ánh mắt cũng lộ ra vẻ sâu xa, lúc sau mới bình tĩnh nói: “Thánh chỉ đã ban, tất cả làm theo ý chỉ là được.”

“Ngày mai con dâu tiến cung một chuyến, đến thăm dò phía mẫu hậu xem sao.”

Trưởng công chúa không cảm thấy Hoàng thượng làm vậy là vì nể mặt phủ Trấn Quốc Công, hoặc là có tâm tư khác, bà chỉ cảm thấy hôn sự của Chiêu Chiêu làm phiền đến phủ Nội Vụ và bộ lễ thì không hợp quy tắc. Nếu Chiêu Chiêu được gả cho hoàng tử vương gia thì cũng thôi, nhưng Tạ Thận Chi chỉ là hầu tước...

Trưởng công chúa như vậy nghĩ, đột nhiên sững sốt, trong đầu hiện lên điều gì.

Cơ thể của bà đột nhiên cứng lại, chỉ yên lặng ngồi ở đó, ngay cả lão phu nhân nói thêm điều gì cũng không nghe thấy.

Hồi lâu sau bà mới hồi thần lại.

Chỉ nghe lão phu nhân nói: “Được rồi, mấy ngày nay vất vả, người cũng mệt rồi, quay về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tiến cung.”

Trưởng công chúa nghe lời này liền đứng dậy cáo từ lui ra ngoài.

Trên đường về, sắc mặt của bà trầm trọng, chỉ đi thẳng về phía trước, giống như đang có tâm sự gì.

Hoắc ma ma thấy công chúa nhà mình như vậy, bèn nói: “Chuyện hôm nay hơi kỳ lạ, nhưng công chúa người thân phận tôn quý, tiểu quận chúa của chúng ta lại vừa mới tìm được về, có lẽ là Hoàng thượng làm cứu cứu thương xót tiểu quận chúa, sợ người ta sẽ coi thường tiểu quận chúa vì những việc ở Hoài An trước đây, nên mới ban ân điển lớn như vậy.”

“Lão nô cảm thấy công chúa không cần suy nghĩ quá nhiều, mấy năm nay Hoàng Thượng cũng rất coi trọng người.”

Trưởng công chúa đột nhiên dừng bước chân, bất thành linh hỏi: “Người có nhớ trước đó lúc chúng ta đi đón Chiêu Chiêu, phủ Bình Tuyên Hầu có hơi kỳ lạ không?”

Hoắc ma ma bị lời này của trưởng công chúa làm cho sửng sốt, hơi không hiểu ý, không biết tại sao công chúa đột nhiên hỏi điều này.

Phủ Bình Tuyên Hầu có thể có gì kỳ lạ?

Phủ đệ là do Hoàng Thượng ban cho, với tính cách của Bình Tuyên Hầu cũng không đến nỗi trong phủ có chỗ nào vượt quá quy tắc chứ?

Còn chỗ khác? Hoắc ma ma cũng không nghĩ ra có chỗ nào không đúng.

“Ngày đó nô tỳ cùng công chúa đến phủ Bình Tuyên Hầu, vì sốt ruột gặp tiểu quận chúa nên không nhìn ra có gì không ổn.”

Trưởng công chúa rũ mắt: “Hàng năm hễ đánh giặc bên ngoài thì

phải không quan tâm hoặc không biết quản lý người trong Hầu phủ thế nào mới đúng, nhưng ta và người đều không cảm thấy có chỗ nào không đúng.”

“Từ việc thỉnh an của nha hoàn lúc vào cửa đến ma ma dẫn đường, hôm đó bản cung cũng không cảm thấy có vấn đề, bây giờ nghĩ lại, hình như những người đó không giống người hầu bình thường, mà giống như từ phủ Nội Vụ ra.”

Giọng của trưởng công chúa thấp đi vài phần, nhẹ giọng nói: “Ma ma, người nói xem, Tạ Thận Chi chỉ là con của ngoại thất, mặc dù hành quân đánh giặc đều giỏi hơn người khác, nhưng trên đời này chẳng lẽ không có ai sánh bằng hắn? Mấy năm nay hoàng huynh coi trọng hắn, liệu có phải hơi quá không?”

Bà vừa dứt lời, Hoắc ma ma liền mở to hai mắt, vẻ mặt kinh hãi, chỉ cảm thấy phía trước tối sầm, không dám nghĩ theo ý ám chỉ của công chúa nhà mình.

Nhưng lại không thể không nghĩ.

Đúng vậy, ngày đó phủ Bình Tuyên Hầu không có gì không đúng. Nhưng hôm nay ngẫm lại, không có gì không đúng chính là điều không đúng lớn nhất.

Trưởng công chúa thân phận cao quý, lúc những hạ nhân đó gặp trưởng công chúa không lộ ra vẻ hoảng hốt và bất an, ngược lại rất quy củ, như công chúa nói, giống như cung nữ đi ra từ phủ Nội Vụ.

Lúc này, Hoắc ma ma chỉ cảm thấy suy nghĩ này nổ tung trong đầu, vẻ mặt bà ấy khiếp sợ, có chút không dám tin và sợ hãi nói: “Chẳng lẽ, Bình Tuyên Hầu chính là...”

Hoắc ma ma chỉ nói lưng chừng, bà ấy không dám nói hết, nhưng ý trong lời quá rõ ràng.

Trưởng công chúa nói: “Chỉ có như vậy thì mọi việc mới rõ ràng.” Bà như hiểu ra điều gì, nghiêm túc nói.

Khi tiên đế còn sống cũng không phải không có chuyện như vậy, phong lưu đa tình để lại hoàng tử.

Nhưng Tạ Thận Chi lớn lên trong phủ Ngụy Quốc Công, được Ngụy Quốc Công yêu thương.

Nói với bên ngoài rằng là do ngoại thất của lão Ngụy Quốc Công sinh ra, còn ngoại thất đó đã mất ngay khi vừa sinh hạ Tạ Thận Chi.

Trưởng công chúa tính thời gian, ngay cả bản thân cũng sửng sốt.

Ngày đó gần với khoảng thời gian xảy ra chuyện hỏa hoạn mất một xác hai mạng người trong hậu cung.

Khoảng thời gian đó, không biết vì sao hoàng huynh và hoàng tẩu xảy ra mâu thuẫn, hoàng tẩu bị cấm túc trong cung. Lúc ấy hoàng tẩu đã mang thai hơn tám tháng, sau đó, một trận hỏa hoạn đã thiêu cháy tất cả.

Kể cả lúc đó hoàng huynh sủng hạnh người khác thì đứa bé đó cũng không phải là Tạ Thận Chi.

Khả năng duy nhất là Tạ Thận Chi là con của hoàng tẩu.

Trưởng công chúa lão đạo, chân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống đất.

Chương 60

Từ trước tới nay trưởng công chúa chưa từng nghĩ lại có chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hoàng tử lại giả chết xuất cung?

Không biết mẫu hậu có biết chuyện này không?

Trưởng công chúa suy đi nghĩ lại, không tiện nói ra chuyện lớn tày đình này, chỉ cùng Hoắc ma ma về trong viện của mình.

Chưa đến nửa canh giờ, chuyện Hoàng thượng ban hôn cho quận chủ Triều Hoa Chiêu Bội và Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi đã truyền khắp kinh thành.

Mọi người đều rất kinh ngạc rất nhưng lại cảm thấy là lẽ đương nhiên.

Khi quận chúa lưu lạc bên ngoài vốn đã ủy thân cho Bình Tuyên Hầu, cái gọi là một nữ nhân không gả hai chồng, quận chúa gả cho Bình Tuyên Hầu cũng là chuyện tốt.

Như vậy, Bình Tuyên Hầu này thật có phúc, lấy được quận chúa làm vợ, còn là nữ nhi mà trưởng công chúa tìm kiếm bao nhiêu năm. Sau này có phủ Trấn Quốc Công là nhạc gia, e là trong kinh thành cũng không có ai dám động vào hấn.

Huống hồ, việc ban hôn này cũng thể hiện ân sủng của Hoàng

Thượng với Bình Tuyên Hầu.

Có thể thấy, hần rất có duyên với hoàng gia, cũng không biết Bình Tuyên Hầu này nhìn thì lạnh lùng, lại âm thầm lấy được thánh tâm thế nào. Nếu có thể, bọn họ cũng muốn học theo. Dù sao thánh tâm khó đoán, hần lại có thân phận là thứ tử của ngoại thất phủ Ngụy Quốc Công sinh ra, gần như không tốn bao nhiêu công sức đã có được ân sủng ngút trời, có thể thấy rõ được đạo lý này. Nếu học được vài thủ đoạn, có lẽ sẽ hưởng thụ được cả đời.

Lúc này đã là buổi chiều, từ lúc nhận thánh chỉ A Yên không giấu được ý cười trên khuôn mặt, còn có chút căng thẳng không diễn tả được.

Bảo Trân thấy chủ tử nhà mình như vậy, không nhịn được cười nói: “Lần này chủ tử sẽ không rời xa Hầu gia nữa. Đợi chủ tử được gả đến phủ Bình Tuyên Hầu, sẽ là Hầu phu nhân, là chủ mẫu chính thức trong phủ.”

Bảo Trân nói xong, đột nhiên nghĩ đến chuyện nhận thánh chỉ trước đó, lập tức có chút nghi hoặc nói: “Nói ra thật kỳ lạ, vừa nãy người trong cung đến tuyên chỉ lại không nhìn thấy quận chúa.”

Từ lúc A Yên được đón về phủ Trấn Quốc Công, người trong phủ quen gọi Khương Uyển là quận chúa, gọi A Yên là tiểu quận chúa.

Bảo Trân nghe vài lần cũng gọi theo như vậy.

A Yên ăn mút hoa quả, nghe lời này ngẩng đầu nói: “Ta nghe nói hình như nàng ta bị bệnh rồi.”

Bảo Trân nói: “Hôm qua còn khỏe mạnh, hôm nay đã bị bệnh rồi, cũng không đến mức không dậy nổi chứ, ngay cả người trong cung tới cũng không xuất hiện. Nô tỳ cảm thấy việc này hơi kỳ lạ.”

A Yên nghe xong liền ngăn ra, còn chưa nói gì đã nghe thấy bên

ngoài truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó, có tiếng thỉnh an của nha hoàn vang lên.

“Nô tỳ bái kiến quận chúa.”

A Yên ngẩn người, nghe lời này liền biết là Khương Uyển đến đây.

Nhưng chẳng phải Khương Uyển không thích nàng sao? Từ lúc nàng trở về phủ Trấn Quốc Công, nàng đã cảm giác nàng ta không thích mình, thậm chí có chút khinh thường và ghen ghét.

Còn nữa, không phải nàng ta bị bệnh sao? Đã bị bệnh còn đến chỗ nàng làm gì?

A Yên đang suy nghĩ thì thấy Khương Uyển mặc áo màu vàng thêu hoa hải đường từ ngoài đi vào.

Khuôn mặt nàng ta đầy vẻ ghen ghét và thù hận, thậm chí còn có chút điên cuồng, giống như lao đến muốn cắn xé nàng vậy.

A Yên giật mình, bất giác cảm thấy bất an.

Bảo Trân nhìn sắc mặt của Khương Uyển, tiến lên một bước ngăn trước người Khương Uyển.

“Nô tỳ bái kiến quận chúa, không biết quận chúa đến có chuyện gì?”

Bảo Trân vừa dứt lời liền bị Khương Uyển cho một cái bạt tai.

“Hỗn xược, ta và chủ tử nhà ngươi nói chuyện đâu đến lượt ngươi hỏi? Lui xuống!”

A Yên thấy Bảo Trân bị đánh liền hoảng sợ giật mình, lập tức đứng lên chạy đến trước mặt Bảo Trân, kéo nàng ấy sang một bên, sau đó sầm mặt hỏi Khương Uyển: “Người phát điên cái gì, Bảo Trân đã làm gì ngươi?”

Thường ngày A Yên vốn yếu đuối, trước nay không tranh chấp với người khác, cho nên có nổi giận cũng chỉ như chất vẩn.

Khương Uyển nghe vậy, nói với vẻ khinh thường: “Một con tiện tì mà thôi, muội muội cũng che chở như vậy sao? Muội muội như vậy, sau này làm sao gánh vác được chức trách chủ mẫu phủ Bình Tuyên Hầu, chi bằng trả lại Tạ Thận Chi cho tử tử, để tình tử muội của chúng ta tốt đẹp hơn, người thấy thế nào?”

Nàng ta vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng quát: “Vô liêm sỉ, lời này mà người cũng nói ra được!”

Ngoài cửa, trưởng công chúa vội vàng chạy tới vừa đúng lúc nghe thấy Khương Uyển nói lời này với A Yên, lập tức tức giận đến xanh mặt:

“Người đâu, đưa quận chúa về, người trong viện của quận chúa không trông coi được, tất cả đánh hai mươi trượng, lại có lần sau, đuổi hết ra khỏi phủ Trấn Quốc Công!”

Từ lúc trưởng công chúa được gả đến phủ Trấn Quốc Công, tính tình luôn hòa nhã, rất ít nổi nóng, đặc biệt là với nữ nhi Khương Uyển.

Lập tức không chỉ người dưới ngăn ra, mà kể cả Khương Uyển cũng sửng sốt.

Đám hạ nhân ngăn người một lúc, không dám trái lời trưởng công chúa, có hai bà bà đánh bạo tiến lên muốn kéo Khương Uyển, nhưng bị Khương Uyển giơ tay tát một cái.

“Hỗn xược, cái tay bẩn của người dám động vào bản quận chúa!”

Nói xong, Khương Uyển lại quay đầu nói với trưởng công chúa: “Quả nhiên mẫu thân bởi vì nàng đã quay về liền không thương nữ nhi này nữa. Nhưng rõ ràng nữ nhi gặp Tạ Thận Chi trước, Hầu gia cũng

cứu ta trước, tại sao Bùi Chiêu lại cướp đi của ta? Vị trí phu nhân Bình Tuyên Hầu vốn là của ta! Ta phải tiến cung cầu xin ngoại tổ mẫu làm chủ cho ta!”

Khương Uyển nói xong liền bỏ chạy ra ngoài.

Trưởng công chúa nhìn A Yên đứng ngẩn người, sầm mặt quát lớn: “Nếu hôm nay người đi ra khỏi phủ Trấn Quốc Công một bước, sau này đừng quay lại nữa!”

Khương Uyển nghe vậy liền dừng bước chân, tràn đầy vẻ không thể tin nổi quay người lại, chỉ vào A Yên nói: “Mẫu thân vì nàng ta mà không cần nữ nhi này nữa sao?”

“Tại sao, rõ ràng người luôn ở bên mẫu thân trong phủ là ta, chứ không phải Bùi Chiêu, chỉ vì nàng ta họ Bùi, cho nên vừa quay về thì đã cướp mọi thứ thuộc về ta sao?”

Khương Uyển tràn đầy hận thù nhìn về phía A Yên, A Yên bị ánh mắt của nàng ta dọa sợ lùi lại một bước.

Khương Uyển cũng bị kích động bởi dáng vẻ của nàng, chỉ vào nàng nói: “Nhìn dáng vẻ của người mà cũng xứng gả cho Hầu gia, người đừng quên, bản thân người còn từng ở nơi như Vạn Xuân phường, người gả cho Hầu gia, Hầu gia sẽ bị người ta chỉ trích cả đời, kể cả người là quận chúa, là thánh chỉ ban hôn, hắn cũng sẽ ghét bỏ người.”

Từng câu từng chữ của Khương Uyển đánh vào nỗi đau của A Yên, hoàn toàn không để ý đến nha hoàn bà bà trong viện, càng không hề quan tâm đến tình tỷ muội.

Nàng ta nói xong những lời này, liền nhìn A Yên với vẻ đầy chế nhạo và khinh thường.

Kể cả Bùi Chiêu là đích nữ của phủ Trấn Quốc Công cũng thay đổi

không được sự thực nàng từng bị bán vào Vạn Xuân phường, từng làm nô tỳ cho người ta khiến mọi người khinh thường. Bản thân Bùi Chiêu cũng biết mình được Châu gia mua về Vạn Xuân phường làm lễ vật cho Tạ Thận Chi, làm sao còn có mặt mũi muốn làm chính thê của Tạ Thận Chi? Nàng không sợ vì quá khứ của nàng mà sau này Tạ Thận Chi bị người ta chỉ trích sao? Nàng thật đúng là ích kỷ! Hầu gia thực sự bị sắc đẹp ma mị này mê hoặc rồi, trước đó còn sủng ái nàng như vậy.

Nhưng cứng sừng đồ chơi khác với lấy nàng làm chính thê, nàng ta không tin, Tạ Thận Chi sẽ tự nguyện lấy Bùi Chiêu! Cho dù không dám kháng chỉ, chắc chắn trong lòng cũng thấy ầm ứ không vui.

Hắn có ơn cứu mạng với nàng ta, làm sao nàng ta nhẫn tâm nhìn hắn lấy một nữ nhân mà mình không muốn lấy.

Nghĩ như vậy, Khương Uyển còn nói thêm: “Hầu gia có ơn cứu mạng với người, sao người có thể lấy oán trả ơn? Sao người không tự hỏi bản thân liệu mình có xứng với Hầu gia không?”

Nàng ta vốn tưởng rằng A Yên sẽ tái mặt không dám nói gì, tự biết xấu hổ thấy mình không xứng với Tạ Thận Chi, nhưng đâu ngờ, A Yên chỉ ngẩn người một một lát, lên tiếng nói: “Công tử sẽ không ghét bỏ ta, là người không hiểu công tử.”

Giọng của nàng kiên định, trong con mắt không hề có chút hổ thẹn, ngược lại còn lộ ra vài phần chắc chắn và nghiêm túc.

Khương Uyển bị lời này của nàng làm khó thở, mới định lên tiếng châm chọc thì thấy có ma ma vội vàng chạy vào trong viện, hồi bẩm: “Công chúa, Bình Tuyên Hầu đến quý phủ.”

Chương 61

Ma ma đó vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi đến phủ.

Trong ánh mắt Khương Uyển lộ ra một vẻ vui mừng, nàng ta nghĩ, chắc hẳn Hầu gia không hài lòng với ý chỉ ban hôn của Hoàng Thượng cho nên mới đến phủ tìm Bùi Chiêu.

Dù sao, ơn cứu mạng làm sao có thể lấy oán trả ơn đây, nếu Bùi Chiêu thực biết ơn ân tình của Hầu gia, thì nên tự vào cung cầu xin Hoàng thượng thu hồi ý chỉ ban hôn.

Nếu có ai thích hợp làm phu nhân Bình Tuyên Hầu, thì Khương Uyển nàng ta chắc chắn là người thích hợp nhất.

Nếu Hầu gia tiếc Bùi Chiêu, nàng ta cũng không ngại để Bùi Chiêu vào phủ làm thiếp thất.

Dù sao thì nha đầu đó cũng yếu đuối dễ ức hiếp, từ nhỏ làm nô tỳ ở Giang gia, chắc cũng không có thủ đoạn gì, sau này muốn nắm bắt nàng trong tay hay muốn diệt trừ nàng cũng không phải không có cách, nhưng phải tốn tâm sức mà thôi.

Khương Uyển đang nghĩ như vậy, lại nghe trưởng công chúa nói: “Mời Hầu gia đến sảnh chính.”

Nói xong lời này, lại nhìn Khương Uyển một cái, dặn dò người bên cạnh: “Còn ngay ra đó làm gì, đưa quận chúa về phủ.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Khương Uyển, bà lại nói: “Nếu người còn không hiểu chuyện, ta sẽ đưa người về Khương gia, sau này để tổ mẫu của người quản giáo người.”

“Mấy năm nay, ta làm mẫu thân tự hỏi luôn yêu thương người, cũng không biết ai dạy người thành tính tình như này. Nếu sớm biết, năm đó nên để người ở lại Khương gia.”

Có thể nào thì Khương Uyển cũng không ngờ mẫu thân sẽ nói ra những lời này, bà, bà lại vì Bùi Chiêu mà muốn đuổi nàng ta về Khương gia?

Nàng ta không muốn, nàng ta sống ở phủ Trấn Quốc Công đã mười mấy năm, sớm đã là cô nương của phủ Trấn Quốc Công, không muốn quay về Khương gia kia.

Trong mắt Khương Uyển ngân ngấn nước mắt, nàng ta biết rõ tính cách của mẫu thân, nếu bây giờ nàng ta còn làm ầm ĩ, không chừng sẽ bị đuổi về Khương gia thật, cho nên chỉ có thể ầm ỨC theo ma ma về viện tử của mình, tìm cơ hội vào cung cầu xin ngoại tổ mẫu.

Mẫu thân đã có Bùi Chiêu sẽ không thương nàng ta nữa, ngoại tổ mẫu chắc chắn sẽ thiên vị nàng ta.

...

Đợi sau khi Khương Uyển rời đi, trưởng công chúa thở dài nặng nề trong lòng, con cái là nợ nần, tính cách của trưởng nữ của mình giống người Khương gia, không hề biết thỏa mãn.

Bà ta đi đến vuốt tóc A Yên, mang theo vài phần thương xót nói: “Mặc kệ nàng ta, sau này có nương ở đây, nàng ta không dám ỨC hiếp con đâu.”

“Người về phòng đi, nương đi gặp Tạ Thận Chi.”

A Yên ngoan ngoãn gật đầu, tuy trong lòng nàng rất muốn đi gặp công tử, nhưng nàng biết như vậy không hợp quy tắc, nếu nói ra lại khiến người ta khinh thường nàng, ngược lại càng cảm thấy nàng không xứng với công tử, hoặc là chê cười công tử.

Cho nên, nàng cũng không nói gì.

Nhưng làm sao trưởng công chúa lại không nhìn ra, từ lúc nghe ma ma nói Tạ Thận Chi đến quý phủ, đôi mắt Chiêu Chiêu sáng bừng lên, cũng thu hết can đảm khi đối diện với tỷ tỷ tính tình ghê gớm như Khương Uyên, dường như Tạ Thận Chi vừa xuất hiện là nàng có chỗ dựa vào, không còn sợ điều gì.

Trưởng công chúa xót xa trong lòng, có chút khó chịu, nhưng dù sao Tạ Thận Chi đã cứu của Chiêu Chiêu của bà, chỉ với điều này, bất luận thế nào bà cũng rất cảm kích.

Huống hồ, nếu bà đoán không nhầm, đứa nhỏ này là đích tử của hoàng tẩu, là cháu ruột của bà, còn phải gọi bà một tiếng cô mẫu.

Cho nên, hần và Chiêu Chiêu là biểu huynh muội, có lẽ mọi chuyện đều là ý trời.

Nhưng không biết hoàng huynh định lúc nào mới nhận đích tử này về, sau khi nhận về thì định đối đãi với hần thế nào.

Từ xưa tranh giành ngôi vị luôn nguy hiểm, bà không muốn Chiêu Chiêu của bà can dự vào những chuyện này. Nhưng là trưởng công chúa, xưa nay lại không thân thiết với quý phi, sự xuất hiện của Tạ Thận Chi là một lựa chọn rất tốt với bà và Trấn Quốc Công.

Có sự day dứt nhiều năm của hoàng huynh, có bà và phủ Trấn Quốc Công hỗ trợ, Tạ Thận Chi chưa chắc đã không đăng được lên ngai vàng.

Đến lúc đó, Chiêu Chiêu của bà sẽ là chủ trung cung, trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, xem còn ai dám nghị dị sau lưng quá khứ của nàng.

Trong lòng trưởng công chúa như bùng lên một ngọn lửa, bà giống như tìm lại được phương hướng.

Những gì bà nợ đứa con này cũng sẽ bù đắp lại cho nàng.

Bà cười với A Yên rồi đưa theo Hoắc ma ma rời đi.

Đại sảnh

Tạ Thận Chi không sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt của trưởng công chúa.

“Cô mẫu thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra thân phận của Thận Chi.”

Nhìn khuôn mặt trước mắt có phần giống với hoàng tẩu quá cố, vẻ mặt của trưởng công chúa có chút hoảng hốt.

Đúng là như vậy!

Đứa nhỏ này vốn là đích tử tôn quý nhất của hoàng gia, thậm chí vừa sinh ra đã được phong làm thái tử.

Nhưng từ nhỏ lại lớn lên ở nơi như phủ Ngụy Quốc Công, thậm chí còn bị ấn định thân phận thứ tử do ngoại thất sinh ra.

Mấy năm nay nghĩ cũng biết đã chịu bao nhiêu ảm ức.

Nhưng dù vậy, bà cũng không tìm được chút tự xấu hổ và oán hận từ trong ánh mắt hắn, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy tấm lòng rộng mở, không màng chuyện cũ.

Trưởng công chúa khẽ thở dài: “Tạo hóa trêu ngươi, lại khiến ngươi và Chiêu Chiêu lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy.”

Trưởng công chúa nhìn Tạ Thận Chi một cái, lại hỏi: “Ngươi có suy nghĩ gì với ý chỉ ban hôn?”

Khuôn mặt Tạ Thận Chi lãnh đạm, ánh mắt rất bình tĩnh nhìn trưởng công chúa: “Nếu cô mẫu muốn hỏi Thận Chi có che chở Chiêu Chiêu cả đời không, Thận Chi bảo đảm với cô mẫu, chỉ cần Thận Chi sống một ngày thì sẽ không để người khác ức hiếp nàng.”

Hắn im lặng một lúc, lại nói: “Nếu ngày sau Thận Chi đăng lên ngôi vị hoàng đế, hậu cung cũng sẽ chỉ có một mình Chiêu Chiêu.”

Tạ Thận Chi đứng ở đó, dáng cao sừng sững, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên người hắn, khí chất cao quý khiến hắn thêm vẻ uy nghi trầm tĩnh.

Kể cả là trưởng công chúa cũng không thể không thừa nhận, trong mấy hoàng tử của Hoàng Thượng, bất luận là diện mạo hay khí chất thì Tạ Thận Chi do đích mẫu sinh ra là người xuất chúng nhất.

Tính tình cũng giống hoàng huynh.

Lúc này bà cũng hiểu tại sao hoàng huynh lại ấn sủng đích tử lưu lạc bên ngoài này như vậy, ngoại trừ áy náy và thương xót, phần nhiều là vì nhi tử này giống hoàng thượng. Nhìn thấy hắn, liền khiến hoàng thượng nhớ tới bản thân mình thời trẻ.

“Được, ngươi đã nói như vậy, cô mẫu tin ngươi.”

“Sau này cô mẫu và phủ Trấn Quốc Công cũng sẽ hỗ trợ ngươi.”

Trưởng công chúa nói xong lời này, chần chờ một chút, lại lên tiếng hỏi: “Ta nghe nói trước đây Thận Chi ngươi đã cứu Uyển nha đầu.”

Tạ Thận Chi cau mày, dường như không biết Uyển nha đầu mà bà ta nói là ai.

Làm sao trưởng công chúa có thể không hiểu rõ, tất cả đều do trưởng nữ của mình tương tư đơn phương mà thôi.

Không đợi Tạ Thận Chi lên tiếng, trưởng công chúa bèn nói: “Thôi, không nhắc chuyện này nữa, sau này người đối xử tốt với Chiêu Chiêu là được.”

Trưởng công chúa dừng một chút, lại hỏi: “Hoàng Thượng đã nói hôn sự giao cho bộ lễ và phủ Nội Vụ phủ cùng tổ chức, có lẽ cũng sẽ nhận người về nhanh thôi. Từ xưa thánh tâm khó đoán, ở trước mặt hoàng thượng, người nhất định phải cẩn thận, đừng để mất thánh tâm.”

Tạ Thận Chi vâng một tiếng, sắc mặt cũng rất bình tĩnh, khiến trưởng công chúa cảm thấy nếu đứa cháu này của mình muốn vị trí đó, vốn là chuyện dễ dàng làm được.

Trưởng công chúa nghĩ thầm có lẽ mình đã nhắc thừa một câu rồi.

Tạ Thận Chi có thể được Hoàng Thượng coi trọng, đâu phải trong lòng không có tính toán.

Lúc này lại nghe Tạ Thận Chi nói: “Cô mẫu có thể cho phép Thận Chi gặp Chiêu Chiêu không?”

Trưởng công chúa sửng sốt, rồi cười đồng ý: “Ý chỉ ban hôn đã được ban xuống, người và Chiêu Chiêu lại là biểu huynh muội, cũng không cần kiêng kỵ.”

Trưởng công chúa nhìn Hoắc ma ma bên cạnh một cái, nói: “Người dẫn Thận Chi đến viện của Chiêu Chiêu đi.”

Lúc này trong lòng Hoắc ma ma đã hiểu được thân phận thực sự của

Tạ Thận Chi, trong khi kinh hãi cũng cảm thấy ông trời thương xót mới để hắc cứu tiểu quận chúa.

Có lẽ, ban đầu tiểu quận chúa chịu khổ, sau này không chỉ quay về, còn để tiểu quận chúa trở thành nữ tử chí tôn nhất thiên hạ.

Bà ấy đáp một tiếng, phúc thân với Tạ Thận Chi, rồi đi trước dẫn đường, dẫn Tạ Thận Chi đến viện tử của A Yên.

Chương 62

A Yên ở trong phòng nghe thấy Bảo Trân nói Hầu gia đến, khuôn mặt liền vui mừng hớn hở đứng lên đi ra ngoài cửa trông ngóng.

Rất nhanh, một bóng hình cao lớn hiên ngang xuất hiện ở cửa. Hắn mặc cẩm bào màu xanh thẫm thêu trúc văn, tóc búi ngọc quan, dáng người cao lớn, mặt mày nho nhã anh tuấn.

A Yên mấp máy môi còn chưa lên tiếng, đôi mắt đã đỏ lên.

Nàng phúc thân rồi nhỏ giọng gọi một tiếng: “Công tử.”

Tạ Thận Chi cất bước đi vào.

Bảo Trân biết ý lui xuống, trong lòng cũng rất vui mừng.

Nàng ấy đã nói mà, với tính tình của Hầu gia, làm sao lại để ý đến quá khứ của chủ tử?

Khương Uyển không hề quan tâm đến tình tỷ muội mà nói ra những lời đó rõ ràng là không có ý tốt, muốn khiến chủ tử tự biết xấu hổ không ngẩng đầu lên nổi.

Nhưng hôm nay cho nàng ta thấy, những lời nàng ta nói có câu nào là đúng? Ngược lại Hầu gia vô cùng coi trọng chủ tử, yêu mến chủ tử, nếu không sao lại đích thân đến phủ.

Có lẽ là sợ chủ tử nghe những lời đồn nhảm bên ngoài rồi nghĩ nhiều, tủi thân ảm ức.

Bảo Trân nghĩ như vậy bèn cười lui xuống.

Trong phòng.

A Yên hơi căng thẳng nhìn Tạ Thận Chi, dường như lại trở lại ngày đầu tiên gặp Tạ Thận Chi.

Ý chỉ ban hôn được ban xuống, nàng cũng không biết phải đối diện với công tử thế nào.

Bờ môi nàng khẽ động, hồi lâu sau mới hỏi ra được một câu:
“Những lời đồn nhảm bên ngoài, công tử có để bụng không?”

Hỏi xong lời này, nàng ngẩn người nhìn chăm chăm Tạ Thận Chi, nói với hắn nàng đang đợi câu trả lời của hắn.

Tạ Thận Chi lại chỉ nhìn nàng một cái, đi thẳng đến sập giường, ngồi xuống nhìn sang A Yên.

“Sao mấy ngày không gặp, ngay cả chén trà mà bản hầu cũng không được mời?”

A Yên trơ mắt nhìn Tạ Thận Chi tự nhiên ngồi xuống cứ như đây là Hầu phủ của mình, còn chưa phản ứng lại đã nghe thấy những lời này.

Nhất thời cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến nàng cảm thấy an tâm.

Dường như A Yên cảm giác như mình về đến phủ Bình Tuyên Hầu, nàng vẫn là nữ tử có thân phận hèn mọn mà hắn đưa về từ Hoài An, còn hắn là công tử của nàng.

A Yên hình như có thể cảm nhận được sự động lòng và dựa dẫm nổi lên trong lòng nàng.

Trên đời này, chỉ có hăn có thể khiến nàng vừa yêu thích vừa buồn bã như vậy.

Cho nên, trong khi muốn biết câu trả lời, nàng vẫn muốn nghe hăn nói hăn không để ý chút nào.

Hoặc là, cho dù hăn có để ý một chút, nàng cũng muốn ở lại bên hăn.

Dù sao, ý chỉ ban hôn đã ban xuống và nàng cũng có thể cảm nhận được sự ái của hăn với nàng trước đây cũng không phải là giả.

Vì vậy, cả đời này cho nàng ích kỷ một lần có được không?

Nàng thật sự không muốn hăn bị người khác cướp đi, ví dụ như tỷ tỷ Khương Uyển, mặc dù bất kể từ phương diện nào Khương Uyển cũng ưu tú hơn nàng, nhưng nàng cũng không hoàn toàn không có ưu thế, dù sao, công tử đã là người của nàng, hai người họ đã có quan hệ phu thê, hăn muốn thoát thác cũng không được.

Lần đầu tiên A Yên cảm thấy mình đang dựa vào thế của trưởng công chúa, nếu không sao lại có gan nghĩ như vậy, tính ra thì nàng cũng có chút xấu xa.

Nàng lén nhìn trộm Tạ Thận Chi một cái, lắc đầu nén toàn bộ tâm tư lại. Nàng có quá khứ không thể xóa bỏ, không thể bị người ta phát hiện nàng còn che giấu tâm tư xấu xa với hăn.

Trong lòng A Yên rối bời, đôi má bắt gặp ửng đỏ, nàng lặng lẽ nắm chặt tay, có chút bất an nhỏ giọng nói: “Công tử muốn uống trà gì, ta đi chuẩn bị.”

A Yên còn chưa nói xong, đã bị Tạ Thận Chi đưa tay kéo vào lòng.

Tạ Thận Chi khẽ cười nói: “A Yên nghĩ cái gì mà mặt đỏ như vậy?”

A Yên không nói gì, hai má càng đỏ hơn.

Nàng mặc chiếc áo màu tím nhạt thêu hoa sơn chi, mặc váy xòe vải thiều dệt nho vàng, chân đi đôi giày thêu hoa mẫu đơn màu hồng, trên tóc cài châm nạm đông châu vô cùng bắt mắt.

Tạ Thận Chi ôm eo của nàng, nói với ý sâu xa: “Trưởng công chúa nuôi dưỡng nàng tốt hơn bản hầu.”

“Hả?” A Yên nghe lời này, có chút khó hiểu quay đầu nhìn.

Nàng không hiểu tại sao Tạ Thận Chi đột nhiên nói như vậy.

Không đợi nàng lên tiếng hỏi, chợt nghe Tạ Thận Chi nói: “Bản hầu không để ý, những lời đồn đại đó chẳng qua chỉ là nói cho kẻ bất tài nghe, sẽ có một ngày thiên hạ này sẽ không có ai dám nói nàng một câu.”

A Yên ngẩn người hồi lâu, mới biết hẳn đang trả lời câu hỏi vừa nãy của nàng, một nỗi xúc động và chua xót khó hiểu từ đáy lòng dâng lên khoang mũi, nước mắt trào ra, nhưng cố gắng kiềm chế để không rơi xuống, mà nở nụ cười với Tạ Thận Chi.

“Công tử thật tốt với A Yên.” Cuối cùng A Yên không nhịn được ôm lấy Tạ Thận Chi: “A Yên vẫn luôn cảm thấy mình không may mắn, bây giờ mới phát hiện may mắn của cả đời A Yên đều là công tử.”

Tạ Thận Chi nghe lời này không nhịn được bật cười, không đợi hẳn lên tiếng nói, A Yên có chút thẹn thùng ra khỏi lòng hắn: “Ta đi rót trà.”

Tạ Thận Chi cười lắc đầu, để kệ nàng đi.

...

Lúc này ở Từ Ninh cung.

Ban đầu Thái hậu nghe nói có ý chỉ ban hôn còn cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng nghĩ kỹ lại cũng chấp nhận.

Tuy cũng cảm thấy thân phận của Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi này không xứng với cháu gái của mình, nhưng nghĩ Bùi Chiêu mới được tìm về, trước đây cũng là lớn lên trong nhà bình thường, thân phận còn là nô tỳ, nói ra, cũng không được quá kén chọn về việc hôn sự. Quan trọng hơn là, cháu ngoại của mình đã là người của Tạ Thận Chi, thà rằng chọn Tạ Thận Chi còn hơn chọn lại từ đầu. Sau này có ngoại tổ mẫu là thái hậu che chở, chẳng lẽ còn để cháu ngoại chịu ảm ức sao? Ngay cả Tạ Thận Chi đối tốt với cháu ngoại Chiêu Chiêu, bà cũng sẽ che chở cho cháu rể là hẳn.

“Cứ vậy đi, Chiêu Chiêu thành hôn, người khác cũng quên chuyện quá khứ.”

“Nhưng Chiêu Chiêu làm muội muội cũng thành hôn rồi, Uyển nha đầu làm tỷ tỷ lại không có dấu hiệu gì. Mấy năm nay cũng không phải không có ai nói muốn kết thân với ai gia, nhưng ai gia vừa mới nhắc đến, nha đầu đó đã nói muốn ở bên ai gia vài năm, rõ ràng là không muốn mà. Ai gia nghĩ nếu nàng ta đã không muốn thì đợi thêm vài năm. Nếu sớm biết như vậy thì sớm quyết định thay nàng ta. Dù sao từ xưa có câu cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, chỉ cần thân phận tài năng xứng với nàng ta, thì có gì không tốt?”

Trình ma ma nghe thái hậu nói lời này, chỉ cười nói: “Từ nhỏ quận chúa đã luôn có chủ ý của mình, dung mạo tài năng đều xuất chúng, chậm một năm cũng không sao.”

Nghe Trình ma ma nói, thái hậu gật đầu: “Cũng đúng, trong kinh thành này cũng không phải không có chuyện như vậy, hơn nữa, chung quy Uyển nha đầu cũng là người của Khương gia, không phải người của Hầu gia, cũng không cần quá suy nghĩ về chuyện này.”

Thái hậu nói xong lời này, chỉ thấy Trình ma ma muốn nói lại thôi, ra vẻ muốn nói nhưng không lại tiện nói.

Bà liền hỏi: “Còn có chuyện gì, trước mặt ai gia có cái gì mà khó nói?”

Trình ma ma nói: “Hoàng Thượng ra lệnh cho bộ lễ và phủ Nội Vụ xử lý chuyện hôn sự của tiểu quận chúa và Bình Tuyên Hầu, vốn dĩ chúng ta đều nghĩ là hoàng thượng làm cứu cứu thương cháu gái mới được tìm về, nhưng hôm nay trong cung có lời đồn, hơn nữa càng lúc càng vô lý.”

“Lời đồn nói gì?” Ý cười trên khuôn mặt Thái hậu nhạt dần, lên tiếng hỏi.

Trình ma ma chần chờ một lúc mới trả lời: “Nói, nói là Hoàng Thượng kinh động đến bộ lễ và phủ Nội Vụ không phải là bởi vì trưởng công chúa và tiểu quận chúa, mà là vì Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi vốn là con riêng bên ngoài của Hoàng Thượng.”

“Nói ngoại thất năm đó vốn là người của Hoàng Thượng, lão Ngụy Quốc Công chỉ gánh cái tiếng này thay Hoàng Thượng. Nếu không, cả đời lão Ngụy Quốc Công không nạp thiếp, làm sao lại gây ra chuyện xấu này.”

Chương 63

Thái hậu nghe vậy, vẻ mặt lập tức biến sắc.

“Hỗn láo! Làm sao Hoàng thượng lại làm chuyện như vậy!”

Hoàng đế là cửu ngũ chí tôn, kể cả có để ý đến nữ tử nào thì đưa vào cung là được, cần gì phải làm như vậy.

Thái hậu cảm thấy những lời đồn đó đều là lời nói vô căn cứ, không coi là sự thật được.

Bà sầm mặt, dặn dò xuống dưới: “Đã điều tra chưa, những lời đồn này được truyền ra từ cung nào?”

“Bẩm thái hậu, nô tỳ đã âm thầm cho người điều tra, vẫn chưa tra ra được nguồn gốc, chắc không phải từ Cảnh Phúc Cung ra chứ?”

Thái hậu nghe lời này, cau mày: “Không đến mức đó, truyền ra tin đồn này thì nàng ta có lợi gì? Hiện giờ dưới gối Hoàng thượng, ngoại trừ Tề Vương thì cũng chỉ có An Vương do Nhàn Tần sinh ra, nhưng An Vương từ nhỏ đã có tật ở mắt, sức khỏe không được tốt, người có mắt đều nhìn thấy sau này chỉ có Tề Vương mới có thể đăng lên đại vị, Ngụy Quý phi điên rồi mới truyền ra những lời này.”

Thái hậu nói xong lời này, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ trầm trọng.

Bà nghĩ đến mấy năm nay Hoàng thượng không lập thái tử, mặc dù triều thần khuyên can thế nào cũng chỉ phong Vương cho vị hoàng tử dưới gối, hiện giờ Đông Cung vẫn bỏ trống.

Thái hậu thắt lòng, nắm chặt chén trà trong tay.

Lẽ nào Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi đó thực sự là con nối dõi lưu lạc bên ngoài của Hoàng thượng. Hoàng thượng vì hấn, cho nên mới không lập thái tử?

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì không làm sao đè nén lại được, thái hậu lập tức đến ngự thư phòng.

Nửa canh giờ sau, thái hậu mới từ ngự thư phòng đi ra.

...

Thái hậu vừa bước ra từ ngự thư phòng thì đã có người bẩm báo chuyện này với Ngụy Quý phi.

Ngụy Quý phi vốn đang lo lắng bất an vì những lời đồn trong cung, lúc này biết thái hậu đi gặp Hoàng Thượng, vẻ mặt lập tức biến sắc.

“Có biết thái hậu nói gì với Hoàng Thượng không? Có nhắc đến Tạ Thận Chi đó không?” Ngụy Quý phi sốt ruột hỏi.

Tiểu thái giám phía dưới nói: “Nương nương bớt giận, nơi như ngự thư phòng, chúng nô tài nào đâu dám tùy ý nghe ngóng? Nô tài chỉ biết thái hậu và Hoàng thượng nói chuyện một hồi lâu, cụ thể nói gì thì thực sự không biết.”

Ngụy Quý phi trong lòng như muốn bùng nổ, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại.

Ở trong cung nhiều năm, bà ta làm sao không biết tò mò chuyện của Hoàng thượng là tội lớn thế nào.

Nhất thời, Ngụy Quý phi cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối, bà ta xua tay cho thái giám đó lui xuống.

Ngọc Hà thấy sắc mặt nương nương nhà mình nghiêm trọng, bèn lên tiếng khuyên nhủ: “Nương nương bớt buồn, cho dù đó là sự thực thì Tạ Thận Chi cũng chỉ là con của ngoại thất, lại không có mẫu tộc hỗ trợ, làm sao có thể tranh được với Vương gia chúng ta.”

“Hơn nữa, nếu Hoàng Thượng thực sự có tâm tư này, làm sao nỡ để hần lưu lạc bên ngoài nhiều năm, còn bị người ta coi thường, ai ai cũng nghĩ rằng hần là thứ tử của ngoại thất phủ Ngụy Quốc Công.”

Ngọc Hà nhẹ nhàng khuyên nhủ, nhưng không thấy sắc mặt nương nương nhà mình nhẹ nhõm, ngược lại còn trầm trọng hơn. Trong lòng nàng ta thấy hơi kỳ lạ, cảm thấy với tính tình của nương nương nhà mình thì không nên quá để tâm chuyện này mới phải.

Nàng mở miệng còn định khuyên thêm, nhưng nhìn sắc mặt nương nương nhà mình, cuối cùng lại nuốt lời định nói xuống.

Một lúc sau, Ngụy Quý phi phái người gọi Tề Vương tiến cung, rồi đuổi toàn bộ cung nữ ma ma trong điện xuống.

Tề Vương có tai mắt trong cung, đương nhiên cũng nghe nói đến việc này. Nhưng hần ta không để tâm chuyện này.

Bình Tuyên Hầu Tạ Thận Chi, thứ tử do ngoại thất của phủ Ngụy Quốc Công sinh ra, làm sao lại là nhi tử của phụ hoàng? Lời đồn này đúng là quá hoang đường!

“Một vài lời đồn nhằm vô căn cứ, mẫu phi hà tất phải để tâm?”

Sắc mặt Ngụy Quý phi nghiêm trọng, nhìn chăm chăm Tề Vương một lúc lâu mới lên tiếng: “Năm đó Khôn Ninh Cung xảy ra hỏa hoạn, Nguyên Hậu và đứa con trong bụng đều bỏ mạng trong biển lửa.”

“Nhưng nếu năm đó Nguyên Hậu giả chết để xuất cung, thì đứa bé

đó liệu có phải là Tạ Thận Chi hiện giờ?”

Bà ta vừa nói ra, vẻ mặt của Tề Vương liền biến sắc.

“Sao mẫu phi lại nói vậy? Ngày đó cung trung Nguyên Hậu cháy lớn, làm sao có thể thoát ra được?”

Tề Vương vừa hỏi xong câu này cũng lập tức ngăn người.

Lão Ngụy Quốc Công, nếu Nguyên Hậu được lão Ngụy Quốc Công giúp đỡ thì sẽ thuận lợi sinh hạ đứa bé ở bên ngoài cung.

Tạ Thận Chi đó chính là con của Nguyên Hậu, vừa là đích tử, vừa chiếm giữ địa vị lâu dài.

Sắc mặt của Tề Vương cũng tức liền thay đổi.

Hắn ta lớn tiếng hỏi: “Năm đó người ra tay chẳng phải đều là người do mẫu phi sắp xếp sao? Sao có thể xảy ra sơ suất lớn như vậy?”

Ngụy Quý phi bị nhi tử chất vấn, trong lòng cũng uất nghẹn.

Hận không thể lôi người làm việc năm đó đến hỏi cho ra lẽ, nhưng bà ta làm sao dám giữ lại những người làm ra việc năm đó, đương nhiên là toàn bộ đều mất mạng một cách bất ngờ.

Bây giờ muốn hỏi cũng không hỏi được.

Ngụy Quý phi kiềm chế trái tim đập điên cuồng, kìm nén sự bất an và hoảng loạn, nói: “Chúng ta đừng tự dọa mình, sự việc chưa chắc đã như vậy, chắc chắn bà ta đã chết trong vụ hỏa hoạn năm đó rồi.”

Tề Vương không nói gì, hồi lâu sau mới hăm hăm nói: “Cho dù lần đó không chết, bốn vương cũng sẽ đích thân lấy mạng của hắn! Bốn vương đã mưu tính nhiều năm, không lý nào lại trơ mắt dâng lên cho hắn!”

Hắn ta nhớ tới mấy năm nay phụ hoàng cũng không lập thái tử, trong lòng càng thấy ảm ức.

Nếu là vì Tạ Thận Chi đó, hắn ta thật sự hận không thể...

Trong mắt Tề Vương hiện lên tia hung ác, gân xanh trên trán nổi lên, khí huyết toàn thân sôi sục.

Ngụy Quý phi ngồi trên sập giường, trong phút chốc giống như già đi mấy tuổi.

Bà ta tự hỏi là liệu mình có tranh giành được với phi tần ở hậu cung này, nếu không bao nhiêu năm qua cũng sẽ không có chuyện không có người nào dám đề đầu cười cổ bà ta. Tuy bà ta chỉ là quý phi, nhưng cũng là người đứng đầu hậu cung, không kém gì với hoàng quý phi và hoàng hậu.

Nhưng bà ta tự biết, lúc Nguyên Hậu còn sống bà ta không tranh được với Nguyên Hậu, đến khi người đã chết rồi bà ta cũng càng không tranh được.

Bà ta càng sợ liệu có phải Hoàng thượng đã biết những chuyện năm đó hay không.

Nếu mấy năm nay Hoàng Thượng coi trọng bà ta chỉ là diễn kịch, vậy Vĩnh An Công phủ bọn họ...

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, bà ta lạnh toát sống lưng, không khỏi run lên.

...

Những lời đồn trong cung chưa được truyền ra ngoài cung, cho nên A Yên cũng không biết.

Từ sau ngày gặp Tạ Thận Chi, nàng chỉ ở trong viện của mình đợi gả đi.

Rảnh rỗi thì đến chỗ tổ mẫu và mẫu thân trò chuyện với bọn họ, ngày tháng trôi qua êm đềm.

Hôm nay, nàng đang cúi đầu vẽ hoa, thấy Bảo Trân vội vàng vội vội từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt khiếp sợ nói: “Chủ tử, trong cung xảy ra chuyện rồi.”

A Yên sửng sốt, trong cung đã xảy ra chuyện gì? Thái hậu có gì không ổn sao?

Tuy nàng được đón về phủ Trấn Quốc Công, nhưng chưa từng gặp ngoại tổ mẫu thái hậu.

Vốn dĩ mấy ngày trước muốn vào cung, nhưng trong cung lại truyền ra nói mấy ngày nữa sẽ cho trưởng công chúa đi cùng nàng vào cung.

Trước nay A Yên luôn ngoan ngoãn, chỉ nghĩ ngoại tổ mẫu còn nhiều việc, chứ không cảm thấy thái hậu không thương đứa cháu ngoại như nàng.

Vì vậy, trưởng công chúa và lão phu nhân càng cảm thấy nàng hiểu chuyện, càng thương xót yêu quý hơn mấy phần.

Không đợi A Yên lên tiếng hỏi, Bảo Trân liền nói: “Hôm nay trên triều, Hoàng Thượng đã tuyên bố tìm được con của Nguyên Hậu với các triều thần, nói Hầu gia chúng ta là do Nguyên Hậu năm đó sinh ra, cho nên là hoàng tử lưu lạc bên ngoài.”

“Không chỉ vậy, Hoàng Thượng còn ra lệnh cho người điều tra sự việc hỏa hoạn ở trung cung Nguyên Hậu năm đó.”

“Hiện giờ bên ngoài bàn tán xôn xao, nô tỳ còn nghe ngóng được

năm đó Huyền Hậu không chết trong trận hỏa hoạn trong cung, mà được lão Ngự Quốc Công cứu. Còn ngoại thất chính là Nguyên Hậu, sau khi Nguyên Hậu sinh hạ hoàng trưởng tử có để lại di ngôn, phó thác lão Ngự Quốc Công nuôi dưỡng hoàng trưởng tử trong phủ Ngự Quốc Công, cho đến khi lão Ngự Quốc Công mắc bệnh nặng tự biết không sống được lâu nữa mới tiến cung bẩm báo chuyện này với Hoàng Thượng.”

“Mấy năm nay Hoàng Thượng coi trọng Hầu gia, chính là vì nguyên nhân này.”

A Yên nghe lời này choáng váng hồi lâu, nàng nhớ tới kiếp trước nàng ghé thân lên chuỗi phật châu trên cổ tay công tử, nàng nhìn công tử uống chén trà bị người ta hạ độc rồi mất mạng.

Nàng không biết là ai muốn hại công tử, tại sao phải hại công tử.

Bây giờ nàng mới hiểu, tất cả đều bởi vì thân phận đích tử Nguyên Hậu của Tạ Thận Chi.

Sắc mặt nàng dần trắng bệch, kéo mạnh Bảo Trân nói: “Người cho người đi chuẩn bị ngựa xe, ta muốn đi gặp công tử.”

Bảo Trân sửng sốt, không biết tại sao chủ tử nhà mình lại sốt ruột muốn gặp công tử, nhưng lúc này công tử đang ở trong cung, không ở trong phủ Bình Tuyên Hầu.

Hơn nữa, sáng này Hoàng Thượng tuyên bố nhận Hầu gia, có lẽ Hầu gia sẽ không về phủ Bình Tuyên Hầu nữa.

Bảo Trân nghĩ như vậy, bèn nói ra với chủ tử nhà mình.

A Yên nghe lời này, dần dần bình tĩnh lại.

Đúng rồi, kiếp này nàng trở về phủ Trấn Quốc Công, công tử cũng được Hoàng Thượng nhận về hoàng gia, sau này có thân phận đích

trưởng tử, sẽ không giống như kiếp trước, lúc chết vẫn là Bình Tuyên Hầu.

Cho nên, công tử sẽ không bị người ta hạ độc hại chết.

Tuy rằng sắc mặt A Yên còn tái nhợt, nhưng đôi mắt lại vô cùng sáng rỡ.

Nàng không giục kêu Bảo Trân chuẩn bị ngựa xe đến phủ Bình Tuyên Hầu nữa, lúc này công tử chắc chắn cũng đang bận, cho dù có thời gian rảnh gặp nàng thì nàng đi cũng không thích hợp, không nên làm tăng thêm phần nghiêm trọng của vấn đề.

Lúc này tại phủ Ngụy Quốc Công.

Sắc mặt của lão phu nhân Ngụy Quốc Công trắng bệch, hồi lâu cũng chưa phản ứng lại được.

Đích trưởng tử Nguyên Hậu, làm sao thế được, làm sao Tạ Thận Chi lại có thân phận như vậy? Chẳng phải nó là con của ngoại thất tiện tỳ đó sao?

Sao lão già đó có thể lừa bà ta cả đời?

Ông ta có biết làm như vậy sẽ hại cả phủ Ngụy Quốc Công bọn họ không?

Lão phu nhân Ngụy Quốc Công chỉ cảm thấy cổ họng dâng lên vị tanh, sau đó nôn ra máu, cuối cùng ngất xỉu bất tỉnh.

Chương 64

Lão phu nhân Ngụy Quốc Công nôn ra máu ngất đi, nhất thời mọi người hoảng hốt, vội vàng mời đại phu vào phủ.

Náo loạn một hồi cho đến chạng vạng tối, Khẩu lão phu nhân mới tỉnh lại.

“Lão phu nhân.” Đại phu nhân Thích thị và nhị phu nhân Phương thị thấy mẹ chồng tỉnh lại, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng cùng lúc đó, tất cả đều cảm thấy vô cùng khó chịu ầm ứ.

Hiện giờ Tạ Thận Chi được Hoàng Thượng nhận về, phủ Ngụy Quốc Công bọn họ trở thành trò cười lớn nhất trong kinh thành.

Nếu lúc trước lão phu nhân đối xử rộng lượng hơn với thứ tử này, không đắc tội với người ta, thì đâu đến mức hôm nay trên dưới khắp phủ đều bị người ta bàn tán.

Nói không chừng tiền đồ của các thiếu gia và hôn sự của các cô nương trong phủ đều bị ảnh hưởng vì chuyện này.

Dù sao trước đây tất cả mọi người đều nghĩ rằng chỉ có Tề Vương con của Ngụy Quý phi mới có tư cách ngồi lên đại vị, nhưng nay Tạ Thận Chi đích tử của Nguyên Hậu được nhận về, với sự coi trọng của Hoàng Thượng dành cho hắn mấy năm này thì chưa chắc đã như vậy.

Nói không chừng, vị trí Đông Cung để trống bao nhiêu năm này là

để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Nghĩ như vậy, trong lòng Phương thị và Thích thị càng bất an.

Không phải bọn họ sợ không chiếm được vinh quang, mà sợ có một ngày Tạ Thận Chi đăng cơ, sẽ ra tay với phủ Ngụy Quốc Công bọn họ.

Dù sao, mấy năm nay khắp phủ đều nhìn rõ tình cảnh của Tạ Thận Chi.

Tám phần ngay cả Hoàng Thượng cũng biết, nếu không cũng sẽ không che chở hẳn.

Các nha hoàn dìu lão phu nhân ngồi dậy, không đợi lão phu nhân lên tiếng, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó có giọng nói của nha hoàn truyền vào..

“Cô nãi nãi.”

Rất nhanh, Tạ Vân Tương đưa theo Tần Nhiêu đến.

Bà ấy vừa đi vào, bầu không khí trong phòng càng sượng sùng.

Hiện tại không ai yêu quý đại cô nãi nãi đã xuất giá này, dù sao mấy năm nay nếu không phải bà ấy thọc gậy bánh xe trước mặt lão phu nhân, thì làm sao lão phu nhân lại ngửa mặt với Tạ Thận Chi. Nếu lão phu nhân có mười phần sai, thì Tạ Vân Tương cũng chiếm ba phần.

Tạ Vân Tương mới bước vào đã vội vàng đi đến bên cạnh Khẩu lão phu nhân, nước mắt rơi lã chã.

“Mẫu thân, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi, nữ nhi nghe được người nôn ra máu bất tỉnh thì sợ muốn chết. Còn cả Nhiêu Nhi cũng suýt nữa ngất theo.”

Tạ Vân Tương nói xong liền ngồi xuống bên giường, hỏi nha hoàn đứng một bên: “Mẫu thân đã uống thuốc chưa?”

Nha hoàn lắc đầu: “Bẩm cô nãi nãi, lão phu nhân vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp uống thuốc.”

Tạ Vân Tương đang định nói mang thuốc lại đây để bà ấy cho uống, Khẩu lão phu nhân liền nói: “Được rồi, ta không có gì đáng ngại, mấy ngày nay trong phủ có nhiều chuyện, người về đi.”

“Còn cả Nhiêu nha đầu nữa, cũng đi theo người quay về Tần gia ở mấy ngày đi. Dù sao con bé cũng là khuê nữ Tần gia, cũng nên thường xuyên ở bên cạnh tận hiếu với tổ mẫu của nó mới phải, không nên ở bên ngoài.”

Bà ta vừa nói xong lời này, mọi người trong phòng đều ngẩn người.

Tuy đại phu nhân Thích thị và nhị phu nhân Phương thị cũng bất ngờ, nhưng nhanh chóng hiểu ra ý của bà ta.

Hiện giờ bên ngoài bàn tán chỉ trở phủ Ngụy Quốc Công bọn họ, những chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh cũng bị lôi ra nói, đương nhiên cũng nói đến biểu cô nương Tần Nhiêu này.

Xem ra lần này lão phu nhân thực sự sợ phủ quốc công bị người ta chỉ trích, muốn kêu Tần Nhiêu quay về Tần gia.

Cũng phải, người bên ngoài bàn tán chuyện của Tạ Thận Chi thì thôi đi, bọn họ cũng không bịt được miệng của những người đó. Nhưng nếu mọi chuyện của phủ Quốc Công bọn họ làm đều không hợp lẽ thường thì không chừng những người bên ngoài sẽ nói ra những lời khó nghe.

Không chừng sẽ nói đại cô nãi nãi phủ Ngụy Quốc Công bọn họ ỷ thế nhà mẹ, xem thường nhà phu quân, ngay cả nữ nhi cũng không

cho ở trong nhà phu quân.

Bây giờ phủ Ngụy Quốc Công bọn họ cũng không gánh nổi những lời đồn đại bên ngoài nữa.

Thích thị và Phương thị có thể hiểu ra, Tạ Vân Tương cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng hiểu ra.

Song hiểu thì hiểu, nhưng trong lòng dù thế nào cũng không thể chấp nhận.

Chẳng phải mẫu thân thương yêu nữ nhi này nhất sao? Còn cả cháu gái Nhiêu Nhi, từ trước tới nay mẫu thân vẫn luôn thiên vị nàng ta, thậm chí còn yêu thương nàng ta hơn cả mấy cháu nội.

Sao bây giờ lại nhẫn tâm như vậy?

Tần gia có rộng lớn bao nhiêu chứ, bà ấy và nữ nhi quay về chẳng phải sẽ chịu ấm ức sao?

Tạ Vân Tương suy nghĩ, không nhịn được nước mắt rơi xuống.

“Mẫu thân, bây giờ người đang bị bệnh, làm sao con và Nhiêu Nhi yên tâm quay về?”

“Hơn nữa, mấy năm nay Nhiêu Nhi đều sống trong phủ Quốc Công, trở về Tần gia làm sao quen được.”

Không đợi lão phu nhân lên tiếng, bà ấy lại nói: “Tuy rằng mấy năm nay người nghiêm khắc với tam đệ, nhưng cũng không để hần thiếu thứ gì, cũng có tình mẫu tử. Nếu nói đến ơn sinh ơn dưỡng, phủ Ngụy Quốc Công chúng ta cũng có ơn với hần. Không nói đến những việc khác, khi phụ thân còn sống, cũng không hề bạc đãi hần. Hần không nể mặt người ngoài, cũng phải nể mặt phụ thân, coi phủ Ngụy Quốc Công chúng ta như là thân thích.”

Mặc dù Khẩu lão phu nhân biết nữ nhi của mình dám nghĩ dám nói, nhưng không ngờ bà ấy lại nói ra những lời này.

Cái gì mà ơn dưỡng, cả tấm thân già như bà ta cũng không nói ra được những lời này.

Cho dù năm đó lão Ngụy Quốc Công có để lại chút ân tình, nhưng người chết như đèn tắt, thậm chí bây giờ nghĩ lại thì đó cũng là bốn phận của người làm thần tử.

Hiện giờ bà ta thực sự rất hối hận, cũng giận tại sao năm đó không nói chuyện này ra, kể cả chỉ nói với một mình bà ta, bà ta cũng không đến mức đắc tội với hãn mã năm nay.

Vẫn luôn tưởng rằng là thứ tử thân phận hèn mọn, ai ngờ không phải là vật trong đầm lầy, lại là con của Nguyên Hậu dòng dõi cao quý.

Trong lòng Khẩu lão phu nhân rất hối hận, nghe Tạ Vân Tương nói cũng rất giận, nghĩ đến những lời khích bác thọc gậy của bà ấy trước đây, đương nhiên cũng trút giận lên nữ nhi này.

“Người mau im miệng đi, bà già này không có mặt mũi lớn như vậy đâu. Cái gì mà ơn sinh ơn dưỡng, ta nghe còn thấy khó chịu. Để truyền ra bên ngoài, không đợi người ngoài nói gì, Hoàng Thượng đã xử lý phủ Ngụy Quốc Công chúng ta rồi.”

“Được rồi, ở đây có hai chị dâu của người, cũng không cần đến người, người đưa Nhiêu Nhi về Tần gia đi. Cũng không phải là ta không thương người, mà là hiện giờ trong phủ không tiện giữ lại Nhiêu Nhi để người ta bàn luận sau lưng.”

“Còn người nữa, Tần gia có không tốt đi nữa thì cũng là nhà phu quân của người, người cũng phải khiêm nhường trước mặt mẹ chồng, đừng để người ta năm thóp, cảm thấy đại cô nãi nãi được nuôi dưỡng trong phủ không kính trọng mẹ chồng.”

Tạ Vân Tương nghe xong, sắc mặt tái nhợt, vừa ầm ỨC vừa tức giận.

Mấy năm nay Lão phu nhân chưa từng nặng lời với bà ấy.

Đương nhiên bây giờ bà ấy không chịu nổi, đặc biệt còn có nha hoàn bà bà và hai chị dâu ở đây.

Nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện giờ Tần gia còn phải trông cậy vào nhà mẹ phủ Ngụy Quốc Công này.

Cho dù bà ấy có bướng bỉnh thì cũng biết hiện giờ trong lòng mẫu thân đang rất uất nghẹn muốn tìm người trút giận. Nghĩ đến những việc trước đây mà bà ấy xúi giục mẫu thân làm và thái độ với thứ đệ Tạ Thận Chi này, bà ấy có không vừa lòng cũng không dám cứng miệng với Khẩu lão phu nhân.

Chỉ đành đáp một tiếng rồi ầm ỨC đưa theo Tần Nhiêu rời đi.

...

Hôm sau, trong cung lại truyền ra ý chỉ, Tạ Thận Chi đổi họ, phong làm Ung Vương, ban thưởng Ung Vương phủ.

Cùng lúc đó, người nào người nấy trong cung đều bất an, chỉ sợ mình bị kéo vào việc hoãn hoạn Khôn Ninh cung năm đó.

Hai ngày nay Ngụy Quý phi vừa lo lắng vừa sợ hãi, mặt ủ mày chau, cơm cũng không buồn ăn.

Đặc biệt, bà ta truyền gọi Tề Vương vào cung, nhưng hai ngày cũng không thấy mặt Tề Vương đâu.

Bà ta chỉ sợ nhi tử của mình không kiểm chế được, làm ra chuyện lỗ mǎng.

Lúc này, bên ngoài có cung nữ hoảng hoảng hốt hốt chạy vào, hỗn hển nói: “Nương nương, không hay rồi, cấm quân, cấm quân bao vây Cảnh Phúc cung chúng ta rồi.”

Cung nữ vừa dứt lời, vẻ mặt Ngụy Quý phi lập tức biến sắc.

Chương 65

Sắc mặt Ngụy Quý phi tái nhợt, trong đầu chợt hiện lên suy đoán không dám tin.

Đó chính là Hoàng Thượng đã sớm biết những chuyện bà ta làm năm đó.

Nếu không, làm sao lại nhanh như vậy?

Hoàng Thượng vừa mới nhận Cố Thận Chi thì cấm quân đã đến bao vây Cảnh Phúc cung của bà ta, ngay cả Tề Vương mà bà ta cũng không gặp được.

Nhanh đến mức khiến bà ta và nhi tử đều không phản ứng kịp, còn chưa hành động được gì.

Nếu thực sự như bà ta nghĩ, vậy thì ân sủng mấy năm nay Hoàng Thượng dành cho bà ta và nhi tử đều là diễn cho người ngoài xem. Nhi tử mà hẳn thực sự coi trọng chỉ có một mình Cố Thận Chi, vậy phủ Vĩnh An Công bọn họ còn không biết sẽ rơi vào hoàn cảnh thế nào.

Nghĩ như vậy, chân Ngụy Quý phi mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

“Nường nường.”

Ngọc Hà thấy nường nường nhà mình như vậy, sắc mặt cũng thay đổi theo.

Mấy năm nay là đại cung nữ của Cảnh Phúc cung, nàng ta đã ngầm đoán ra chuyện Khôn Ninh cung bị cháy năm đó có liên quan đến nương nương nhà mình.

Nhưng Nguyên Hậu đã chết trong trận hỏa hoạn đó, nương nương và Vương gia lại được Hoàng Thượng coi trọng, nàng ta tưởng rằng sự việc đã qua rồi, sẽ không có ai biết.

Đâu thể ngờ lại có ngày hôm nay.

Đích tử của Nguyên Hậu quy vị, được Hoàng Thượng phong làm Ung Vương.

Còn Cảnh Phúc cung bị cấm quân bao vây, ra quân ồ ạt, không hề màng đến thể diện của nương nương, có thể thấy hoàng thượng có chứng cứ.

Sắc mặt Ngọc Hà trắng bệch, cảm thấy e rằng không qua nổi cửa ải lần này.

Cấm quân bao vây Cảnh Phúc cung khoảng ba ngày, trong thời gian này người người trong Cảnh Phúc cung đều cảm thấy bất an, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, lòng tràn đầy sợ hãi không biết khi nào sẽ có người lôi toàn bộ bọn họ ra xử lý.

Vì chuyện cấm quân bao vây cung, tiền triều hậu cung lập tức nổi lên làn sóng lớn.

Lão quốc công Vĩnh An tiến cung cầu kiến Hoàng Thượng, khóc lóc kể lể ở ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, nương nương một lòng hầu hạ Thánh Thượng, ghi nhớ đức hạnh của thâm thiếp, tuyệt đối không dám hãm hại Nguyên Hậu, xin hoàng thượng minh xét.”

Lão quốc công đã có tuổi, lúc này nước mắt giàn giụa, quỳ dưới đất

lắc lư muốn đổ, có phần đáng thương.

Hoàng Thượng nhìn lão quốc công một cái, nhưng cũng không động lòng.

Một lát, mới ra ý cho công công đứng phía sau.

Công công dâng mấy tờ giấy đến trước mặt lão quốc công, giấy trắng mực đen, trên đó còn có vết máu.

Lão quốc công cảm thấy nặng nề, sau khi xem xong, sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy ý thức nhất thời hỗn loạn mơ hồ, suýt nữa ngất đi, cuối cùng cắn mạnh đầu lưỡi, trong lúc đau đớn mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

“Nhiều năm trước trẫm đã biết việc này, vẫn luôn che giấu cũng coi như nể mặt lão quốc công. Nếu không, trên dưới phủ Quốc Công sớm đã không còn rồi.”

“Nữ nhi của ái khanh dạy dỗ thực sự khiến trẫm thất vọng!”

Lão quốc công run rẩy, nhìn ý lạnh lùng trong mắt đế vương, cuối cùng dập đầu mạnh xuống: “Cầu xin Hoàng Thượng cho tộc Ngụy thị giữ lại một huyết mạch.”

Sau khi lão quốc công run rẩy từ ngự thư phòng đi ra, cả người giống như già đi hơn mười tuổi, bước chân cũng không chân thực, loạng choạng suýt ngã xuống đất.

Sáng sớm hôm sau, lão quốc công Vĩnh An đích thân tổ giác chuyện Ngụy Quý phi hãm hại Nguyên Hậu năm đó, xóa tên Ngụy Quý phi khỏi gia phả, xin Hoàng Thượng thu hồi tước vị của phủ quốc công, cho phép cả nhà chuyển về nguyên quán Hồ Châu.

Hoàng Thượng thấy ông ta đã già nên đã ban ân điển này.

Theo sau, ban cho Cảnh Phúc cung một ly rượu độc.

Ngụy Quý phi thấy độc rượu không khỏi run sợ, thà chết không thuận theo.

Thái giám bên cạnh nói: “Hoàng Thượng nói, năm đó nương nương hãm hại Nguyên Hậu, sớm phải lên đường rồi. Để nương nương sống thêm mấy năm nay, chẳng qua là cho nương nương dạy dỗ Tề Vương điện hạ. Chỉ tiếc, tâm tính nương nương không tốt, nên cũng không dạy dỗ tốt cho Vương gia.”

Những lời lạnh lùng này khiến Ngụy Quý phi không khỏi rét run: “Không, không, bản cung muốn gặp Hoàng Thượng, bản cung muốn gặp Hoàng Thượng!”

“Nô tài khuyên nương nương một câu, nương nương mau lên đường đi. Nếu không để Hoàng Thượng nổi giận, sợ là thể diện cả một đời của lão quốc công cũng không có tác dụng. Dù sao, trên đường từ kinh thành đến Hồ Châu có thể xảy ra không ít chuyện đâu.”

“Hơn nữa, nương nương đi rồi, có lẽ mới có thể bảo toàn được tính mạng của Tề Vương. Người đừng quên, chuyện Châu gia và tri phủ Ngụy gia ở Hoài An cấu kết liên quan đến mỏ vàng, Hoàng Thượng biết rõ rất cả. Nếu thật sự muốn truy cứu, kéo cả Tề Vương cũng không hay. Chung quy, tự ý khai thác mỏ vàng là tội chết mưu phản.”

“Nương nương có tấm lòng người mẹ cũng nên thương Vương gia lần cuối cùng chứ, chi bằng một mình người gánh chuyện của Ngụy gia. Hoàng Thượng có tuổi rồi, cũng không muốn lấy tính mạng của Tề Vương, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.”

Sắc mặt của Ngụy Quý phi còn trắng hơn tờ giấy, bà ta cắn chặt môi, nghe lời này xong, cuối cùng run run bưng chén rượu, uống cạn một hơi.

Thái giám nhìn Ngụy Quý phi ngã xuống đất, thở dài nặng nề.

“Sớm biết có ngày hôm nay, hà tất phải làm vậy.”

...

Việc xảy ra trong cung diễn ra nhanh đến mức khiến người ta gần như không phản ứng kịp, chỉ trong một ngày, Ngụy Quý phi mắc tội bị ban chết, sau đó Tề Vương cũng nhận được ý chỉ bị đưa đến đất phong Ích Châu.

Ích Châu nằm ở phía Tây Bắc, Tề Vương đi lần này không những cả đời không được về, mà từng hành động đều chịu sự giám sát của đại doanh Tây Bắc.

Ý chỉ này của Hoàng Thượng vốn là giao tính mạng của Tề Vương đến tay Ung Vương Cổ Thận Chi.

Dù sao Ung Vương đã từng ở quân doanh Tây Bắc nhiều năm, đại doanh Tây Bắc gần như có thể nói là trợ lực lớn nhất của Ung Vương.

Lập tức ai ai cũng biết Hoàng Thượng coi trọng đích tử của Nguyên Hậu Ung Vương điện hạ này.

Đây đâu chỉ là bù đắp, rõ ràng là hoàng thượng chỉ ước giao tất cả cho Ung Vương này thôi.

Ung Vương chẳng mấy chốc đã có quyền thế rất mạnh trong kinh thành, tuy không có danh thái tử nhưng đã được tôn như thái tử.

Trong phủ Trấn Quốc Công.

Lão phu nhân và trưởng công chúa cười vui vẻ trò chuyện với A Yên, tuy ngày đó bọn họ biết A Yên được Bình Tuyên Hầu cứu, còn trở thành người của Bình Tuyên Hầu, nên buộc phải gả A Yên cho Bình

Tuyên Hầu. Đích nữ của phủ Trấn Quốc Công làm phu nhân Bình Tuyên Hầu so ra vẫn bị ấ ứ ứ, hơn nữa sinh mẫu của nàng còn là trưởng công chúa, ngoại tổ mẫu là thái hậu nương nương.

Nhưng ai có thể ngờ Bình Tuyên Hầu trở người một cái liền biến thành đích tử của Nguyên Hậu, Ung Vương điện hạ duy nhất có tư cách làm trử quân hiện nay.

Hai ngày nay trong lòng lão phu nhân vui mừng khôn xiết, ngay cả cơm cũng ăn nhiều thêm nửa bát, lại càng thêm cưng sủng A Yên.

“Vẫn là Chiêu Chiêu của chúng ta có phúc, nói không chừng không cần chuyển vào phủ Ung Vương, mà trực tiếp vào Đông Cung luôn.”

“Theo ta thấy ấy à, Chiêu Chiêu của chúng và Vương gia là nhân duyên trời định phải ở bên nhau. Nếu không, làm sao ngày đó lại trùng hợp để Vương gia cứu chứ.”

A Yên khẽ cười, nghe tổ mẫu và mẫu thân nói chuyện, vừa nghe vừa ăn quýt.

Đợi khi lão phu nhân phát hiện ra, A Yên đã ăn mấy quả quýt rồi.

Sắc mặt Lão phu nhân hơi thay đổi, ánh mắt dừng trên số quýt trên đĩa.

Bà đã ăn thử, quýt chua vô cùng, còn chỉ định để ở đó ngửi mùi thơm thôi.

Sao vừa mới không để ý, Chiêu Chiêu đã ăn nhiều như vậy?

Lão phu nhân sửng sốt, sau đó lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 66

“Chiêu Chiêu không thấy chua chút nào à?”

Lão phu nhân không nhịn được bèn hỏi.

A Yên lập tức ngăn người, có chút kinh ngạc.

Không đợi nàng lên tiếng, lão phu nhân hỏi Bảo Trân đứng bên cạnh: “Tháng này cô nương của các người có chuẩn ngày không?”

Bảo Trân nhìn thấy niềm vui không che giấu được trong đáy mắt lão phu nhân, cũng lập tức hiểu ra ý của lão phu nhân.

Nàng ấy cũng vui vẻ, trả lời: “Đã muộn mấy ngày rồi.”

Nàng ấy mới nói câu này, lão phu nhân tràn đầy ý cười, nói với trưởng công chúa ngồi ở một bên: “Mau truyền thái y vào phủ bắt mạch cho Chiêu Chiêu.”

Trưởng công chúa cũng hiểu ra, bất giác nhìn sang quả quyết trong tay A Yên, vội gật đầu, ra lệnh cho truyền thái y.

Chỉ một lúc sau, thái y đã đến phủ Trấn Quốc Công.

Chờ đợi A Yên đặt cổ tay lên gối bắt mạch, trái tim của mọi người như bị treo lên cao.

Thái y nghiêm mặt bắt mạch cho A Yên, một hồi lâu mới mặt lộ vẻ mặt vui mừng đứng lên chấp tay nói: “Chúc mừng lão phu nhân,

chúc mừng trưởng công chúa, mạch của quận chúa đập nhanh, là dấu hiệu có tin vui.”

Ông ta vừa dứt lời, lão phu nhân tươi cười: “Tốt quá rồi, chẳng trách Chiêu Chiêu thích ăn đồ chua.”

Ma ma bên cạnh đưa cho thái y một phong bao dày, đích thân tiễn thái y ra về.

Trưởng công chúa thấy vậy thì có hơi ngẩn người nhìn A Yên có vẻ vẫn còn ngơ ngác, không nhin được đưa tay sờ đầu của nàng, cười nói: “Nương không ngờ Chiêu Chiêu của chúng ta có tin vui nhanh như vậy.”

Lão phu nhân ở một bên nói: “Cũng không biết bộ lễ và phủ Nội Vụ dự định khi nào thì tổ chức hôn sự của Chiêu Chiêu và Vương gia? Xem ra hôn sự phải tổ chức sớm mới được.”

Trưởng công chúa nghe vậy cũng cười nói: “Đương nhiên là phải vậy rồi.”

Nói xong lời này, trưởng công chúa sức nhớ ra gì đó, bèn nói với Hoắc ma ma: “Người đích thân đến phủ Ung Vương báo tin vui cho Vương gia, để Vương gia cũng được mừng.”

Hoắc ma ma cười đáp một tiếng rồi quay người đi, bà ta thầm nghĩ có lẽ phủ Trấn Quốc Công bọn họ lại tôn quý hơn vài phần. Ung Vương điện hạ là tân quân sau này, vậy nếu đứa bé trong bụng quận chúa bọn họ là bé trai, thì sẽ là tiểu điện hạ.

Hoắc ma ma ra cửa, không nhin được chắp hai tay, trong lòng cầu xin Phật tổ phù hộ tiểu quận chúa sinh hạ ra tiểu điện hạ.

Hoắc ma ma mặt mày tươi cười, đi thẳng ra thùy hoa môn, ngồi xe ngựa đi về hướng phủ Ung Vương.

Thái y mới từ phủ Trấn Quốc Công đi ra, chỉ chốc lát sau Khương Uyển đã nghe được tin tức.

“Cái gì?” Khương Uyển nhướn lông mày, tràn đầy vẻ không dám tin nhìn nha hoàn phía dưới.

Làm sao có thể, sao Bùi Chiêu đó lại có phúc như vậy, nay đã có thai rồi?

Nàng bị Châu lão gia coi làm lễ vật tặng cho Cố Thận Chi, lúc trước ở phủ Ngụy Quốc Công chẳng qua cũng chỉ là di nương thân phận hèn mọn, thậm chí ngay cả thân phận di nương mà Khẩu lão phu nhân cũng không chịu cho nàng. Người có thân phận như vậy, sao ngày đó Khẩu lão phu nhân không ban cho nàng canh tránh thai? Không được, theo như hiểu biết của nàng ta về Khẩu lão phu, bất luận thế nào thì chắc chắn sẽ ban cho Chiêu Chiêu canh tránh thai.

Là Khẩu lão phu nhân hồ đồ, đã quên chuyện này, hay là Bùi Chiêu may mắn, cho dù đã uống thuốc nhưng nay vẫn có thai?

Bất luận là tình huống nào cũng đều khiến trong lòng Khương Uyển vô cùng ghen tức.

Tại sao chứ, Cố Thận Chi phải là của nàng ta, nàng ta mới là thái tử phi tương lai, là hoàng hậu nương nương sau này thân phận tôn quý khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Bùi Chiêu dựa vào cái gì mà vừa quay về đã cướp đi thứ vốn thuộc về nàng ta?

Khương Uyển lòng tràn đầy căm hận, nhất thời nắm chặt chiếc khăn trong tay.

Nàng ta suy nghĩ, vung tay cho tiểu nha hoàn đó lui xuống. Căn nhắc thêm một lát, nàng ta hạ thấp giọng nói với nha hoàn Thu Vận bên cạnh: “Người đi tìm Trình ma ma đến đây.”

Thu Vận nghe lời này thì nhất thời kinh ngạc, Trình ma ma là nhũ mẫu của quận chúa nhà mình, chứng kiến quận chúa lớn lên từ nhỏ. Cũng không biết vì sao, mấy năm nay quận chúa lại dần dần xa cách với Trình ma ma.

Còn Trình ma ma bị quận chúa xa cách nhưng cũng không ỷ mình nhiều tuổi mà làm ầm ĩ, ngược lại còn rất an phận, hiện giờ chỉ làm công việc nhẹ nhàng trong thiện phòng.

Ngược lại là trưởng công chúa cảm thấy quận chúa bướng bỉnh, cho Trình ma ma thể diện, cho con trai của bà ta làm quản sự của cửa hàng bên ngoài, người bên ngoài cũng phải nhường ba phần.

Tuy trong lòng Thu Vận thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, mấy ngày nay quận chúa nhà mình vì chuyện của người đó mà bị trưởng công chúa trách mắng mấy lần, còn đang ầm ứ, nàng ta tội gì mà hỏi thêm một câu.

Trình ma ma ở ngay trong phủ, nàng ta đi truyền lời kêu bà ta đến là được rồi.

Chỉ một lúc là Trình ma ma đã tới.

Đi vào trong phòng, bà ta phát hiện quận chúa đã đuổi tất cả nha hoàn bà bà lui xuống, nhất thời trong lòng căng thẳng.

Mấy năm nay quận chúa dần dần xa cách với bà ta, người ngoài cũng phải ầm ứ thay bà ta, nhưng bà ta lại thờ nhẹ nhõm trong lòng.

Dù sao, năm đó quận chúa mới sáu tuổi đã nghĩ ra cách độc ác, bảo bà ta bắt cóc tiểu quận chúa đi.

Tuy bà ta vì phú quý sau này mà làm chuyện đó, mấy năm nay cũng được rất liều lợi ích, nhưng làm ra chuyện trời phạt, từ đó bà ta

cũng không được ngủ yên. Đặc biệt thấy quận chúa được hưởng ân sủng của trưởng công chúa và phú quý của phủ Trấn Quốc Công, dĩ nhiên trong lòng càng thấy sợ hãi, bà ta thực sự sợ quận chúa ra tay với cả nhà bà ta.

Cũng may, dù sao bà ta cũng là nhũ mẫu của quận chúa, quận chúa chỉ lạnh nhạt xa cách với bà ta, không ra tay với bà ta, nên bà ta mới nhẹ nhõm.

Đâu có ngờ nay Bùi Chiêu được tìm về.

Bây giờ quận chúa truyền bà ta đến, chẳng lẽ sợ chuyện năm đó bị bại lộ, đặc biệt cảnh cáo bà ta?

Nếu là vậy, quận chúa lo lắng thừa thãi rồi, bà ta giấu nhem đi còn không kịp, làm sao lại nói ra một chữ? Làm vậy chẳng phải là nộp mạng sao? Từ sau khi tiểu quận chúa về phủ, bà ta hận không thể không làm người hầu trong phủ, muốn cầu xin trưởng công chúa một ân điển cùng cả nhà con trai chuyển đến phía Nam, rời xa kinh thành mới tốt.

Nhưng năm đó bà ta đã làm chuyện này, vẫn luôn thấp thỏm lo âu trước mặt trưởng công chúa, làm sao dám đích thân đi cầu xin trưởng công chúa.

Hôm nay Khương Uyển kêu bà ta đến, bà ta nên nhắc với nàng ta. Dù sao chuyện năm đó cũng do Khương Uyển đề nghị, nói nàng ta ở Khương gia cả đời sẽ phải chịu khổ, chỉ có tiểu quận chúa Bùi Chiêu mất tích, trưởng công chúa mới đón nàng ta vào phủ Trấn Quốc Công. Còn bà ta cũng sẽ được đến phủ Quốc Công hưởng phúc.

Trình ma ma nghĩ như vậy, ngập ngừng một lúc, liền nói cho Khương Uyển nghe.

“Quận chúa nể tình lão nô trông coi chăm sóc quận chúa từ nhỏ, cho lão nô và cả nhà rời khỏi kinh thành được không? Sau này lão

nô tìm một nơi nông thôn hẻo lánh sinh sống, cả đời cũng không quay về kinh thành nữa, chuyện năm đó sẽ không có ai biết, như vậy chẳng phải quận chúa cũng có thể yên tâm sao?”

Nghe những lời này của Trình ma ma, Khương Uyển cười lạnh lùng một tiếng: “Năm đó có chuyện gì? Sao bản quận chúa không biết? Ma ma lớn tuổi rồi, con người cũng hồ đồ theo, nói ra những việc không đầu không đuôi.”

Trình ma ma bị lời của nàng ta làm uất nghẹn, không đợi bà ta lên tiếng, Khương Uyển lại nói: “Hôm nay ta gọi người đến là dặn dò người làm một chuyện. Chỉ cần làm tốt chuyện này, bản quận chúa đích thân đi nói với mẫu thân, trả khế ước bán thân của cả nhà người, tùy các người đi đâu thì đi.”

“Đương nhiên, bản quận chúa cũng sẽ cho người lợi ích mà người nên được hưởng.”

Khương Uyển nói xong, vẫy tay kêu Trình ma ma tiến lên.

Trình ma ma theo bản năng tiến lên, nghe nàng ta thì thầm vài câu, sắc mặt liền tái nhợt.

“Không được, làm sao lão nô dám ra tay với tiểu quận chúa!” Hơn nữa còn hăm hãi đứa nhỏ trong bụng tiểu quận chúa, mà còn khiến nàng không mang thai được nữa.

Bà ta có cách tìm được chất độc như vậy, nhưng tuyệt đối không dám ra tay với tiểu quận chúa. Nếu bị người khác phát hiện, bà ta và cả nhà bà ta đều phải chết.

“Xin quận chúa thương hại lão nô, nếu trưởng công chúa phát hiện, lão nô sẽ chết không có chỗ chôn thân.”

Khương Uyển lạnh lùng nhìn bà ta một cái, nói: “Vậy sao? Người sợ mẫu thân, chẳng lẽ không sợ bản quận chúa?”

“Nếu bản quận chúa nói chuyện năm đó người bắt cóc Bùi Chiêu cho mẫu thân, có lẽ dù người giải thích sự việc có liên đến ta, thì mẫu thân cũng sẽ không tin, đúng không?”

“Kể cả mẫu thân trách tội ta vì ta che giấu tội lỗi này, cuối cùng ta vẫn là nữ nhi của bà ấy, huyết mạch này làm sao có thể cắt đứt? Ta cũng sẽ không rơi vào kết cục như Trình ma ma. Ma ma không vì bản thân, cũng nên nghĩ cho cháu nội của mình.”

Khương Uyển vốn muốn uy hiếp Trình ma ma, đương nhiên không thể coi là thật. Nhưng trong mắt Trình ma ma, nàng ta có thể làm ra mọi chuyện, cho nên đương nhiên không dám mang tính mạng của cả nhà ra đánh cược. Hơn nữa, nếu thành công, bà ta và người nhà có thể lấy được khế ước bán thân, rời xa kinh thành.

So sánh lợi ích, cuối cùng Trình ma ma gật đầu đồng ý.

Chương 67

Trình ma ma đáp lời xong bèn ra khỏi phủ một chuyến, sáng sớm ngày hôm sau mới quay về.

Trưởng công chúa đưa A Yên vào cung, thái hậu biết A Yên có thai, đương nhiên cũng rất vui, kêu người ban thưởng A Yên rất nhiều đồ, rồi sắp xếp Quế ma ma có thâm niên sống trong cung đến bên cạnh A Yên. Quế ma ma am hiểu y thuật, sở trường là chăm sóc nữ tử sinh sản. Để bà ta chăm sóc A Yên, thứ nhất là bởi vì thái hậu thương yêu đứa cháu ngoại vừa được tìm về này. Thứ hai cũng là thái hậu tỏ ý với Ung Vương Cố Thận Chi. Xét cho cùng, tuy thái hậu có thân phận tôn quý, nhưng nếu ngày nào đó bà và hoàng đế đều qua đời, phủ Thuận Quốc Công có thể tiếp tục hiển hách tôn vinh như trước hay không thì còn phải xem ý của Cố Thận Chi.

Thái hậu sống hơn nửa đời người trong cung, kể cả thực sự yêu thương người nào đó thì cũng không tránh khỏi có thêm ý khác.

Trong lòng trưởng công chúa cũng đoán được vài phần, cười nói: “Nếu trong bụng Chiêu Chiêu là tiểu thể tử, sau này mẫu hậu cũng có thể yên tâm rồi.”

Thái hậu nhìn trưởng công chúa một cái, trong lòng cũng dễ chịu, nếu thật sự như vậy, đứa cháu ngoại này của bà đúng là được ông trời chiếu cố, nếu không, làm sao có được ưu ái như vậy.

Thái hậu nhìn A Yên ngồi một bên, nghĩ đến Khương Uyển không cùng theo vào cung, liền hỏi trưởng công chúa: “Sao Uyển Nhi không cùng vào cung?”

Trưởng công chúa nói: “Mấy ngày trước tổ mẫu của nàng ta gọi nàng ta trở về Khương gia một chuyến, sau khi trở về nàng ta giờ tính xấu với con, nói Khương gia thế này không tốt thế kia không tốt. Sau này sẽ không quay về đó nữa. Con còn chưa bớt giận, đứa trẻ này con không biết phải nói thế nào nữa.”

Đương nhiên trưởng công chúa không muốn nói chuyện Khương Uyển ái mộ Cố Thận Chi cho thái hậu nghe.

Hai nữ nhi tranh giành một phu quân, còn là tỷ muội, đương nhiên trưởng công chúa có thể giấu được thì cứ giấu, không muốn để thái hậu biết.

Hơn nữa, hiện giờ bà thương Chiêu Chiêu hơn một chút, cũng sợ thái hậu thiên vị Uyển nha đầu, khiến Chiêu Chiêu tủi thân, làm đứa trẻ này buồn.

Kỳ thật, trưởng công chúa đã nghĩ sai rồi, với thân phận sau này của A Yên, đương nhiên trong mắt thái hậu A Yên quan trọng hơn Khương Uyển.

Mặc dù trong lòng thái hậu thương Khương Uyển hơn, nhưng bề ngoài sẽ không thể hiện ra khiến A Yên cảm thấy tủi thân.

A Yên tạ ơn thái hậu, dùng ngọc thiện ở Từ Ninh cung xong mới từ trong cung trở về phủ Trấn Quốc Công.

Đương nhiên, lúc trở về có thêm Quế ma ma.

Người bên ngoài chỉ nghĩ rằng Quế ma ma là do trưởng công chúa sắp xếp ở bên chăm sóc A Yên, cũng không biết bản lĩnh của Quế ma ma.

Đương nhiên Trình ma ma cũng không biết.

Vì thế, hai ngày sau Trình ma ma mới ở trong phòng âm thầm tính toán lúc nào thì tiểu quận chúa có thể đẻ non, đột nhiên bốp một tiếng, cánh cửa bị đập mở, ngay sau đó hai bà bà thô kệch đi vào, bắt bà ta đến viện của lão phu nhân.

Trình ma ma vừa đi vào, liền nhìn thấy rất nhiều người đứng trong phòng.

Lão phu nhân tái xanh mặt, còn sắc mặt A Yên cũng có hơi tái nhợt.

Trưởng công chúa thấy bà ta đi vào, đôi mắt đầy lạnh lẽo nhìn về phía bà ta.

Không đợi Trình ma ma phản ứng, Quế ma ma liền bưng một chén thuốc đưa đến trước mặt bà ta.

“Người thật to gan, dám hạ độc hãm hại quận chúa!”

Trình ma ma vốn đã chột dạ, bị người áp giải đi chân đã run run, lúc này nghe lời này thì chân hoàn toàn mềm nhũn, cả người quỳ xuống đất.

Bà ta tái mặt, giọng run run nói: “Lão nô không dám, chắc chắn là nhầm rồi, lão nô nào dám hại tiểu quận chúa.”

Quế ma ma đầy vẻ cười nhạo nhìn bà ta một cái, nói: “Người cũng có vài phần bản lĩnh, có thể lấy được thiên hoa phấn của Nam Cương.”

Quế ma ma vừa nói ra lời này, sắc mặt của Trình ma ma lập tức trắng bệch.

Dù thế nào bà ta cũng không ngờ trên đời này lại có người có thể biết thiên hoa phấn.

Bà ta có người nhà hành nghề y ở thôn trấn Nam Cương nên mới

biết đến thiên hoa phần.

Nhìn sắc mặt của Trình ma ma, lão phu nhân và trưởng công chúa làm sao không biết bà ta muốn hại A Yên và đứa con trong bụng nàng.

Trưởng công chúa đập mạnh một cái lên bàn, tức giận nói: “Hay cho người Trình ma ma, bản cung tự hỏi mấy năm nay chưa từng bạc đãi người, con trai người còn làm quản sự ở cửa hàng, tại sao người muốn hại Chiêu Chiêu của bản cung?”

Trưởng công chúa vô cùng tức giận hỏi những lời này, nhưng cũng không định nghe Trình ma ma giải thích thế nào.

Lập tức, không đợi Trình ma ma lên tiếng, bà liền xua tay nói: “Lôi ra phạt trượng cho đến chết! Bán hết cả nhà bà ta đi, bản cung muốn xem xem, sau này ai còn dám có tâm tư như vậy!”

Trưởng công chúa lên tiếng, đương nhiên không ai dám cầu xin.

Chẳng mấy chốc đã có người tiến lên định lôi Trình ma ma ra ngoài đánh cho đến chết.

Trình ma ma kinh hãi khóc lóc chảy nước mắt nước mũi, hoảng sợ nói: “Xin công chúa tha mạng, công chúa tha mạng, con trai và cháu của nô tài đều vô tội. Là, là Vĩnh Minh quận chúa ép nô tài hại đứa con trong bụng tiểu quận chúa!”

Trưởng công chúa nghe lời này, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường: “Người chớ có nói bậy! Đang yên đang lành, tại sao Uyển nha đầu muốn hại Chiêu Chiêu?”

Lời này mới nói ra, trưởng công chúa cũng tự ngăn người.

Bà biết Khương Uyển thích Cố Thận Chi, vì Cố Thận Chi còn không màng thể diện đến cầu xin bà.

Nhưng mặc dù như vậy, nàng ta cũng không đến mức làm ra chuyện như thế này chứ.

Trưởng công chúa chứng kiến nữ nhi này lớn lên từ nhỏ, cảm thấy tuy nàng ta kiêu căng, nhưng tâm tính không kém, không đến mức độc ác như vậy.

Hơn nữa, cho dù Uyển nha đầu nói gì đó, Trình ma ma cũng không phải kẻ ngốc, chuyện liên lụy cả nhà như vậy, sao bà ta lại đồng ý? Điều này không giải thích được! Nhưng Trình ma ma cũng không có xích mích với Chiêu Chiêu, tại sao lại ngốc đến vô duyên vô cớ muốn hãm hại đứa bé trong bụng Chiêu Chiêu?

Trưởng công chúa có thể nghĩ được, đương nhiên lão phu nhân cũng nghĩ được.

Lão phu nhân sống hơn nửa đời người, trên đời có chuyện gì mà chưa từng gặp qua? Chỉ suy nghĩ một chút là đoán được Trình ma ma có điểm yếu gì rơi vào tay Khương Uyển.

Nếu không, sẽ không liệu lĩnh làm ra chuyện như vậy.

Lão phu nhân sầm mặt, ánh mắt dừng trên người Trình ma ma.

Trình ma ma biết hôm nay khả năng lớn mình sẽ phải chết, nhưng cũng không muốn liên lụy đến cả nhà, đặc biệt là cháu nội.

Vì thế, bèn bất chấp tất cả nói ra chuyện nhiều năm trước.

“Lúc ấy quận chúa mới sáu tuổi, nô tỳ nghe lời của nàng ta cũng vô cùng kinh hãi, cảm thấy còn nhỏ tuổi sao mà độc ác như vậy. Nhưng nô tỳ cũng hồ đồ, trèo lên phú quý phủ Trấn Quốc Công, nghĩ chỉ có tiểu quận chúa mất tích, cô nương Khương gia mới có thể đến phủ Trấn Quốc Công ở bên trưởng công chúa, vì thế to gan nhân lúc hỗn loạn bắt cóc tiểu quận chúa.”

“Nô tỳ không dám lừa gạt, mấy năm đầu quận chúa luôn ngủ không yên, thường xuyên mơ ác mộng, còn thường xuyên đến chùa cầu phúc, tất cả đều vì chuyện này.”

“Việc này công chúa và lão phu nhân cũng biết đấy, khi đó công chúa còn tưởng rằng quận chúa bị nhiễm thứ gì bẩn, còn mời đại sư đến làm pháp, thật ra tất cả đều là bởi vì quận chúa hại muội muội của mình, trong đầu có quỷ.”

“Sau này, quận chúa lớn dần, tiểu quận chúa cũng không có tung tích, nên dần dần buông bỏ chuyện này, chỉ coi mình là cô nương duy nhất của phủ Trấn Quốc Công.”

“Quận chúa nói nếu nô tỳ không thay nàng ta hại tiểu quận chúa, thì sẽ nói ra chuyện năm đó, nói là một mình nô tỳ nổi lòng xấu xa hại tiểu quận chúa. Nói nô tỳ giải thích thế nào đi nữa thì năm đó nàng ta còn nhỏ như vậy, lão phu nhân và công chúa cũng không tin lời ma quỷ của nô tỳ. Kể cả dù có tin, cuối cùng nàng ta cũng có máu mủ với công chúa, công chúa dù giận nàng ta cũng sẽ không làm gì nàng ta, cuối cùng vẫn là cả nhà nô tỳ xui xẻo.”

“Nô tỳ không dám mạo hiểm nên mới đồng ý. Nếu nô tỳ có nửa câu nói dối, thì cho cháu nội của nô tỳ chết đầu đường hồn phách không thể chuyển thể đầu thai!” Trình ma ma sợ lão phu nhân và trưởng công chúa không tin, bèn giơ tay lên thề độc.

Đến nước này bà ta thật sự sợ lão phu nhân và trưởng công chúa nghĩ chuyện này chỉ do một mình bà ta làm.

Trưởng công chúa kinh ngạc một hồi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, suýt nữa ngất xỉu.

Năm đó Khương Uyển mới từ Khương gia đến phủ Trấn Quốc Công, đúng là ban đêm thường xuyên mơ ác mộng ngủ không ngon, cả người gầy yếu, nên bà đặc biệt mời đại sư đến làm pháp.

Bà cứ nghĩ rằng nàng ta nhiễm thứ gì không tốt, đâu ngờ rằng Khương Uyển gặp ác mộng liên tục là bởi vì nàng ta còn nhỏ tuổi đã hãm hại muội muội của mình!

Trưởng công chúa cảm thấy khó thở, không dám nghĩ trên đời này lại có đứa trẻ độc ác như vậy. Năm đó, Khương Uyển mới sáu tuổi thôi.

Đứa trẻ sáu tuổi, sao lại nghĩ đến việc hãm hại muội muội của mình, còn bản thân đến phủ Trấn Quốc Công hưởng phúc.

Là bởi vì Khương gia bị mẫu hậu trút giận đến sa sút mới khiến Khương Uyển sinh ra tâm tư này sao? Trưởng công chúa muốn tìm một cái cớ cho Khương Uyển nhưng lại không thể.

Bởi vì, cho dù như vậy thì nàng ta cũng không nên làm ra chuyện độc ác đến thế.

Mấy năm nay vì Chiêu Chiêu mất tích mà bà sống không có ngày nào vui vẻ, Khương Uyển đương là nữ nhi ngoài miệng thì nói lo lắng, sau lưng thì nghĩ mẫu thân như bà thế nào?

Hồi lâu sau, trưởng công chúa đứng dậy quỳ trước mặt lão phu nhân, nghẹn ngào nói: "Mẫu thân, con dâu hổ thẹn với phủ Trấn Quốc Công, chuyện này giao cho con dâu xử trí đi."

Lão phu nhân thở dài nặng nề: "Người đi đi, bà già này chỉ nói một câu, phủ quốc công không chứa được nàng ta nữa."

Tất nhiên trưởng công chúa không dám cầu xin thay cho Khương Uyển và cũng không cầu xin thay Khương Uyển.

Bà đáp một tiếng rồi đứng dậy, nhìn A Yên đứng ở đó bằng ánh mắt áy náy, rồi quay người đi ra ngoài.

Chỉ mấy ngày trong kinh thành xảy ra chuyện lớn, Vĩnh Minh quận chúa Khương Uyển mắc bệnh nặng, chữa không khỏi, chỉ mấy ngày đã qua đời.

Tĩnh Nguyệt Am ở ngoại ô có thêm một nữ tử họ Khương, nữ tử này vừa mới đến đã khóc lóc ầm ĩ không ngừng, nói mình là con gái của trưởng công chúa, là Vĩnh Minh quận chúa đương triều.

Khóc lóc ầm ĩ mấy ngày cũng không ai đếm xỉa, mỗi ngày không làm việc còn không cơm ăn, Khương Uyển mắc bệnh thật, sau khi tỉnh lại thì hối hận vì những việc làm ban đầu, cũng không có cách trở về kinh thành.

Tuy rằng nàng ta không được ra khỏi Tĩnh Nguyệt Am, nhưng thường xuyên có người nói với nàng ta những tin tức về Bùi Chiêu.

Ví dụ như, đại hôn của Ung Vương phi và Ung Vương kinh động cả kinh thành, đồ cưới phủ Trấn Quốc Công chuẩn bị cả ba trăm tráp. Còn Ung Vương vô cùng sủng ái Ung Vương phi, trong phủ chỉ có một mình Ung Vương phi, cho dù Cố Thận Chi làm thái tử cũng không có nữ nhân nào khác.

Còn có, Ung Vương phi sinh hạ một đôi long phượng, Ung Vương vô cùng sủng ái hai nhi nữ này.

Mỗi khi nghe những tin như này, Khương Uyển liền ghen tị đến phát điên, hận không thể chết đi để không còn phải nghe những lời này nữa.

Nhưng nàng ta lại không nỡ đi chết, nàng ta muốn nghe thấy Bùi Chiêu bị Cố Thận Chi chán ghét vứt bỏ, Cố Thận Chi có nữ nhân khác. Nàng ta nghĩ, hoa cũng có lúc tàn, tiệc vui chóng tan, Cố Thận Chi chẳng qua chỉ là ham mê mỹ sắc của Bùi Chiêu, đợi khi chán ngấy rồi thì sẽ không còn màng đến Bùi Chiêu nữa.

Nhưng nàng ta đợi mãi đợi mãi lại đợi được tin Bùi Chiêu được

phong hậu, tân đế xóa bỏ lục cung, sủng một mình hoàng hậu.

Năm đó, Bùi Chiêu lại sinh hạ một tiểu hoàng tử.

Khương Uyển nhìn bàn tay nứt nẻ vì thường thuyền giặt quần áo của mình, nghĩ đến hiện giờ Bùi Chiêu oai phong trong cung, trong lòng sinh ra lòng ngưỡng mộ và hận thù trước nay chưa từng có, còn có cảm giác hối hận mà trước nay nàng ta không dám nghĩ.

Nếu năm đó nàng ta không làm những chuyện đó, thì ít nhất nàng ta có thể làm cô nương của Khương gia, nàng ta cũng là nữ nhi của trưởng công chúa, ngoại tổ mẫu của nàng ta cũng là thái hậu, còn muội muội của nàng ta cuối cùng thành hoàng hậu đương triều.

Dựa vào những điều này, nàng ta cũng có thể sống rất tốt.

Trong màn đêm, Khương Uyển vừa nghĩ những điều này vừa đẩy cửa đi ra ngoài, nhắm mắt nhảy xuống giếng.

Chương 68: Phiên ngoại

Tháng ba, năm thứ mười đầu triều Nguyên.

Trên triều, Cố Thận Chi hạ chỉ lập hoàng trưởng tử Cố Cảnh làm thái tử, chính vị Đông Cung.

Lúc đó, đại trưởng công chúa vừa hay tiến cung gặp A Yên, sau khi nghe thấy tin này, ý cười càng thêm rực rỡ.

Mấy năm nay hậu cung chỉ có một mình nữ nhi, bà không có gì không yên tâm. Nhưng bây giờ cháu ngoại được lập làm thái tử, bà mới yên tâm thực sự.

Xét cho cùng, tuy bà tin Cố Thận Chi quan tâm nữ nhi của mình, nhưng dù sao Cố Thận Chi cũng là đế vương, tình cảm đế vương làm sao có thể bảo đảm một lòng cả đời. Nếu có biến cố gì, Chiêu Chiêu của bà ta cũng đành phải chịu, kể cả phủ Trấn Quốc Công cũng không thể vào cung làm chủ thay cho Chiêu Chiêu được.

Cho nên theo đại trưởng công chúa thấy, vị trí thái tử của Cố Cảnh mới là bảo đảm thực sự.

Đại trưởng công chúa cười nói với A Yên: "Cảnh ca của chúng ta thông minh từ nhỏ, giống như một người lớn vậy, cũng khó trách Hoàng Thượng coi trọng nó như vậy."

Bà nói xong, lại không nhịn được cười nói: "Ngược lại mà Miên ca, hơi yếu một chút, có lúc giống như một tiểu cô nương, còn mong mạnh hơn tỷ tỷ của nó."

“Ta nghe nói trên sập giường của Miên ca còn trải mấy lớp đệm, vẫn còn chê không đủ. Thường ngày có nhiều người hầu hạ bên cạnh nhất, ăn mặc đồ dùng còn tốt hơn trong cung Cảnh ca, cũng may Cảnh ca của chúng ta rộng lượng, không so đo.”

A Yên nghe lời này, trong lòng cảm cũng thấy có chút bất đắc dĩ.

Nhưng từ khi sinh ra sức khỏe tiểu nhi tử có chút yếu ớt, thái y đến khám cũng không nhìn ra được có vấn đề gì, sau này có đại sư đến xem, nói đứa trẻ này phải nuôi chiều, trong tên tốt nhất phải có chữ Miên.

Cho nên, tên của tam hoàng tử là Miên Miên, kể cả là A Yên hay Cố Thận Chi đều vô cùng thương xót hẳn.

Nhưng người dung túng Cố Miên nhất vẫn là Cố Cảnh được phong làm thái tử hôm nay.

Tình yêu thương này, kể cả người làm mẫu thân như A Yên cũng có lúc không hài lòng.

Theo nàng thấy, Miên Miên yếu ớt phần lớn là do cưng chiều mà ra.

A Yên giận dữ nói: “Là do hẳn tự cưng chiều, so đo cái gì? Năm trước vào sinh thần của hẳn, người dưới tặng rất nhiều lễ vật, ta xem qua, hơn một nửa là thứ Miên Miên thích.”

Đại trưởng công chúa nghe xong, thật sự không nhịn được cảm khái nói: “Chưa từng thấy ai thương đệ đệ như Cảnh ca của chúng ta. Say này hẳn lấy thái tử phi, chẳng phải thái tử phi vì lấy lòng hẳn, cũng phải cưng chiều tiểu thúc Miên Miên này sao?”

“Cũng may Miên Miên của chúng ta hơi yếu ớt, nhưng tính tình rất tốt.”

“Đúng vậy.” A Yên gật đầu cười: “Đứa nhỏ này miệng lưỡi rất ngọt, luôn nói những lời dỗ người ta vui vẻ. Nhưng có lúc giận dữ Cảnh ca, nửa tháng cũng không đếm xỉa, hại cho Cảnh ca mua rất nhiều đồ từ bên ngoài để dỗ dành hẳn.”

“Nhưng Miên Miên cũng chỉ biết ức hiếp Cảnh ca, trước mặt tỷ tỷ của hẳn thì lại rất ngoan. Ngày đó, Miên Miên quần lấy Cảnh ca đòi Cảnh ca đưa hẳn ra ngoài cung chơi, Cảnh ca suýt nữa thì đồng ý, cũng may Nghi tỷ đến, dạy bảo Miên Miên mấy câu, rồi đưa Miên Miên đến cung của nàng.”

“Ngày ấy Hoàng Thượng còn nói, may mà có tỷ tỷ như Nghi tỷ, nếu không còn không biết Miên Miên được sủng thành thế nào.”

Đại trưởng công chúa không nhịn được cười, cảm khái nói: “Đúng là làm khó Nghi tỷ của chúng ta rồi.”

Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó có tiếng thỉnh an của cung nữ truyền vào.

“Hoàng Thượng vạn an.”

A Yên quay đầu nhìn, chỉ thấy Cố Thận Chi mặc thường phục màu vàng từ ngoài điện đi vào, nhìn thấy hẳn, trong mắt A Yên hiện ý cười.

Cố Thận Chi đi đến bên cạnh A Yên, đưa tay lấy chén trà đã uống một nửa uống mấy ngụm, sau đó mới chào một tiếng cô mẫu với đại trưởng công chúa.

Cố Thận Chi tỏ thái độ tự nhiên, tiếng chào cô mẫu đặc biệt khiến đại trưởng công chúa dễ chịu. Trưởng đại công chúa nói mấy câu với hẳn, không muốn làm phiền hẳn và nữ nhi bèn cáo từ ra về.

Sau khi bà ra về, Cố Thận Chi liền hỏi vừa nãy A Yên và đại trưởng công chúa nói chuyện gì.

A Yên liền nói câu chuyện vừa nãy của hai người cho Cố Thận Chi nghe, còn mang theo vài phần lo lắng nói: “Ta cũng thấy Miên Miên của chúng ta hơi yếu ớt.”

Cố Thận Chi suy nghĩ, lại hỏi: “Trưởng tử của Bùi Thứ đó, Chiêu Chiêu thấy hắc thế nào?”

A Yên sửng sốt, lập tức hiểu ý của hắc: “Người muốn gọi hắc làm bạn học của Miên Miên?”

“Nhưng chẳng phải trước đây Miên Miên từng cãi nhau với hắc, đứa trẻ đó cũng hơn một năm không vào cung rồi.”

Cố Thận Chi nói: “Đứa trẻ đó rất lợi hại, cũng không kiêng sợ thân phận của Miên Miên, có hắc bầu bạn, buổi sáng Miên Miên có lười không muốn dậy cũng bị hắc kéo dậy đi học.”

A Yên nghe lời này, cảm thấy những ngày tốt đẹp của Miên Miên nhà mình sắp kết thúc rồi, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Chiều tối, Cố Miên nghe thấy tin hoàng thượng hạ chỉ kêu Bùi Kiệm vào cung làm bạn học của hắc, liền bĩu môi, cũng không đến ngự thư phòng.

Thái tử Cố Cảnh nghe nói tin này, liền đến chỗ Cố Miên.

Vừa vào phòng thì thấy Cố Miên ôm chăn gục nghiêng trên sập giường, ngủ rất ngon.

Từ nhỏ Cố Miên đã yếu ớt, ngủ nhiều hơn người khác một chút. Đương nhiên người làm tỷ tỷ Cố Nghi luôn cảm thấy là vì hắc lười hơn người khác, cho nên mới ngủ nhiều, ra ngoài hoạt động thì cơ thể sẽ khỏe lên.

Cố Cảnh ngồi bên giường hắc, nói: “Nghe nói phụ hoàng gọi Bùi

Kiệm làm bạn học của đệ?”

Cố Miên nghe lời này, lập tức trùm chăn qua đầu.

Cố Cảnh cười: “Nếu Miên Miên không thích, ta nghĩ cách cho Bùi đại nhân ra khỏi kinh, để Bùi Kiệm cũng đi theo, bảo đảm mấy năm người không nhìn thấy người này nữa.”

Cố Miên vén chăn ngồi dậy, có chút bất mãn nhìn Cố Cảnh: “Chỉ là làm bạn học thôi, có đến mức đuổi người ta ra khỏi kinh thành không?”

“Ca nghĩ rằng đệ sẽ bị Bùi Kiệm ức hiếp hả?”

Cố Cảnh nhìn hẩn chăm chăm, đưa tay vuốt tóc Cố Miên: “Vậy nếu bị ức hiếp thì đừng tố cáo với ta.”

Bùi phủ.

Bùi Kiệm tiếp ý chỉ, cũng phải day thái dương, có chút buồn sầu.

Suy nghĩ một lúc, tìm một chiếc đèn con thỏ từ trong thư phòng.

Tuy Cố Miên yếu ớt, nhưng cũng dễ dãi dành, tặng hẩn chiếc đèn con thỏ này làm quà xin lỗi, chắc hẩn cũng không nỡ làm hỏng.

Từ nhỏ tính tình Bùi Kiệm nghiêm chỉnh trầm ổn, đọc sách luyện võ đều rất chăm chỉ, nhưng ghét nhất là thấy Cố Miên yếu ớt lười biếng.

Tuy phụ thân bảo hẩn phải ghi nhớ lễ quân thần, nhưng hẩn đã làm bạn học thì phải làm hết trách nhiệm, không thể để Cố Miên lười biếng mãi được.

—————Hoàn Toàn Văn—————

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 68: Phiên ngoại**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh